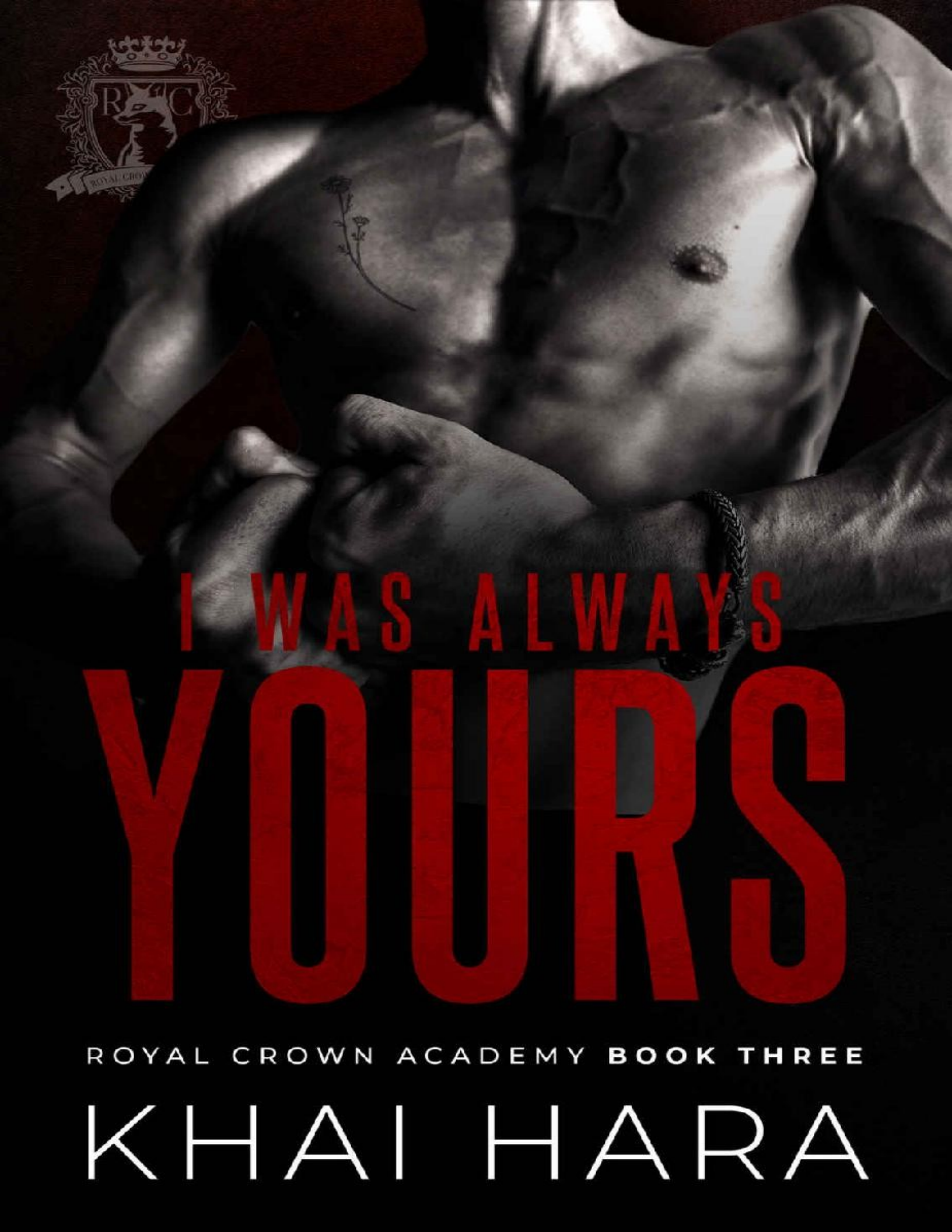

I WAS ALWAYS YOURS

ROYAL CROWN ACADEMY **BOOK THREE**

KHAI HARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

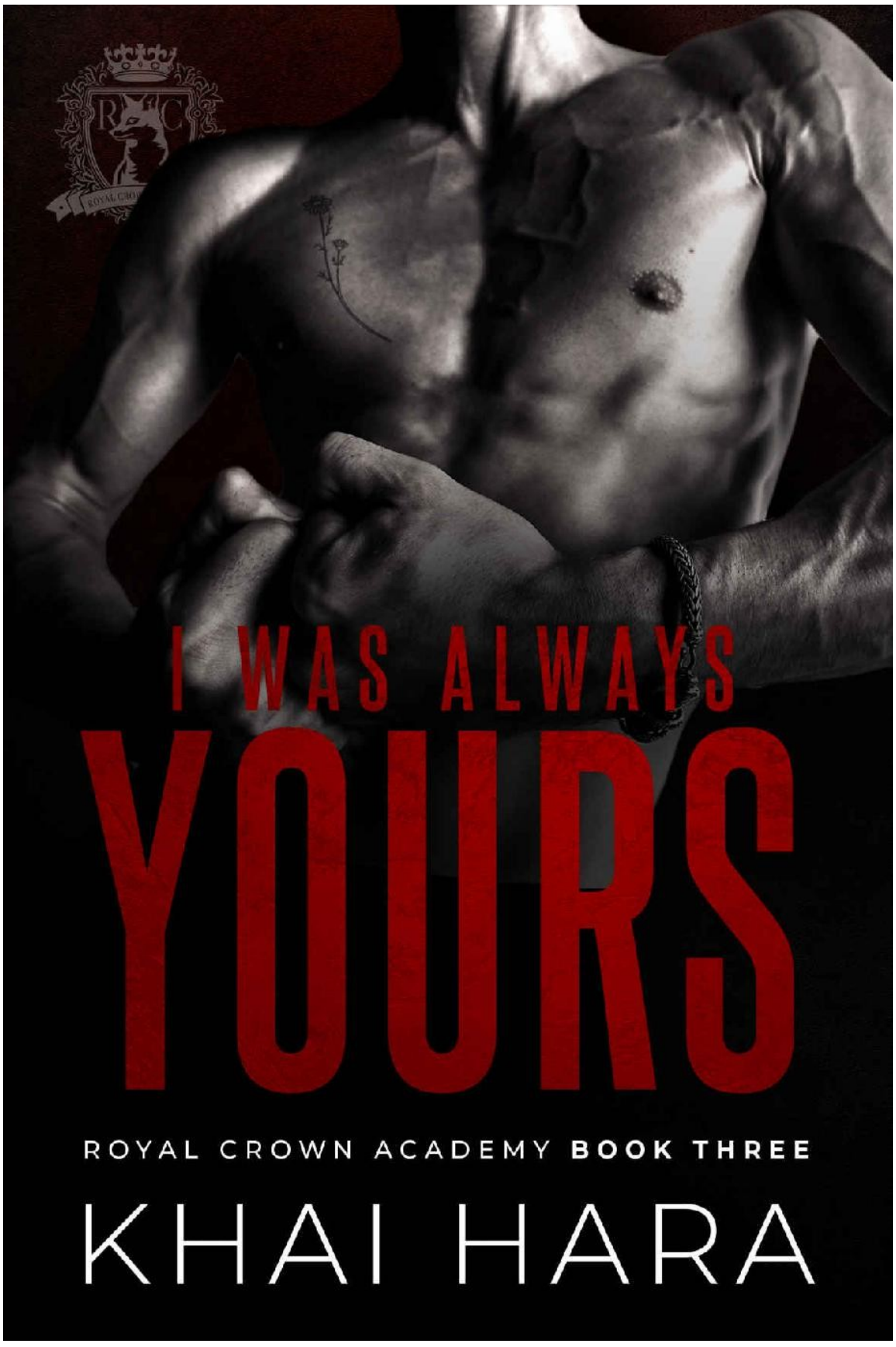
Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

I WAS ALWAYS
YOURS
ROYAL CROWN ACADEMY BOOK THREE
KHAI HARA

BEN HEP SENIN OLDUM.

Kraliyet Taç Akademisi Üçüncü Kitap

KHAI HARA

I Was Always Yours Copyright © 2023 by Khai Hara
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine göndermek veya izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

TETIKLEYICILER!

Onlardan çok var. Her yerdeler. Hiç beklemediğiniz anda gelirler.
Phoenix kırılma noktasına ulaşır ve tüm kontrolünü kaybeder.
O böyle delidir.
Bu sana hitap ediyorsa, seni anladım.
Eğer bu olmazsa, şimdi kitabı iade etme zamanı ve bir sonrakinde görüşürüz!

YAZARIN NOTU

I Was Always Yours, Royal Crown Academy serisinin üçüncü kitabıdır. Bağımsız bir romandır ve bu şekilde okunabilir, ancak dünyayı ve karakterleri daha iyi anlamak için aşağıdakilerin yapılması önerilir önce diğer iki kitabı okuyun.

Ayrıca, Sistine Şapeli Fransızca'da la chapelle Sixtine olarak adlandırılır. Six'in adı kasıtlı olarak bu şekilde yazılmıştır, bir yazım hatası değildir.

OYUN LİSTESİ

Bir Zamanlar Neydi -
Her's Locksmith - Sadie
Jean
Asker, Şair, Kral - The Oh Hellos
Saturn - Sleeping at Last
Fix You - Coldplay
Style - Taylor Swift
Drown - Uzaydaki Çocuk
Beso - ROSALÍA, Rauw Alejandro
Scott Street - Phoebe Bridgers
Over The Love - Florence & The Machine
Bitter Sweet Symphony - The Verve
Aşıklar - Kuzeyli Anna

Joli Bébé - Naza, Niska
Tous Les Mêmes - Stromae

Sonsuz aşklara dönüşen tüm ilk aşklar için.

Ve arkadaşım Michele için, kelime ineği dostum.
Yazdığım tüm müstehcenlikleri okuduğunda kaşları saç çizgisine çarpacak, ama bana "sen bir yazarsın, biliyorsun" diyen oydu ve
Her şeyi o başlattı, yani kendinden başka suçlayacağı kimse yok.

BÖLÜM I
Geçmiş

OceanofPDF.com

Önsöz

Sixtine

Dokuz yaşındayken aşık oldum.

Ne düşündüğünüzü biliyorum - *dokuz yaşındaki bir çocuk aşk hakkında ne bilebilir ki?* - ve cevabım hiçbir şey.

Tek bir şey değil.

Aslında o sırada kalp krizi geçirdiğimi düşünmüştüm.

Bir yıl önce, büyükannemin gözlerimin önünde bir kriz geçirdiğini görmüştüm. Paris'teki evimizde kitap okuduğu kanepeden kalkmış ve oturma odamızın ortasında dramatik bir şekilde yere düşmüştü; eliyle sol göğsünün üzerindeki bölgeyi çılgınca kavrarken yardım çağırmam için bana seslenmişti.

Babamı almak için koştuktan sonra o odaya geri dönmedim ve büyükannem de oradan hiç çıkmadı, bu yüzden kalbimin acıyla sıkıştığını hissettiğimde doğal olarak tek referans çerçevemden çekildim ve onun gibi öldüğümü varsaydım.

O duyguyu çok net hatırlıyorum.

Hayatım boyunca normal bir şekilde atan, göğüs kafesimin arkasında sessizce saklanan, hiç düşünülmeyen ya da endişelenilmeyen kalbimin o gün aniden atmaya başlaması.

Onu ilk kez gördüğümde tüm sinapslarımın ateşi bir anlığına kesilmişti ve dünya etrafımda sadece ikimiz kalana kadar daralmıştı.

Sanki ruhum onu geçmiş bir yaşamdan tanıyormuş gibi rahatlık kemiklerime sızdı ve hiç çaba sarf etmeden kendini kalbime kazırken farkındalık vücuduma yayıldı.

Keşke onun kişiliğine ya da zekasına aşık olduğumu söyleyebilseydim. En azından o zaman aramızdaki bu açıklanamaz bağı ve yıllardır üzerimde kurduğu etkiyi rasyonalize etmenin bir yolunu bulmuş olurdum.

Ama yapmadım ve yapamam.

Korkunç siyah gözlerine bir kez bakmam yetmişti ve ben gidiciydim. Onun haberi olmadan göğüs boşluğuma uzanmış, kalbimi sökmüş ve ölümcül pençesinde sıkıca tutmuştu.

Tipik bir Ağustos gününde onu ele geçirdi ve asla geri vermedi, geri kalanımı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi bir kenara attığında bile.

İşler farklı ilerleseydi belki de kalbimi daha fazla dikkatle koruyacaktı, kim bilir. Sayısız uykusuz geceyi bu *keşkelere kafayı* takarak geçirdim ve bunların daha fazla kalp acısından başka bir şey getirmediğini gördüm. Çünkü gerçeği biliyorum.

Efsanenin nasıl devam ettiğini

hepimiz biliriz. Kız erkekle tanışır.

Aşık olurlar.

Evlenirler.

Ve sonsuza dek mutlu yaşarlar.

Peri masalı. Her kızın istediği, her kızın hayal ettiği son.

of.

Kısa bir an için, aptalca, safça, kendime hayal kurma izni verdim.

kaderimiz buydu. Arkadaşlığımız daha fazlasına dönüşecek ve sonsuza dek birlikte olacaktık.

Gerçek şu ki, hikayemiz daha başlamadan sona erdi; ayaklarımda kan, yanaklarımda gözyaşları ve kırık kalbim onu hiç istememiş birinin ellerinde sonsuza dek tutsak kaldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Phoenix, 10 yaşında

Ağustos

"Kimsin sen?"

Kız yere çömelmiş, ailemin geniş arazisinin kenarındaki tarladan kır çiçekleri toplarken nefesinin altında hafifçe mırıldanıyor.

Kaç yaşında olduğundan ya da nasıl göründüğünden emin değilim çünkü yüzü saçlarının arkasında saklı. Parlak dalgalar halinde sırtının alt kısmına düşüyor ve parmaklarım kalın, ipeksi telleri taramak için kaşınıyor.

Ve kırmızı.

O kadar kırmızıydı ki güneş ışığını yansıtarak tarlanın öbür ucundan gözüme çarptı, beni partiden uzaklaştırdı ve bir işaret feneri gibi doğruca sahibine götürdü.

Ona yaklaştıkça büyülenmiştim. Daha önce hiç bu kadar zengin renkte saç görmemiştim ve o kadar çok saç vardı ki çömeldiğinde tüm sırtını kaplıyordu.

Bana cevap vermeyince bir adım öne çıkıyorum ve gölgem üzerine düşerek onu ürkütüyor.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve bir eliyle kulaklığını çıkarırken bana bakıyor. Diğer elini güneşin parıltısını gözlerinden uzak tutmak için alnına koyuyor ve bu sırada yüzünü kısmen gizliyor.

Yüz hatlarını seçemesem de yabancı olduğuna eminim çünkü onunki gibi saçları olan birini tanımıyorum.

Yapsaydım hatırlardım.

"Kimsin sen?" Tekrar ediyorum.

Cevap vermek yerine elini bırakıp ayağa kalkıyor ve sanki ailemin mülküne izinsiz giren o değilmiş gibi soruyu bana geri fırlatıyor.

"*Sen* kimsin*?*" Diye soruyor ve ben bir aksan seziyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz bana ilk kez iyice bakıyor.

Ama elini çektiği anda *ona* ilk kez iyice bakabiliyorum.

Koyu yeşil gözleri düğme burnunun üzerinde duruyor ve arı sokmuş dudaklarının arasında bir nefes yakalarken benimkilere dik dik bakıyor. Yüzünün tamamı alnına, yanaklarına, burnuna ve hatta ağzının kenarlarına ustaca serpiştirilmiş çillerle kaplı.

O çok güzel bir izinsiz giren ve yüzümden benimkini uzak tutmaya çalışsam da o da benim hissettiğim aynı şaşkın ifadeyle bana bakıyor.

Yüz ifadelerimi dikkatlice boş kalacak şekilde kontrol etmek, son birkaç yıldır geliştirdiğim bir beceridir, böylece durum gerektirdiğinde kendimi bukalemun haline getirebilirim.

Birbirimize bakarken sessizlik uzuyor ama rahatsız edici değil. Huzurlu, eski bir arkadaşla birlikte olmak gibi.

Gözlerim parmaklarının elindeki çiçeklerin saplarıyla endişeli bir şekilde oynadığı yere düşüyor; bu, buluşmamızın onu herhangi bir şekilde telaşlandırdığına dair tek dış işaret.

"O çiçeklerle ne yapıyorsun?"

Gözleri onlara kayıyor ve tekrar bana bakarken yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

Bu gülümseme bana yöneldiğinde, solar pleksusa inen bir yumruk ağırlığını taşıyor ve kendimi gülümsemeye karşılık vermek isterken buluyorum.

"Bunlar Astor için." Koklayabilmem için bana doğru uzattı, "Güzel değiller mi?"

Onun için burada olduğunu anladığımda, bu karnıma ikinci bir yumruk oldu. Tabii ki onun için burada.

Onu ilk kez gördüğüme şaşırdım, özellikle de doğum günü partisi saatler önce başladığından beri. Partiye katılan onlarca çocuğa rağmen onu ya da saçını nasıl fark etmediğimden emin değilim.

Bunlardan çok azı benim arkadaşım. Bunun yerine, çoğu babamın ortaklarının veya düşmanlarının çocukları. Ailemin imparatorluğundaki ittifakları ilerletmek için stratejik olarak kayırılmak veya gözetim altında tutulmak üzere seçilmiş çocuklar.

Astor'un *kızına* benziyor.

Çiçekleri koklamadan uzaklaştırıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ona alacağın tek şey bu mu? Kendi bahçesinden koparılmış çiçekler mi?" "Şey, hayır," kaşlarını çatıyor, alnına endişe yerleşiyor. "Ailem de ona bir doğum günü hediyesi aldı ama bunlar..." Başını eğiyor ve bana bakıyor, gözleri loş ışıkta parlıyor, "Onlar benden."

Aksanı bu kez sözlerine daha net yansıyor. Aşırı güçlü değil ama sesine hipnotize edici melodik bir hava katıyor.

Fransızca.

Öyle görünmüyor.

Bir kayaya tekme atıyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Bana ne getireceksin o zaman?"

Beni inceliyor, yüzünde meraklı bir ifade var. "Yok bir şey, bugün senin doğum günün değil."

Ona doğru bir adım attım. "Öyle."

Anlayış gözlerini aydınlatmadan önce bir an duraksıyor ve bana bakarken dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor. "Sen Astor'un kardeşisin!" Çiçekleri heyecanla göğsüne bastırarak haykırıyor.

Bir adım daha atıyorum.

"Ben Phoenix," diye düzeltiyorum.

Beklenmedik bir şekilde, kollarını boynuma atıp bana sarılırken aramızdaki boşluğu kapatan o oluyor, mutlu kahkahasının sesi kulağıma çarpıyor.

"Seninle tanışmak için çok heyecanlıydım," diye haykırarak beni bıraktı ve geri çekildi, "Astor bütün yaz senden bahsetti." "İkiz gibi görünmüyorsunuz" diye eklemeden önce bana eleştirel bir gözle baktı.

Sözleri karşısında içimden kaskatı kesiliyorum. Haklı, yok ve kendimi bildim bileli bana aynı şey defalarca söylendi.

Birbirimizin tam zıttıyız. Onun sarışın ve mavi gözlü olduğu yerde, benim siyah saçlarım ve buna karşılık gelen derinliksiz gözlerim var.

O ve onunla eşleşen gamzeleri, hem çocuklar hem de yetişkinler olmak üzere herkesi etkileyebilirken, ben sessiz ve çekingenim, herkesi uzaktan gözlemleyebilmek için arka planda kaybolmayı tercih ediyorum.

Çok da uzak olmayan İtalyan mirasımız sayesinde düz bir burun ve dolgun dudaklara sahip olan yüzlerimiz de benzer şekilde yapılandırılmıştır.

Üç dakika büyük, en iyi arkadaşım ve farkında olmadan en büyük rakibim.

O altın çocuk ve ben gölgelerdeyim.

Ne zaman biri farklılıklarımıza dikkat çekse, ikimizin de ayrı ayrı ele alındığını, birbirimize karşı tartıldığımızı ve sonucun aynı olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Hep eksik bulunan ben oluyorum.

"Ama yine de öyleyiz." Kuru bir şekilde cevap veriyorum, "Sen kimsin?"

"Ben Sixtine, yeni komşunuz." Dönüyor ve bizimkinden birkaç dönüm ötede bulunan, bu mesafeden bile heybetli görünen büyük cepheli konağı işaret ediyor. "Annem Fransız ama babam İngiliz. Eve dönmek istedi, biz de Temmuz ayında Hampshire'a taşındık. Paris'te bulundunuz, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bütün yaz Astor'dan binicilik dersleri aldım, bu şekilde arkadaş olduk. Bana karate kampı için orada olduğunuzu söyledi?" Cümlesinin son kısmını soru olarak yöneltiyor.

"Judo."

Her zaman yaz aktivitelerine katılmamızı ve yollarından çekilmemizi isteyen ailem, ikimiz için de bir aylık kamplar bulmuştu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beni beş haftalığına başka bir ülkeye gönderirken Astor'u evde tutacak bir şey bulmayı başardılar.

Paris'te harika bir judo programı var, Londra'da bulabileceklerinizden çok daha iyi, bu yüzden bana söylediklerinde mantıklı gelmişti.

Ve yine de, hala acıtıyordu.

"Astor gerçekten iyi olduğunu söylüyor. Yetişkin birini mindere indirebilir misin sence?" Diye soruyor ve ilk sorusu bu olunca dudaklarımın kenarı kalkıyor. "Güzel bir gülüşün var," diye ekliyor, biraz dalgınca.

Ben iyiyim.

Zamanla harika olacağım.

Dövüşmek benim kanımda var ve judo ile diğer MMA sporları içimde bir çıkış yolu arayan şiddetin dizginlenmesine yardımcı oldu.

"Zaten var," diyorum ona, "bir gün sana göstermem gerekecek."

"Sabırsızlanıyorum." Gözleri parlayarak cevap veriyor ve sözlerindeki gerçeği duyabiliyorum.

"Sixtine." Ona bakarken ismi dudaklarımın arasında hissederek tekrarlıyorum. Annesinin Fransız olduğunu söyledi, belli ki kendisi de Fransızca konuşuyor, o yüzden bir tahminde bulunuyorum. "Şapel gibi mi?"

Ona bu soruyu sorduğumda bana bakışını seviyorum. Sanki içimin derinliklerini görüyor.

"Evet," diyor bana, gözleri ilgiyle yüzümde geziniyor. "Bunu daha önce benim söylememe gerek kalmadan kimse bilmiyordu."

Astor'un bile onun hakkında bu kadar doğru tahminde bulunmadığını bilmek göğsümü ısıtıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, saçından bir tutam alıp ipeksi uzunluğunu parmağımın etrafına sararken aramızdaki boşluğu kapatıyorum.

Kişisel alanını ihlal ettiğim için gözleri açılıyor ama beni sessizce izliyor ve konuşmamı bekliyor.

"Altı..." diye fısıldadım, diğer elimi göğsüme götürmeden önce "...ve Nix."

Burnunu kıvırıyor. "Kimse bana öyle demez."

Saçını çekiştiriyorum ve inliyor, hareket dengesini bozuyor ve göğsüme düşmesine neden oluyor.

"Seviyorum." Onu bırakmadan önce kulağına fısıldadım.

Bana temkinli bir bakış fırlatmadan önce birkaç adım geri çekildi. "*Faut que je fasse gaffe autour de toi.*"

"Fransızca bilmiyorum."

"Senin yanında dikkatli olmam gerektiğini söyledim." Başımı yana eğdim. "Neden?"

"Sen bir belasın." Gözlerini hafifçe kısarak söylüyor.

Sırıtıyorum. "Beladan hoşlanmıyor musun?"

"Ben iyi bir kızım," diye cevap veriyor, "Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırım." "Hmm," diye mırıldandım, onu düşünerek, "Bunu göreceğiz."

O cevap veremeden annemin sesi arkamdan adımı haykırıyor. "Phoenix!" Dönüyorum ve onu biraz ötede, Sixtine'in saçını ilk fark ettiğimde bulunduğum yerde dururken görüyorum. Ellerini ağzının etrafında kavuşturmuş, bana seslenirken sesi öfkeyle çıkıyordu. "Hadi, mumları üfleme vakti geldi."

"Hemen geliyorum." Kısa bir süreliğine Sixtine'e dönerek cevap veriyorum. "Doğum günüm için bana ne alacağını hiç söylemedin."

"Ailem sana da bir hediye almış."

"İstediğim bu değil." Başımı sallayarak, "Senden bir hediye istiyorum, Astor için yaptığın gibi." diyorum.

Gülümsüyor ve tekrar bana dönmeden önce arkasını dönüp yere bakıyor. "Senin için biraz çiçek de toplayabilirim."

Çömelmek üzereydi ama elimi uzatıp onu durdurdum. "Ona verdiğin şeyin aynısını istemiyorum."

"Size verecek başka bir şeyim yok." Gözlerinin kenarları kırışırken ve kaşları çatılırken özür dileyen bir ses tonuyla konuşuyor.

"O zaman bende kalsın. On yaşındayım, bu büyük bir

doğum günü." "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün bana bir hediye veremeyeceğine göre, istediğim bir şeyi gördüğümde senden bir şey isteyebilirim ve sen de onu bana vermek zorundasın."

Keşke bunu bir öneri olarak ifade edebilseydim, ama bu bir talep olarak ortaya çıkıyor. Yine de benimle kavga etmiyor.

Sanırım o gerçekten iyi bir kız.

Başını salladığında kaşlarının çizgisi düzeliyor, dudaklarını süsleyen küçük bir gülümseme geri dönüyor. "Bu adil."

"Phoenix! Ne yapıyorsun?"

Dönüyorum ve en iyi iki arkadaşım Rhys ve Rogue'un tarladan bize doğru koştuğunu görüyorum.

"Annen bizi seni mum almaya gönderdi." Rhys bizimle aynı seviyeye geldiklerini söylüyor.

"Peki bu kim?" Rogue kaşlarını ona doğru çevirerek sorar.

"Hiç kimse." Aceleyle cevap veriyorum. Arkadaşlarımdan hiçbirinin onu benim gibi fark etmesini istemiyorum. Hele de işin içinde Astor varken.

Yarım saat önce onu gördüğümden beri ilk defa kendimi onunla ondan önce tanışmış olmayı dilerken buluyorum.

Yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor ama ne anlama geldiğini yorumlayamadan kayboluyor.

"Ben Sixtine, Astor'un bir arkadaşıyım." Kendini tanıtıyor ve aynı anda karnıma bir darbe daha indiriyor.

"Ben Rogue'um, o da Rhys." Rogue çenesini Rhys'e doğru eğerek şöyle der.

Bana doğru dönmeden önce ona el sallıyor ve aptalca bir sırıtış atıyor. "Astor sensiz tüm mumları söndürmeden önce gitmeliyiz."

Bu anı geride bırakmaya hiç niyetim yok. Arkadaşlarım bize katıldığı anda balonumuz patladı, bu yüzden geri dönmenin bir yolu yok ve yine de odaklanabildiğim tek şey, sanki bu alanda hala sadece ikimiz varmışız gibi gözlerimin içine bakması.

Bakışlarımı ondan güçlükle ayırıp Rhys'e başımı sallıyorum.

"Pekala."

Dördümüz tarladan geri dönerek arka bahçemizin doğum günü partisinin yapılacağı daha kapalı bölümüne gidiyoruz. Hayvanat bahçesi bölümü, şişme kaleler, şekerlemeler, yüz boyama ve bir sürü başka aktiviteyle her çocuğun rüyası.

Kısacası, Astor'un istediği ve sevdiği şeylere göre hazırlanmış bir parti.

İlk andan itibaren kendimi bedenimin içinde rahatsız hissediyordum ve gözlerim onun saçlarına takıldığında kaçmak için can atıyordum.

Pastaların bulunduğu masaya doğru ilerliyoruz ve ben tam Sixtine'e bir şeyler söyleyecekken Astor*'un* arkadaş grubundan ayrılıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru yöneldiğini görüyorum.

"Nerelerdeydin uğur böceği?" Bir kolunu onun omuzlarına dolayarak ve onu kucaklayarak soruyor.

Astor söz konusu olduğunda kıskançlığı tecrübe ettiğimi sanıyordum. Aslında, ilişkimizin merkezinde yatan duygunun kıskançlık olduğunu söyleyebilirim.

Bu noktaya kadar tüm hayatımı onun gölgesinde çalışarak geçirmiştim, bu yüzden ne kadar yakın olursak olalım a r a m ı z d a her zaman bir gerilim vardı.

Ama bu duygular, ona böyle seslendiğini duyduğumda ve onu sımsıkı kucaklayışını izlediğimde göğsümde patlayan duygunun yanında sönük kalıyor.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar güçlü hissetmemiştim ve bunu iyi işleyebilecek donanıma sahip değilim. Bunun gücü beni derinden sarsıyor ve bir zehir gibi kan dolaşımıma sızıyor.

Neyse ki onu hemen bırakıyor ve ardından bana sarılarak kolunu kırma planlarıma son veriyor.

Beni diğer üçünden uzaklaştırıp mumların yakıldığı yere doğru yönlendiriyor.

"Sixtine'le tanıştığına çok sevindim," diyor, sesi içten, "Ondan hoşlanacağını biliyordum." Saçlarımı karıştırdı. "Sen yokken bir arkadaşa ihtiyacım vardı, küçük kardeşimi özledim."

"Sadece üç dakika farkla."

"Hâlâ sayılır." Başımın tepesine yüksek sesli, sinir bozucu bir öpücük bırakarak söylüyor.

Hizmetçimiz ve şefimiz önümüzde çeşitli mumlar yakarken, insan denizine bakıyorum ve Sixtine'in öne doğru durduğunu görüyorum.

Herkes mutlu yıllar şarkısını söylüyor ve Astor'un yanımdaki mumları üflediğini uzaktan duyuyorum ama ben hâlâ ona bakıyorum, göz temasımız hiç kopmuyor.

Benimkini söndürmek için bir hamle yapmadığımı görünce masaya doğru yürüyüp karşımda duruyor. Bakışları azalan mumlara kaydı.

"Onları patlatmadan önce bir dilek tutmayı unutmayın."

Başımı sallıyorum ve dileğimin ne olacağını düşünmek için zamana ihtiyacım varmış gibi davranarak pastaya bakıyorum.

Ama ben ne istediğimi zaten biliyorum.

Eğilip on mumu da tek seferde söndürüyorum ve ailemin arkadaşlarından gelen alkış ve tezahürat sesleri arasında doğruluyorum.

Sixtine masanın etrafında dönüyor ve kollarını tekrar bana doluyor, kulağıma fısıldarken beni kucaklıyor.

"Mutlu yıllar, Nix."

O anda içgüdüsel olarak uydurduğum lakabı kullanması, varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı ısıtıyor.

Beni bırakıyor ve etrafımda dolaşarak Astor'a sarılıyor, onu da benzer bir kucaklamanın içine çekiyor.

Kendini beğenmiş bir memnuniyetle bunu yapmasını izliyor, parmaklarımı çapraz yapıyor ve dileklerin gerçekleşmesini umuyorum.

Çünkü eğer öyleyse, şimdi Astor'a sarılmasının bir önemi yok.

Büyüdüğümde onunla evleneceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Sixtine, 10 yaşında

Kasım

Tarlada umutsuz bir hızla koşuyorum, kısa bacaklarım olabildiğince hızlı bir şekilde ileri geri pompalıyor ve sonra biraz daha.

Vücudum mısır saplarını itiyor, yapraklar kollarımı ve bacaklarımı kamçılıyor ama acının dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum.

Mısır tarlasından geçip ağaçların sırasına doğru koşuyorum. Yarın her tarafım sıyrık ve çürük içinde olacak ama umurumda değil.

Sadece saklanmam gerek.

Ağaç sınırına ulaşıyorum ve hiç durmadan koşuyorum, muhtemelen hiç koşmadığım kadar hızlı koşarken yaprakların ve dalların sesleri çarpan adımlarımın altında çatırdıyor.

Aramaya başladı mı ya da özellikle beni bulmaya mı çalışıyor bilmiyorum ama arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Eğer başaracaksam, arkama sinsice bakarak değerli saniyelerimi harcayamam.

Bu hatayı bana ödetirdi, bunu biliyorum.

Ayağım bir köke takılıyor ve bir çığlık atarak soğuk, sert zemine yayılıyorum. Düşüşümü yakaladıkları için yaralarımın yükünü ellerim çekiyor, avuç içlerim küçük taşlar ve toprakta yüzeye çıkan dallarla kesiliyor.

Saçlarımın vahşi telleri sıkı örgümden kurtulup gözlerimin önüne düşüyor ve görüşümü engelliyor. Onları dikkatsizce kulaklarımın arkasına itiyorum, şüphesiz bu sırada yanaklarıma kir ve kan bulaşıyor ama bu daha sonrası için bir sorun.

Şu anda koşmam gerek.

Kendimi toparlayıp koşmaya devam ediyorum, babamın benim için tasarladığı ve arazimizin hemen kenarına inşa ettiği ağaç eve yaklaşırken sol dizimdeki sancıya aldırmıyorum.

Hayır, bu olmaz.

Özellikle beni aramaya karar verdiyse, arayacağı ilk yer burasıdır. Saklanacak başka bir yer bulmalıyım.

Sorun şu ki, şimdiye kadar saymayı bitirmiş olmalı. Çok yakında avlanmaya çıkacak, yani başka bir saklanma yeri bulmak için zaman daralıyor.

Ağaç eve gelir ve orayı boş bulursa, belki de izini kaybettirmek için tam ters yöne gittiğimi düşünecektir. Bu sefer a r k a m a bakıyorum, orada olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden hızlı bakışlar atıyorum. Onu yakınımda hissetmiyorum ama tenimdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor, sanki beni bir saldırıya hazırlıyorlarmış gibi savaşın kaçınılmaz olduğunu biliyorlar.

Kazağımın kapüşonunu kapıp başımın üzerine atıyorum, örgümü ve gevşek saç tellerimi daha az dikkat çekecek şekilde sıkıştırıyorum.

Hızımı artırarak, ahşap kulübe yapısını ayakta tutan devasa ağaç gövdelerinin etrafından dolanıyorum ve toprakta daha da küçük bir dereye inen küçük bir eğime geliyorum.

Eğer suyun diğer tarafında saklanacak bir yer bulabilirsem, beni bulamayacağından eminim. En azından, dereden geri döndüğümü varsayacaktır.

Yamacın kenarına yaklaşırken kıçımın üzerine düşüyorum ve dere yatağına ulaşana kadar aşağıya doğru kayıyorum.

Bir an bile duraksamadan ya da düşünmeden dereye giriyorum, buz gibi su baldırlarımın ortasına kadar ulaşıyor ve elimden geldiğince karşıya geçmeye çalışıyorum.

Daha büyük, daha hızlı adımlar atmaya çalışırken dizlerim suyun dışına uzanıyor.

Yolun yarısına geldiğimde, farkındalık iliklerime kadar işlerken ensem karıncalanmaya başlıyor.

İçgüdülerim, o üzerime gelmeden önce saklanacak bir yer bulmak için sadece birkaç saniyem olduğunu söylüyor.

Dereyi temizleyip karşı yamacı olabildiğince hızlı tırmanıyorum, parmaklarım tırmanırken kaldıraç sağlamak için umutsuzca toprağı kazıyor.

Düz araziye ulaşıp ayağa kalktığımda ciğerlerim patlayacakmış gibi oluyor ve acilen saklanabileceğim olası yerleri tarıyorum.

Devasa bir ağaç var, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüklerinden biri, aynı derecede büyük ve dokunaç gibi kökleri var. Etrafında dolanarak uzuvları arasında, otlar ve devrilmiş bir ağaç gövdesi tarafından kısmen gizlenmiş küçük bir açıklık buluyorum.

Bu iş görür. Umarım beni burada bulamayacağı kadar uzağa ve yoldan çıktım.

Hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöküp başım ve kollarımla deliğe giriyorum. Yaşıma göre her zaman küçük olsam da tüm vücudumu içine sığdıramayacağım ama fırça yine de ihtiyacım olan örtüyü sağlayacaktır.

Vücudumun mümkün olduğunca büyük bir kısmını içine sokabilmek için uzuvlarımı birbirine sıkıştırarak kendimi içine sığdırmaya çalışıyorum ve sonra bekliyorum.

Zifiri karanlık ve hiçbir şey göremiyorum.

Herhangi bir ayak sesi duymaya çalışıyorum ama tek duyabildiğim damarlarımda pompalanan kanım, vücudumda dolaşan adrenalin ve kulaklarımda yüksek sesle çarpan kalp atışlarım.

Üçünün birleşimi beni tamamen sağır ediyor.

Sanki dakikalarca, hatta belki saatlerce saklanmışım gibi geliyor ama parmaklarımın bileğimi sardığını ve korkunun ciğerlerimi daralttığını hissettiğimde, delikten acımasızca çekilip çıkarılmadan önce sadece birkaç saniye geçtiğinden eminim.

Çığlık atıyorum ve zaten bulunmuş olmama rağmen saklanabilmek için boş yere çukurdaki küçük köklere tutunmaya çalışıyorum, ancak etkili bir hamleyle çekilip çıkarılıyorum, sonra sırtüstü yere yatırılıyorum ve bir çift ruhsuz siyah göze bakmaya zorlanırken yere sabitleniyorum.

"Seni buldum."

Kalbim göğsümün duvarlarında yüksek sesle çarpıyor, ama bu sefer gözlerimi açıp Phoenix'in bana sırıttığını gördüğümde tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Hâlâ bebek gibi bir yüzü var ama bir gün inanılmaz yakışıklı olacağını biliyorum. Zaten öyle, ama özellikle şu anda yüz hatlarına damgasını vurmuş muzaffer bir ifadeyle bana baktığında bu daha da belirginleşiyor.

Gözleri o kadar simsiyah ki, sanki onlara yeterince uzun süre bakarsam, zamanda ve uzayda yolculuk yaparak sadece benim ve onun olduğu keşfedilmemiş bir dünyaya gidebilirmişim gibi geliyor.

Yoğunluklarıyla beni tamamen ele geçiriyor ve esir alıyorlar.

Göz kırpma olayını pek sevmez, bu yüzden başka tarafa bakmak zordur.

"İyi mücadele ettin, vahşi kız." diye fısıldarken bir tutamı yüzümden itiyor.

İltifat ve yeni takma ad karşısında midem sıkışıyor, küçük aptal aşık kalbim kapalı kapılar ardında mutlu taklalar atıyor.

Son üç ay komşu çocuğuna olan takıntımı azaltmadı, hatta tam tersi oldu.

Sadece ateşi daha da arttı.

Bu aşkı geride bırakmaya çalışmak imkansız, özellikle de günün her anında onu görüyorken. Eylül ayından beri aynı okula gidiyoruz ve aynı sınıfları paylaşıyoruz.

Zil çaldığında okulun kapısından içeri dalar ve bisikletlerimizle eve birlikte döneriz. Onun ve Astor'un evlerine doğru sola dönmelerini beklediğimde, onlar benimkine doğru sağa dönüyorlar ya da tam tersi.

Hafta sonları olduğu gibi hafta içi de akşamın uzun saatlerine kadar birlikte oynuyoruz, birbirimizin arkadaşlığından asla bıkmıyoruz.

Her ne kadar Astor'a daha yakın olduğumu, ikisinden en iyi arkadaşımın o olduğunu iddia etsem de, aklımı meşgul eden kişi Phoenix. Söylediği birkaç kelime ve bana yönelttiği ağırlıklı bir bakışla dikkatimi çekebilen kişi o.

Astor güneş olabilir, ama Phoenix tutulma.

Güneş ışığını kolayca engelliyor ve dünyamı karşı koymakta güçsüz olduğum bir karanlıkla sarıyor. Aktif olarak karşı koymaya çalıştığımdan değil.

Takıntım her geçen gün artarken, onun beni fark ettiğinden bile emin değilim. Arkadaş olduğumuzu biliyorum ama yaşlandığımızda beni bundan daha fazlası olarak göreceğini sanmıyorum.

Okulda Astor kadar popüler, hatta daha da popüler. Diğer kızlar her zaman uzaktan ona bakıyor, gösterişli bir şekilde kıkırdıyor ve kendileriyle konuşmasını umuyorlar.

Bunu yaptığında, Yunan mitolojisi kitaplarımda okuduğum harpiler gibi titriyorlar ve tek yapabildiğim dişlerimi sıkıp onları karşı konulmaz aurasının içine kolayca çekmesini izlemek.

Bu anılardan duyduğum rahatsızlık beni hızla gerçekliğe geri döndürüyor ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Yüze kadar saydın mı?" Ona şüpheyle soruyorum, çünkü beni nasıl bu kadar çabuk bulabildi?

Beni yere sabitlerken bileklerimi sıkıyor. "Buldum." "O zaman beni nasıl bu kadar çabuk buldun?"

"Belki de tam olarak nasıl düşündüğünü biliyorumdur, vahşi kız."

Tanrım, umarım değildir. Eğer düşüncelerime erişebiliyorsa, çoğunun kendisiyle ilgili olduğunu biliyor olmalı.

"*Je crois pas, non."* Hiç sanmıyorum. "Belki de sen bir hilekarsın."

Beni bırakıyor ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Onu tutuyorum, sıcak eli benimkinin etrafını sarıyor ve beni tek bir hamlede ayağa kaldırıyor.

"Eziklik yapma, Altı."

"Ben değilim." Sırtımdaki kirin bir kısmını fırçalayarak koklayarak cevap veriyorum.

Bana inanmayan bir kaş kaldırıyor ve omuz silktiğimde iki parmağını ağzına götürüp ıslık çalarak diğerlerine beni bulduğunu haber veriyor.

"Hadi, gidip diğerlerini bulalım. Arayıcı olma sırası sende." Yamaca doğru koşmaya başlamadan önce söylüyor bunu. Kenara yaklaşırken yavaşlamıyor ve sonra sıçrıyor, boşluğa atlıyor ve görüş alanımdan kayboluyor.

Elbette o kadar da büyük bir atlayış değil, ama on yaşındaki gözlerime şimdiye kadar tanık olduğum en cesur şey gibi geliyor.

Telaşla kenara koştum ve aşağı baktım. Onu ayakta ve kendinden emin bir şekilde bana gülümserken buluyorum.

Bu gülümsemede bir şey var. Sadece bana yönelttiği, memnun, kibirli ve kendinden o kadar emin ki başka tarafa bakamıyorum.

Havalanmadan önce bir saniye bile beklemiyor ve beni peşinden koşturmak zorunda bırakıyor.

Aşağı kayıyorum ve dereyi geçip yamacın diğer tarafına onun peşinden koşuyorum. Tekrar tökezlediğimde elimi tutuyor ve beni peşinden sürüklüyor.

Vücudum istekle beni takip ediyor ve birlikte koşarken onun benimkine sarılmış ellerinden başka bir şeye bakamıyorum.

Saçlarım gevşek ve yüzümün etrafında uçuşuyor, gülümsemem tam gergin ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Açıklığa ulaştığımızda, diğer üç çocuğun orada durup bizi beklediğini görüyoruz.

Phoenix, elimi tuttuğunu fark etmelerine fırsat vermeden elimi bırakıyor ve dikkatlerini çekmek için onlara ıslık çalıyor.

Rogue dönüp bize bir göz attıktan sonra yüzünde karanlık bir sırıtma beliriyor. "Tabii ki seni aramaya gitti."

Phoenix ona "Kapa çeneni," diye cevap vererek Rogue'a ne demek istediğini sormamı engelliyor.

"Senin sıran, Sixtine. Beni bulmaya gelmekten çekinme," diyor Rhys sırıtarak, "Seni bekliyor olacağım."

Phoenix onun yanından geçerken şiddetle omzunu kontrol eder, ama Rhys sadece güler.

"Pekala," diyorum, arkamı dönüp ellerimi gözlerimin üzerine koyarak, "Bir... iki... üç..."

Saymaya başlıyorum ve yüze ulaştığımda koşmaya başlıyorum. Phoenix'in nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrim var ama onu arayamıyorum. Bu oyun ikimiz arasında dönüp durursa diğerleri için eğlenceli olmayacak, bu yüzden ters yönde koşuyorum.

Astor'u üç dakikadan daha kısa bir sürede buluyorum ve onu gördüğümde yere yatırıyorum. Etrafta yuvarlanıyoruz, hakimiyet için savaşıyoruz, çığlık atıyoruz ve birkaç dakika boyunca yüksek sesle gülüyoruz, ta ki üstümüzden bir boğaz sesi duyana kadar.

Yukarı baktığımda, Phoenix'in orada durduğunu, hançerlerini
Bi
z. "Sen kazandın, uğur böceği." Astor nefes nefese bir kahkaha atarak
Ayağa kalkıp bana yardım ediyor.

Phoenix'in bakışlarından kurtulup Astor'a gülümsüyorum. "Aslında kıçını tekmeledim."

Astor Phoenix'e doğru döner. "Dışarı çıkmanın güvenli olduğunu nasıl anladın?"

"Ben yapmadım." Isırarak söyledi.

"Şifreli," diyor Astor bir başka kahkahayla, "Kelimelerini kullan, Anka Kuşu."

Ellerini ceplerine sokuyor ve gözlerime bakmayı reddederek başka tarafa bakıyor. Çenesindeki kasın seğirmesini izliyorum.

"Altı'nın çığlığını duydum, yaralanmadığından emin olmak istedim."

Endişesi karşısında kalbim sıkışıyor ve kollarımı ona dolayarak sarılıyorum. Kaskatı kesilmiş, elleri ceplerinden hiç çıkmıyor.

"Ben iyiyim, kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim." Yanaklarım utançtan pembeleşirken söylüyorum.

Sarılmama aldırmadan ya da Astor'la beni beklemeye zahmet etmeden açıklığa doğru ilerliyor.

"Çok ilginç," diyor Astor nefesinin altından, onun uzaklaşmasını izlerken.

"Neymiş o?"

"Hiçbir şey." Başını sallayarak söylüyor. "Şimdi de gizemli olan sensin."

Omuz silkiyor ve kolunu omzuma atarak ikimizi de buluşma noktasına geri götürüyor.

Güneş batana ve karanlık etrafımızı sarana kadar birkaç tur daha oynuyoruz.

Bir daha yakalanmadım ve bir yanım mutlu olsa da diğer yanım Phoenix'le birebir etkileşim kuramadığım için üzgün.

Çok geçmeden akşam yemeği vakti geldi, ben de çocuklara veda edip evime doğru koşmaya başladım.

Kendime baktığımda, giysilerimin ve açıkta kalan tenimin her tarafını kaplamış olan pisliği görüyorum. Kanlı, çamurlu ve ıslak bir haldeyim ve nasıl bir görüntü oluşturduğumu ancak hayal edebiliyorum.

Annem merdivenlerden inerken fuayeye girdiğimde bunu doğruladım. Beni görünce nefesi kesildi ve kollarımdan tutmak için acele etti.

"Sixtine! *Mais qu'est ce qui s'est passé*? İyi misin?" Endişeli bir ses tonuyla soruyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum ki oturma odasının penceresinin dışında bir şey hareket ediyor ve gözüme çarpıyor. Bakmaya devam ediyorum, o her neyse tekrar göreceğimi umuyorum.

Birkaç saniye sonra, bir kafa tekrar içeri bakıyor ve Phoenix'in ışıkta parlayan yüzünü seçebileceğim kadar uzun süre orada kalıyor.

Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra çenesini bana doğru eğiyor ve gecenin içinde gizlice kayboluyor.

Dudaklarıma yerleşen mutlu gülümsemeye karşı koyamıyorum. Bunu neden yaptığını ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum ama içimde onun için zaten yanmakta olan ateşi daha da büyütüyor.

Aynı gülümsemeyle anneme dönüyorum ve hâlâ nefes nefese olduğumu söylüyorum,

"Gelmiş geçmiş en iyi gün."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Phoenix, 10 yaşında

Mart

"Nereye gidiyorsun?"

Altı sesimi duyunca sıçradı ve irkilerek elini kalbinin üzerine götürdü. Elinde tuttuğu toynak kazması ayaklarının yanında yere çarpıyor.

Onu almak için eğiliyor ve tımar kutusuna atıyor, bunu yaparken kısa bir süre bana bakıyor.

"Beni korkuttun" diyor, "Saklambaç dışında bu kadar sessiz hareket etmene izin verilmemeli."

"Seni hazırlıksız yakalamayı seviyorum."

Bunun üzerine kızarır ve midillisi Marlow'a doğru döner, ana eyer kayışını karnına iyice oturana kadar sıkar.

"Sadece ormanda bir gezintiye çıkacağız." Soruma cevap veriyor.

"Biz kimiz?"

"Ben ve Astor."

Yetkin bir binici olamadığım için kendimi içten içe azarlarken dişlerim birbirine çarpıyor. Yedi yaşındayken ata binmek yerine judoyu seçmem, şu ana kadar bana hiç yanlış bir seçim gibi gelmemişti.

Marlow'a doğru yürüyorum ve boynunu okşuyorum, rahat sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

"Bizimle gelmelisin."

Göz ucuyla Six'e bakıyorum. Son birkaç ayda fazladan bir santim uzamıştım, şimdi ondan çok daha uzunum.

Bu yeni bakış açısının hoşuma gitmediğini söyleyemem.

"Belki bir gün," diyorum, çünkü ata binme konusunda gerçekten ikna olmuş değilim. Sanki işler çok hızlı bir şekilde tersine dönebilirmiş ve bu tamamen benim elimde değilmiş gibi geliyor.

Böyle durumlarda kontrolün bende olmamasını sevmiyorum.

Cevabımı onaylayarak başını sallıyor, sonra Marlow'un sol tarafına gidiyor ve duraklamadan önce bir ayağını üzengiye koyuyor.

"Binebilmen için karşı ağırlık konusunda yardım etmemi ister misin?"

Ben soruyorum

On

u. "Evet, lütfen."

Elimi diğer taraftaki üzengiye koyuyorum ve o aşağı doğru çekerken yerden iterek hızlı bir hareketle zıplamasına yardımcı olur.

Marlow'un sırtına yerleşir ve botunun ucuyla üzengiyi ararken sağ bacağı dışarı fırlar. Eyere yaslanmış olduğunu fark etmez.

Bacağını bileğinin arkasından tutuyorum ve bu sırada onu tekrar ürkütüyorum. Bulunduğu yerden bana bakıyor ve topuğunu kavrayıp ayağını ilmeğin içinden geçirmemi sözsüz bir şekilde izliyor.

İşim bittiğinde onu bırakmak yerine bir süre daha bacağını tutmaya devam ediyorum, elimi baldırına götürüp sıkıyorum. Titriyor, ona dokunduğum yere bakarken gözleri açılıyor.

"Dışarıda dikkatli ol, vahşi kız." Baldırını çimdikleyip bir çığlık atmasını sağlayarak ona şöyle diyorum: "Seni incitebilecek tek kişi benim. Hiç kimse ve başka hiçbir şey."

Dizginleri çekerek Marlow'un geri çekilmesini ve ahırdan çıkıp evime doğru dönmesini sağlıyor.

"Sana bela olduğunu söylemiştim, Phoenix."

Ona yetişmek için koşuyorum. "Herkesin omzunda bir şeytana ihtiyacı vardır.

Bu benim." Marlow'un hızına yetişmek için koştuğumu söylüyorum.

"Tam olarak değil. Babam çok itaatkâr olduğumu söylüyor, belki de sadece melekle iyiyimdir." Benim ruh halim kararırken o gururla kükrüyor. "Belki de şeytana hiç ihtiyacım yoktur."

Özellikle Astor'dan bahsetmediğini, onu bana tercih etmediğini biliyorum ama yine de öyle hissediyorum. O ya da ben arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında, beni hiç düşünmeyebilir bile.

"Kulağa sıkıcı bir hayat gibi geliyor." Uzaklaşmaya başlarken ses tonum asıktı. Arkamdan seslenmeden önce fazla uzaklaşmamıştım.

"Phoenix, bekle!"

Onu endişelendireceğini bildiğim için geri dönmekte acele etmiyorum. Günün neredeyse her dakikasını birlikte geçirdiğimiz aylardan sonra, onu artık kendimi tanıdığım gibi tanıyorum ve her şeyden çok nefret ettiği şeyin bir başkasının duygularını incitmek olduğunu biliyorum, özellikle de kazara.

Sonunda ona baktığımda, yüzünde kederli bir ifade vardı ve tırnak yataklarından birini çiğniyordu.

"Üzülme."

"Üzülmüyorum."

"Öylesin."

"Hayır,

değilim."

Bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Nix."

Ben de aynı bakışı taklit ederek ona aynı tavırla karşılık veriyorum. "Altı."

Nefesini üflüyor, ama dudaklarının köşesinde bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum. "Sen imkânsızsın."

"Ben imkansızım *ve baş* belasıyım? Başka bir şey var mı?" Onun tarafından tekrar içeri çekilirken soruyorum. Marlow'a doğru yürüyorum ve boynunu okşuyorum, bunu yaparken kolum Six'in bacağına değiyor.

"Otoriter."

"Evet."

"Sinir bozucu."

"Mhmm."

"Komik."

"Kesinlikle."

"Heyecan verici."

Sonunda başımı kaldırıp Altı'nın bakışlarıyla buluşmadan önce Marlow'u birkaç kez okşadım.

"Görünüşe göre belki de şeytana ihtiyacın var." Sırıtarak söyledim.

Gözlerini deviriyor ve topuklarına vurarak Marlow'a yürümesini işaret ediyor.

"Peki, git kardeşimi bul ve yolculuğunun tadını çıkar" dedim, "Ama sonra bana geri dön."

Son kısmı nasıl ifade ettiğimi fark ettiğimde yüzüm ısınıyor. Tam geri çekilmek üzereydim ki, eyerinde dönüp bana gülümseyerek baktı.

"Her zaman."

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Sixtine, 10 yaşında

Haziran

Sırt üstü uzanmış, sıcak güneşin tenimde yarattığı hissin tadını çıkarıyordum ki üzerime bir gölge düştü, ışığı kapattı ve beni karanlığa gömdü.

Gözlerimi açmama gerek kalmadan kim olduğunu biliyorum.

Her zaman nerede olduğumu bilen tek bir kişi var, kendi başıma gittiğimde beni bulmasını içten içe umduğum tek bir kişi.

"Güneşimi engelliyorsun," diyorum gözlerimi kapalı tutarak.

"Güneşten yanmadığın zaman bana teşekkür edeceksin. Yanakların zaten kıpkırmızı." Phoenix bana cevap veriyor, ses tonu eşit. "Yakında acı verecek."

Gözlerimi açıyorum ve onunkilere bakıyorum. Üzerimde hafifçe eğilmiş duruyor, ellerini ceplerine sokmuş merakla beni izliyor.

"Ve beni incitebilecek tek kişi sensin, değil mi?" Aylar önce bana aynı sözleri söylediği zamanı anımsayarak karşılık veriyorum.

Bu sözlerle ne kastettiğini bilmiyorum, çünkü Phoenix beni asla incitmez. Aksine, gölgelerde gizlenen, bakmadığımı sandığı zamanlarda beni izleyen sürekli bir koruyucudur.

Ve eğer bakarsam, o dikkatlice ilgisiz bakışı yüz hatlarına tekrar çarpıyor ve savunmasının güvenliğinin arkasına çekiliyor.

Altın çocuk ya da kahraman olmaya hiç ilgi duymuyor, hatta her fırsatta bundan kaçınıyor.

Ama çoğu kız gibi ben de kahramanları istemiyorum. Ben daha çok alçaklarla ve kötü adamlarla ilgileniyorum, *sırf siz* yazasınız *diye tüm dünyayı yakıp yıkanlarla.*

Bazıları aptalca olduğunu iddia edebilir.

Gözleri parlıyor ve yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Bu doğru."

Bu bakış, şu anda bana zarar vermiyor olsa da bir gün vermeye niyetli olduğunu vaat ediyor. Tenimi bir ürperti kaplıyor ve bu noktada diğer tüm kızların yapacağı gibi korkuyla kaçmak yerine doğrulup onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Battaniyenin üzerinde yanımdaki bir noktayı işaret ederek bana katılmasını istiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde bunu yapıyor, bağdaş kurup oturuyor ve yanındaki çiçek tacımı koparıyor.

"Nedir bu?"

"Annem benim için yaptı. Güzel değil mi?" Başıma dikkatlice yerleştirip ellerimi çenemin altına koyarak poz verir gibi gülümseyerek soruyorum.

Cevap verirken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Evet," diyor bakışları burnumun kenarındaki çillerin üzerinde gezinirken, "Çok güzel."

Saç diplerime kadar kızarıyorum ve gözlerini kaçırıyorum, gözleriyle buluşamıyorum. "Sana bir tane yapmamı ister misin?" Ona soruyorum.

"Elbette." Etkilenmiş bir omuz silkmeyle cevap veriyor, her çocuğun yapacağı gibi ilgisiz davranıyor. Ama gözleri parlak ve tek taraflı olarak ellerime odaklanmış, parmaklarımın birkaç çiçeği koparıp birbirine örmeye başlamasını izliyorlar.

"Bu geçen seneki doğum günü hediyen olabilir." Kirpiklerimin altından ona bakarak söylüyorum.

Geçtiğimiz yıl boyunca pek çok kez ona borçlu olduğum hediyeyi sonunda paraya çevireceğini düşündüm ama hiç yapmadı. Aslında, doğum gününde talep ettiğinden beri bundan hiç bahsetmedi.

Yine de, bu tamamlanmamış alışverişin ağırlığı aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor.

Belki de farkına varılmaması durumu daha da kötüleştiriyor. Yani ne zaman sevdiğim yeni bir oyuncağa ya da eşyaya sarılsam, onun da benden bunu talep etmesini bekliyorum.

Annem onun ve Astor'un önünde bana harçlığımı verdiğinde, paraları cebime ne kadar hızlı soktuğumu fark edip etmediğini görmek için ona kaçamak bir bakış attım.

Ya da geçen yıl yerel panayırda peluş ayı kazandığımda. Onu göğsüme bile saramadan kollarımdan koparıp almasını beklerdim.

Ve babam bana Çin'den şeker getirdiğinde, onu hemen teslim etmem gerektiğini düşündüm.

Eğer isterse ve ben ona istediği şeyi vermek istemezsem, onu doğrudan reddedebileceğimi ya da gerekirse ailemi bana destek olmaları için kullanabileceğimi biliyordum. Ancak tüm bu durum hakkında ne kadar endişeli olsam da, zamanı geldiğinde ona istediğini vereceğimi biliyordum.

Benim üzerimde böyle bir etkisi var.

Ama hiç sormadı. Konuyu hiç açmadı bile ve belki de unuttuğu içindir.

Cevap olarak sırıtması, bu varsayımda çok yanıldığımı gösteriyor.

"Hayır, bana o tacı yapmayı teklif ettin, bu sayılmaz." Dedi,
Dişlerinin arasına bir ot parçası koyarak, "Ayrıca, sonunda onu gördüğümde ne istediğimi bileceğim."

"Nasıl?"

Bir an için bunu düşünüyor ve tekrar konuşmadan önce otları dilinin etrafında birkaç kez döndürüyor.

"Bir şey istemek için uzun süre beklemiş olacağım, değil

mi?" "Evet."

"Sonunda istediğimde de, sahip olmadan yaşayamayacağım bir şey bulduğum için isteyeceğim."

"Çok heyecanlanma. Ailem bana o kadar harçlık vermiyor." Ben de karşılık veriyorum, çünkü ona beklediği kadar güzel bir şey vermemin mümkün olmadığı açık.

"Para biriktirmeye başla." Cıvıldıyor.

Kucağımdaki çiçeklerden bazılarını ona fırlatıyorum, yüzüne çarptıklarında kıkırdıyorum.

"Beni sakat bıraktın." Gözünü dramatik bir şekilde kapatarak söylüyor.

Ona gülüp geçiyorum ama onu incitip incitmediğimi kontrol etmeden önce değil.

Bu yapmak istediğim son şey.

Kıyafetlerinin üzerine saçılmış çiçeklerden birini alıp bana uzatıyor. Bu sadece bir çiçeğin sapı ve tüm yaprakları gitmiş.

"Bu seni kızdıracak ne yaptı?"

Bunun nasıl göründüğünü fark ederek tekrar güldüm. Bütün yaprakları kopardım ama duygusal bir şekilde değil.

Beyaz bir çiçek görene kadar yanımızdaki çimenlere bakıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ona uzanıyorum ve yerden koparıp aramızda tutuyorum.

"Bu ve elinizdeki Marguerite papatyaları. Annem bana onlarla oynayabileceğimiz bir oyun gösterdi."

"Ne oldu?"

Çeviriyi hatırlayarak kızarıyorum ve gözlerinden kaçıyorum. "O kadar da eğlenceli değil," diyorum.

"Oynamak istiyorum," diye ısrar ediyor, "Anlat bana."

"Peki," diyorum, "Temel olarak, '*je t'aime*' ya da İngilizcede 'I love you' diyerek başlıyorsun ve yapraklardan birini tutuyorsun." Başparmağımla işaret parmağım arasında küçük bir taç yaprağı tutuyorum, onun için taklit ediyorum, "Sonra onları tek tek koparıyorsunuz ve her birini kopardığınızda "*un peu", "beaucoup*", "*passionnément*", "*à la folie"* veya "*pas du tout*" demeniz gerekiyor. Bitene kadar kopardığınız her taç yaprağı için aynı sırayla bunları tekrar edersiniz. Son taç yaprağına denk gelen satır, o kişiyi ne kadar az ya da ne kadar çok sevdiğin anlamına geliyor." Boğazımı temizlemeden önce söylüyorum.

Yerin dibine girmek istiyorum, onunla aşk hakkında konuşmaktan o kadar utanıyorum ki.

Ondan ne kadar hoşlandığımı göremiyor mu? Onunla bu oyun hakkında konuştuğum her saniye kendimi ele vermiyor muyum?

Her nasılsa, görünüşe göre değil.

"Hepsi ne anlama geliyor?" O soruyor.

"Dediğim gibi 'seni seviyorum' anlamına geliyor ve seçenekler 'biraz', 'çok', 'tutkuyla', 'delicesine' ya da 'hiç' şeklinde."

Çenesini papatyaya doğru uzatıyor. "Hadi, benim için yap

o zaman." "Neden?"

Omuz silkiyor. "Sıkıldım," diye cevap veriyor ama gözleri ellerimdeki çiçekten ayrılmıyor.

"Tamam," diyorum, rastgele bir yaprak seçip oradan başlıyorum, "*Je t'aime... un peu*-"

Daha ilk yaprağı koparamadan elini koluma atarak sözümü kesiyor. "İngilizce söyle ki anlayabileyim," diye emrediyor, yaşına göre zaten otoriter.

"Seni biraz... çok... tutkuyla seviyorum-"

"Siz ne yapıyorsunuz?"

Astor sağımdan seslenince hafifçe irkilerek sıçradım. Her nasılsa, yaptığım işe o kadar odaklanmıştım ki onun gelişini kaçırdım.

"Oyun oynuyoruz," diyorum ve kuralları açıkladığımda yanımıza oturup beni izliyor.

"Devam et, sırada ben varım!" Heyecanlanıyor.

"Nerede kalmıştım?" Yarı retorik bir şekilde soruyorum, iki kesinti zaten yıpranmış olan beynime zarar vermişti.

"Tutkuyla," diye dikkatle işaret ediyor Phoenix, "Sırada delice var."

"Doğru. Delicesine... hiç de değil... Seni biraz seviyorum... çok...," diye devam ediyorum, son birkaç yaprağa inene kadar kelimeleri tekrar tekrar okuyorum.

Olacakları anladığımda kalbim kurşun bir balon gibi midemin dibine doğru batıyor. "Tutkuyla... delice... hiç de değil." Son yaprağı alıp parmaklarımın arasında tutarak bitiriyorum.

Rahatsızca gülüyorum ama Phoenix'in yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum.

"Oof, bu berbat Phoenix. Sanırım Sixtine seni birazcık bile sevmiyor. Şimdi sıra bende!" Astor ellerini çırparak ve mutlu bir şekilde sırıtarak şöyle der.

"Başka bir oyun oynayalım," diyorum çünkü Astor için daha iyi bir sonuca ulaşma ihtimalim bire dört ve içimden bir ses Phoenix'in bundan hiç hoşlanmayacağını söylüyor.

"Yap şunu." Phoenix atlayarak talep ediyor.

"Nix..." Başlıyorum ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hadi gel. Oynamak istiyorum ve beni ne kadar sevdiğini bilmek istiyorum," diyor Astor insanları etkilemek için kullandığı o ses tonuyla.

"Tamam, tamam, gamzelerini bir kenara bırak," diyorum ona, yüzünü gizlemek için elimi kaldırarak.

Kıkırdıyor ve bir çiçek koparıp bana uzatıyor.

İlk oyunumuzdaki aynı hareketi ve çizgi resitalini tekrarlayarak yaprakları birer birer çıkarmaya başlıyorum. Son on ya da daha fazla yaprağa geldiğimde, saymaya gerek kalmadan içgüdüsel olarak sonucu biliyorum.

Son birkaç yaprağı kaldırırken derin bir nefes alıyorum. "Tutkuyla... delice."

Astor kulağımın dibinde bağırıp çağırırken alkışlar ve çığlıklar arasında beni yere seriyor. "Beni seviyorsun! Beni seviyorsun!"

Bir yanım onunla birlikte kıkırdıyor, en iyi arkadaşımın maskaralıklarına gülüyor, ama diğer yanım nefesimi tutmuş, Phoenix'in ne yapacağını görmeyi bekliyor.

Bu sadece aptalca bir oyun, ama 'kazanamadığı' için bu sonuçtan nefret edeceğini biliyorum. Teknik olarak kazanacak bir şey olduğundan bile değil, ama bu

Onu.

Hiç gerek yokken yarışmalar yaratıyor ve ruh hali
Hayal ettiği eşleşmelerde kendini yetersiz hissederse siyaha döner.

Ve ondan yayıldığını hissettiğim enerjiyle ilgili bir şey bana son derece değişken geliyor, sanki onunla göz teması kurarsam tepkisel hale gelebilirmiş gibi.

Topuklarını geriye doğru itiyor ve ayağa kalkıyor, bunu yaparken kucağında kalan çiçekleri fırçalıyor. Tek kelime etmeden gitmek üzere olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden adını sesleniyorum.

"Phoenix, bekle." Gözleri benimkilere kayıyor ve şu anda bile siyah derinliklerini okumak imkânsız, "Tacın ne olacak?"

Bana karanlık bir bakış fırlattıktan sonra omzunun üzerinden "Astor'a ver" dedi.

Omuzlarım çöküyor, parmaklarım kucağıma yayılmış çiçek tacının yarısıyla amaçsızca oynuyor.

Onun için yapıyordum, Astor için değil.

Astor, "Küsmüş gibi görünüyor," diye düşündükten sonra arsız bir sırıtışla bana baktı, "Beni daha çok sevmenden hoşlandığını sanmıyorum, uğur böceği."

Kaburgalarına dirsek atıyorum, o da gülerek eğiliyor.

Keşke uğur böceği lakabı bende vahşi kızın yarattığı kelebekleri yaratabilseydi, o zaman tüm sorunlarım çözülürdü.

Bunun yerine, her geçen gün daha da takıntılı hale geldiğim kardeşimin benden uzaklaşmasını izliyorum.

***

Atıştırma saatinde Phoenix'in evine gizlice giriyorum ve fark edilmeden odasına kadar sürünüyorum. Oldukça bariz bazı güvenlik endişeleri bir yana, çiçek tacını yastığının üzerine bırakırken gizliliğimle gurur duyuyorum. Öğleden sonranın geri kalanını onun için mükemmelleştirerek geçirdim.

Bir tür not bırakmayı düşünüyorum ama kimden geldiğini bilecek.
Ayrıca, ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

"Sanırım senden gerçekten hoşlanıyorum, sen de aynı şeyi hissediyor musun?" Hayır, aptal.

Aptal, aptal, *aptal*.

Odasına böyle bir şey bırakırsam notu yırtar ve çiçekleri ezerdi.

Ben de onun evinden girdiğim gibi çıkıyorum, gece vakti bir hırsız gibi, fark edilmemek için duvarlara sarılıyorum. Bir şey almak yerine kendimden bir parçayı geride bırakmam dışında, böylece gelmiş geçmiş en kötü hırsız oluyorum.

Eğer yatağının üzerinde çiçekten bir taç bulursa, Phoenix bunu kabul etmez.

o.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde duruyor ve nefesimi tutuyorum. Ertesi gün birlikte ilk dersimizde, ama o sadece çenesini bana doğru eğdi ve yanımdan geçip genellikle görmezden geldiği bir grup kıza doğru yürüdü.

Astor'un yanına oturduğumda gözlerimin kenarlarında aptalca yaşlar birikiyor ama onları tutmayı ve tüm sınıfın önünde ağlamamayı başarıyorum.

Küçük zaferler.

Ertesi gün ya da ondan sonraki gün bunu kabul etmiyor ama Cuma günü eve gelip sırt çantamı sinirli bir iç çekişle sandalyeme bıraktığımda masamın üzerinde beni bekleyen bir Marguerite papatyası buluyorum.

Yan yatmış ve sadece dört yaprağı kalmış.

Seni seviyorum.

...biraz

...çok

...tutkuyla

...çılgınca.

Bu sadece bir oyun. Hiçbir anlamı

yok. Biz sadece iki genç çocuğuz.

Ve yine aynı şekilde, kalp atışlarımın fizyolojisini değiştiriyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Sixtine, 10 yaşında

Ağustos

Önümüzdeki hafta Phoenix ve Astor'un doğum günü ve onlara ne alacağım konusunda endişeliyim.

Özellikle Phoenix.

Ona ilk kez bir şey veriyorum ve bunun harika olmasını istiyorum.

Geçen yılki doğum günümde, o ve ailesi Marlow için bana yeni bir eyer aldılar. Ama bana verdiği asıl hediye ağaç evimin gövdesine bir tasarım oymasıydı.

Benim için kâğıt üzerinde birkaç seçenek çizmişti ve nihayetinde üçümüzün de isminin olduğu bir tanesini seçmiştim çünkü bu benim olduğu kadar onların da ağaç eviydi.

Onu ağacın gövdesine aktarmış ve babasının av bıçaklarından biriyle tahtaya oymuştu.

Şimdi ağaç evime her gittiğimde, elimi isimlerimizin üzerinde gezdiriyorum ve orada kalıcı olarak kazınmış olduğumuzun kanıtını görmekten mutluluk duyuyorum.

Ona onu aynı derecede mutlu edecek bir şey vermek istiyorum ve bu muhtemelen ellerimle yapabileceğim bir şey olmalı, ama ne olduğundan emin değilim.

"Yüzündeki bu endişeli ifade de neyin nesi?" Astor, ağaç evin köşesinde oturduğu yastık denizinden soruyor.

Okuldan eve bisikletle döndük ve yağmur yağmaya başladığında ağaç eve sığındık.

"Yok bir şey, sadece doğum gününü ve sana ne alacağımı düşünüyordum." Tırnak yatağımı endişeyle çiğneyerek "Ve Nix'i" diye ekliyorum.

"Bana ne alacağın konusunda endişeliymişsin gibi davranma, böcek." Bana sırıtarak karşı çıkıyor. "Bana yeni Xbox oyunları alacaksın ve ben de onları seveceğim. Sen özellikle Phoenix'e ne alacağın konusunda endişelisin."

İnanmıyormuş gibi yapıyorum, "Bu doğru değil."

"Ona aşıksın," diye ısrar ediyor.

Sahte bir tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, Astor, iğrenç. Ondan hoşlanmıyorum."

"Ben senin en iyi arkadaşınım ve o da benim kardeşim. Neden bana gerçeği söylemiyorsun?" Diye soruyor ve sesinde bir incinmişlik seziyorum.

"Çünkü sen, sen... ona söylerdin." Fısıldıyorum, kirpiklerimin arasından ona bir bakış fırlatıyorum.

"Asla," diye yemin ettikten sonra yüz ifadesi gülümsemeye dönüşüyor ve kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor, "Yani ondan hoşlanıyorsun?"

Başımı sallıyorum ama zar zor. "Birazcık."

Bunu söylediğime inanamıyorum. Bunu ilk kez itiraf ediyorum ya da kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. Bir yanım dürüst olduğum için iyi hissediyor, diğer yanım ise kelimeleri boğazımdan geri sokup unutmak istiyor.

Bir çığlık atıp doğruluyor ve bana bakarken çenesini avucunun içine düşürüyor. "Biliyordum! Benden bir şey saklayamazsın uğur böceği." Ayağa kalkıyor ve yanıma gelip yere oturuyor, sırtımızı kanepeye dayıyoruz. "Belki bir gün baldızım olursun."

"Tuhaflaşma, Astor."

Gülüyor, altın sarısı saçları alnına dökülürken kolunu omzuma doluyor. "Benimle akraba olduğun için çok şanslısın. Ona söyleyecek misin?"

"Hayır." Mahcup bir şekilde söyledim. Onunla yüzleşip ona aşık olduğumu itiraf etmemin hiçbir yolu yok. Hem utangacım hem de bunu yapacak kadar cesur değilim, ama o muhtemelen güler ve aynı şekilde hissetmediğini söyler.

"Yapmalısın."

"Neden?"

"Benden senin saklayabildiğinden daha fazla şey saklayamaz uğur böceği. Ayrıca, ikiz telepatisi bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Belli belirsiz eklemeden önce bir omzunu kaldırıyor, "Ondan hoşlandığını söyle. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

"Yapamam, Astor."

Mırıldanıyor, bakışları ağaç evin içindekiler üzerinde geziniyor ve bir köşedeki defter ve kaleme takılınca aydınlanıyor.

Onu almaya gitti ve tekrar yanıma oturdu.

"Eğer bunu yüz yüze yapmaktan korkuyorsanız, ona bir not yazabilirsiniz."

Elindeki eşyalara bakıyorum, emin değilim. Yüzüm kararsızlığımı ele veriyor olmalı ki devam ediyor: "Bunu ona verebilirim ya da çiçek tacında yaptığın gibi odasına bırakabilirsin."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Onun için bitirdiğimi ya da odasına bıraktığımı hiç söylemedim.

"Phoenix söyledi."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım birbirine çarparak, "Bu konuyu bana hiç açmadı bile," diyorum.

Dürüst olmak gerekirse, o papatyayı odama bırakmıştı ve ben de bunu hiç kabul etmemiştim. Ne diyeceğimi bilemedim, ki bu onun söz konusu olduğunda tekrar eden bir tema gibi görünüyor.

Rahat gülümsemesi bir sırıtışa dönüşüyor. "Benim için değil, onun için bir tane yaptığını bildiğimden emin olmak istedi."

Yine kaşlarımı çattım. "Ama sen...?" Sözümü kesiyorum. "Değil mi?"

"Senin gibi mi? Hayır." Çabucak ekliyor, "En iyisi olmadığından değil, ama sen benim kız kardeşimsin."

Elini sıkarak mutlulukla yüzümü kızarttım. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum," diyor elimi sıkarak. Elimi bırakıyor ve defteri alıp aramızda tutuyor. "Peki, ne olacak?"

Tereddüt ederken dudağımı çiğniyorum. Doğum günü hediyesi için fikir bulmakta zorlanıyordum ama bu olabilirdi. Daha da kötüsü, eğer benden hoşlanmıyorsa, çiçek tacında olduğu gibi bu notu da kabul etmeyecektir.

"Tamam, hadi yapalım," diyorum fikrimi değiştirmeden önce hızlıca. "Ne diyeceğim ki?"

Bir kâğıt parçası koparır ve defterin üzerine koyar. Derin düşüncelere dalmış gibi görünürken mırıldanıyor ve kalemi tekrar tekrar dudaklarına vuruyor.

Sonunda başını eğiyor ve kağıda yazmaya başlıyor. "Buna ne dersin?" Okuyabilmem için kâğıdı bana doğru çevirerek soruyor.

Senden hoşlanıyorum. Sen benden hoşlanıyor musun?

- *Ev*
- *et*

Ha

yır

"Hatta buna 'erkek arkadaşım olur musun' sorusunu da ekleyebilirsin," diyor ve bunu bir kenara not ediyor.

"Babam erkek arkadaşım olması için çok genç olduğumu söylüyor."

Babam dünyadaki en iyi babadır, ama ben ya da annem olmayan insanlara korkutucu gelebilir. Phoenix'in onun kötü tarafına geçmesini istemem. Genç olmama rağmen, babamın benimle bir sınırı aşarsa onu ortadan kaldırabileceğini bilecek kadar anlıyorum.

"O zaman bunu bırakabilirsin, ama kayıtlara geçmesi için Phoenix'in cevap vereceğini bildiğim şey bu." Diyor ve sonra 'evet' kutusunu işaretleyip yanına bir düzine kalp çiziyor.

Kalbim saatte bir milyon kilometre hızla atıyor. Ona ondan hoşlandığımı söyleyeceğime inanamıyorum. Korkutucu ve heyecanlı hissettiriyor ve nasıl tepki vereceğini görene kadar kalbimin boğazımda kalacağını biliyorum.

Astor bir sayfa daha koparıyor ve bir kalemle birlikte bana uzatıyor. "Sıra sende," diyor yaptığı taslağı katlarken.

Erkek arkadaş sorusu hariç Astor'un versiyonunu kopyalıyorum ve bana getirdiği ek renkli kalemleri kalpler ve gülen yüzler çizmek için kullanıyorum.

Bitirdiğimde kaldırıp ona gösteriyorum.

"Mükemmel."

"Bana gülmeyeceğinden emin misin?"

"Sana gülmeyecek." Bana sarılmak için eğilerek söylüyor.

Birinin geldiğini haber veren kapı kolu tıkırdayınca yerimizden sıçrıyoruz. Buraya bizden başka gelen tek kişi Phoenix.

Notları alıp çılgınca ceplerimize sokarken Astor'a panik içinde bir bakış fırlatıyorum.

Tam zamanında geldik. Astor yazdığı taslağı kot pantolonunun cebine koyarken Phoenix içeri giriyor.

Bakışları Astor'un fazlasıyla masum yüzünden benim gergin yüzüme kayıyor ve sessizce etrafıma saçılmış defter ve kalemleri inceliyor.

Sırılsıklam olmuş, saçları şakağına yapışmış ve giysilerinden her yere su damlıyor.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Şüpheli bir şekilde soruyor. Bu resmimizin tamamen doğal görünmediğini biliyorum.

"Hiçbir şey." Astor ve ben aynı anda söyleyerek durumu daha da kötüleştirdik.

Aramızda bir sessizlik oluyor ve sonra Astor bana doğru dönüyor.

"Senin evine gidelim mi? Bana göstermek istediğin bir şey vardı." Bana kocaman gözlerle bakarak söylüyor.

"Evet, yaptım. Yani, biliyorum. Hadi gidelim," diye ekliyorum, "Sonra görüşürüz, Nix."

Yanından geçerken onunla göz teması kurmuyorum, elim pantolonumun cebinde, sanki not kazara fırlayıp onun eline düşecekmiş gibi.

"Görüşürüz, kardeşim." Astor'un arkamdan eklediğini duyuyorum.

Dışarıda hala yağmur yağıyor. Hızlıca merdivenden inip, sağanaktan kaçmak için gelişigüzel yere bıraktığımız bisikletleri alıyoruz.

"Sence bir şey görmüş müdür?" Ben sordum.

"Hayır," diye hızla cevap veriyor Astor, önümde pedal çevirerek, "Ama kesinlikle bir şeylerin peşinde olduğumuzu düşündü. Çok kurnaz değildik."

"Biliyorum, panikledim."

"Sorun değil, birkaç gün içinde tüm bunların ne olduğunu öğrendiğinde çok mutlu olacak." Onu duyabilmem için bağırıyor.

"Hey, beni bekle." Ona yetişebilmek için daha hızlı pedal çevirmeye çalışarak sesleniyorum ama yağmurdan beni duymuyor. "Astor!"

Yirmi metre önümde pedal çevirirken aramızdaki mesafe uzuyor. Yağmur görüşümü engelliyor ve adını tekrar söylediğimde sesimin duyulmasını imkânsız hale getiriyor.

Ön tekerleğim bir ağaç köküne takılıyor ve uçuyorum, bisiklet hala kısmen bacaklarımın arasındayken yan tarafıma düşüyorum.

"Ah," diye inledim, dikkatlice doğruldum ve vücudumu gözden geçirdim.

Tepeden tırnağa çamura bulandım ama en azından hiçbir yerim kırılmadı, Tanrı'ya şükür. Elime geçtiğinde beni geride bıraktığı için Astor'un kıçına tekmeyi basacağım.

Yüksek sesler yağmurun getirdiği durgunluğu bozduğunda başımı kaldırıyorum. Anlamayı reddettiğim bir hikâye anlatan tek tek seslerden oluşan korkunç bir diziyle geliyorlar.

Lastikler gıcırdıyor ve
kırılıyor. Gürültülü, kemik
ürpertici bir gümbürtü.

Korkunç bir çığlık.

Yoldan geliyor. Astor'un bisiklet sürdüğü yönden.

Dehşet bedenime çökerken ciğerlerimdeki tüm hava vakumla kapatılmış gibi emiliyor.

"Hayır," diye fısıldadım, "Hayır, hayır, hayır."

Motosikletimi tekmeleyerek kendimden uzaklaştırıyorum, hala altında sıkışmış olan bacağımı kurtarıyorum ve bir arabanın çok gürültülü bir şekilde fren yapmasını umarak yola doğru koşuyorum.

"Astor!" Koşarken çığlık atıyorum, ayaklarım ıslak zemine çarpıyor ve ciğerlerim patlıyor, havaya hasret kalıyorum ama durmuyorum.

Lütfen, umutsuzca düşünüyorum, *lütfen bana cevap verin*.

"Astor!" Yola yaklaşırken tekrar sesleniyorum. Dikkat etmiyorum ve dizlerim kayalık toprağa çarparak tekrar tökezliyorum.

Tırnaklarımı yere batırıyorum ve kendimi tekrar yukarı kaldırıp ağaçların arasından geçmek için kaldıraç kullanıyorum. Önümde olup bitenleri anlamaya çalışırken bakışlarım çılgına dönmüş durumda.

Sahneyi parça parça çekerken gözlerim ve beynim ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyorum.

Araba düzensiz bir şekilde park etmiş, yarısı sokakta, yarısı kaldırımda çapraz bir şekilde durmuştu.

Parçalanmış bisiklet kısmen ön tekerleğin altına sıkışmış.

Ve son olarak, bir çift ayak ve bacakların başlangıcı, küçük bir bedenin geri kalanı neyse ki onu koruyan arabanın yerleşimi tarafından gizlenmiş.

"Hayır," diye bağırıyorum güçsüzce, gördüklerime inanmayı reddederek. "Astor? Astor, kalk." Yanaklarımdan süzülüp dilime dökülen gözyaşlarının tadına bakarak sesleniyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum, hayır, onunla birlikte olmak istiyorum, ama biri beni durduruyor. Kim olduğunu bilmiyorum, isimsiz, yüzsüz bir yetişkin elini uzatıyor ve beni tutuyor, sonunda bacaklarım büküldüğünde ve yere düştüğümde beni tamamen tutuyor.

Hatırladığım son şey asfaltta kan damlaları gördüğüm ve karanlık beni ele geçirmeden önce yağmurun yanaklarıma vurduğunu hissettiğim.

***

Uyandığımda gece olmuştu. Ben yatağımdayım ve annem odamın köşesindeki okuma koltuğunda uyuyor.

"*Anne,*" diyorum, ona sesleniyorum ve bir an için tüm bunların bir rüya olduğunu umuyorum. Ama gözlerini açtığında ve yüzündeki ağırlığı gördüğümde

gerçek olduğunu biliyorum. "Astor nerede? O iyi mi? Gidip onu görebilir miyim?" Yorganı üzerimden atarak ona hızlıca sordum.

Odayı geçip yanımdaki yatağa oturuyor ve beni tekrar uzanmaya zorluyor. Üzgün olduğumda her zaman yaptığı gibi bir süre sessizce saçlarımı okşuyor.

"Anne..."

"Çok üzgünüm, *ma chérie*. Astor... o gitti, bebeğim."

"Nereye gitti?"

"Büyükannemle cennette."

"Hayır." Başımı sallayarak ve buna inanmayı reddederek "O iyi, iyi olmak zorunda" diyorum.

Yanımdaki yatağa giriyor, yorganı üzerimize çekiyor ve bana sıkıca sarılıyor. Kollarının güvenli bir kucaklamayla beni sardığını hissettiğimde, sonunda yıkılıyorum.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kendimi tekrar uyku denen unutkanlığa bırakıyorum, sessizce bu sefer uyanmamayı umuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Phoenix, 10 yaşında

Kazadan üç gün sonra

Uyuşmuş durumdayım.

O kadar uyuşmuşum ki son üç gündür etrafımdaki dünya bana gerçekmiş gibi gelmiyor. Amaçsız bir faaliyet bulanıklığı içindeydim ve bunların hiçbirinin tam olarak bilincinde olduğumu söyleyemem.

Şu anda bile son birkaç günün anlık görüntülerini görebiliyorum ama resmin tamamını göremiyorum

- Haberleri almak, annemin tamamen parçalanmasını izlemek, insanların evimize yemeklerle, nazik sözlerle ve iyi dileklerle girip çıkması.

Ve tüm bunlar olurken inanılmaz derecede yalnız hissediyorum.

Astor öldüğü anda içimde bir şeyler koptu, boş ağaç evde dururken bunu fiziksel olarak hissettim. Hayatlarımız birbirine bağlıydı, doğduğumuzda tek bir ipliğe sarılmıştık, büyüdükçe iki farklı yola ayrılmıştık ve üç gün önce Kader'in makasının ağzını onun ipliğinin etrafında açtığını ve acımasızca kestiğini hissettim.

Nefesimi ve tüm mantıklı düşüncelerimi elimden aldı ve anında korkunç bir şey olduğunu anladım.

O gün bir parçam öldü ve Pazar günü, on bir yaşına gireceği gün yapılacak cenaze töreninde onun yanına gömülecek.

Bunun yerine, o sonsuza dek on yaşında kalırken ben bir yaş daha büyüyeceğim. Onun ölümünün ardından, sahip olduğum tüm keder ve pişmanlıklarla baş başa kaldım.

Özellikle de her konuda onunla gereksiz yere rekabet etmem çünkü kendimi sürekli onun gölgesinde kalmış gibi hissediyordum.

Kazanmak istiyordum ama bu şekilde değil. Asla böyle değil.

Şimdi her şey çok aptalca geliyor. Sanki bu tek taraflı rekabete kendimi bu kadar kaptırmasaydım onunla geçirdiğim zamandan gerçekten keyif alarak harcayabileceğim değerli enerjimi boşa harcamışım gibi.

Keşke geri sarabilseydim; keşke her şeyi yeniden yapabilseydim. Keşke kardeşimi geri alabilseydim.

Rogue ve Rhys odama giriyor, ikincisi kolunun altında bir futbol topu taşıyor. Olaydan bu yana yanımdan ayrılmadılar, odamın zemininde uyuyor ve sessizce bana destek veriyorlar.

Rogue'un annesi geçen yıl onu ve babasını terk etti, bu yüzden neler yaşadığımı en azından kısmen anlıyor ve Rhys bildiği en iyi şekilde yardım ediyor - şakalarını ikiye katlayarak ve beni güldürmeye çalışarak.

Rogue bana bir çanta uzatarak, "Baban bunu sana vermemizi söyledi," dedi, "Astor'un olay sırasında üzerinde olan şeyler bunlar."

Parmaklarım çantanın etrafını sararken bir şey göğsümü çekiştiriyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Açıyorum ve birkaç parça eşyayı yatağımın üzerine bırakıyorum.

"Bir göz atmanıza izin vereceğiz. Hazır olduğunuzda gelin bizi bulun."

Yatağımın üzerinde duran eşyalara o kadar dalmışım ki, onlar gitmeden önce Rhys'i fark etmiyorum.

Astor'un eşyaları. Son gününde üzerinde olan şeyler.

İlk bakışta özel bir şey gibi görünmüyorlar. Bir kalem, bir sakız, anahtarları var.

Ama bir de cüzdanı var, açtığımda ikimizin bir fotoğrafını buluyorum. Beş yaşındayken okulda verdiğimiz bir resitalden. O güneş gibi giyinmiş, ben de çiçek. Kolu omuzlarıma atılmış ve ben taş suratla objektife bakarken o kameraya mutlulukla sırıtıyor.

Onu yere bırakıp bileğine her zaman taktığı iki bileziği alırken keder içimi kemiriyor; birini ona ben vermiştim, diğerini de Altı onun için yapmıştı.

Onu geçmiş zamanda düşündüğümü fark ettiğimde gözlerim yaşarıyor, sanki hiç yanımda olmamış gibi onu şimdiki zamandan hızla uzaklaştırıyorum.

Düşmeden önce elimin tersiyle siliyorum ve son parçayı, kısmi su hasarına uğramış katlanmış bir kağıt parçasını alıyorum.

Onu düzleştiriyorum ve üzerinde yazanları okuduğumda parçalanmış

kalbimden geriye kalanlar büzüşüp ölüyor.

Six'ten Astor'a kalplerle kaplı bir aşk notu ve ona erkek arkadaşı olmak isteyip istemediğini soruyor.

Daha da kötüsü, aşağıdaki 'evet' kutusunu işaretlemiş. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

O gün ağaç eve girdiğimde benden sakladıkları şey buydu. İçeri girdiğimde şüpheci davrandıklarını, eşyalarını aceleyle kaldırdıklarını ve ceplerine kağıt parçaları doldurduklarını gördüm.

Bana katılmak isteyip istemediğimi sormadan çekip gitmeleri beni çok kızdırdı ve duygularımı incitti, kıskançlık duygularımı kabarttı ama sonra kaza oldu ve ben bunu unuttum.

Birbirlerinden *hoşlanıyorlardı*. Ben *onun* bir gün büyüyünce benim olacağını düşünürken, o hep *onun kızıydı*.

Ve o da kızındı. Onunla ilk o tanıştı, ilk o arkadaş oldu, muhtemelen ilk o ona aşık oldu.

Görünüşe göre, önce erkek arkadaşıymış.

Astor'un odasının önünden geçtikten ve annemin en sevdiği oyuncak ayısını tutup hıçkıra hıçkıra ağlarken "neden sen olmak zorundaydın?" diye sorduğunu duyduktan iki gün sonra, şimdi anlıyorum ki istediğim kız aslında başından beri onu istiyormuş.

O gün yanlış ikizin öldüğünü anlamak zor değil.

Nefret kan dolaşımıma karışıp boş, yankılı kalbimin etrafını sararken, dokunaçları ihanetinin yarattığı aşılmaz buz duvarının arkasında onu rehin tutarken notu yumruğumun içinde buruşturuyorum.

Onunla bir şansım olduğunu düşünmeme izin verdi. Kız onun kızıydı ve şimdi o öldü, bu yüzden kız hep öyle kalacak.

Nefret, diğer tüm duyguları yok edene kadar balonlaşıyor, öfke onları bedenimin duvarlarında boğuyor. Söz konusu o olduğunda artık başka hiçbir duyguya yer yok.

Aramızdaki bu garip, aptal, işe yaramaz arkadaşlık her neyse, bitti.

Onu bir daha asla görmek istemiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Sixtine, 10 yaşında

Kazadan bir hafta sonra

Astor'un resimlerine bakarken yaşadığım ağlama nöbetleri dışında, cenazenin geri kalanını Phoenix'in kafasının arkasına bakarak geçirdim.

Onu ağaç evde bıraktığımdan beri ne gördüm ne de haber aldım. Kazadan beri.

İlk başta, kendime ihtiyaç duyduğum alanı ona veriyordum. Astor'un öldüğü gerçeğini işliyor ve aynı zamanda suçluluk duygusunun ve *keşkelerin* ağırlığı altında boğuluyordum.

Ya bisikletimden düşmeseydim ve işe yaramaz bir şekilde geride kalmasaydım?

Ya ona yetişip yolu geçmeden önce beklemesini söyleseydim?

Ya adını söylediğimi duyup durduysa?

Ya onu kurtarabilseydim?

Ayrıca Phoenix'le nasıl yüzleşeceğimi de bilmiyordum, muhtemelen beni bir şekilde suçlayacağını biliyordum. Onu görmekten korkuyordum, hayal ettiğim gerçekle yüzleşmekten korkuyordum çünkü istediğim son şey benden nefret etmesiydi.

Bu yüzden ilk birkaç gün uzak durdum ve annemle babam saygılarını sunmak için evine yalnız gittiler. Ama sonunda annem bana onun en iyi arkadaşım olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu hatırlattı.

Benden asla nefret etmeyeceğini.

Aramayı denedim ama açmadı. Oraya gitmeyi denedim ama hizmetçisi meşgul ya da uzakta olduğunu söyledi. Beni görmezden geldiğinden emindim ama bunu büyütmek istemedim.

Kardeşini yeni kaybetmişti ve ne şekilde destek olmamı istiyorsa o şekilde destek olmalıydım, annemin söylediği buydu. Ben de onun bana ulaşmasını bekledim.

Yapmamıştı.

Bu, tanıştığımızdan beri birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süreydi ve onu özlemiştim. Balkonumun yanındaki ağaca tırmanmasını ve geçmişte yaptığı gibi takılmak için odama gizlice girmesini umuyordum ama pencerem hiç çalınmadı.

Şimdi başının arkasını, takım elbisesinin içinde küçük omuzlarının düz çizgisini, tabuta doğru döndüğünde burnunun eğimini görebilmek, ona ilk bakışım ve bunu açgözlülükle içime çekiyorum.

Her iki yanında annesi tamamen katatonik, babası ise sert ve mesafeli. İkisi de onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Keşke gidip yanında durabilsem ve elini tutabilsem.

Vefat Töreni'nin sözleri söylenirken ve Phoenix Astor'un tabutuna bir çiçek koymak için yürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Döndüğünde yüzünü bir an için görebiliyorum. Onu hiç görmediğim kadar sert ve ciddi görünüyor. Yüzündeki gençlik ifadesi gitmiş, bir gecede yaşlanmış gibi görünüyor.

Tören sona ererken, Astor'un tabutu toprağa indirilmeden önce aile bir an durur. Atalarının evinin arazisine, her gün oyun oynadığımız ağaç eve çok da uzak olmayan bir yere gömülecek.

Annesi kendini tabutun üzerine atar, feryat eder ve birkaç kadın tarafından eve götürülmek zorunda kalır. Kalabalığın geri kalanı doğal olarak onların peşinden gider ve geride sadece Phoenix, Rogue ve Rhys kalır.

Tören sırasında durduğu yerden kıpırdamamış, tabuta bakarken ellerini takım elbisesinin ceplerine gömmüş. Arkadaşları yakındaki bir ağaca yaslanarak ve ayak altında dolaşmayarak sessizce onu izliyor.

Onların önünde onunla konuşmak istemiyorum ama içimden bir ses onu kolay kolay rahat bırakmayacaklarını söylüyor. Rhys ben yanlarından geçerken çenesini bana doğru uzatıyor, ben de ona endişeyle el sallıyorum.

Neden tedirgin olduğumu bilmiyorum ama içimde, havada değişken bir şeyler olduğunu söyleyen bir ürperti var.

Phoenix'in ona doğru yürüdüğümü duyduğundan eminim ve hareket tarzımı tıpkı onun hareket tarzını bildiğim gibi tanıyor olmalı, ama arkasını dönmüyor.

"Phoenix."

Yüzünü çeviriyor, gözleri omzunun üzerinden bana bakıyor ve omurgamı gıdıklayan o ürperti kalbimin etrafında buz gibi bir korku şeridine dönüşüyor. Çünkü gözlerindeki o bakışı daha önce hiç görmemiştim. Aslında, genel olarak yüzünü hiç böyle görmemiştim. Çok acımasız, bakışları beni kesip biçiyor.

bir bakışla hızlıca.

Artık tanıdığım çocuğa benzemiyor ve bana attığı kötü bakış karşısında şok oluyorum.

"Phoenix-," Tekrar deniyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sesini keserek talep ediyor. "Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Astor'un cenazesi mi?"

Dönerken çenesi esniyor. "Bunu kaçırmayacağını biliyorum," diyor esprisiz bir kahkahayla, "Neden benimle konuşuyorsun?"

Ses tonundan incindim ve yanlış yönlendirilmiş öfkesinden dolayı kafam karıştı. "Neden seninle konuşmayayım ki?"

Bana doğru yaklaştı ve beni yere itti. Kıçımın üzerine düşüyorum ve sert bir şekilde haykırırken avuçlarım düşüşümü yakalıyor.

Birinin bana doğru birkaç adım attığını duyuyorum ve Phoenix "Sen karışma, Rogue" deyince duraklıyorum.

"Özür dilerim," diye başlıyorum, gözyaşlarım tekrar su yüzüne çıkıyor, "Çok özür dilerim-" "Senden nefret ediyorum."

Sözümü kesti ve bu sözleri şimdiye kadar duyduğum en ürkütücü tonda söyledi. Sıcaklıktan ya da duygudan tamamen yoksun, sanki gerçekten nefret ettiği biriyle konuşuyormuş gibi.

Ben sıradan biri değilim, onun arkadaşıyım. Geçen yıl neredeyse her gün gördüğü en iyi arkadaşlarından biri.

Annemin yanıldığını ve Astor'un ölümü için beni suçladığını fark etmek mideme bir ağırlık gibi çöküyor.

"Lütfen, Nix." Hıçkırıklar arasında söylüyorum. Tam olarak ne için yalvardığımı bilmiyorum ama beni affedeceği anlamına geliyorsa yalvaracağım.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum," diye tükürüyor ve gereksiz bir vurguyla "Senden nefret ediyorum," diye tekrarlıyor.

Kendimi tekrar etme sırası bende. "Özür dilerim, ben de onu sevdim-"

O kadar hızlı hareket ediyor ki irkiliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda beni altına kıstırmış, yüzünü bana doğru çevirmiş, alay ediyordu.

"Kapa çeneni," diyor. "Sadece kapa çeneni." Ve sonra, sözleriyle beni yeterince incitmediği için ekliyor: "Keşke gömülen o değil de *sen olsaydın."*

Sözlü darbe o kadar acı veriyor ki gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kendini benden koparıp uzaklaşıyor ve beni kardeşinin tabutundan on adım ötede sırtüstü bırakıyor.

Yavaşça doğruluyorum, kanlı avucumla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum, yüzümü kirlettiğime şüphe yok.

Etrafınızda bir şeyler yıkılmaya başladığında, çok hızlı yıkılırlar. En iyi iki arkadaşa sahipken bir hafta içinde ikisini de kaybettim. Sevgi dolu bir kalpten kırık bir kalbe.

Ve geleceğimin neye benzeyebileceğine dair net bir fikirden, yarının ne getireceği ve hayatımda Phoenix ve Astor olmadan nasıl hayatta kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Phoenix, 11-13 yaş arası

Astor'un cenazesindeki karşılaşmamızdan bir ay sonra, Sixtine'in babası şirketinin merkezini Hong Kong'a taşır ve ailesini oraya yerleştirir.

Ayrılacağı güne kadar onu bir daha görmedim.

Ayrılışından önceki bir ayı ondan fiziksel olarak uzak durarak ve Rogue ya da Rhys'in benimle onun hakkında başlatmaya çalıştığı konuşmalardan kaçarak geçirdikten sonra, onu tamamen arkamda bırakmıştım.

Düşüncelerim ve eylemlerim üzerinde daha önce sahip olduğu boğucu etkiye sahip değildi, ona duyduğum nefret saplantımın at gözlüklerini kemirmişti.

Bu zamanı daha fazla judo dersi alarak, arkadaşlarımı görerek ve genellikle evden mümkün olduğunca uzakta zaman geçirerek doldurdum.

Orada yaşamak boğucu hale gelmişti, annemin kederi her fırsatta babamın soğuk tavırlarıyla çarpışıyordu.

Gittiğim her yerde Astor'un fiziksel bir hatırlatıcısı olmam bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir odaya girdiğimde, fiziksel farklılıklarımıza rağmen beni yanlışlıkla o sandığında onu birden fazla kez ağlatmıştım.

Bir gecede hayatımı bölümlere ayırma ve Sixtine'i tamamen hayatımın dışına itme konusunda profesyonel olmuştum.

Bu yüzden, gittiği gün kendimi evlerimizi ayıran duvarlardan birine gizlice yaklaşıp üzerinden bakarken bulduğumda, bunu başka bir şeyle değil, basit bir merakla suçladım.

Araba uzaklaşırken onu bir an için görmüştüm.

Dikiz penceresinden evine bakıyordu, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Ailesinden biri ona bir şey söylemiş olmalıydı.

Çünkü yüzünde bir gülümsemeyle ön tarafa döndü ve hepsi bu kadar.

Son bir bakış ve sonsuza dek gitmişti.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Sonraki iki yıl boyunca her şey normalmiş gibi hayatıma devam ettim. Sonunda Astor'un ölümünden iki ay sonra okula döndüm. Derslerime gittim, judoda yükseldim, yüzlerce kitap okudum ve kardeşim olmadan yaşamayı öğrendim.

Ama gerçek şu ki, eve geldiğimde çoğu zaman yataktan kalkamayan sarhoş bir anne ve benimle hiçbir şekilde ilgilenmeyen bir babayla karşılaşıyordum.

Değişmiştim, kalbim artık hiçbir şeyin kök salamadığı ve büyüyemediği çorak bir araziydi, manzara tamamen ıssızdı.

Her gün, hayatım olan kırılgan iskambil kağıdına eklenen bir başka dayanıksız karttı ve ben bunu körü körüne, dünyada hiçbir şeyi umursamadan yaşadım.

Bu süre zarfında onu düşünmemeyi, onu tamamen dışarıda bırakmayı başarmıştım ama bu zaferin içi boştu. Zihnimi bir kar küresi gibi hissediyordum ve onu dışarıda tutuyor olmam olumlu olsa da, onun düşünceleri sürekli olarak dış cama vuruyor, gürültüleriyle dikkatimi dağıtıyor ve içeri girmek için yalvarıyordu.

Nefes almanın aksine, onu düşünmemek istemsiz sinir sistemimin bir parçası değildi. Her gün onu düşünmemek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyordu.

Ta ki bir gün babamın çalışma odasında telefonla konuşmasına kulak misafiri olduğumda onun düşüncesiyle yüzleşmek zorunda kalana kadar.

"Bunu oylamaya sunacaklarını söylediler. Senin desteğine güvenebilir miyim, Tellier?"

Sixtine'in soyadını tanıyınca kulaklarım dikildi. Olduğum yerde durdum ve sessizce açık kapıya doğru yaklaştım. Son birkaç aydır can sıkıntısından babamın bazı aramalarını dinlemeye başlamıştım ve adı daha önce hiç geçmemişti.

Babam birkaç dakika sessizce dinledikten sonra ekledi: "Pekâlâ, Pazar günü Hong Kong'da buluşuruz. Oraya benim denetimimden geçmesi gereken sevkiyatlar var."

Duygularımı belli etmeme konusunda iyiyimdir ama kaşım çatıldı. Eğer Hong Kong'a babasını görmeye gidiyorsa,

onu görebilirdi.

Onu görmek istediğimden değil, düşüncesi bile beni öfkeyle titretiyor ama önümüzdeki hafta orada katılabileceğim bir judo yarışması var.

Kendime yapmam gerektiğini, b u n u n bir sonraki rütbeye daha hızlı ulaşmama yardımcı olacağını söylüyorum.

Ertesi gün, hizmetçimiz bana babamın bu hafta sonu ayrılacağı haberini resmen v e r d i ğ i n d e , çalışma odasına çıktım.

Ben içeri girdiğimde bilgisayarından başını

kaldırmadı. "Konuş."

"Seninle Hong Kong'a geliyorum. Gelecek hafta orada bir judo müsabakasına katılacağım."

Bana bakıyor, elleri klavyenin üzerinde duraklıyor.

"Hayır, işime engel olursun."

"Beni görmeyeceksin. Benimle yemek yemek, beni bir yere götürmek ya da orada olduğumu kabul etmek zorunda kalmayacaksın. Sadece uçağa binmeme izin ver."

Tekrar bilgisayara bakıyor ve uzun dakikalar boyunca hiç konuşmadan yazmaya başlıyor. Karşısında k ı p ı r d a m a d a n d u r u y o r u m , yüzüne bakmıyorum.

"Senden haber almak istemiyorum."

Başımı salladım, söylenmemiş onayı kabul ettim ve dışarı çıktım.

***

Bir haftadan az bir süre sonra Hong Kong'a iniyoruz.

Piste iner inmez babam bekleyen bir limuzine biniyor ve beni ayrı bir limuzinle otele bırakıyor. Söz verdiği gibi, uçakta benimle tek kelime konuşmadı ve şimdi de yola çıkmadan önce veda etmiyor.

Bugün Pazar akşamı ve yarışma yarın başlıyor ama aklım ister istemez *ona* gidiyor. Judoya odaklanmam gerekiyor, aslında muhtemelen şu anda antrenman yapıyor olmalıyım, ama zihnim başka türlü meşgul.

Baraj yıkıldığından ve onunla ilgili o ilk düşünce içeri girdiğinden beri, geri çekilmesi imkânsızdı.

Neden burada olduğumu bilmiyorum.

Sadece onun soyadını duyunca Hong Kong'a gelmek için neden kendimi kışkırttığımı bilmiyorum. O zamandan beri neredeyse otomatik pilotta hareket ediyordum ve şimdi verdiğim kararlarla yüzleşmek zorundayım.

Ben burada olamam.

Onu görme düşüncesi tüylerimi ürpertiyor ve ruh halimi zifiri karanlığa çeviriyor ama canavarımın bir parçası onu görmeye ihtiyaç duyuyor.

Son iki yıldaki hayatın benim için olduğu kadar onun için de acı verici olduğundan emin olmak için. Sevdiği çocuğu kaybetmenin onun minik kalbini de benimkini kırdığı gibi kırdığına tanık olmak için.

Şimdi nasıl göründüğünü ve hala onu ilk gördüğüm günkü kadar güzel olup olmadığını görmek için.

Bu son haydut düşünceyi silkeleyip atıyorum.

İçimde kızgınlık ve kalbimde onu aramamaya dair taze bir kararlılıkla uykuya dalıyorum.

Bu yüzden ertesi gün maçımdan önce müsabakadan çıktığımda, koçum arkamdan seslendiğinde dönüp bakma zahmetine bile girmediğimde bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Elimden geldiğince takım arkadaşlarımın maçlarını izledim ama düşüncelerim sürekli benden ve ondan uzaklaşıyordu.

Bu noktada yarışmanın bile bir faydası yok, şu anki dalgın halimle herhangi bir tutuşa kalkışırsam gelecek kaçınılmaz kayıptansa hükmen mağlubiyeti tercih ederim.

Onu görmeli ve onun da benim kadar acı çektiğinden emin olmalıyım, sonra iyi olacağım. O zaman ihtiyacım olan kapanışa sahip olacağım ve onu gerçekten unutabileceğim.

Pes ediyorum ve IG'sine bakmaya çalışıyorum ama özel olarak ayarlanmış. Biyografisinde Yay burcu, Fransız-İngiliz olduğu ve Hong Kong'daki Lycée Français'e gittiği yazıyor. Şoförüme beni oraya götürmesini söyledim.

Arka koltukta oturuyorum, dışarı çıkmasını beklerken renkli camlar beni tamamen koruyor. Zil çalıyor ve saniyeler sonra öğrenciler merdivenlere ve kaldırıma d ö k ü l ü y o r , öğle yemeği için çeşitli yönlere gidiyorlar.

Bazıları evlerine gidiyor, bazıları çantalarından öğle yemeklerini çıkarıp dışarıda oturuyor, bazıları da bir şeyler atıştırmak için yiyecek standlarına yöneliyor ama ben onu göremiyorum.

Belki onu kaçırdım, belki bugün okula gelmedi ya da- Ve birdenbire, işte orada.

Koşarak dışarı çıkıyor ve arabama o kadar yakın duruyor ki, beni göremediğini hatırlamadan önce kalbim duruyor. Görebilse bile, gülmekle ve arkadaşlarının bekleyen kollarına düşmekle çok meşgul.

O anda neşenin ta kendisi, sanki hiçbir şey ona endişe ya da acı vermemiş gibi. Dünyanın iğrençliğinden etkilenmemiş gibi görünüyor.

İki yıldır kalbimde yaşayan acıdan arınmış bir dünya.

En azından kısmen sebep olduğu acı. Burada

ne bulmayı bekliyorsam, bu o değil.

Öfke, umduğum gibi kısa bir soluklanma yerine içimde balonlaşıyor gibi hissediyorum. Ama yine de kafamı çeviremiyorum, onu bunca zaman sonra karşımda görmekten neredeyse büyülenmiş gibiyim.

Pek değişmemiş. Saçları hala güneş gibi parlak bir şekilde sırtının alt kısmına doğru akıyor. Yüzü aynı, biraz daha bilge görünümlü, çilleri daha belirgin, eğer bu mümkünse ve gülümsemesi ışıl ışıl.

Mutlu ve sağlıklı görünüyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Göz alıcı siyah saçlı Asyalı bir kızla kol kola, diğer öğrencilerin dolaştığı yiyecek standlarının bulunduğu açık hava pazarına doğru yola koyuluyor.

"Onu takip edin," diye şoföre talimat verdim.

Emredileni yapıyor, araba yavaşça arkalarından geliyor. Birden keşke daha az dikkat çeken bir araçla gelseydim diye düşündüm.

Arabanın artık takip edemeyeceği kadar uzağa gidemiyoruz, patika sadece yürüme bölümüne dönüşüyor.

"Burada bekle, hemen döneceğim."

Daha iyi düşünemeden dışarı fırlıyorum ve arabanın etrafından dolaşarak marketin girişine doğru yürüyorum. Six ve arkadaşı yaklaşık otuz adım önümde, tezgâhtan tezgâha geçip her menüye bakıyorlar.

Sessizce takip ediyorum, güvenli bir mesafede kalmaya dikkat ediyorum ve aniden dönerse diye mümkün olduğunca insanların ve nesnelerin arkasına saklanıyorum.

Şaşkın bakışlar bana doğru fırlatılıyor ama gözümü ondan ayırmadan onları görmezden geliyorum. Kahkahası hipnotize edici ve başka tarafa bakmam imkansız. Ne olduğunu anlamadan önce, bir yemek standında sırada ondan bir kişi uzakta duruyorum.

"Merhaba! Dört numarada hiç fıstık var mı?" Stand sahibine sorduğunu duydum.

"Evet, ama yedi numara tamamen fındıksız."

Konuşma beni iki yıl öncesine götürdü; Astor ve ben mutfağımızdaydık ve Six atıştırmalık saatinde oynamak için bize geliyordu. Şefimiz Sally fıstık ezmeli kurabiyeler getirmişti ve Six alerjisi olduğunu söylemişti.

Dönüp Sally'den yemeklerinde asla yer fıstığı ya da yer fıstığı ürünleri kullanmamasını istedik, böylece Six bizim evimizde rahatça yemek yiyebilecekti.

Anıların dalgası bana saldırıyor ve beni kötü bir tenis maçı gibi geçmişle şimdiki zaman arasında savuruyor. Bu küçük hatırlatma sonunda beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Buraya gelmem için beni manipüle etmenin çılgınlığını görmek ve sonra düşmanım olduğu halde onu bir sapık gibi takip etmek.

Kendimden iğrenerek arkamı dönüyorum.

Aptal gibi onun dikkatimi dağıtmasına izin verdim.

Limuzine doğru ilerliyorum ve biniyorum, kapıyı fiziksel olarak arkamdan çarparak kapatıyorum ve mecazi olarak onu sonsuza dek kapatıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Sixtine, 13 yaşında

Yıllardır onu özlüyorum.

Onunla her gün konuşurken bir gecede tamamen kopmak sanki vücudumdan bir uzvum kopmuş gibi hissettiriyor. Sanki ruhumun bir parçasını onunla birlikte İngiltere'de bırakmışım, sanki onu yanlışlıkla bir Hortkuluk yapmışım gibi geliyor.

Düşüncelerimi işgal ediyor, rüyalarıma giriyor ve kabuslarımı öylesine istila ediyor ki, kısa bir an için kendimi onu gördüğüme bile inandırıyorum.

Sadece kısa bir an ama zaman duruyor. Yemek siparişi verip Nera'ya bakmak için döndüğüm sırada bir kafanın arkasını görüyorum ve midemde bir şey sarsılıyor.

Donup kalıyorum, gözlerim kalabalığın arasında sallanan o kafaya takılıyor. Saçları onunkine benzemiyor bile, onu son gördüğümden daha uzun ama yine de bir şey beni çağırıyor.

O olmasına imkan yok ama yine de... öyle mi?

Bir esinti saçlarımı yüzüme doğru savurarak görüşümü engelliyor ve ben saçlarımı kulağımın arkasına ittiğimde o gitmiş oluyor.

"Altı mı?" Nera bana taktığı ve benim de daha yaygın olarak kullanmaya başladığım lakabı kullanarak sesleniyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diye cevap veriyorum, ses tonum uzak. Onu hayal etmiş olmalıyım.

BÖLÜM II
Royal Crown Akademi

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Sixtine, birinci ve ikinci yıl

"Hey!"

Ana binadan çıktığımda Max'in bana doğru yürüdüğünü görünce irkiliyorum. Belli ki beni bekliyormuş.

Royal Crown Academy'de ikinci sınıf öğrencisi ve benim bir tanıdığım. Son birkaç aydır grup projeleri ve okul sonrası aktiviteler bizi bir araya getirdikçe daha da yakınlaştık ve artık arkadaş olduğumuzu bile söyleyebilirim.

Sevimli biri, hatta diğer kızlar onun çekici olduğunu ve dikkatini çektiğim için şanslı olduğumu söylüyorlar. Objektif olarak, onlarla aynı fikirde değilim.

Ama kalbime şarkı söyletmiyor.

"Hey, n'aber?" Merdivenlerin dibinde onunla karşılaşınca sordum.

Bana öyle bir bakıyor ki, nefesim boğazımda düğümleniyor. Birinin sizden hoşlandığında size attığı bakışı biliyorum, bu bakışın bana yöneltilmesine alışık olmasam bile.

Phoenix bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce hayatıma tekrar girdiği andan beri bundan emin oldu.

O günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum.

Sonunda RCA'da olacağım, babamın ve atalarımın geçtiği koridorlarda yürüyeceğim için çok heyecanlıydım ve bunu Nera ile yapacağım için daha da heyecanlıydım.

Onunla Hong Kong'da tanışmıştım ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Bu dostluk beni kurtarmış, Phoenix'in beni bir kenara attığında geride bıraktığı yaraların iyileşmesine yardımcı olmuştu.

On dört yaşında olmak ve en iyi arkadaşımla ailesiz ve kuralsız bir odayı paylaşmak? Heyecanlı olduğumu söylemek hafif kalırdı.

Ve sonra, ilk g ü n ü m d e sınıfa gitmek için koridorda yürürken, arkamdan ölümcül bir ses geldi, derimin üzerinden süzüldü ve

Omurga.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Ona verdiğim tepki felaketti, sesinin darbesi beynimde ve kalbimde travmatik bir hasara neden olmaya yetti ve bu daha dönüp ona bakmadan önceydi.

Bunu yaptığımda ve dört yıl sonra ilk kez onu gördüğümde, beni etkileyen ilk şey çocuğun gitmiş olduğudur.

Henüz on beş yaşında ama karşımda duran kişi çocuktan çok erkek. Saçlarının tepesi daha uzun, yanları daha kısa ve parmaklarım saçlarının arasında gezinmek için kaşınıyor. Başını kucağıma yaslayıp bana sırıtırken saçlarını şakacı bir şekilde karıştırdığım zamanları hatırladığım gibi hissettirip hissettirmediğini görmek için.

Yüz hatları ciddi, gaddar ve acımasız, bakışları yüzüme o kadar dikkatle odaklanmış ki, sanki sadece zihninin gücüyle beni yakmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Uzun boylu, en az iki metre ve tamamen giyinik olmasına rağmen zayıf vücudunun acımasız bir güç ve kuvvet sakladığını söyleyebilirim.

Beni etkileyen ikinci şey ise ona karşı verdiğim fiziksel tepki. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğim gerçeğini umursamadan, korkutucu bir hızla tahrik oluyorum. Duyularımı darmadağın ediyor. Arzumun yoğunluğu karşısında yutkunuyorum, önünde dururken beni nasıl etkilediğini saklamaya çalışıyorum.

O çok güzel ve beynim kendimi korumam için bana yalvarsa bile bedenim onu istiyor. Benimle son konuştuğunda ölmüş olmamı dilediğini söylediğini bu kadar çabuk unutmaya hazır olmam çıldırtıcı.

"P-Phoenix?" Sanki o olduğunu kesin olarak bilmiyormuşum gibi soruyorum.

Bakışları daha da kararıyor - bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum - ve çenesini o kadar vahşice kapatıyor ki, kalabalık salonun gürültüsünden bile duyabiliyorum.

"Söyle bana, Astor'u da beni unuttuğun kadar çabuk unuttun mu?" Bana doğru bir adım atarak soruyor, "Yoksa sen değersiz, zavallı varlığını yaşarken onun toprakta çürüdüğünü bilmek unutmanı imkânsız mı kılıyor?"

Sözleri karşısında irkiliyorum, midem dehşetle bulanırken yaşadığım şok beni bir anlığına suskunlaştırıyor.

Onu asla unutamadım, onu son gördüğümde benimle konuşma şeklini asla unutamadım. Bana söylediği sözleri korkutucu bir şekilde tekrarlayabiliyorum.

Doğruluk. Yıllar sonra onunla tekrar karşılaşmanın şaşkınlığı içindeyim, tepkilerim şaşkınlık yaratıyor ve öfkesini anlamaya ya da ona cevap vermeye hiçbir şekilde hazır değilim.

Bir yanım onu bir daha asla göremeyeceğimi, dünyanın öbür ucuna taşındığımı ve yollarımızın bir daha görüşmemek üzere ayrıldığını düşünüyordu.

Ama diğer yanım - uzun zaman önce boğarak öldürmem gereken aptalca saf ve umutsuzca romantik yanım - hikayemizin bitmediğini biliyordu.

Eğer tekrar karşılaşırsak, zamanın bana olan nefretini körelteceğini ummuştum. Bunun yerine, sadece körüklemiş gibi görünüyor.

Astor'u sık sık düşünüyorum, onun anısını aklımda ve kalbimde taşıyorum. Kazadaki rolüm nedeniyle kardeşinin bana yönelttiği nefretle yüzleşmek canımı acıtıyor.

"Ben buraya gidiyorum," diye fısıldıyorum ve bu bir boğanın önünde kırmızı bir mendil sallamak gibi bir şey.

Burun delikleri alevleniyor ve gözleri bana dikiliyor. "Hayır, yapamazsın."

Yanımdan geçip gidiyor ve omzuma öyle şiddetli bir darbe indiriyor ki beni dolapların duvarına fırlatıyor. İyi olduğumdan emin olmak için durmuyor ya da arkasına bakmıyor, bunun yerine Müdürün ofisine ulaşana kadar koridorda öfkeyle yürüyor.

"Bu da neydi böyle?" Nera ayağa kalkmama yardım etmek için koşarak soruyor, "Sadece sonunu yakalayabildim ama bu da ne? Kim o ve neden sana saldırdı?"

"Bu," diyorum kıçımdaki hayali tozu temizlerken ve koridorda Müdür Thornton'ın ofisinde kaybolduğu yere bakarken, "Phoenix."

Bir kez göz kırpıyor.

"Hayır." "Evet."

"Nooooo," diye tekrarlıyor, elini şok içinde ağzına götürürken sesli harfi dramatik bir şekilde uzatıyor.

Başımı sallıyorum, yüzümde teslim olmuş bir ifade var. "Ne yazık ki."

"Vay be, bir gün bile huzur bulamadık. Yeni keşfettiğimiz özgürlüğümüzün ve oda arkadaşı statümüzün tadını çıkaracak tek bir gecemiz bile olmadı. İlginç bir dört yıl olacak."

"Bana mı söylüyorsun," diye sertçe cevap veriyorum, çünkü RCA'da olmaktan duyduğum heyecan az önce sıfıra indi. Belli ki düşman olmaya, birbirimizden nefret etmeye niyetli.

Sonsuza dek birbirimizi seveceğiz ve yüzleşmemizden dolayı tenim hala sıcak ve karıncalı iken bunu nasıl yapacağım?

Son birkaç yıldır onu ve beni düşündüğümde, hikayemizin sadece iki senaryodan birinde gerçekleştiğini hayal ediyordum.

İlki, birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizdi. Zamanla onu unutacağımı ya da onsuz yaşamayı öğreneceğimi umuyordum.

İkincisi, tekrar buluşacağımızı, aramızdaki şeyleri düzelteceğimizi ve arkadaş olacağımızı, belki daha fazla bir şey olacağımızı varsayıyordu.

Bu ikinci senaryonun hayalini itiraf etmek istemediğim kadar çok kurmuştum. On bir yaşıma bastığımdan neredeyse bir yıl önce on dört yaşıma bastığım son doğum günüme kadar her yıl gözlerimi kapatır, mumlarımı üfler ve tekrar buluşmamızı ve onun beni affetmesini dilerdim.

Belki bir gün beni sever diye.

Tekrar karşılaşacağımız ve benden Astor yerine benim ölmüş olmamı dilediğini söylediği günden daha fazla nefret edeceği bir senaryo hayal bile edemezdim.

Bu şekilde dört yıl hayatta kalamam.

Gözyaşlarımı geri püskürtürken boğazımdaki kütleyi yutuyorum. Böyle olmaması gerekiyordu.

Ve daha da kötüsü, bir gün yok olacaklarını umarak yıllarca bastırmaya çalıştığım o duygular?

Hiç gitmemiş gibi geri döndüler, her zamanki kadar güçlü ve etkili.

"İyi olacak mısın?" Nera endişeli bir ses tonuyla soruyor.

"Bugün değil," diye dürüstçe cevap veriyorum, "Ama yakında bir gün, umarım."

"Onun burada olduğuna inanamıyorum," diyor başını inançsızlıkla sallayarak, "Ve senden gerçekten nefret ediyor gibi görünüyor, Altı. Aranızda ne olduğunu bana hâlâ anlatmak istemiyor musun?"

Dediğim gibi, en üzgün olduğum zamanlarda Nera yanımdaydı. Kendime olan güvenimi yeniden kazanmama ve insanlara yeniden güvenmeme yardımcı oldu, bu yüzden Phoenix'i biliyor ve arkadaşlığımızın sona ermesi beni kırdı.

Ona nedenini hiç söylemedim. Kardeşinin ölümünden beni sorumlu tuttuğunu bir başkasına itiraf edemezdim. Muhtemelen bu konuda kendi suçluluğumu yeterince taşıdığım için bunu kabullenemiyordum.

Astor'un öldüğünü biliyordu, Phoenix'in benden nefret ettiğini biliyordu, beni mahvettiğini biliyordu. Bu kadarı yeterliydi.

Ona başımı salladım. "Aptal çocuk şeyleri."

"Bu aptal çocuk eşyalarına benzemiyordu, bebeğim." Şüpheli bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Ama bana söylemene gerek yok. Sadece bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söylemelisin."

Elimi tuttu ve birlikte sınıfa gittik.

Haftanın sonunda, Müdür Thornton'u kabulümü iptal etmesi için ikna etmeye çalıştığını ve bunun için ailesinin nüfuzunu kullandığını öğrendim.

İkimiz arasındaki bir kavgada, benim için üste çıkmak diye bir şey yoktu. Ama ailelerimiz arasındaki bir oyunda?

Ne yazık ki onun için, benimki her seferinde

kazandı. Thornton yerinden kıpırdamadı.

Ayın sonunda, okuldan atılacağımı umarak beni okul malına zarar vermekle suçlamaya kalkıştı.

Yıl sonuna kadar hayatımı cehenneme çevirdi. Bana hakaret ediyor, beni sabote ediyor, beni dışlıyordu. Burada mutlu olamayacağımdan emin olmaya kararlı görünüyordu, bunu kişisel olarak yapmak için ne kadar çaba veya enerji harcarsa harcasın.

Bu, hiçbir erkeğin bana yaklaşmadığından ya da Tanrı korusun, bana çıkma teklif etmediğinden emin olmayı da içeriyordu.

Max benimle açıkça ilgilenen ilk erkek. Laboratuvar sırasında flört ediyor ve beni koridorda gördüğünde arsızca gülümsüyor. RCA'da yeni olduğu için belki de benimle her konuştuğunda hayatını riske attığı ona söylenmemiştir.

Bencilce, ilgiden hoşlanıyorum, bu yüzden onu uyarmadım.

Phoenix'in müdahalesi olmasaydı kim bilir ne kadar erken çiçek açardım. Ama o müdahale etti ve beni o kadar geç çiçek açmaya zorladı ki bazen baharı tamamen kaçırmış olabileceğimi hissediyorum.

Sanki tek istediğim güneşte kavrulmakken, hayat benim için herhangi bir erkeğin ilgisinden veya şefkatinden yoksun uzun bir kış olacakmış gibi.

Ve güneşte kavrulmayı *çok* düşünüyorum.

Metafor bir yana, istenmek iyi hissettirir. Birinin size sizi istediğini belli eden gözlerle bakması.

Bana şehvetle bakmasını dilediğim belirli bir çift göz değil, ama bu noktada onu romantik olarak düşündüğüm için bile mazoşistim. Sanırım Phoenix bana dokunmaktansa beni bıçaklayarak öldürmeyi tercih ederdi.

Kendime odaklanmalı, kendimi Max'e açmalı ve ona ilgi duyup duymadığımı görmeliyim. Dediğim gibi, o sevimli ve yanlış bir şey yok.

onunla birlikte.

Onda da doğru bir şey yok.

Kendime susmamı ve Max'in söylediklerine odaklanmamı söylüyorum, sadece cümlesinin sonunu yakalayabiliyorum. "...benimle mi?"

"Özür dilerim" diyorum, özür dileyen bir elimi koluna koyarak, "Bana ne sordunuz?"

Tekrar boynunu ovuşturuyor ve bana doğru bir adım atarak beni sıkıştırıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ama bu her şeyden çok şaşkınlıktan ve onun birdenbire bu kadar yakınımda olmasından duyduğum panikten kaynaklanıyor.

"Senden hoşlandığımı söylüyordum," dedi, neredeyse göğüs göğüse durana kadar bir adım daha yaklaşarak, "Seni daha yakından tanımak istediğimi," Eğildi ve yüzünün benimkine yaklaşmasını izlerken donup kaldım, "Ve benimle dansa gelmek isteyip istemediğini sordum?"

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Gözlerim açılmadan ve onu uzaklaştırmak için elimi omzuna koymadan önce şok beni bir saniyeliğine yerimde sabit tutuyor.

Onu öpmek istemiyorum. Belki bir gün, birbirimizi tanımak için zaman harcadığımızda, ama şimdi değil.

Ben onu itemeden geriye doğru uçuyor, sırtı betona çarptığında göğsünden yüksek bir inilti çıkıyor.

Phoenix'in öfkeli yüzüne bakarken ağzım açık kalıyor. Genellikle her zaman taktığı boş maske gitmiş; onun yerine, beni öldürmek istiyormuş gibi bana bakarken yüz hatlarına çiğ bir öfke yayılmış.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, o zaman beni binlerce kesikle doğrar, önünde yavaşça ve acı çekerek kan kaybından ölmeme izin verirdi. Bakışlarında o kadar çok duygu var ki, hepsi de içlerinde hissettiğim acının yanında cüce kalıyor.

Gözleri bana nefretle bakıyor. O kadar siyahlar ki parlıyorlar, sertlikleriyle camdan yapılmış gibi görünüyorlar, özellikle de ona ihanet etmişim gibi bana bakarken.

Topuklarının üzerinde döner ve yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle onun karanlık bir şekilde yaklaşan formunu izleyen Max'in üzerine iner.

Yüzünü korumak için ellerini havaya kaldırarak irkilir. Phoenix onun avucunu kavrıyor ve parmaklarını onunkilere geçirerek birbirine kenetliyor.

Max'in elini kavrayarak kolunu acı verici bir açıyla büker ve ardından acı veren bir noktaya baskı uygulayarak onu kısmen yerden kaldırır ve orada tutar.

Phoenix dönüp bana bakıyor ve Max'i de yanına çekiyor. Bana bakıyor, gözleri o kadar büyüleyici ki bir sonraki hamlesini yakalayamıyorum ama yüksek bir çıt sesi ve ardından acı dolu bir uluma duyuyorum. Yere düşerken kolunu tutan Max'i serbest bırakıyor.

"Kolumu kırdın!" Max yerde kıvranarak çığlık atıyor.

Gözlerim dehşet içinde ona kayıyor.

Çoğum dehşete düşmüş durumda. Küçük bir bölümüm ise bu çılgınca duygu gösterisi ve buna bağlı şiddet eylemi karşısında ateşlendi.

Düşündüğümden çok daha kötü biri. İntikamcı ve acımasız olduğunu, öfkesinin sonunda birini vurmasına yol açabileceğini düşünmüştüm ama bu değildi. Bu yöntemli, hedefe yönelik ve o kadar zahmetsizdi ki neredeyse tembelce görünüyordu.

Minimum çabayla maksimum hasar vermek istemişti ve
vardı.

Yıllar boyunca onu birkaç kez Google'da aramıştım.
onun hakkında edinebileceğim bilgilerin cazibesine kapıldım. Uluslararası genç yarışmalarındaki etkileyici derecelerini görmüştüm.

Her zaman madalya alırdı.

RCA'da judo eğitimi yok, bu yüzden onun yerine futbol takımına katıldı. Müfredat dışı bir faaliyet olarak dövüş sanatlarına devam ettiğini duydum ama nerede olduğundan emin değildim.

Belli ki yıllar süren eğitimin karşılığını
almışsın. Max'e yardım etmek için hareket
etmiyorum.

Belki bu benim korkaklığım, ama o da beni sormadan öptü, yani... siktir et onu.

Bir saniye Max'e bakıyorum, sonra Phoenix önümde, onu görüş alanımdan çıkarıyor, hareketleri o kadar hızlı ve sinsi ki gözümü kırptım ve oradaydı.

Eli boğazıma dolanıyor ve o sıktıkça korku damarlarıma doluyor. Max'in kolunu kopardığı gibi boynumu da koparacağından, canı istediği için hayatıma son vereceğinden korkuyorum.

Beni düşünmek için bir saniye bile harcamazdı, eminim. Bir ışığı açıp kapamak kadar kolay bir şekilde sıkar ve yapar ve hiçbir pişmanlık duymazdı.

Maskesi tekrar yerine oturdu ama maskeye tutunması çok zayıf. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken birkaç saniyede bir yüz hatlarında öfke parıltıları görüyorum.

Tekrar sıktığında gıcırdıyorum, bu sefer daha sert, Max'in acı dolu inlemelerinin arka planında çıkan ses neredeyse komik.

Phoenix'in gözleri ağzıma düşüyor ve o onları izlerken dudaklarım aralanıyor, tıpkı benim geri kalanım gibi onun için acınası bir şekilde çaresizim. Bunu yaptığında tiksintili bir ses çıkarıyor ve beni önünde diz çökmeye zorluyor.

Beni küçük düşürmeye çalışıyor ve diğer kulüp faaliyetlerinin de sona ermesiyle amacına ulaşmak için ihtiyaç duyduğu izleyici kitlesini elde etmiş oluyor.

Hâlâ sessiz ve sanki haftalardır konuşulduğunu duymamışım gibi hissediyorum. Bir şey yapması, bir şey söylemesi, beni bu araftan çıkaracak herhangi bir şey yapması için yanıp tutuşuyorum.

Nihayet konuştuğunda, bu düşüncemden anında pişmanlık duyuyorum.

"Beş para etmez bir kaltak olduğunu biliyordum," diyor, sesi neredeyse fısıltı gibi ama o kadar kötü ki göz teması bile kuramıyorum, "Ve şimdi görüyorum ki sen de inançsız bir fahişesin."

Bana sözleriyle ya da hareketleriyle saldırdığında asla müdahale etmiyorum ve artık fiziksel saldırganlığa dönüştüğü için bunu değiştirmiyorum.

Bu, beni cenazede itip kakmasından ya da geçen yıl beni dolaplara sokmasından farklı; bu, boynuma dolanmış parmakları, hayatımı merhametine bırakmış elleri.

Hakaret ettiğinde ve irkildiğimde bile ona bakmıyorum. Benimle işinin bittiğine karar verene kadar beni cansız bir bebek gibi tutmasına izin veriyorum.

Bu farklı hissettiriyor, sanki görünmez bir çizgiyi aşmışız gibi. Neden bana fahişe diyor? Kime karşı sözde sadakatsizim?

Homurdanarak beni bırakıyor ve önünde diz çöküp aşağı bakarken ağırlığım kalçalarıma biniyor. Gözlerimin ucuyla, bacaklarının hala yüzüstü yatan Max'in yanından geçip gitmesini izliyorum, ta ki artık onları göremeyene kadar.

Rahatlama ve yorgunlukla sarkıyorum, adrenalin vücudumu terk ediyor ve ne kadar bitkin olduğumu ortaya çıkarıyor.

Max'e yaptıklarından dolayı uzaklaştırıldığı bir hafta geçer. Saldırı suçundan hapse girmesi gerektiği düşünüldüğünde bu sadece bir tokat.

Uzaklaştırma cezasından döndüğü gün onunla karşılaşacağım için çok endişeliyim. Bir gece önce uyuyamadım ve saçlarımı yolmak isteyene kadar dönüp durdum.

Görünüşe göre, başka bir yüzleşme için endişelenmeme gerek yokmuş çünkü onu gördüğümde milyonlarca kez daha acı verici bir şey yapıyor.

Öfkesinden daha kötüsü, sınırsız nefretinden daha kötüsü, sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gidiyor.

Aramızda bir çatışma olmasını bekliyorum ama bunun yerine bana doğru bir bakış bile atmadan usulca geçip gidiyor ve beni çaresizce uzaklaşmasını izlemek zorunda bırakıyor.

Neredeyse iki yıl boyunca benimle bir daha konuşmadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Sixtine, son sınıf

Anlık transımdan sıyrılıp başımı önümde beliren sahneye doğru çeviriyorum, içimde dehşete benzer bir şey oluşuyor. Bellamy, iki yeni Amerikalı oda arkadaşımdan biri, az önce Rogue ve yanlışlıkla milkshake'ini gömleğinin üzerine döktü. Adam elini Rogue'un boynuna dolamış ve Rogue onu üzerinden atmaya çalışıyor.

Onun yerinde olsaydım dehşete düşerdim. Bu çok çılgın bir düşman. Rogue'un öfkesi her zaman tetikleyici olmuştur ve zaman bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmadı. Ona karşı gelinmez - gelirseniz sizi bir hendekte yok edebilir - ve o da ilk gününde tam olarak bunu yaptı.

Aslında ikisi arasındaki fiziksel çatışmayı kaçırdım çünkü gözlerim başka bir yerdeydi ve sık sık yaptıkları gibi Phoenix'e doğru geziniyordu.

Okul yaz tatiline girdiğinden beri onu ilk kez görüyorum. Güneş altında geçirdiği üç ay ona iyi gelmiş, çünkü taze bir bronzluk ve yeni bir görünümle geri döndü. Saçlarını kısacık kestirmiş, bu da ondan her zaman yayılan tehlikeli enerjiye katkıda bulunuyor ve birkaç hafta önce girdiği on sekiz yaşından daha yaşlı görünüyor.

Kesinlikle hatırladığımdan daha fazla dövmesi var. Şu anda tam olarak çıkaramadığım benzersiz vinyetler ve kelimelerden oluşan bir yama şeklinde kollarını sarıyorlar, ama en az beş tane yeni dövmesi var.

Skor falan tutmuyorum.

Çenesini tanımlayan çizgi o kadar keskin ki her hareket yanağından görülebiliyor. Sol kulağından sarkan küçük metalik bir giysi iğnesi genel görünümü tamamlıyor.

Ağzı son gördüğümden daha dolgun görünüyor, ama belki de bu sadece susamış beynimin bir şeyler çağrıştırmasıdır. Bunun dışında, hala aynı.

Aynı kötü tavır, aynı boş yüz, aynı ölü gözler. Bana bakması dışında.

Gözlerini üzerimde bulduğumda nabzım tekliyor. İki yıldır bana bakmamıştı. Ya da baktıysa bile, onu bunu yaparken hiç yakalamadım.

Ve baktım.

Elbette gizlice, bana davranışından sonra hala onu aradığımı bilmesini asla istemezdim, ama baktım ve gözleri benimkileri asla bulamadı.

Yine de şimdi bakıyor, gözlerini kırpmadan yüzümden vücuduma doğru bakarken gözleri yavaşça aşağıya iniyor ve benim ona yaptığım gibi beni inceliyor.

Onun bakışları altında rahatsız edici bir şekilde kayma dürtüsüne direniyorum ve yerimde duruyorum. Son birkaç ayda benim de değiştiğimi biliyorum ve o muhtemelen sadece bunu kabul ediyor.

En büyük fiziksel gelişmeyi, yani bol kıyafetlerin altına sakladığım kızları göremiyor ama diğer her şeyi - parlak dudaklarımı, keskin elmacık kemiklerimi ve delici yeşil gözlerimi - alıyor.

Onları daha fazla öne çıkarmak için biraz eyeliner ve maskara sürmeye başladım ve ilk bakışta işe yarıyor gibi görünüyor.

Bakışlarımız savaşa kilitlenmişken, yanlışlıkla Bellamy'ye çarptım ve o da Rogue'a çarparak öfkesini bir anda harekete geçirdi.

Dürtülerini ve hatta öfkesini kontrol edemiyor ve ben de yeni arkadaşıma yapacaklarından korktuğum için devreye giriyorum.

"Rogue," diyorum, "onu rahat bırak, daha buradaki ilk günü."

Bana doğru bir adım atıp çenemi tutarak hareket ettiğinde bakışlarım Phoenix'e geri dönüyor.

"Bu işe karışma, Altı. Yaz boyunca senin varlığını rahatlıkla unutmuştum." Teknik olarak, çok daha uzun süredir yokmuşum gibi davranıyordu ama anlambilimsel. "Bana var olduğunu hatırlatma."

Şok içimde sekiyor. İki yıllık sessizlik ve şimdi nihayet benimle tekrar konuşuyor. Bana karşı yürüttüğü bu sessiz savaşın mührünü kırmasına neyin sebep olduğunu bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil.

Ben daha çok vücudumun ilk tepkisinin neden nefret ya da tiksinti değil de heyecan olduğu konusunda endişeliyim. Onunla tekrar kavga etme ihtimali adrenalini yükseltiyor, çünkü bana davranış şeklinden ne kadar nefret etsem de, duvar kağıdıyla bir bütünmüşüm gibi davranmasından çok daha az acı verici.

Ve bana dokunuyor.

Tanrım, bana dokunuyor.

Son beş yılda bana iki kez dokundu ve her ikisinde de parmak izlerini vücuduma kazımış gibi hissettim.

Bazen, iki yıl önce boğazıma dolanan parmaklarını hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirim.

Çenemi onun elinden çekip alıyorum ve geri çekiliyorum. Her ne kadar ateşlenmiş olsam da, burada yapılacak en iyi hareketin başımı eğmek ve kazanmasına izin vermek olduğunu biliyorum.

***

Tahmin edilebileceği gibi, Rogue Bellamy'nin hayatını cehenneme çevirmeye devam eder, küçük saldırıları günler geçtikçe daha da yoğunlaşır.

Yeni keşfettiği saplantısı, nereye giderse gitsin onu köşeye sıkıştırması ve kaçınılmaz olarak Phoenix'in de çok geride kalmaması anlamına geliyor.

Nefreti ve kışkırtmalarıyla hayatıma geri dönüyor ve *işine* geldiği için hayatımı yeniden cehenneme çevirmeye karar veriyor. Belki de son birkaç yıldır sıkıldı ve bu yüzden birkaç raunt için en sevdiği kum torbasını ortaya çıkarmaya karar verdi.

Milkshake kazasından birkaç gün sonra Bellamy'yi savunmak için tekrar devreye girdiğimde benimle tekrar yüzleşti ve geçmişimizi yüzüme vurdu.

Sözleriyle bu kadar acımasız olabilmesinden nefret ederek kırıldım ve birbirimize söylememiz gereken her şeyi söylediğimizi söyledim. Bunu laf olsun diye, puan toplamak için yapabileceğim kolay bir ayrılık iğnesi olarak söylememiştim.

Bellamy'nin Rogue'a karşı nasıl savaştığını görmek bana da aynısını yapma konusunda ilham vermişti, en azından kendi yöntemimle.

Bebek adımlarıyla.

Henüz onunla onun gibi karşı karşıya gelmeyecektim ama en azından bir şekilde kendimi savunmadan sinip gitmeyecektim. O zamandan beri birkaç kez daha karşı karşıya gelmiştik; bunlardan birinde soğukkanlılığımı kaybetmiş ve ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyip çekip gitmiştim.

Ona gözlerini kısacağı bir şey vermek iyi hissettirmişti ve o zamandan beri bakışlarının kafamın arkasında bir delik açtığını hissediyordum.

Bir keresinde ondan bir tutulma olarak bahsetmiştim ama belki de yanılmışımdır. Çünkü beni görmezden geldiğinde beni sürgün ettiği araf olan donmuş tundradan, bir gecede tekrar ilgisinin merkezine itilmek

ve öfke, güneşin tam karşısında durup cayır cayır yanmayı istemek gibi bir şeydi.

Yıllar boyunca onun söz konusu olduğu durumlarda kendimi korumaya dair bir gram bile biriktirebildiysem, onu da kaybettim ve kıçımı neşeyle gölgeden güneş ışığına çıkarıp mangalda pişirmek için dans ettim.

Bunun aptalca olduğunu, geçmişte bana yönelttiği öfke ve nefrete zar zor tahammül edebildiğimi ve bunun sadece kalbimin onun tarafından tekrar kırılmasıyla sonuçlanacağını biliyorum ama bir şekilde, alternatifi görmezden gelinmek olduğunda bu yine de daha iyi bir seçim.

Ayrıca, bana ihtiyacı olursa arkadaşımı savunmaya devam edeceğim. Değer verdiğim insanlar için aynı şeyi yapmakta hiçbir sorun yaşamıyorken neden kendimi savunmakta bu kadar zorlandığımı anlamıyorum.

En azından bana yine korkunç bir şey yaparsa, belki bu sefer onu unutup hayatıma devam edebilirim. İşte bu yüzden Nera Phoenix'in evindeki partiye gitmeyi teklif ettiğinde hemen reddetmiyorum.

Thayer Bellamy'yi gemiye bindiriyor ve ben de babamın benim için hazır beklettiği limuzin servisinin beni almasını organize ediyorum. Ne olduğunu anlamadan, Nera'dan ödünç aldığım kırmızı bir elbiseyle Phoenix'in mutfağında çekim yapıyorum.

Genelde giydiklerimden biraz daha *riskli,* genellikle 'klas seksi' kıyafetler giyerim, burada göğüslerimden birinin bu elbisenin kesiklerinden fırlayacağından endişelenmek yerine, ama kendimle konuşulmasına izin verdim.

Bu yıl tamamen yeni şeyler denemek ve kendimi konfor alanımın dışına itmekle ilgili.

İki yıl önce Phoenix'in beni ittiği duvar kağıdından.

Tekila boğazımı yakıyor ve damarlarımdaki kanı ateşliyor, bana sadece alkolün verebileceği türden bir güven veriyor ve beni gevşetiyor.

"Evet kızım, salla şu kalçaları!" Bellamy müziğin üzerinde bağırıyor, ellerini kalçalarıma koyuyor ve müzikle birlikte sallanırken onlarla birlikte hareket ediyor. "Kırmızı elbise, kırmızı saç, kırmızı dudak," diyor havada hayali bir listeden bir şeyleri işaretleyerek, "Henüz erkekler tarafından hırpalanmadığına şaşırdım."

Alaycı bir kahkaha attım. "Ben sosyal bir dışlanmışım. Bu odanın ortasında, okuldaki tüm erkeklerin önünde çırılçıplak uzansam, bir tanesi bile bana dokunmaz."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Neden olmasın?"

"Phoenix'in emirleri," diyorum teslim olmuş bir ses tonuyla, "O benden nefret ediyorsa, herkes de etmek zorunda."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Nefret ettiğin biri için çok fazla çaba harcıyorsun."

"Sanırım vakti var," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

"Yani ben kimim ki taş atayım, yatak odamın duvarları camdan."

Oturma odasının yanındaki salona geçerken omzuna sempatik bir el koyuyorum. "İlk haftanın nasıl geçtiği konusunda üzgünüm, sana böyle davranmasını hak etmiyorsun ve umarım senin için daha iyi olur," diye eklemeden önce duraksıyorum, "Ama gerçekten olacağını sanmıyorum. Üzgünüm, dürüst olmak zorundayım. Söz konusu sen olduğunda kemikli bir köpek gibi görünüyor ve yakın zamanda bu işin peşini bırakacağını sanmıyorum."

İç çekti. "Biliyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa Phoenix de olmayacak. Altıncı yıla giriyoruz, vay be!" Alaycı bir şekilde, avucumu açıp ruh parmakları yaparak söylüyorum.

"Görünüşe göre sen ve ben bu yıl çok fazla alkol ve dondurmaya ihtiyaç duyacağız. Burada Ben & Jerry's var mı?"

"Hmm, sanmıyorum," diye ekliyorum, "ama istersen babama bizim için biraz uçak getirtebilirim."

"Tabii ki yapabilirsin," diye kestirip atıyor, ben de kızarıyorum. "Pardon, hödük gibi mi göründüm?"

Bunun üzerine yüksek sesle gülüyor. "Her şeyden önce, 'dangalak' kelimesini kullandığını duymak? Paha biçilemez." Eliyle tamam işareti yaparak, "İkincisi, başka biri yapar mıydı? Evet. Sen yaptın mı?" Başını sallıyor, "Asla. Bunun için fazla iyisin."

Gülümsüyorum ve önümden geçen tepsiden birkaç kadeh alıyorum. "Hadi kadeh kaldıralım," diyorum ve ona bir tane uzatıyorum.

"Neye?"

"Bu adamların hayatlarımızı mahvetmesine izin vermemeye." Bardağımı onunkiyle tokuşturup geri fırlatıyorum ve yanmayı atlatmak için başımı sallıyorum.

"Woo, tadı kötü kararlar gibi." Anons ediyor.

"*T'es folle,* o büyüyü dünyaya yayma," diyorum bardağı yere bırakarak. "Ben tuvalete gidiyorum, geri geleceğim."

Kalabalığın arasından evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Phoenix birkaç yıl önce Rogue'un yanına taşınmadan önce, bu eve gelip gidenler üzerinde daha az kontrolü vardı, bu yüzden birçok

Burada partiler var, onun öfkesini tetiklememek için Phoenix'ten uzak durmaya her zaman dikkat ediyorum.

Her zaman siyah bir panter gibi hareket ederdi, sinsi sinsi sessiz ve ölümcül bir şekilde etrafınızda bir av gibi dolanırdı. Siz daha bir şeylerin ters gittiğini anlamadan, o ensenizde olurdu.

Burada yeterince sık bulunuyordum - ve onunla yeterince uzun süre yüzleşmeye dikkat ediyordum - ne zaman ve nasıl hareket ettiğine uyum sağlamaya başlamıştım. Eskiden yaklaştığını hissedebiliyordum, yaklaştıkça boynumda bir karıncalanma hissediyordum.

Ne yazık ki, son iki yılını ben şeffafmışım gibi davranarak ve benden aktif olarak uzak durarak geçirdiği için, bu özel kas oldukça paslanmış durumda.

İşte bu yüzden iri bir el kolumu dirseğimin hemen üstünden sarıp beni evin arkasından dışarı çektiğinde tamamen hazırlıksız yakalandım.

Zorla kapıdan dışarı itildim. Ayakta durmayı başardığımda, saldırganımla yüzleşmek için arkamı döndüm ve Phoenix'i yüzümden birkaç santim uzakta, üzerimde yükselirken buldum.

Benim hesabıma göre Bellamy ile kadeh tokuşturmamdan sonra en az beş dakika dramasız bir barış oldu.

İlerleme var.

"Okuluma g e l m e n yetmiyormuş gibi şimdi de *Ev mi*?"

"Buraya senin için gelmedim, ben-"

"Kapa çeneni." "Açıkçası senden ne kadar nefret ettiğimi etkili bir şekilde anlatamıyorum." diye tıslıyor. Saçlarımdan tutup başımı geriye doğru çekerek bana doğru yaklaşıyor. "Anlaman için ne yapmam gerekiyor, hmm?" Saçlarımı tutarak beni geriye doğru götürürken fısıldıyor, "Seni gerçekten incitmem mi gerekiyor?" Diğer elini boynuma götürüyor, boğazıma yaklaşırken mırıldanıyor, "Seni boğayım mı?" Sonra kıçımı avuçluyor. "Ya da kıçını ve kalçalarını kanayana kadar kırbaçlayayım mı?"

Ona bakıyorum, donup kalmışım, tahrik olmuşum ve o beni hırpalarken dehşete düşmüşüm. Kendimi durduramadan önce bilinçaltımda onun dokunuşuna doğru eğilirken buluyorum.

"Buraya ucuz bir fahişe gibi giyinip geldin, ben neden sana öyle davranmayayım?" Alay ediyor, belimi kavrayışı morarıyor.

Kendimi şiddetle onun elinden kurtarıyorum, bu sırada birkaç saç telimi kaybediyorum ve kafa derimdeki acıyı görmezden gelerek ondan uzaklaşıyorum.

On adım uzaklaşmadan öfkeli bir *'siktir' sesi* duyuyorum, ardından yüksek sesli, baskın adımlar peşimden geliyor ve ben ağaçların arasına doğru kaçıyorum, tek önceliğim ondan uzaklaşmak.

"Bu mu yani, öylece çekip gidiyor musun?" Alaycı bir kahkaha atarak, "Bu hafta mücadele eden kıza ne oldu? En azından bu oyunu daha ilginç hale getirdi."

Ona dönüyorum, iki elimle göğsünü iterken onu durduruyorum. "Bu bir oyun değil, bu benim *hayatım.*"

Ne olduğunu anlayamadan, kollarım arkamda bükülmüş ve Phoenix'in dizi belime girmiş bir halde yüzüstü yere kapaklandım.

Nazik değil, dizi omurgama o kadar baskı uyguluyor ki, kazara ikiye ayrılmasına derin bir nefes uzaktaymışım gibi hissediyorum.

"Bana bir daha elini sürmeden önce iki kere düşün," diyor, başımı toprağın içine sokarken sesi ürpertici bir şekilde hoş.

"Bırak beni," diyorum, sesim korku ve heyecandan titriyor. "Yalvar."

"Lütfen," diyorum, yanlışlıkla burnuma toprak çekerek, "Bırakın gideyim."

Beni serbest bırakıyor ve sırtüstü çeviriyor, bileklerimi elleriyle yüzümün yanına sabitliyor. Yüzünde hayranlık ve saplantı arasında bir yerde, okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor ve ben evlerimizin arkasındaki ormanda saklambaç oynadığımız günlere geri dönüyorum.

Acaba hatırlıyor mu?

Gözlerinin bir şeye takılmasını izliyorum ve sonra daha yakından bakmak için kolumu yere yatırıyor.

Başparmağı sanki oradaki bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi derimin bir bölümünü ovuyor. Tam olarak neyi keşfettiğini biliyorum ve yüzüne baktığımda kalbim boğazımda düğümleniyor, ama o gözlerini dikkatle tenimde tutuyor.

"Nedir bu?" Talep ediyor.

"Ne olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım, "Bu bir dövme-,"

"Bir uğur böceğinin." Phoenix sözünü keser, sesi tınısızdır.

Başımı sallıyorum ve kalbim damarlarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, konuştuğunda onu duyamayacağımdan korkuyorum.

Bu, yaz boyunca Nera ile verdiğim iki '*siktir et*' kararından biriydi. '*Siktir* et' dedim çünkü bu kadar aceleci ve araştırmadan bir şey yapmak, özellikle de bu kadar kalıcı bir karar vermek bana göre değil.

Londra'daydık ve Nera içeri girmemizi önerdiğinde bir dövme dükkanının önünden geçiyorduk. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra evet dedim, çok şaşırmıştı.

Bileğimde tırnak büyüklüğünde, siyah beyaz ince çizgili bir uğur böceği dövmesiyle dışarı çıktım. Tarzı sanatsal, detayları gerçeğe yakındı ve beni çok heyecanlandırmıştı. Astor kalbimde hala çocukluğumuzdaki yerini koruyor ve ben de onu bir parçam olarak ölümsüzleştirmek istedim.

"Bunu ne zaman aldın?" Omuzları gergin bir şekilde soruyor. "İki ay önce,"

Çenesi seğiriyor ve elleri bileklerimi o kadar acımasızca kavrıyor ki yarın morluklarım olacağını biliyorum.

"Bir zamanlar seni bu ormanda kovalardım ve sen de buna bayılırdın," diye hırlıyor. Şaka yapıyor, eğer bundan bahsettiğinde midemde oluşan sızı bir şey ifade ediyorsa, şu anda hala hoşuma giderdi. "Ama artık seninle ilgili hiçbir şey umurumda değil. Bir şekilde etrafındaki herkesi iyi kız rolünle kandırıyorsun. Sahte nezaketin ve sahte gülümsemelerin onları cezbediyor ve gerçek seni görmüyorlar. Altında saklanan kalpsiz, ruh emici haini." Beni itti ve ayağa kalktı, yüzüne kazınmış küçümsemeyle yüzüstü yatan bedenime baktı. "Yaralanmak istemiyorsan bir daha buraya gelme." Bununla birlikte gitti, bedeni kolaylıkla gecenin içine karıştı.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından yuvarlanıp yüzümün kenarlarına inerken oturup onları ovalıyorum.

Kimse beni onun gibi incitmeyi bilmiyor. Zahmetsizce yapıyor, hedefi doğru ve kesin.

Dövmeye daha iyi bir tepki vereceğini ummuştum. Astor'un anısına ne kadar bağlı olduğumu, onu tanıyan az sayıda insan ve onu tanımaktan mahrum bırakılanlar için onu canlı tuttuğumu göreceğini düşünmüştüm.

Bunu asla böyle görmeyeceğini bilmeliydim. Bana sürtük demesindeki ironi, Max'ten sonra başka kimseyle öpüşmemiş olmamdı ve o öpüşmede aktif bir katılımcı bile değildim.

Öte yandan Phoenix, İsviçre'nin yarısı gibi hissettiren şeylerle uğraştı, onları tekrar tekrar önümde sergiledi, o kadar ki bunu benim yararım için yapıp yapmadığını merak etmeye başladım.

Başka birine aşık olup olamayacağımı görme şansım olacak mı kim bilir? O beni okuldaki her erkekten dışlarken burada kesinlikle yapamam. Biri bana asılmış olsa bile ilgilenir miydim?

Çünkü gerçek şu ki Phoenix'e beni bırakması için yalvarmadım çünkü acı çekiyordum. Ona yalvardım çünkü yaptığı şeyden hoşlandığımı fark etmesinden korkuyordum. Parmaklarını kıvrımlarımda gezdirecek ve onun için ıslak olduğumu keşfedecekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Phoenix

Sixtine'i iki yıl boyunca görmezden gelmeyi başardım ve RCA'daki son yılımıza bir haftadan az bir süre kala tüm bu çabalarım boşa gitti.

Hong Kong'dan sonra onu ilk kez gördüğümde, RCA'nın koridorlarında onu görmeye pek iyi tepki vermemiştim. Son birkaç yılımı onun düşüncesinin beni zehirli bir öfkeye boğmasına izin vermemek için aktif olarak çalışarak geçirmiştim ve aniden karşımdaydı.

Ve ertesi gün, bir sonraki gün ve ondan sonraki her gün dört yıl daha orada olmaya devam edecekti.

Bu yüzden onu okuldan attırmak ya da eve göndermek için elimden geleni yapmıştım ama nafile. Her sonuçsuz girişimde öfkem daha da artmış, en sonunda onu ikinci sınıfta Max'i öperken yakaladığımda bir patlamayla doruğa ulaşmıştı.

Ona duyduğum nefretin gözümü o kadar kör etmesine izin verdim ki, dışarı çıkıp onu onunla birlikte gördüğümde, hissettiğim baskın duygunun öfke değil kıskançlık olduğu gerçeğine tamamen hazırlıksız yakalandım.

Dudakları onun üzerinde, eli belinde, eli onun omzunda.

On yaşımdan beri rüyalarımın ve kâbuslarımın her birinde yer alan yumuşak dudaklarını onunkilerin üzerinde görmek, sol göğsümün üst kısmına ciğerlerimdeki tüm nefesi dışarı atacak kadar güçlü bir darbe indirdi.

Bir an için *commotio cordis'in* böyle bir his olduğunu düşündüm.

Gerçek şu ki, onun etrafında hayatını mahvetmeye çalışarak o kadar çok zaman geçirmiştim ki, yakınlığımız ona karşı olan hislerimin közünü, soğuk küllerin ortasında küçük bir alev yeniden yanmaya başlayana kadar kızdırmıştı.

Tek amacım onun hayatını zindan etmek olsa bile onunla vakit geçirmeye alışmıştım.

Bir anlığına gardımı düşürmüştüm ve o da bana bunu ödetmişti. Dikkatimi kaybetmiş, beni kandırarak Astor'a olan hislerini itiraf ettiğini bir anlığına unutturmasına izin vermiştim, oysa bunca zamandır benim olacakmış gibi davranıyordu.

Bu, onun büyüyünce sadakatsiz bir fahişe olacağına dair ilk ipucum olmalıydı. Onu Max'le yakaladığımda şaşırmamalıydım ama şaşırdım.

Hissettiğim öfkeyi tarif etmek imkânsızdı. Benzinin üzerine düşürülmüş bir kibrit gibi tüm vücudumu sarmış ve acı içinde göğsüme doğru kartopu gibi büyümüştü. Hissettiklerim fizikseldi, en acı verici mide ekşimesi gibiydi, öfke, acı ve kıskançlığın bu kombinasyonu bağırsaklarımda güçlü bir şekilde zonkluyordu.

Öfkemi kontrol altına alabilmiştim ama zar zor. Çünkü Max'in birkaç parmağı kırılmış olsa da, canavarımı ona saldırtmış olsaydım, Max ölmüş olacaktı ve o da doğal hayatının geri kalanını bodrumumda zincirlenmiş olarak geçirecekti.

Bu bana başka bir ihanet, ondan uzak durmam gerektiğini hatırlatan başka bir şey gibi geldi. Öfkenin beni kontrol etmesine izin vermek beni hiçbir yere götürmüyordu ve bu şekilde devam edersek, patlamaktan ve pişman olacağım bir şey yapmaktan korkuyordum. Ve bu şeyin onu öldürmek mi yoksa öpmek mi olacağını ya da hangisinden daha çok pişman olacağımı bilmiyordum.

Ben de elimden geldiğince onu sildim, beynime kazınmış anılarını silikleştirdim ve ona karşı hissettiğim tüm duyguları kapattım. Öfkeye, acıya ve kıskançlığa veda ettim ve hiçliğe merhaba dedim.

İki yıl boyunca işe yaradı. O düğmeyi çevirip sesini duymazdan geldim ve onu tamamen görmezden geldim.

Yine de bazen bir göz atmadan edemedim.

Sınıfın ortasında dalıp gidiyordum ve gözlerim ondayken kendime geliyordum, o beni yakalayamadan gözlerimi hızla başka yöne çeviriyordum.

Bu yeni yaklaşım işe yarıyordu ve ben hayatta kalıyordum. Yazı yatlarda ve kulüplerde geçirdim, Akdeniz'de dinlendim ve nihayet on sekiz yaşına girmenin avantajını sonuna kadar kullandım.

Onu bir daha görmeden önce sadece bir yıl daha geçirmem gerekiyordu. O yakınımdayken beni ele geçiren bu duygu sağanağından kurtulmadan önce.

Ve sonra Rogue, en iyi arkadaşım olan kalpsiz psikopat, oda arkadaşıyla kavga etmeye karar verdi ve aralarında beklenmedik bir nükleer çarpışmaya neden oldu.

ve yılların emeğini bir anda siliyor.

Eski nefret ve ateşli çatışma yöntemlerimize bu kadar çabuk geri dönmüş olmamız gerçekten komik. Kayda değer tek fark onun da karşılık vermeye başlaması. Çok değil, hala kaçınılmaz olarak pes ediyor ve geri çekiliyor, ama bu bir değişiklik.

Yeni bir şey.

Ve eğer bu yeni keşfedilen güven sikimi sertleştirmezse lanet olsun.

Başka tarafa bakmak yerine, ateş yeşili gözleri yüzümde delikler açarak bana bakıyor. Hararetli bir şekilde cevap veriyor ve bakışlarım rutin olarak bana cehenneme gitmemi söylerken ağzının nasıl öfkeyle hareket ettiğine takılıyor.

İşte buradayım, yine onunla çatışıyorum.

Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu zehirli, iltihaplı yara hayatıma geri dönmeye devam ediyor.

O sürekli yoluma çıkarken ilgisizliğimi korumak imkansız.

***

Partimiz için evime geldiğinde, damarlarımda dolaşan alkol ve bastırılmış hayal kırıklığı birleşerek beni uçuruma sürüklüyor. Bardağımın kenarından içeri girdiğini gördüğümde biramı fondip yapıyordum.

İnanılmaz görünüyor. Saçları uzun ve gevşek, tam sevdiğim gibi. Aklımdan bir düşünce geçiyor, kapana kısılmış bir sinek gibi umutsuzca bir çıkış yolu arıyorum, ona doğru yürüyorum, yumruğumu saçlarına doluyorum ve onu odadan dışarıya, tüm meraklı gözlerden uzağa çekmek için kullanıyorum.

Erkeklere işkence etmek için tasarlanmış, her yeri ustaca kesilmiş bir elbise giyiyor. Bu odadaki her erkeğin zihninde onun kumaşın altında nasıl göründüğüne dair bir imge canlandığını biliyorum ve ona karşı 'eller kapalı' politikası uyguladığım için her zamankinden daha mutluyum.

Arkadaşlarım arasındaki yaygın inanışın aksine, onu kendim için istediğimden değil. Onun mutlu olmasını istemediğim için.

Astor'u bu kadar çok istiyorsa, başka biriyle birlikte olmamalıydı.

Bu politikayı ihlal eden tek kişi, kolunu kırdıktan sonra bir daha kampüste görülmedi, bu yüzden bu politikaya bağlı kalmaya devam etme konusunda endişelenmeme gerek olmadığından oldukça eminim.

Arkadaşına gülümsemek için döndüğünde, beyaz dişlerinin etrafında gerilen dudakları kan kırmızısı. Boğucu ve ateşli görünüyor, yürüyen ıslak bir rüya gibi ve ben onu burada istemiyorum.

Neden evde, bol pijamalarıyla benden ve buradaki diğer erkeklerden uzakta kalamıyor?

Sonunda arka arkaya üç kez çıtlattım. Birincisi, ona dokunduğumda. Ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor ve beynim ikinci kez çatlayana kadar kısa devre yapıyor, o zaman kafamdaki tüm çığlık seslerini görmezden geliyorum ve arazinin kenarına doğru onun peşinden gidiyorum.

Ve üçüncü kez, bileğindeki dövmeyi keşfettiğimde.

Bu, acı verici de olsa, onun kardeşimin olduğunu ve ona sahip olamayacağımı hatırlatan çok gerekli bir şey. Karanlık bir ormanda, saçları etrafa dağılmış yüzükoyun yatan bedeninin üzerine çömelip dişlerimi kırmızı dudaklarına geçirmeyi hayal edemem.

Kıçını istediğim gibi kızartamayacağımı.

Kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da o hiçbir zaman benim olmadı ya da ona dokunamadım.

Bu yüzden onu arkamda bırakıp, çirkin kafasını kaldıran her iç iblisle savaşarak eve doğru geri dönüyorum. Kavga etme dürtüsü neredeyse fiziksel ve evin içinde ilerlerken bakışlarımı kaçırıyorum. Bu durumdayken, biri bir saniye bile göz teması kursa, muhtemelen bir yumruk atacağım.

Judoda birinci derece siyah kuşağım ve tüm MMA sporlarıyla uğraşıyorum, bu yüzden ellerim ve yumruklarımla ölümcülüm. O yumruğu yiyen kişi muhtemelen yarına kadar kendine gelemeyecek.

Biri adımı sesleniyor ama onları duymazdan geliyorum, onun yerine süitime yöneliyorum. Telefonumu çıkarıp arkadaşım ve dövme sanatçılarımdan biri olan Sven'e mesaj atıyorum.

Phoenix: On dakika içinde yukarıda olmanı istiyorum.

Tam on dakika sonra içeri girdiğinde, beni sırtım kapıya dönük, yatak odamın pencerelerine bakacak şekilde gömleksiz otururken buldu. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Ne istersen yap," diyorum çenemi odada tuttuğum dövme tabancasına ve kitine doğru eğerek. "Sırtımda istediğin her yere."

Talebimi sessizce onaylayarak çenesini eğiyor ve yanıma bir sandalye çekmeden önce ekipmanları topluyor.

"Zor bir gece mi?"

Öfkeyle homurdanıyorum. Eğer onunla konuşmak isteseydim, konuşurdum. İnsanların gereksiz sorular sormasından ya da işime karışmaya çalışmasından nefret ediyorum. "Seni ilgilendirmez." Pencereden dışarı bakmadan önce ısırıyorum, "Sadece acıya ihtiyacım var."

Ben de istiyorum. Buna ihtiyacım var, bunu arzuluyorum, özellikle de kendimi karanlığa doğru sürüklenirken hissettiğimde. Beni topraklamaya, zarar vermek ve yeniden odaklanmak için duyduğum o tehlikeli dürtüleri bastırmaya yardımcı oluyor.

Sırtımın sağ tarafına bir panter dövmesi yaparken sessizce oturuyorum, hiç kıpırdamıyorum ya da ses çıkarmıyorum.

Saatler sürüyor, ama hiç kıpırdamıyorum, beynim Six'in kollarımda bükülmüş ve sonra dizimin altında yüzüstü yatmış görüntülerini, ereksiyon halindeki sikim sırtımdaki acıyı bastıracak kadar sert zonklayıncaya kadar tekrarlıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Phoenix

Six'in önümüzdeki hafta boyunca benden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yaptığı çok açık.

Ders için kapıdan en son giriyor ve zil çaldığında eşyalarını toplayıp dışarı çıkan ilk kişi oluyor, benimle yüzleşmekten kaçınmaya dikkat ediyor. Hiç çaba harcamadan her şeyi mahvedebilecekken benden uzak durmak için bu kadar uğraştığını görmek hoşuma gidiyor.

Ama ben istemiyorum. Onun benden uzak durmak istediği kadar benim de ondan uzak durmam gerekiyor.

Üzerimde eşofman altından başka bir şey olmadan mutfağa giriyorum ve doğruca kahve makinesine yöneliyorum.

Rogue arkamdan, "Panter güzelce iyileşiyor," diyor. Ses tonu onu benim gibi tanımayan birine bile ters gelebilir ama gizli bir amacı olduğunu söyleyebilirim.

"Öyle." Basitçe cevap veriyorum.

"Bize onu ne zaman aldığını hatırlatır mısın?" Rhys masumca gülümseyerek sorar. "Bunun ne önemi var ki?"

"Ah, öyle değil," diye cevap veriyor gayri ihtiyari.

Rogue araya giriyor. "Sadece iki düzine insanın kızıl saçlı birinin can havliyle kaçtığını ve peşinden koyu renk saçlı bir gölgenin koştuğunu gördüğü gece alıp almadığını merak ediyoruz. Bu her türlü anıyı geri getiriyor, değil mi Rhys?"

"Bir sürü," diye onaylıyor ve kahvemi bitirir bitirmez ikisinin de ağzına yumruk atıyor, "Biz çocukken siz de buna benzer bir oyun oynamayı çok severdiniz."

Tam bir hafta sonra, ben onu tutarken toprakta kıvranışının anısı hâlâ sikimi sertleştiriyor.

"Ona hoş karşılanmadığını ve partiyi terk etmesini söylüyordum," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım.

"Elbette, ve tam olarak istediğinizi yapıp gitmeye başladığında, doğal olarak... onu takip ettiniz?"

Rogue şimdi sırıtıyor, gülümsemesi şeytani ve birkaç dişini kırma dürtüsü damarlarımda vızıldıyor.

"Bunu yanlış gördün."

"Bu arada, onunla tekrar konuşacağımız notu kaçırdım mı?" Rhys, istediğini elde etmek için kullandığı büyüleyici gülümsemesi yüzüne kolayca yayılmadan önce sorar, "Bana haber vermeliydin Phoenix, benim de ona söyleyecek birkaç şeyim var. Belki bu hafta ona yetişirim." Sözlerini imalı bir göz kırpmayla bitiriyor.

Masanın etrafından dolanıyorum ve sakince ona doğru yürüyorum. Ona yumruk atacağımı düşündüğünü biliyorum ama neden bu şerefsiz yüzünden kendime zarar vereyim ki?

Başparmağımı köprücük kemiğinin hemen arkasındaki omuz etine bastırıyorum ve biraz basınç uyguluyorum. Anında kıpkırmızı oluyor ve alnında bir damar patlıyor, acı vücuduna yayılıyor ve kasları acıyla kasılarak yere yığılıyor.

Elimi çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Yapmayacaksın." Hoş bir şekilde söylüyorum.

Sonunda tutuşumu gevşetiyorum ve o omzunu tutarken geri çekiliyorum. "Anlaşıldı, dostum." Nefes nefese kaldığını söylüyor.

"*Siktir, çok* acıdı."

Buzlu kahvemi almak için tezgâha doğru yürürken ona "Sik kafalı," diyorum.

Rogue ikinci raunda geçmeden önce konuyu değiştiriyor. "Gelecek hafta sonu için ne hissediyorsun?"

Son birkaç yıldır yeraltı dövüşlerine katılmaya başladım. Tarihe veya yere bağlı olarak, genellikle MMA ve muay thai'den standart boks ve kick boksa kadar her şey farklı bir dövüş türüdür.

MMA ve muay thai'de üstünlük sağlıyordum ama boksla sadece uğraşıyordum. Çıtayı yükseltmek istediğim için önümüzdeki hafta sonu, son on maçında yenilmeyen yeraltı boks şampiyonu Troy Fraser'a karşı bir dövüş ayarladım.

İlginç, kanlı bir yarışma olacak ve ben de dahil olmak üzere herkes aramızda uzun, yorucu bir dövüş bekliyor.

"Evet, güzel." Cevap veriyorum, sikimi kaldıran muhteşem kızıl saçlıya değil de dövüş için antrenman yapmaya odaklanabileceğimi umarak

Onu her düşündüğümde pantolonumu indiriyorum. "İyi bir gösteri olacak. Para yatıracak mısınız?"

Rhys yardım için Rogue'a bakarak, "İyi dostlar oluyoruz ve senin üzerine bahse giriyoruz, Phoenix, ama...," diye söze başladı.

"Ama o on galibiyeti görmezden gelmek zor." Duygusuzca tamamlıyor.

"İkinizden birine hiç para kaybettirdim mi?" Bardağımı boşaltırken sordum. "Hayır."

"Hayır," diye onaylıyor Rhys.

Onlara sert bir bakış attım ve bu gerçeğin kendi adına konuşmasına izin vererek dışarı çıktım. O ikisi benim üzerime oynadıklarında ne elde edeceklerini çok iyi biliyorlar.

***

Birkaç gün sonra Rhys ve ben futbol antrenmanını tamamladık ve diğer birkaç oyuncuyla birlikte asansörlere yöneldik. Yeni duş almıştım ve birbirimizle şakalaşırken üzerimde sade bir beyaz tişört ve kot pantolon vardı.

"İyi şanslar Mackley. Görünüşe göre buna ihtiyacın olacak." Ben gülerek söylüyor.

"Sana katlanamıyor gibi görünüyor, dostum." Khalil ekliyor.

"Hiçbirinizin benim için endişelenmesine gerek yok. Ya da onun için." Rhys ses tonunu ısırarak cevap verdi, "Zaman dolmadan onu ele geçireceğim, bu garanti."

Asansöre biniyorum ve arka taraftaki köşede durup başımı arkamdaki duvara yaslayarak sessizce dinliyorum.

Rhys bir aptal. Thayer'ı - Sixtine, Nera ve Bellamy'nin dördüncü oda arkadaşı - gördüğü andan itibaren ona kafayı taktı. Takım arkadaşlarımızdan Devlin'le onu da içeren aptalca bir iddiaya girdi.

Bahis durumu kısmen benim tarafımdan başlatılmış olabilir. Kendimi savunmam gerekirse, konuyu yine Sixtine'e getirmişti.

Pavlov'un köpekleri gibi ben de onu uyararak eğitecektim - ödüller yerine cezalarla - ondan uzak durması için.

Bahis konusunda biraz suçluluk duyuyorum çünkü Thayer havalı görünüyor ama daha da önemlisi Rhys'in bundan pişmanlık duyacağını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Asansör aşağı iniyor ve heyecanlı konuşma sesleriyle altımızdaki katta açılıyor. Tam önümde duran Ben görüşümü engelliyor, bu yüzden kim olduğunu göremiyorum.

"Üzgünüm, biraz sıkışmak zorundayız." Bir sesin ardından asansöre birkaç ayak sesi geliyor ve insanlar yer açmak için itişip kakışıyor.

Soyunma odalarından çıkan bir grup kız ve birkaçının boş alandan yararlanmak için Ben'in arkasına gizlendiğini gördüğümde onu tanıdım.

Saçları sırılsıklam ve başı eğik bir şekilde insanların arasından sıyrılıp önümde durduğu son pozisyona geliyor.

"Ah, özür dilerim!" Yanlışlıkla ayağıma basarak, "Öyle demek istemedim..." dedi. Sonunda başını kaldırıp karanlık gözlerime baktığında kelimeler dilinde ölüyor. Beni tanıdıkça yüzündeki rahat gülümseme kayboluyor.

Bu kadar yakından, yüzündeki her çili sayabilirim. Küçüklüğümden beri bunu yapmak istemişimdir.

Saçlarından yayılan gül kokulu şampuanın kokusunu alabiliyorum ve koku alma reseptörlerime bu kokuyu kazıyana kadar burnumu derinlere gömme dürtüsüne direnirken gözlerim kapanıyor.

Onun yerine gerginim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bana yaklaşırken ona çıkıştım.

İnsanlar asansöre doluşmaya devam ediyor ve zaten asansörde olanları birbirine yaklaştırıyor. Ben bir adım geri atıyor ve Six'e çarparak bana doğru tökezlemesine neden oluyor. Kendini tutarken avuç içi kolumla yan tarafım arasındaki duvara çarpıyor ama bu onu benden uzak tutmaya yetmiyor.

Tüm vücudu sanki bir yapbozun birbirine mükemmel şekilde uyan iki parçasıymışız gibi benimkine yapışmış durumda. Bacaklarından omuzlarına kadar her parçasını hissedebiliyorum, bana yapışık bir şekilde kalıyorlar.

Boy farkından dolayı boynu tamamen arkaya doğru bükülmüş bir şekilde bana bakıyor ama ben başımı duvara yaslamış, kapıların üzerindeki kat numarası sayacına b a k ı y o r u m .

Kıvrımlarının her biri bana karşı şekilleniyor, dokunulmak için yalvarıyor. *Bu tam bir işkence.*

Eğer ona bakarsam, eğer o geniş yeşil gözlere bakarsam, aletim sertleşecek. Kendimi kontrol altında tutmak için her şeyimi harcıyorum, bu yüzden yüzüne bakamıyorum.

"Benim hatam değil," diye karşı çıkıyor, biraz nefes nefese - efordan mı yoksa heyecandan mı, emin değilim - benden uzaklaşmaya çalışmadan önce.

İşe yaramıyor, sadece kendini bana daha fazla sürtmeyi başarıyor.

Zoraki meditasyonuma odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum ama karnıma bir şeyin sürtündüğünü hissettiğimde aynı hızla açılıyorlar.

Bu sefer ona bakıyorum.

Düşündüğüm şeyin bu olmasına imkan yok.

Bana bakarken gözleri daha da açılıyor ve dudakları hafifçe aralanıyor. Hissettiğimi biliyor ama konuşmamı bekliyor.

Başımı yavaşça eğiyorum, dudaklarımı kulağının kabuğuna yaklaştırıyorum, böylece kimse beni duyamıyor. Burası çok gürültülü, kızlar erkeklerle hafta sonu hakkında sohbet ediyor ve kimse bize dikkat etmiyor ama ben yine de fısıldamayı seçiyorum.

Konuşmadan önce birkaç vuruş beklerken sıcak nefeslerim ritmik bir şekilde tenine düşüyor ve omurgasından aşağı yavaş bir ürperti gönderiyor.

Ağzım kulağına doğru hareket
ediyor. "Bana rüya gördüğümü
söyle."

Konuşurken sesi nefes nefese çıkıyor. "Phoenix-"

"Göğüs ucun piercingli mi?" Homurdanıyorum, ses göğsümün altından başlayıp boğazıma doğru yükseliyor.

Bana karşı geriliyor ve geri çekilmeye başlıyor, ama bu yeni keşfi onaylamadan bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Kalçalarını iki elimle kavrıyorum ve sırtını vücuduma yaslamaya zorluyorum.

Artık sertleştiği belli olan sikimin karnına girdiğini hissedince durdu.

"Bırakın gideyim," diye tıslıyor ama isteği pek de sıcak karşılanmıyor.

Onu görmezden geliyorum ve göğsümü onunkine doğru kaydırıyorum, yukarı aşağı ve sağa sola, piercing'iyle sürtünmeyi arıyorum.

Hiç şüphe yok, sol meme ucundan giren bir halter.

Metal parçasını tekrar karnımda hissettiğimde gözlerim kararıyor ve burun deliklerim açılıyor. Kıyafetlerimiz koruyucu bir bariyer görevi görüyor ama yine de hissedebiliyorum.

Aşağıya bakıp kıyafetinden görünüp görünmediğini kontrol etmek istemiyorum çünkü görünüyorsa kendimi kaybederim.

"Göğüs uçlarını deldirmişsin." Kelimeleri kulağının kabuğuna doğru çekerek onaylıyorum.

Şehvet beni sersemletti.

Piercingin onda nasıl durduğunu görmek istiyorum.

Meme uçlarının rengini, şeklini, yaladığımda ve ısırdığımda tatlarının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.

Göğüslerini avuçlamak, yüzümü ve sikimi aralarına gömmek, en kirli fantezilerimi gerçekleştirene kadar onları becermek istiyorum.

En iyi kararıma rağmen, elim memesinin yan tarafını kavrayana kadar yukarı hareket ediyor. Six'in bana attığı şaşkın bakış, sanki hiç uyarmadan iki parmağımı amının derinliklerine sokmuşum gibi görünmesine neden olsa da, dokunuşum masum.

Mükemmel göğsünün kabarıklığını hissediyorum ve başparmağımı birkaç santim yana kaydırırsam o mücevher parçasına fiske vurabileceğimi düşünüyorum.

Arkamızda herkes asansöre bindi. Kapı kapanıyor ve asansör aşağı inmeye başlıyor.

Ayaklarını yeniden konumlandırma kisvesi altında kaydırıyor, ama bir oyuncu bir oyuncuyu tanır. Tıpkı daha önce piercingini hissetmek için hareket ettiğim gibi, o da sikime sürtünmek için yer değiştiriyor.

Bana sürtünmeye devam ederse, burada en yakın beş arkadaşımın yanında kot pantolonumun içine boşalacağım.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve kanımı alevlendiren bir bakış atıyor. Gözlerimin çoktan ona sabitlendiğini, kızarışını, nabzının hızlanıp tenine çarpışını ve bu erotik sahneyi kimsenin görmediğinden emin olmak için gözlerinin etrafımızda nasıl ürkekçe hareket ettiğini fark ediyor.

Bu arada, dokunuşuma ne kadar iyi tepki verdiğini görmekle meşgulüm. Ve daha fazlasını görmek istiyorum.

Başparmağımı mücevheri zar zor sıyırana kadar birkaç santim hareket ettiriyorum. Hafifçe soluyor ama onun dışında donup kalıyor, cesur hareketim karşısında şok oluyor.

Başparmağımı metal çubuğun altına sokuyorum ve sonra yukarı doğru fiske vuruyorum. O inliyor ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum.

Zar zor duyuluyor, bu yüzden başka kimse duymuyor, şükürler olsun, ama bu şimdiye kadar duyduğum en şehvetli ses. Bir hayvanın eşini çağırması gibi.

Seyircilerimizin önünde onu duvara karşı becermemek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

Onu son gördüğümde, ona sürtük dediğim için yere yatırmıştım ve şimdi gözleri odaklanmamış bir şekilde göğüs uçlarıyla oynamama izin veriyor.

şehvetle.

Haltere bir kez daha vuruyorum ve dizleri titriyor. "Göğüs uçlarının piercingli olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum kulağına karşı, artık tamamen kaybolmuş, burnum istediğim gibi saçlarına gömülmüş, "Senin iyi bir kız olman gerekmiyor mu?"

Sert tepesiyle oynamayan elim, parmaklarım kıçının üst kısmına değene kadar sırtından aşağıya doğru kayıyor.

"Öyleyim," diye garanti veriyor, sesi nefes nefese ve fısıltıdan öteye geçmiyor.

"İyi kızlar göğüs uçlarını deldirmez. Sende ikisi de var mı?"

"Sadece bir tane." Düzeltiyor ve şimdi neredeyse inleyen ben oluyorum. Neden bu sonsuz derecede daha sıcak hissettiriyor?

"Yarı melek, yarı şeytan." Not ettim.

"Şaşırdım." "Nefret etsen de umurumda değil."

Atıyor.

Dikkatleri üzerimize çekmemeye özen göstererek boğazımdan kısık bir sesle kıkırdıyorum ama bütün delikanlılar başkalarını eğlendirmekle meşgul. Kalçalarını tutarak onu kendime daha da sıkı çekiyorum ve ereksiyonumu etine doğru itiyorum.

"Görünüşe göre seninle ilgili nefret *etmediğim* tek şey bu," diyorum alaycı bir şekilde.

Tekrar titriyor ve yemin ederim aramızdaki bağlantının sesli bir şekilde canlandığını duyuyorum. Ama bu yeni Altı ve artık çekinmiyor.

"Bu senin için değil."

Asansör zemin katta çalıyor ve kapılar açılırken omzunun üzerinden bakıyor. Onu burada kaybetmek üzere olduğumu biliyorum, ama bu berbat duyuruyu bırakıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Tırnaklarım deriye kan çekecek kadar sert batana kadar parmaklarım kalçalarında esniyor. Diğer elimi kullanarak başparmağımı ve işaret parmağımı piercingli meme ucunun etrafına doluyor ve çimdikliyorum.

Hafifçe haykırıyor ama bu sefer Rhys'in asansörden inerken duyabileceği kadar yüksek sesle. Bize kaşlarını çatıp sırıtıyor ama gitmeden önce bir şey söylemiyor.

"Kimin için o zaman?" Hırlayarak meme ucunu acımasızca çekiyorum.

Bana doğru eğiliyor ve elleri umutsuzca gömleğimi deliyor. Kıyafetlerini yırtıp içine girme, onu duvara yaslayıp sertçe becerme düşünceleri başım dönene kadar bana tekrar saldırıyor.

Bunu başka bir erkek için almış olabileceğini hiç düşünmedim bile. Yaz tatilinden yeni döndük; Nera ile Avrupa'yı dolaşırken biriyle tanışmış olabilir.

Bu kadar. Bir dahaki sefere IG'ye girdiğimde onu takip edeceğim, böylece her zaman ne yaptığını görebileceğim.

Bu düşünce baş dönmesini dağıtıyor ve öfkemi geri getirerek onu daha sert çimdiklememe neden oluyor.

Göğsümü itiyor ama onu bırakmıyorum. Asansörün dışından birinin ona seslendiğini duyuyorum ama yukarı bakmıyorum. Şimdi gitmesine izin vermemin imkanı yok, hele ki bunu söyledikten sonra.

Bu yeni öfke telaşına o kadar kapılmışım ki, dizini büküp taşaklarıma nişan aldığını fark etmiyorum.

Son saniyede hareket ediyorum ama darbeyi tamamen kaçıracak kadar hızlı değilim.

Üst uyluğumun yumuşak dokusuyla birleşiyor ve ben acı dolu bir inilti çıkarırken bacağımın katlanmasına neden oluyor. Bu Six'in dikkatini dağıtmaya yetti ve kendini elimden kurtardı.

Hışımla asansörden çıkıyor ve sonra arkasını dönüp dış paneldeki bir düğmeye basıyor ve ellerini kapıların iki yanına koyuyor. Kapılar kapanmaya başlıyor ve ben ona doğru bir uyarı adımı atıyorum,

"Senden başka herkes."

Kapılar yüzüme kapanıyor, sözleri içime işliyor ve her zaman bildiğim şeyi doğruluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Sixtine

"Tek söylediğim, *I Will Always Love You'yu* yorumlayışımın çok dokunaklıydı," diyor Thayer arabanın kapısını kapatırken.

Nera onun peşinden otoparkı geçip The Pen'e doğru ilerliyor. "Bu konuda seninle tartışamam çünkü haklısın, insanlar sahneden uzaklaştı," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Thayer arkasını dönüyor ve Nera'ya bakarken elini sahte bir öfkeyle göğsüne götürüyor. "Kırıldım."

Nera ve ben Thayer'ı en sevdiğimiz karaoke barda 90'lar temalı bir gece için Cenevre'ye götürdük. Bellamy'nin de bizimle gelmesi gerekiyordu ama son birkaç haftadır Rogue'da ev hapsinde olduğu için katılamadı.

Teknik olarak, geceyi onun evinde geçirdiği sürece istediği gibi gelip gitmekte özgür.

Gerçekte, Rogue onu gözünün önünden ayıramıyor gibi görünüyor.

Saatlerimizi 90'ların tüm hit şarkılarını söyleyerek geçirdik, Thayer'ın tiz vokalleri benim ana eğlence kaynağımdı.

"Altı, arkamı kolla lütfen," diyor Thayer, kolunu benimkine dolayarak. "Futbol işi yolunda gitmezse diye bana şarkıcılık kariyerim olduğunu söyle."

"Rhys ile ek eğitim seansları yaptığın için mutluyum." Elini nazikçe okşayarak ona söyledim.

"Neden?"

"Çünkü daha önceki yorumlarına bakılırsa, futbolun senin için *gerçekten* işe yaraması gerekecek," diyorum.

Nera ön kapıyı açarken kahkahayı patlatıyor. "Üzgünüm Thayer, her şeyde iyi olamazsın."

"Neden? Sen öylesin." Thayer işaret ediyor.

"Öyleyim ve sadece bir kişilik yer var." Nera kendini dramatik bir şekilde kanepeye bırakırken şöyle der. Thayer odanın öbür ucundan ona dekoratif bir yastık fırlatıyor.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Buzdolabını açıp kendime bir votka soda aldım.

"Sen ne yiyorsan," diye cevaplıyor Nera.

"Aynısından."

Onlara içeceklerini veriyorum ve oturma odasındaki sandalyelerden birine çöküyorum. "Antrenmanlar nasıl gidiyor Thayer?"

"Şey," diye isteksizce itiraf ediyor, "O gerçekten yetenekli, bu sinir bozucu."

Bir yudum alırken gülümsememi içkimin arkasına saklıyorum. Rhys onunla tanıştığı günden beri Thayer'a aşık ve ona olan ilgisini açıkça belli ediyor. Chicago'daki erkek arkadaşı yüzünden onun her teklifini reddetti ama içimden bir ses bu bire bir eğitim seanslarının işleri değiştirebileceğini söylüyor.

"Peki ya sen, Altı?" Thayer yüzünde sinsi bir gülümsemeyle bana dönerek soruyor: "Phoenix'le başka yüzleşmeler oldu mu?"

Ondan bahsettiğinde tepki vermemek için yüzümü eğitiyorum. Teknik olarak o da orada olmasına rağmen, asansörde onunla karşılaşmamdan ona hiç bahsetmedim. Ön tarafa yakın bir yerde sıkışmıştı, bu yüzden aramızda her ne olduysa görmemişti.

Bir haftadan fazla oldu ve hala bana nasıl dokunduğunu anlayamadım.

Tanrım, bana nasıl *baktığını.*

Başparmağını piercingimin altına soktuğunda gözleri dalgalanarak kapandı ve tekrar açıldığında gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesti.

Piercing'i uğur böceği dövmesiyle aynı zamanda yaptırmıştım. Bu iki numaralı '*siktir et'* kararıydı.

Bu konuda kararsızdım, başlangıçta kıkırdağıma bir çember taktırmak istemiştim ama Nera yaklaşan doğum günlerimizi kutlamak için meme uçlarımıza piercing taktırmamızı önermişti. Beni ikna etmişti ve piercingcimiz Pierre de erkeklerin onları sevdiğini söylediğinde ikna olmuştu.

Phoenix'in tepkisine bakılırsa abartmıyordu.

Ama Phoenix'e bunun ondan başkası için olduğunu söylediğimde ben de anlamamıştım.

On sekiz cinsel uyanışımın yılı olacaktı. Sonunda Phoenix'i unutacağım yıl olacaktı.

Hangi saçmalığı yapmaya karar verirse versin, sonunda biriyle tanışacak (parmaklar çapraz), aşık olacak (umarım) ve seks yapacaktım (tahtaya dokun... kelimenin tam anlamıyla).

Asansördeki o an bir şekilde tehlikeli hissettirdi, sanki kendimizi kaptırırsak ikimizi de yok edecek bir şeyin uçurumunda sallanıyorduk.

Tıpkı birkaç hafta önce onun evinde olduğu gibi, aramızdaki bir an göz açıp kapayıncaya kadar düşmanca bir halden cinsel hüsran ve elektrikle dolu bir kimyaya dönüştü.

Bu sefer, asansörün zemininde beni becermeden önce gömleğimi yırtıp göğüs ucumu ağzına almak ister gibi baktı.

Bu bakış, çakıllı sesinin kulağıma çarpma şekli ve parmaklarının meme ucumu çimdiklemesiyle birleştiğinde, tüm mantıklı düşüncelerin beynimden uçup gitmesine neden oldu.

Onun dokunuşuna boyun eğdim ve beni ellemesine izin verdim. Daha da kötüsü, eğer beni becermeye çalışsaydı, ona izin verirdim.

Hoşuma giderdi.

Bana yaptığı onca şeyden sonra bile.

Sertifikalı deli ilan edilme kriterlerinin ne olduğunu bilmiyorum ama yüzde doksan dokuzunu karşıladığıma yüzde yüz eminim.

"Her zamanki nefret dolu bakışlar dışında bir şey yok," diyorum daha fazla uzatmadan.

"Mezun olmayı ve onu bir daha görmemeyi dört gözle bekliyor olmalısın." Dedi.

Donup kaldım. Phoenix'i ve son üç yılı aşkın süredir aramızdaki her etkileşimi takıntı haline getirerek geçirdiğim yüzlerce saat boyunca, onu bir daha asla görememe olasılığımın sekiz ay uzakta olduğu gerçeğini bir kez bile düşünmedim.

Bu farkındalık, üzerime buz gibi bir kova su dökülmesine eşdeğerdir.

Aklım hayatıma devam etmek istiyor ama kalbim buna hazır mı bilmiyorum. Ya da hazır olup olmayacağını.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," diye söze giriyor Nera gizemli bir şekilde.

Maden suyundan bir yudum alıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hadi ama Altı," diyor bana bakarak, "Siz bu nefret oyununu o kadar uzun zamandır oynuyorsunuz ki, hayatınızı hayal edebiliyor musunuz?

onsuz?"

"Bunun bir oyun olmadığını herkesten iyi biliyorsun. On dört yaşımdan beri sahip olduğum her mutluluk şansını mahvetti. Daha uzun sürmemesinin *tek* nedeni, senin de çok iyi bildiğin gibi, ondan önceki üç yıl boyunca onu görmemiş olmam. Bu yüzden elbette iğrençliği, nefreti ve kötü bakışları olmadan da yaşayabilirim."

"Tamam," diye kabul ediyor, "Ama *onsuz bir* hayat düşünebiliyor musun?

içinde?"

İşte yine oldu.

Mezun olduktan sonra onu bir daha göremeyecek olmanın verdiği o mutlak korku hissi. Bileklerimdeki uğur böceğini ovuyorum, onunla bir ömür boyu yaşadığım iyi ve kötü anıları düşünüyorum ve sonsuza dek vedalaştığımızda hayatın nasıl olacağını merak ediyorum.

Bunu düşündükçe göğsümdeki boşluk kabarıyor ama bir gün bunun gerçek olacağını umarak yalan söylüyorum.

"Evet."

Uzaktan kumandayı kapıp televizyonu açmadan önce dikkatle yüzümü inceliyor.

"Hadi *Love Island'ı* izleyelim. Ve Altı," diye ekliyor, başını çevirip bana bakarak, "Bir dahaki sefere sana inanmamı istiyorsan, cevap vermeden önce iki dakika boyunca tereddüt etmemeye çalış."

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Sixtine

"Pekâlâ Altı, dün kendini konfor alanının dışına iteceğini söylediğini hatırlıyor musun?" Nera bana sordu.

Dördümüz oturma odamızda oturmuş dinleniyorduk. Ben kitap okuyorum, Bellamy ders çalışıyor, Thayer telefonundan bir dizi izliyor ve Nera da biriyle mesajlaşıyor.

Konuştuğu gizemli adam olabilir diye düşünmüştüm ama belli ki başka biriymiş.

"Evet." Dün gece yarısı doğum günümü kutladığımızda bu sözün şerefine kadeh kaldırmıştım.

Bu sabah, kızlar odamı doldururken pasta, mimoza ve "mutlu yıllar" şarkısının detone bir yorumuyla uyandım.

Mükemmeldi.

"Pekala, ilk fırsat doldu." Bana muzip bir bakış atarak şöyle diyor.

"Ne oldu?"

"Bu gece terk edilmiş fabrikada bir kavga var."

"Ve benden gönüllü olmamı mı istiyorsun? Bu biraz fazla Ner." Şaka yapıyorum. "Dur bakalım," diye araya giriyor Thayer, elini kaldırarak, "Gönüllü olmaktan mı bahsediyorsun?
bir yeraltı dövüşü mü? Filmlerde gördüğünüz yasadışı dövüşler gibi mi?"

"Evet," diyor Nera, "Birkaç ayda bir oluyor. Bu seferki dövüşçülerin kim olduğundan emin değilim ama genellikle RCA'dan en az bir kişi olur."

Thayer Bellamy'ye döner ve dizine vurur. "Sana yeraltı dövüşlerinin zenginlere özgü bir şey olduğunu *söylemiştim.*"

Bellamy beni onaylarcasına başını sallıyor. "Gerçekten yaptı."

"*Her neyse,*" diye ekliyor Nera, "Final dövüşü için bir ring kızına ihtiyaçları var. Görünüşe göre Tallulah yapacakmış ama grip olmuş, o yüzden senden rica etmemi istedi."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden benim yerime sana mesaj attı?"

Gülümsüyor ve odayı geçip yanıma oturuyor, kolunu omuzlarıma atıyor. "Evet demen için seni ikna etmem gerektiğini biliyordu."

"Yanılıyordu, çünkü cevap *hayır*." Yüzlerce insanın karşısına daracık bir kıyafetle çıkmamın imkânı yok, içimdeki içe kapanık insan bu düşünce karşısında panik atak geçirmeye başladı bile.

"Hadi, Altı!" Bellamy ders kitabını sert bir *vuruşla* kapatarak şöyle diyor. "Bunu yapmalısın, kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Neden ben?"

Thayer parmaklarını sayarak, "Bakalım, sen tam bir şamatacısın," diyor, "Dar şort ve crop top ile her erkeğin ıslak rüyası olacaksın, bu kendini istediğin gibi konfor alanının dışına itmenin bir yolu ve hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim. Bir daha asla bir dövüşte ring kızı olmanızın isteneceğini sanmıyorum. Yani, *Carpe* that *diem* ya da her neyse."

"Bana göre değil," diye karşılık veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, keşke bana göre olsaydı. Keşke üç arkadaşımın sahip olduğu cesur özgüvene sahip olsaydım. Benim yerimde olsalardı hiçbirinin buna evet demekte tereddüt etmeyeceğini biliyorum.

"İşte tam da bu yüzden bunu yapmalısın bebeğim." Nera kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Ayrıca, kendini inandırdığın kadar utangaç değilsin. Bu yaz rastgele bir Salı günü bir yabancının göğüs uçlarını delmesine izin verdin, bunu yapabilirsin."

Bellamy buzdolabına gider ve bir maden suyu daha alır. "Bugün senin doğum günün, Altı. Bugün çılgınca şeyler yapamayacaksan ne zaman yapacaksın?" Kutuyu bana uzattı. "Şimdi bunu geri at. Bunu yapıyorsun ve sıvı cesaret yardımcı olacaktır."

Elim kutunun etrafını sararken tereddüt ediyorum. Hemen almadım ve o da bırakmadı.

Kendimi bu şekilde sahnenin ortasına koymayı düşünmek bile kalbimi hızlandırıyor. Işıklar, gözler ve insanların beni yargılamaları... Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ama korku olduğu kadar heyecan da var. Annem bana her zaman 'izin vermezsen seni utandırmaz' der, ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

bunu kucakla.

Bellamy eğiliyor, böylece neredeyse göz göze geliyoruz. "Sende bu var."

Boğazımdan emin olamadığım bir ses çıkıyor ama zorluyorum ve kurşunu ısırıyorum, kutuyu ondan alıp açıyorum. "Tamam, peki."

Kızlar çığlık atıp ayağa fırlıyor, beni tutup kendilerine katılmamı sağlıyorlar. Dakikalar sonra sandalyeye geri düştüğümde nefes nefese kalmıştım.

"Ne giyeceğim?"

Nera telefonuna bakıyor. "Üniformayı senin için kadınlar soyunma odasına bırakacaklar."

"*Üniforma mı*?"

"Dediğin gibi, çok fazla olmasını beklemezdim. Size verecekleri şey aynı zamanda bir Kleenex olarak da kullanılabilir." Thayer kuru bir şekilde ekliyor.

Koltuktaki kambur pozisyonumdan başımı kaldırıp ona bakıyorum. "İptal etmemi ister misin?"

"Hayır, ö y l e değil." Bellamy, Thayer'a doğru bir dirsek atarak şöyle diyor. "Peki ya makyaj?"

"Dumanlı göz yapmalısın," diyor Nera, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Bunu kaçıracağıma inanamıyorum," diyor Bellamy s u r a t ı n ı asarak, "Benim için fotoğraf çekin!"

"Evet, diktatörlük altında hayat nasıl gidiyor?" Nera soruyor.

Bellamy cevap olarak kızarır. "Bu iyi. Ve bazen de korkunç."

"Henüz birlikte yatmadınız mı?" Thayer soruyor.

"Hayır!" Bellamy hemen cevap verir. "Her şeyi yaptık ama yine de."

"Kıskanç." İç çekerek söylüyorum.

"Olma," diye sırıtarak yanıtlıyor, "Bu geceden sonra senin için kapıda kuyruk olacaklar."

***

Terk edilmiş çikolata fabrikası, bir yeraltı dövüş mekanında olması gerektiğini düşündüğüm her şeyi sağlıyor.

Ürpertici, karanlık ve ürpertici, neredeyse *fazla* klişe.

Bildiğim kadarıyla, tüm operasyonu radar altında tutmak için dövüşün yeri her seferinde değişiyor, bu yüzden buraya ilk kez geliyorum.

Thayer, Nera ve ben boş bir otoparktaki işaretlenmemiş bir kapıyı kullanarak içeri giriyoruz. Yıllardır kullanılmadığı belli olan ıssız bir mutfaktan geçip kafeterya benzeri ana bir alana doğru ilerliyoruz.

Zemin iğrenç, üzerine dökülen alkol yüzünden yapış yapış. Köşede derme çatma bir bar ve geniş odanın ortasında kullanılmış bir boks ringi var ve etrafında yüzlerce insan dövüşü izliyor. Ringi aydınlatmak için mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş altı adet profesyonel sınıf ayaklı lamba dışında neredeyse hiç ışık yok.

"Görünüşe göre bu dördüncü dövüş, yani altıncı ve son dövüş başlamadan önce biraz vaktin var." Nera omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bize bira getireceğim," diye ekliyor Thayer.

O uzaklaşmadan önce kolundan tuttum ve ikisine de baktım. "Ben dışarı çıktığımda siz ikiniz kalabalığın en önünde ve ortasında olsanız iyi olur. Eğer bana bunu yaptıracaksanız yüzlerinizi iplere bastırılmış görmek istiyorum."

"Başka nerede olabilirim ki Altı?" Nera ona göz kırparak söyler.

"Aynen, Bellamy için iyi görüntüler almam gerekiyor, o yüzden kalabalığa baktığında seni *Mean Girls'teki* anne gibi filme aldığımı görmeyi bekle."

"Bu görüntüleri asla görmek istemiyorum." Sahte bir ürperti ile söylüyorum.

"Belki sen değilsin," diye yanıtlıyor Nera, "ama sanırım bunu görmek için adam öldürecek birini tanıyorum."

"Bunu giydiğini görseydi kesinlikle sana nefret dolu bir bakıştan fazlasını atardı." Thayer da aynı fikirde.

"Belki de ona mesaj atmalıyız." Nera önerdi ve Thayer başka bir şey söyleyemeden ben söze girdim.

"Bunu kesinlikle yapmayacağız. Ondan nefret ediyoruz, unuttun mu?" Ona sert bir bakış atarak, "Ayrıca, o bunu istemez. Muhtemelen şu anda bir kızla takılıyordur."

Onun başka kızlarla yattığını düşündüğümde midemde hissettiğim keskin acıyı tarif edecek kelime yok. Biliyorum çünkü bu duyguya bir isim bulmak için Google'da uzun uzun arama yaptım.

Beni Max'le öpüşürken yakaladıktan sonra varlığımı görmezden geldiği iki yıl boyunca, becerdiği her kız hakkında bilgi sahibi olduğumdan emin oldu. Dürüst olmak gerekirse

Bunun kasıtlı olup olmadığından emin değilim, belki de kavgalarımız durduğunda beni cezalandırmanın yeni bir yoluydu, ama her iki durumda da sonuç aynıydı.

Acıdı amına koyayım.

Tek düşünebildiğim onun kiminle olduğu ve benim gibi onu güldürüp güldürmediğiyken başka biriyle tanışmayı düşünemezdim.

"O bir çapa mı?" Thayer dehşete düşmüş bir halde sorar.

"Biraz çapkınlık yaptı, evet." Nera başını sallayarak onaylıyor ve ekliyor: "Ama bu geçen yıldı. Siz tekrar konuşmaya başlamadan önce, belki şimdi bir şeyler farklıdır?"

"Hayır, benden nefret ediyor. Benden her zaman nefret etti; her *zaman da* nefret edecek.

Hiçbir şey farklı değil." "Gidip üstümü değiştireceğim." dedim.

Onlara küçük bir el sallıyorum ve soyunma odaları olduğunu umduğum yöne doğru ilerliyorum.

Göğüs ucumu nasıl cimciklediğini, boynumda nasıl nefes aldığını hatırlıyorum. Beni istiyordu, bana bakışından bu çok açıktı, ama bu sadece geçici bir karar hatası olmalıydı.

Eğer bir şeyler hissetmiş olsaydı, kesinlikle ondan haber almazdım. Bu hafta çoğunlukla ortalıkta yoktu, sadece birkaç dersimize katılmıştı ama onu görmüştüm.

İsteseydi benimle konuşabilirdi.

Soyunma odasının yerini soruyorum ve sonunda binanın derinliklerine doğru birkaç dönüş yapıyorum.

Kaybolmuştum ve bir köşeyi dönmek üzereydim ki beni durduran bir ses duydum. Tam zamanında viraja bakıyorum ve RCA'dan tanıdığım Gloria'nın şakacı bir şekilde birini duvara doğru ittiğini görüyorum.

"Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver," diye mırıldanıyor, iki kolunu da uzatarak adamı duvara yaslıyor. "Hadi, ağzımla neler yapabileceğimi biliyorsun."

Başını eğip ona baktığı ana kadar yüzü gölgede kalıyor ve Phoenix'i tanıdığımda midem bulanıyor.

Onu hiç görmediğim kadar ilgisiz görünüyor, bakışları kıpırtısız ve elleri hala yanında, ama yine de onu itmek için hiçbir şey yapmıyor.

Yüzünü onun boynunun kıvrımına getirip boğazını öpüyor ve onu üstünden çekip almamak ve gözlerinin önünde boğarak öldürmemek için tüm gücümü harcıyorum.

Onun çıplak tenine dokunduğu yerleri bir süngerin boktan tarafıyla ovmak, ta ki ondan tüm izleri kazıyana kadar.

Bir adım geri çekiliyorum, olay
yerinden uzaklaşıyorum. Demek
istediğimi kanıtlıyorsun.

Ne kadar benimmiş gibi hissetsem de o benim değil.

Geldiğim yere doğru sendeleyerek geri dönüyorum ve ben duygularımı kontrol etmeye çalışırken bir kadın bana soyunma odasını gösteriyor.

Aklım ve kalbim, onu onunla gördüğüm için duyduğum nefret ve kıskançlık ile o da orada olacağı için yaklaşan yüzük kızı rolümden duyduğum endişe arasında gidip geliyor.

Az önce gördüklerimi düşündüğümde gözlerim kıpkırmızı olurken nefret ve kıskançlık kaygıyı yok ediyor.

Siktir et onu.

Benimle iki yıl boyunca konuşmadı çünkü başka biri *beni* öptü, bana olan bariz nefreti göz önüne alındığında onu rahatsız bile etmemesi gereken bir şeydi ve bu arada başka insanlarla yatıyordu.

Beni asla affetmeyecek ve *bunun* gerçekleşmesi için sabırla beklemekten bıktım. Astor'un kazasıyla ilgili olarak beni suçladığı için beni sonsuza kadar cezalandıramaz.

Telefonumu kontrol ediyorum ve kızlarımızın grup sohbetinde yeni bir mesaj görüyorum.

Nera: 4. dövüş bitti, 5. dövüşe geçiyoruz.

Bunu iki dakika önce bir başkası izledi.

Nera: Oop, bu hızlı gidiyor. Hazır olduğunuzda sizi soyunma odasının dışında bekliyorlar.

Phoenix'e olan kızgınlığımla dolabı çarparak açtım ve 'üniformayı' çıkardım. Temelde bir çift arsız kırmızı iç çamaşırı ve göğsünün ortasına kadar fermuarlı, kolsuz beyaz bir bluz.

Biraz zorlanarak giydim. Gömlek o kadar dar ki zar zor giyebiliyorum ve kesinlikle sütyen takarken giyemiyorum. Sonunda başımın üzerinden geçirip gövdemin ortasına kadar indirdim ve orada bitti.

Aynaya baktığımda ben bile iyi göründüğümü itiraf edebilirim. Şort kıçımın açıkta kalan kıvrımlarını ve AF1'lerime kadar uzanan bacaklarımın uzunluğunu vurguluyor. Gömlek göğüslerimi şekillendiriyor ve onları olduklarından daha büyük gösteriyor. Malzeme tenime yapışıyor ve piercingli meme ucumu öne çıkarıyor.

Güzel, umarım durduğu yerden görebilir. Umarım bu onu çıldırtır.

Saçlarım plaj dalgaları halinde sırtımın alt kısmına dökülüyor ve makyajım gözlerimin yeşilini öne çıkarıyor. Seksi ve boğucu görünüyorum, terk edilmiş bir binada dövüşmek için mükemmel bir ring kızı.

Son bir cesaret darbesi için kızlara mesaj atıyorum.

Ben: Hooters garsonlarını şu anda giydiğimden daha fazla kıyafetle gördüm.

Thayer: * 4k olarak kaydeder*

Ben**:** Oh, ve az önce Phoenix'i gördüm. Sanırım dövüşü izlemeye geldi. İyi.

Nera: Onu tüm hayatı boyunca pişman edeceksin.

Ben: Gloria'yı sikmeye gitmek üzereydi, o yüzden umursamayacağına eminim.

Telefonumu kaldırıyorum, ttyl**.**

Telefonumu diğer kıyafetlerimle birlikte dolaba yerleştirip kapatıyorum.

Aynanın önüne geri dönüyorum ve parmağımla yansımamı işaret ediyorum.

"Artık o adamın hayatını mahvetmesine izin verme." Yüksek sesle söyledim, beynime kazımaya çalıştım.

Kapının yüksek sesle çalınması beni zıplattı. "Seni bekliyorlar."

"Geliyorum!"

Saçlarımı son bir kez tarıyorum, sonra ters çevirip biraz hacim kazandırmak için kabartıyorum. Soyunma odasından çıktığımda beni bekleyen bir adam var. Yirmili yaşlarının başında görünüyor ve gözleri bana takıldığında komik bir şekilde açılıyor.

"Vay canına..." diye başladı ama başımı ona doğru eğdiğimi fark edince durdu ve rahatsız bir şekilde öksürdü, "Pardon, gıcıklık etmek istememiştim ama... iyi görünüyorsun. Gerçekten iyi."

İhtiyacım olan güven desteği buydu ve iyi şans getirmesi için bileğimdeki uğur böceğini son bir kez ovarken ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Dövmeyi yaptırdığımdan beri, ne zaman fazladan cesarete ihtiyacım olsa kendimi dalgın bir şekilde onu ovuştururken yakalıyorum. Astor'un bana tepeden baktığını, beni neşelendirdiğini ve sessiz desteğini verdiğini düşünmek hoşuma gidiyor.

"Gidelim mi?" Yüzüğe doğru başımı sallayarak söylüyorum.

Tekrar öksürüyor ve gözlerini bedenimden ayırarak başını sallıyor. "Bu taraftan."

Pistin kenarına kadar onu takip ediyorum ve bana her raunt için farklı kartlar gösteriyor. İlkini alıyorum ve ringe çıkmamı işaret eden hakeme bakıyorum.

Kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum ama yine de onu takip ediyorum, hayatım pahasına işarete tutunuyorum. Ringin kenarına zıplıyorum, iplerin altına giriyorum ve ayağa kalkıyorum.

Birden kalabalığın gürültüsü ve lambaların sıcaklığı beni çarptı. Arka ışık yüzünden kalabalığın içini zar zor görebiliyorum ve genel etki kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissettiriyor.

Bu şimdiye kadar yaptığım en korkutucu şeydi ve tam ipe doğru bir adım atacaktım ki kalabalığın sesleri arasından bir sesin bana seslendiğini duydum.

"Sen gördüğüm en ateşli şeysin!" Yönüne doğru dönüyorum ve Nera'nın ellerini ağzına götürmüş, avazı çıktığı kadar bağırdığını görüyorum.

Thayer onun yanında, telefonu açık ve bana dönük. "Sanırım senin yüzünden bir bi uyanış anı yaşıyorum. Bu kıyafet tam bir hizmet."

Elimde olmadan gevşiyorum, dudaklarımın kenarlarında mutlu bir gülümseme beliriyor.

Ringe girerken gözüm dövüşçülerden birine takılıyor. Adam dev gibi, bunu söylemenin başka bir yolu yok. Boyu 1.80'in üzerinde, omuzlarında ve sırtında büyük, dalgalı kaslar var ve burnu ve şişmiş gözleri bunun ilk dövüşü olmadığını açıkça gösteriyor. İnanılmaz derecede korkutucu ve rakibini kıskanmıyorum.

Diğer yöne, ikinci dövüşçünün iplerin altından geçip ringe girdiği yere doğru bakıyorum. Tam olarak doğrulmadan önce, kim olduğunu anladığımda midem bir kurşun balon gibi düşüyor.

Phoenix'in buraya izlemek için değil de dövüşmek için gelmiş olabileceği neden hiç aklıma gelmedi bilmiyorum. Bu çok açık olmalıydı çünkü şu anda yüzlerce insanın önünde onunla karşı karşıya durduğumdan eminim.

Henüz beni fark etmedi. Bacaklarını ısıtmak için yerinde zıplıyor, arkadaşının kulağına fısıldadıklarını dinlerken başı hafifçe eğik. Sonunda gözleri bana kayıyor, sonra uzaklaşıyor, sonra farkına varıyor ve donup kalıyor.

Bakışları çok yavaş bir şekilde bana doğru kayıyor.

"Kahretsin," dediğini duyuyorum Nera'nın, ya da belki de kafamın içinde kendi sesimdir çünkü kendi kendime tekrar tekrar söylediğimi fark ediyorum.

Gözlerini vücudumda gezdiriyor, kıvrımlarımın her santimini inceliyor. Boynumun çizgisini ve göğsümün aşağısını takip ediyor, beyaz bluzumun üzerinden piercingimin dış hatlarını yakaladıklarında kararıyorlar.

Kalçalarımdan aşağıya, müstehcen derecede küçük şortumun üzerinden devam ediyorlar ve bacaklarımın uzun genişliğine bakıyorlar.

Bakışlarıyla beni parçalara ayırıyor, açıkta kalan uzun tenimi ve örtülü olan birkaç parçanın altında hayal gücüne kalan çok az şeyi incelerken burun delikleri açılıyor.

Neyse ki yüzüm ona dönük, böylece kıçımın yarısının dışarıda olduğunu göremiyor. Yüz ifadesine bakılırsa bu hiç hoşuna gitmezdi.

Yine de... siktir et onu.

Otuz dakikadan daha kısa bir süre önce başka biri tarafından gırtlağı emiliyordu ve ben gittikten sonra kim bilir ne yaptılar.

Onunla birlikte olduğunu düşündükçe hissettiğim tiksinti ve öfkeyi kendimden uzaklaştırmak yerine onu kucaklıyorum. Onunla alay etmek ve bana davranış biçiminden pişman olmasını sağlamak için ihtiyacım olan yakıt bu.

Gömleğimin fermuarını tutarken gözlerinin içine bakıyorum. Bakışları elime düşüyor ve çenesi o kadar geriliyor ki yanağındaki kaslardan biri kopacakmış gibi görünüyor.

Fermuarı yavaşça aşağı indirirken burun delikleri açılıyor ve gözleri düpedüz canileşiyor. Göğüslerini toplum içinde sergilemenin sosyal olarak kabul edilebilir olduğu noktayı geçtikten sonra çekiyorum ve ancak neredeyse üstümden dışarı döküldüklerinde duruyorum.

Tabelayı tekrar tutarak başımın üzerine kaldırıyorum, göğsümü kavislendiriyorum ve göğüslerimi mümkün olduğunca yukarı itmek için kollarımı yüzümün etrafında sıkı tutuyorum.

Yeni bulduğum özgüvenimi iki elimle tutarak yavaşça dönüyorum.

Bir bacağımı hareket ettiriyorum, sırtımı eğiyorum ve kalçamı döndürüyorum. Diğerini hareket ettiriyorum ve işareti odanın etrafında döndürürken tekrarlıyorum.

Phoenix'e bakmıyorum ama karanlık bakışlarının sırtımı ve özellikle de kıçımı yaktığını hissediyorum. Hava dakikalar önce olmayan bir şiddetle yüklü gibi geliyor ve öfkeli olduğunu biliyorum.

Spiker dövüşü başlatırken ben de elimde tabelayla ringin etrafında yürüyorum.

"Tek kural, hiçbir kuralın olmamasıdır. Ringde kaldığınız sürece hiçbir şey yasadışı değildir. Dövüş beş dakika içinde başlayacak."

Kelimeleri duyunca ürperdim.

Phoenix'in harika bir dövüşçü olduğunu biliyorum, ancak rakibi kazanmak için 'yasadışı bir şey yok' kuralının eksikliğine dayanacak birine benziyor.

Ringin etrafında yürümeye devam ederken diğer dövüşçünün yanından geçiyorum ve o bana ıslık çalıyor. Ona baktığımda, midemi bulandıracak şekilde dudaklarını müstehcen bir şekilde yalıyor. Bir adım geri çekiliyorum.

"Dövüşten sonra gel beni bul bebeğim, o kıçına iyi bir zaman göstereceğim."

Yüzüm tiksintiyle buruşuyor ama arkamdan gelen bir gürültü cevap vermemi engelliyor. Dövüşçünün şehvetle bakan gözleri göğüslerimden sağ omzumun üstündeki bir şeye kayıyor.

Phoenix'in bana saldırdığını görmek için tam
zamanında döndüm. Hayır, bana değil.

Koyu renk gözleri, mutlak yıkımı garanti eden bir bakışla diğer dövüşçüye sabitlenmiş. Kasları sarmal bir yay gibi gergin ve hızlı bir adalet dağıtmaya gelmiş Azrail'e benziyor.

Dudaklarımdan yumuşak, ürkek bir çığlık dökülüyor ve arkamdaki iplere sarılarak yolumdan çekiliyorum.

Diğer dövüşçünün Phoenix'in üzerine gelmeden önce iki büyük adım
atacak zamanı vardır.
Onu.

Phoenix, diğer dövüşçü ilk yumruğu atarken eğiliyor, sonra da
ve diğer taraftan çenesine yıkıcı bir sol kroşe ile geri geliyor. Phoenix'in gözlerindeki kudurmuş bakıştan bunun bir felaket olduğunu anladım.

Bir şey çatlar ve diğer dövüşçü, pilleri yeni çıkarılmış yürüyen bir oyuncak gibi kemiksiz bir yığın halinde yüzüstü yere düşer.

Şok beni ve kalabalığın geri kalanını donduruyor, çünkü ağzımız açık bir şekilde yerde yatan iri adamın tek yumrukla yere serilmiş haline bakıyoruz. Daha tam anlamıyla başlamadan bitmişti.

Biri yanında diz çöküp saymaya başlıyor ama nafile. Bir ışık gibi söndü, bir daha ayağa kalkamayacak.

"Bir..."

Bakışlarımı tekrar Phoenix'e çeviriyorum ve onu zaten bana bakarken
buluyorum.

Onunla bu ana kilitlenmiş durumdayım, sayma sanki uzaktan geliyormuş gibi zar zor kaydediliyor.

"İki..."

Gözlerini kırpmadan bana öyle bir bakıyor ki, öfke dolu bakışları nefesimi kesiyor.

"Üç..."

Neden bu kadar kızgın? Benden nefret ettiğini iddia eden *o,* yıllardır beni kendinden uzaklaştıran *o.*

"Dört..."

Peki neden başka birinin bana dokunması düşüncesine katlanamıyor? Anladığım kadarıyla daha kavga başlamadan önce sırf bana asıldığı için ona saldırdı.

"Beş..."

Geri sayım sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor ve aramızdaki çekişme sürerken o yılmıyor. Dövüşten önceki halinden daha gergin görünüyor, sanki gerçek patlama hala gelmemiş gibi.

"Altı..."

Hakem bu sayıyı söylerken gözleri yarıklara dönüşüyor. Ona ters ters bakıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma isteğime direniyorum çünkü beni ne kadar etkilediğini belli etmek istemiyorum.

"Yedi..."

Ağızlığıyla oynuyor, onu öfkeyle çiğnerken ağzının solundan sağına doğru hareket ettiriyor.

"Sekiz..."

Geri sayımın yaklaşan sonu boğucu. Sanki boğazımda bir ilmik var ve her geçen saniye daha da sıkılaşıyor, ta ki sonunda ona ulaşıp beni boğana kadar.

Phoenix'in bakışları o kadar dikkatle üzerimde ki, sanki derimi vücudumdan kazımak için bir soyacak kullanıyormuş gibi hissediyorum.

"Dokuz..."

Çenesini çalıştırırken dili yanağının içinde geziniyor. "On."

Phoenix bana doğru bir adım attığında ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atıyorum, ama bir el onunkini tutup başının üzerine fırlatarak onu durduruyor.

"Nakavtla kazanan... Phoenix!"

Gözlerinin dipsiz derinlikleri beni bırakmıyor. Ne yapacağını görmek için beklerken nasıl titrediğimi anlıyorlar.

Hakem elini bırakıyor ve ben nefesimi tutuyorum, ama Phoenix son bir kez buz gibi bakarak topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Koçuna iki kelime söylüyor, iplerin altından geçiyor ve kendisini alkışlayan kalabalığın arasında kayboluyor.

Bir balona bıçak saplamak gibi bir şey ve ben sönüyorum, omuzlarım rahatlayarak düşüyor. Her ne kadar öyle hissettirse de buna pişmanlık demeyi reddediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Sixtine

Bir yanım onu öfkeyle çıldırtmak istiyordu, öyle ki b e n i çalacak ve kendisiyle uğraşmak için beni meraklı gözlerden uzaklaştıracaktı.

Onun yerine, uzaklaşmasını izledim.

Şaşkınlık içindeki Nera ve Thayer'a doğru ilerliyorum, en azından yüz ifadelerinin benimkiyle aynı o l d u ğ u n u görmekten mutluyum.

Thayer, "Ben... Bu konuda söyleyecek söz bulamıyorum," diyor.

Nera başını sallayarak, "O adamın sana bakışı bebeğim," diyor. "Evet, nefret dolu bakışlar biraz fazla."

İç çekiyor. "Senden nefret ettiğine hiç ikna olmadığımı biliyorsun."

Geçmişte teorilerini benimle paylaşmıştı. Ya da en azından paylaşmaya çalıştı,

Çünkü Phoenix hakkında konuşmak büyürken en sevdiğim konu değildi. Çok acı vericiydi.

Birden fazla nedeni var ama bunlardan biri benden gizliden gizliye hoşlanıyor olması. Cinsel çekimden bahsetmiyor, ki son zamanlarda bana bakışına bakılırsa bunu hissettiğini biliyorum. Nefretin ardına gizlenmiş daha büyük duygulardan bahsediyor.

Ona olan hislerimi inkar ediyorum çünkü bunu yapmak onun nefretine katlanmayı kolaylaştırıyor ve bu yüzden onun bu özel teorisinin yanlış olduğunu biliyorum. Çünkü herhangi bir parçası beni sevseydi, bana bu şekilde davranmazdı.

Bir zamanlar bana karşı hissettiği sevgi çoktan yok oldu, içinde yanan nefret tarafından çürütüldü.

"Ben üstümü değiştireceğim, buluşmaya hazır olduğumda mesaj atarım, tamam mı?" Onlara söyledim ve başlarını salladılar.

Soyunma odasına doğru ilerliyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak içeri giriyorum. Kalabalığın gürültüsü aniden kesiliyor ve beni sessiz bir ortamda bırakıyor.

düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Lavaboya gidip ellerimi kenarına koyuyorum ve başımın hafifçe öne düşmesine izin veriyorum.

Sonuç olarak, başarılı bir gece olduğunu söyleyebilirim. Oraya çıktım, kendime güveniyordum, olay çıkardım ve zarar görmeden çıktım. On sekizinci yaş günümü kutlamak için mükemmel bir yol.

Ellerimi soğuk suyla ıslatıyorum ve fazla suyu almak için çalkalıyorum. Lavabonun üzerine eğilerek ellerimi yanaklarıma götürüyorum, ağır göz makyajımdan kaçınmaya dikkat ediyorum ve sıcak yanaklarımda serin bir şey hissetmenin tadını çıkarmak için bir an ayırıyorum.

Odaya yüksek bir ses yayılıyor ve ben bunun kapının açıldığı anlamına geldiğini tam olarak anlayamadan kapının tekrar kapandığını duyuyorum.

Doğruluyorum ve gözlerim aynada Phoenix'inkilerle çarpışıyor.

Oh, putain. Kendi kendime düşünüyorum.

Hiç değişmemiş, hâlâ dövüştüğü şortu ve çıkarmaya bile fırsat bulamadığı gömleği giyiyor.

Açıkçası, buna kavga demememeliyim. Saçları bile karışmamış.

Neredeyse birini öldürdüğü şort daha iyi bir ifade. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan arkasına uzanışını ve önsezili bir *tıkırtıyla* kilidi çevirişini izlerken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Aynada hâlâ onun bakışlarıyla karşılaşarak soruyorum.

Sanki dönüp ona gerçekten bakarsam her şey bir şekilde gerçek olacakmış gibi geliyor. "Eğlendin mi?"

Sesi gırtlaktan geliyor ve mutlak bir otoriteye sahip. İçimden bir ses itaat etmemi istiyor. Bana doğru yürüyor ve bana doğru attığı her adımda nabzım damarlarımda atıyor.

Cesur olun. Karşılık ver. Kendime söylüyorum.

"Evet," diye yanıtlıyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

"Bu iyi," diye cevap veriyor ve sesi o kadar boğuk ki neredeyse bir mırıltı gibi.

Tenime sürtünüyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

Şu anda nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlayamıyorum. Bakışlarında gök gürültüsü ve şimşek var ama enerjisi beklediğim gibi sıcak değil. Hayır, sessizce ölümcül, neşterli *Dexter gibi* ve bu çok daha korkutucu.

"Neden?" Bu kez sesimde küçük bir titreme var.

Tam arkamda durana kadar yürüyor. Ayna onun benden ne kadar cüce olduğunu vurguluyor, vücudu arkamdan benimkinin üzerinde beliriyor,

geniş

ve benimkini tamamen saracak ve beni yok edecek kadar güçlü.

"Çünkü eğlenme sırası bende," diye cevap veriyor, sesi her zamankinden bir oktav daha alçak. "Ve sen bunun hiçbirinden zevk almayacaksın."

Boğazımı tutuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Korkmuş ve şaşırmış bir şekilde haykırıyorum. Boynumdaki tutuşunu gevşetmeye çalışmak için parmak uçlarımda duruyorum, ama o sıkıca tutuyor, diğer eli karnımın üzerinde yayılıyor. Beni kollarının arasına hapsetmek için bastırıyor.

"Dövüşüme geldin," diye homurdanıyor, ağzı saçlarımda.

"Bilmiyordum," dedim savunmaya geçerek, "sadece yüzük kızı olmak için oradaydım."

Karnımdaki el göğsüme gidiyor, parmaklarıyla kabaca kavrıyor ve beni çığlık attırıyor. Meme ucumu sertçe çimdikleyerek inlememe neden oluyor. Bunun sadece hâlâ hassas olan piercing'in acısından kaynaklandığına inanmak istiyorum ama dokunuşuyla amım zonkluyor.

"Bir sürtük gibi giyindin," diyor boğazımı daha da sıkarak, "Sana bir sonraki yemekleri olacakmışsın gibi bakan yüzlerce erkeğin önünde geçit töreni yaptın."

Göğsümü serbest bırakıyor ve beni lavabonun üzerine kabaca eğiyor, diğer eliyle saçlarımı avuçluyor. Kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyor, yarısı panikten, yarısı heyecandan. Neşe yüzeyin hemen altında kabarcıklar oluşturuyor. Ondan tam da istediğim gibi bir tepki alıyorum.

Şu anda olanlara hâlâ inanamıyorum. Elleri kıçımda, şortumun paçasından tutup yanaklarımın arasına sokuyor ve kıçım ortaya çıkıyor.

"Bu kıçı görmelerine izin ver," Elini saçlarımın arasından geçiriyor ve beni kontrol etmek için tutuşunu kullanıyor. Arkama bakıp izleyemiyorum ama eli yanağımı tokatlamadan önce kıçımı okşadığını hissediyorum.

Şaşkınlıktan nefesim kesiliyor ama uyum sağlayıp sağlamayacağımı görmek için beklemiyor. Elini iki, üç, dört kez daha indiriyor, sağ ve sol yanaklarım arasında gidip geliyor, ta ki dizlerim bükülene kadar.

Kolunu kalçalarımın altına koyuyor ve kabaca beni tekrar pozisyonuma çekmek için kullanıyor. "Eğer kıçını bir daha benden uzaklaştırırsan, kanayana kadar durmayacağım."

Tahta bir şeyin yanağıma dokunduğunu, bir yanağımdan diğerine beni okşadığını hissettiğimde omurgam sertleşiyor. Varlığı tehditkâr. Ne olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gidecek bir şey olmadığını biliyorum.

Çaresiz bir şey deniyorum. "Nix...,"

Uzun zamandır kullanmadığım için bu lakap dilime yabancı geliyor ama bir yandan da çok tanıdık geliyor. Sanki son altı yıldır her gün söylemem gerekiyormuş gibi.

Tahta alet tenimden ayrılıyor ve birkaç dakika sonra kıçıma şiddetle geri çarpıyor. Sessiz bir çığlıkla ağzım açık kalıyor ve bu çığlık diğer yanağıma inen bir başka darbeyle kesiliyor.

Yüzümü lavabonun yanındaki alana yaslamak için saçlarımı kullanıyor ve üzerime eğiliyor.

"Bana öyle deme." "Bana bir daha *asla* öyle *deme."* dedi.

Elinde tuttuğu şeyi, sanırım tahta bir kaşık ya da spatulayı, sırtımın üzerine bırakıyor ve eliyle yanaklarımı okşuyor, sıcak tenimi okşarken okşayışı aldatıcı derecede nazik.

Ağzı kulağıma doğru nefes alıyor. "Sana bunlardan on tane daha vereceğim ve sen onları sayacaksın. Eğer birini kaçırırsan, baştan başlayacağım."

Doğruldu, tahta spatulayı aldı ve yanağıma indirdi, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi nefesimi kesti.

"Hayır mı?" Mırıldanıyor, göğsünün derinliklerinden hoşnut bir ses geliyor.

Bundan zevk alıyor, piç herif. "Sanırım bunun bitmesini istemiyorsun."

"O-bir," diye kekeliyorum.

"Çok geç," diyor ve spatulayla bana tekrar vuruyor.

"Bir," diyorum bu sefer. Tekrar aşağı inmeden önce kelimeyi söylemeye ancak zamanım oluyor. "İki."

Bir sonraki vuruşta bağırıyorum, kıçım acıyor. Vuruşlarını saymak bana deja vu yaşatıyor, beni KO için geri sayıma geri getiriyor.

"Üç."

"Hoşuna gitti mi?"

"Ne?" "Dört." diye sordum.

"Sana bakma şekli. Sanki onunmuş gibi vücudunu süzüşünü." Hırlıyor, duyguları sözlerini renklendiriyor.

Spatula iki kez daha iniyor ve bu sefer ben çığlık atıyorum. "Beş...Altı."

Kıçım öyle acıyla yanıyor ki, bir hafta oturabileceğimi sanmıyorum ama kendimi canlı bir tel gibi hissediyorum. Tahrik damarlarımda dolaşıyor ve başımı döndürüyor. Sahiplenici ses tonu midemi sıkıştırıyor ve amımdan sızan ıslaklığa neden oluyor.

Bir tokat daha.

"Yedi." Boğuk bir sesle söyledim.

"Cevap ver, Sixtine."

Adımı bana bu şekilde söylemesine izin verilmemeli ya da söyleyememeli. Sanki sadece ve sadece onun dudaklarına aitmiş gibi, benim üzerimde hiç sahiplenmediği bir kararlılık ve sahiplenmeyle dilinde taşıyor.

Sorusunun ne olduğunu bile hatırlayamıyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Sessizliğimi bir anlaşma olarak algılamış olmalı çünkü gözlerinin benimkinin köşesinden parladığını görüyorum.

"Kimsenin sana bakmasına izin veriyor musun? Sana dokunmalarına izin veriyor musun?" Aslında ona borçlu olmadığım cevapları talep etme şeklinden ürküyorum.

Omzuma yaslanıyorum, o beni ayakta tutarken bile ona bakıyorum. "Bana inançsız fahişe diyen sendin, değil mi? Fahişeler böyle yapmaz mı?"

Ona bu şekilde sorma, meydan okuma cesaretini nereden bulduğumu bilmiyorum, özellikle de kesinlikle doğru olmayan bir şeyle. Ama onu kışkırtıyorum, bana acımasızca saldırdığı kelimeleri acımasızca yakışıklı yüzüne geri fırlatıyorum.

Beni göğsüne doğru geri çekiyor ve kulağımın kabuğunu şiddetle ısırıyor. Eliyle ağzımı kapatıp cevap çığlığımı boğuyor.

Başparmağını kabaca dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, alttakini dişlerimden çekip bırakıyor.

"Bu akıllı ağız bunca yıldır neredeydi?" Yüksek sesle merak ediyor, "Birdenbire son derece sikilebilir oldu."

Sözleri karşısında şehvet doğrudan amıma vuruyor ama fiziksel tepkime karşı koyuyorum. Gözlerim kısılıyor ve ağzım düzleşiyor.

"Neden Gloria'ya sormuyorsun? Onun ağzıyla yapabildiklerini sevdiğini duydum."

Bana düşmanca bir sırıtış atıyor, bu ifade onun ne kadar şeytani olduğunu ortaya koyuyor. "Belki de yaparım."

"O zaman beni yalnız bırak ve git onu bul. Git onun kıçını tokatla. Git *onu* becer."

Beni tekrar lavaboya çarptı. Spatulayı bir kenara fırlattı ve eliyle kıçımı vahşice tokatladı. Darbeler arasında hiç duraksamıyor, her iki yanağıma da birer tane indiriyor.

"Sekiz," diye nefes alıyorum. "Dokuz."

Diğer eliyle boğazımı kavrıyor ve nefesimi kesiyor. "Bunu seni becermek istediğim için mi yaptığımı düşünüyorsun?"

Kıçımın en etli yerine şimdiye kadarki en acı darbeyi indirdi. Sırtım masaya doğru eğiliyor ama beni altında sabit tutuyor.

"On," diyorum nefes nefese, tamamen tükenmiş bir halde.

Kıçım morarmış ve şişmiş, amım uyarılma ve kullanım eksikliğinin bir kombinasyonundan zonkluyor ve ani uyku dürtüsüyle savaşıyorum.

Eşini kızdırmak üzere olan bir hayvan gibi beni tamamen kaplayana kadar vücudunu benimkinin üzerine koyuyor. Onun ağırlığı bilincimi açık tutuyor ve bir sonraki planladığı işkenceye hazır olmamı sağlıyor.

Bunun yerine boynumun arkasını kavrıyor ve beni doğrudan aşağıya ve ondan uzağa bakmaya zorluyor.

"Seni becermek için hiç arzum yok." Homurdanıyor, "İsteseydim, tüm deliklerinden döllerim akarken çoktan yüzüstü yere düşmüş olurdun."

Kulağımı bir kez ısırdı, acımasızca. Kulağıma bir şeyler mırıldanırken ağzı tenime değiyor ve sonra kayboluyor.

Arkamı döndüğümde kapı çoktan arkasından kapanmış, beni düşüncelerimle ve onun bana söylediği son sözlerle baş başa bırakmıştı.

Kulağıma "mutlu yıllar" diye fısıldadığına eminim.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Phoenix

Onu becermek istiyorum.

Kadınların soyunma odasından çıkıp erkeklerinkine doğru ilerlerken beynimde dolaşan tek düşünce bu.

O kadar şiddetli atıyor ki, sanki biri yumruklarıyla bir kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi ses çıkarıyor, ama o kapı benim kafatasım ve o yumruklar da onun saçlarını çekme, sırtını eğme ve içine batma düşünceleri.

Ona dokunamıyorum.

Dokunmak, becermek, hatta bakmak için bile benim değil. Cinsel hayal kırıklığından doğan taze öfke kanımda çalkalanıyor. Dövüşüme gelmemeliydi ve giydiği kıyafeti asla giymemeliydi.

Rastgele bir halüsinasyon gördüğümü düşünmüştüm çünkü en çılgın hayallerimde bile onun bunu yapacak cesarete sahip olduğunu tahmin edemezdim. Çocukluğumuzda bile inanılmaz derecede utangaçtı, ilgi odağı olmak yerine her zaman arkada kalmayı tercih ederdi.

Tanıştıktan sonra bile ona ilgi duymaya devam etmemin nedenlerinden biri de buydu. İkimiz de ışığın hemen kenarında gelişen, gölgelerde daha iyi çalışan ama etkisi olmayacak kadar da uzak olmayan insanlardık.

Onu tam anlamıyla sahnenin ortasında, dünyayı ayaklarının altına almış gibi görmek, tüm tahriklerin anası olmuştu. Parlak saçları, uzun bacakları ve geniş gözleriyle tam bir tanrıça gibi görünüyordu. Kıyafeti, ya da kıyafetsizliği, ağız sulandıran her kıvrımı ve kıvrımı vurguluyor, göbeği gibi yıllardır görmediğim cilt kısımlarını ortaya çıkarıyordu.

Onu yere yatırmak ve dilimi göbek deliğine daldırdıktan sonra tüm vücudunda gezdirmek ve ıslak yarığından yukarı çıkarmak istiyordum.

Bu gösterinin bana göre olmadığını anladığımda öfke, şehvetin hemen ardından geldi. Bir zamanlar çok istediğim bir şeyde yüzlerce erkeğin gözü vardı.

Ona bakarken ne kadar müstehcen şeyler düşündüklerini ancak hayal edebiliyordum. Az önce kafamda canlandırdığım her neyse, onların da gözlerinde canlandırdıklarını biliyordum. Onunla ilgili kurdukları fantezileri düşündükçe öfke ellerimi yumruk yapıyor ve damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Evde kalmasını istemek çok mu fazlaydı, tercihen tepeden tırnağa örtünmüş ve diğer erkeklerin bakması için bir santim bile tenini göstermemiş olmasını istemek çok mu fazlaydı?

Fraser'ın ona asıldığını duyduğumda sonunda sinirlenmiştim.
İlk yumrukta ucuz bir çim sandalye gibi buruştuğu için şanslı.

Onu öldürmeyi planlamıştım.

Ringden çıkana kadar kendimi kontrol etmeyi başardım ama onun hâlâ o kıyafetle orada olduğunu düşündüğümde kendimi tekrar kaybettim. Ondan sonra, onun bana boyun eğmesini sağlamak için duyduğum hayvani dürtü her türlü mantıklı düşüncenin önüne geçti. Gözlerim spatulaya takılana ve bir plan oluşana kadar terk edilmiş mutfakta öfkeyle tepindim.

Kıçının tenimin altında dalgalandığını hissetmek, giderek ısınan ve kızaran derisi, yüksek sesli zevk inlemelerini bastırmamı sağladı. Oraya uzanmış ve bunu kabullenmişti, akıllı ağzı yerini onu tanıdığım doğal itaatkâr iyi kıza bırakmıştı.

Çığlıkları ve inlemeleri ve bir noktada kıçını bana doğru kaldırması, *kahretsin,* bu sesler ve görüntüler hayatım boyunca kulaklarıma ve gözlerime kazındı.

Sinirli bir iniltiyle elimi yüzümde ve çenemde gezdiriyorum. Onun söz konusu olduğu yerde zor kazandığım kontrolümü kaybediyorum. Sanki her fırsatta orada beni bekliyormuş gibi hissediyorum, şimdi kısıtlamamın son yıpranmış parçalarına kadar beni santim santim vermeye teşvik ediyor.

Teklif ettiğinde Gloria'yı becermeliydim. Gözlerimi kapatıp boynumdaki ağzının tadını çıkarmaya çalıştım ama beynim durmadan parlak kızıl saçların ve delici yeşil gözlerin görüntülerini oynatarak benimle alay ediyordu.

Altı'yı beceremiyordum ve görünüşe göre sikim de başkasını becermeme izin vermiyordu.

***

Ertesi gün, öğle yemeği için binadan çıkarken, b e n d e n daha küçük ama acayip güçlü biri tarafından boş bir sınıfa itildim.

Nera'nın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada dikildiğini görünce dönüp kaşlarımı çatıyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Altı'yla ne yapıyorsun?" Nera gözlerini kısarak soruyor: "Dün o üstünü değiştirirken seni soyunma odasından gizlice çıkarken gördüm, ki bu zaten çok garipti, ama sonrasında bana bundan bahsetmedi ve bu daha da garip."

Soyunma odasında aramızda geçenleri arkadaşlarına anlatmadı.

İlginç.

Sinir

bozucu.

Nera'ya doğru yürüyorum, cüssemle gözünü korkutmaya çalışıyorum ama o olduğu yerde kalıyor, çenesi inatla sabit.

"Sana hiçbir cevap borcum yok," diye ısırdım.

Yanından geçmeye çalışıyorum ama kolumdan tutup beni geri dönmeye zorluyor.

"Yıllar boyunca en iyi arkadaşımı yeterince incittin. O soyunma odasından çıktığında yüzündeki ifadeyi gördüm." Gözlerini bana dikerek, "Orada bir şeyler oldu, bundan eminim. Onunla uğraşma, Phoenix. Ondan nefret mi ediyorsun yoksa hoşlanıyor musun karar ver, yoksa yine kalbini kıracaksın."

"Onun kalbiyle ilgilenmiyorum," diyorum ona kategorik olarak. Kalbin zaten kardeşime ait olduğunu ve istesem bile ona asla sahip olamayacağımı eklemiyorum.

Nera'yla plansız konuşmam bana istediğim bir şeyi istemek için mükemmel bir fırsat veriyor. "Thayer'ın dövüşte çektiği video sende mi? Onu telefonunu çıkarırken gördüm."

"Evet," diyor ve kendi telefonunu çıkarıp kilidini açıyor. "Neden?"

"Airdrop ile bana gönder."

Yavaş, bok yiyen bir sırıtış yüzüne yayılıyor ve omurgamın sertleşmesine neden oluyor.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Yok bir şey, sadece ikinizin de nasıl bu kadar kör olabildiğini anlamıyorum."

"Senin şifreli saçmalıklarınla ilgilenmiyorum," diye çıkışıyorum ve telefonunu elinden alıp Fotoğraflar uygulamasına gidiyorum. Söz konusu videoyu bulup kendime gönderiyorum.

Kapı açılırken yumuşak bir *tıkırtı duyuluyor* ve ardından arkamdan öfkeli bir ses yükseliyor.

"Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

Sözümüzü kesen kişiye omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum ve kim olduğunu görünce kaşlarım çatılıyor.

Uluslararası İşletme öğretmenimiz Novak kapının önünde duruyor, kızgın gözlerini sert bir şekilde bana dikmiş.

Enerjisi, ondan daha önce gördüklerimin aksine agresif ve onunla yüzleşmek için kayıyorum, bu sırada Nera'nın önümde durduğunu görüyorum.

Gözleri benden uzaklaşıyor ve ona takılınca parlıyor. Telefonu ona geri vermemi izlerken gözleri yarıklara dönüşüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öğrencilerle böyle konuşmaya izniniz var mı?"

"Çık dışarı." Sözleri havayı bir bıçak gibi kesiyor.

Tekrar ona dönmeden önce etrafıma bir göz atıyorum. "Burası senin sınıfın bile değil, neden umursuyorsun?"

Dövüşmek istemediğinden hala emin değilim çünkü duruşu savaşa hazırmış gibi sert ve kilitli. Eğer dövüşmek istiyorsa, seve seve yaparım. Neden yumruklaştığımıza dair bir fikrim olmayacak ama en azından kısa sürecek.

Diz kapaklarını yerinden çıkarıp işini bitirmem sadece birkaç saniyemi alır.

Bu.

"Hadi gidelim," diyor Nera, beni kapıya doğru iterek. Novak hareket ediyor

Yanından geçerken onu uyaran bir bakış attım ama bana bakmadı bile.

Gözleri Nera'ya sabitlenmiş.

O beni takip etmeden önce kolunu aramıza uzatıyor. Eli ona dokunmuyor ama yine de onu durdurmaya yetiyor.

"Sen kal."

Nera'yı çok iyi tanımıyorum. Aslında, Sixtine'in en iyi arkadaşı olarak, yıllar boyunca onu kasıtlı olarak görmezden geldim.

Ancak Novak'ın tavrı şu anda değişkenlik gösteriyor, bu yüzden ona doğru d ö n ü p sessiz bir soruyla kaşımı kaldırıyorum.

O da başını sallar. "Sorun değil, gidebilirsin. Seninle sonra konuşuruz."

En başta benimle ne hakkında konuşmaya çalıştığını hatırladığımda öfkeyle mırıldandım. Bu hatırlatma onun için hissetmiş olabileceğim tüm endişeleri siliyor ve topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Phoenix

Bavulumu ailemin Hampshire'daki evindeki yatak odama yuvarlıyorum. Teknik olarak, orası benim ikinci yatak odam. Eski odamdan taşındıktan sonra Astor'un ölümü ve onun yerine sıradan misafir odalarımızdan birini kullanmaya başladı.

Onunla birlikte yaşadığımız onca anıyı barındıran bir odada kalmak imkânsızdı.

Altı'yla geçirdiğimiz zamanları sürekli hatırladığım bir oda. Hep birlikte kâğıt oynadığımız yere oturamıyor, çiçek tacını koyduğu yastığın üzerinde uyuyamıyor ya da yıldızları yapıştırıp geceleri parlamalarını izlediğimiz tavana bakamıyordum.

Koridordan aşağıya, Astor'un eskiden ve hâlâ olan odasına doğru yürüyorum. Kapıyı sessizce açıyorum, sanki içeride biri uyuyor olabilirmiş gibi, oysa odanın boş olduğunu ve yedi yıldır boş olduğunu biliyorum.

Masasının üzerinde duran matematik ders kitabına kadar oda hiç değişmemiştir.

Annemin emriyle bu şekilde tutuluyor, onun için bir mabet ve onun için bir sığınak. Şu anda içki şişeleriyle dolu olmamasının tek nedeni hizmetçinin her gün annemin arkasını temizliyor olması.

Kapıyı sessizce kapatıyorum ve hemen yanında koridorda asılı duran Astor'un resmine bakıyorum. Her resmine baktığımda olduğu gibi, bir daha asla onun yüzüne bakamayacağım ve benimkiyle aynı yaşta bir yüz göremeyeceğim gerçeği beni tedirgin ediyor. Biz ikiziz ama benimki yaşlanırken ölüm onun yüzünü zaman içinde dondurdu.

Arkamı dönüp annemin odasına doğru ilerliyorum ve büyük ihtimalle burada olma sebebimle yüzleşme zamanımın geldiğine karar veriyorum.

İki gün önce babamdan bu hafta sonu eve gelmemi emreden şifreli bir mesaj aldım. Benimle ilgili bir şey olduğunu düşündüm.

Annemin sağlığı, son birkaç yılın sonunda onu yakalaması, bu yüzden isteksizce de olsa geldim.

Kapıyı çalıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Süitin içine doğru ilerlerken, tamamen karanlığa gömülmüş olduğunu görmek beni şaşırtmıyor. Kadife perdeler her zamanki gibi kapalı, tüm doğal ışığı boğuyor ve odayı donukluğa boğuyor.

Annem şezlongunda uzanmış uyuyor. Daha doğrusu, hap ve içki kombinasyonu sayesinde kendinden geçmiş. Elimi omzuna koyup adını söylüyorum ama uyanmıyor.

Onu biraz daha kuvvetle sarsıyorum ve kafası yana yatıyor, yanına oturduğumda onu sarsarak uyandırıyorum.

Odaklanmamış gözleri, bakışları bana düşmeden önce şaşkınlıkla loş çevreyi inceliyor. Dudaklarında küçük, umut dolu bir gülümseme beliriyor.

Nefesim kesiliyor. Yıllardır bana gülümsememişti.

Bir elini yanağıma koydu.

"Astor?" Sesi özlem dolu, soruyor. Göğsüne

bir bıçak daha.

"Hayır, ben Phoenix." Elini yanağımdan çekip kucağına koyarak cevap veriyorum.

"Oh." Hayal kırıklığına uğradığım o tek hece içimi parçalıyor ve arkamı dönüyorum. "Neden buradasın?" İlgisiz bir şekilde soruyor.

Bu tepki, beni genellikle karşılama şekline daha uygun.

Büyürken, Astor her zaman onun favorisiydi ve içten içe bunu biliyordum. Ama o öldüğünde? Onun için tamamen görünmez oldum. Üzüntüsünden içine kapandı ve beni teselli etmek için kendi büyüyen kızgınlığımdan başka başvuracak bir şey bırakmadı.

O ölmüştü ve ben bu yüzden hayatımın üç temel direğini de kaybetmiştim. Onu, ailemi ve Altı'yı.

O gün yanlış ikizin öldüğü belliydi.

Gittiğim her yerde sürekli lanet hatırlatıcılar olmadan yaşayabilirdim, bu da son birkaç yıldır Altı'yı görmezden gelmemin ve eve hiç gelmememin bir nedeniydi.

Bugünden önce annemi en son iki yıl önce görmüştüm.

"Beni Thomas çağırdı," diyorum ayağa kalkarak. Babama yıllardır ilk adı dışında başka bir isimle hitap etmemiştim. "Seni görmek için geri döneceğimi düşünmedin, değil mi?"

Bana arkasını dönüyor ve bir folyo paketi kapıyor, birkaç hapı alüminyum kılıfından çıkarıp avucunun içine itiyor. Onları açık ağzına atıyor ve yakındaki bir şişeden bir yudum votka içerek yıkıyor.

"Kapıyı arkandan kapat," diyor ve yastığına geri yaslanıp benden uzaklaşıyor.

Küçümseyici bir kahkaha atarak burnumdan bir nefes çıkardım ve onun dediğini yaptım.

sorar

. Evde olmak çok güzel.

Belli ki annemin durumu değişmemiş, o zaman babam neden

beni buraya geri getirmek için mi? Nasıl olduğumu görmek için kişisel bir arzudan dolayı değil, bunu biliyorum.

Ana merdivenden koşarak iniyorum ve Altı ile yüz yüze geldiğimde olduğum yerde duruyorum. Antrede bulmayı beklediğim son kişi oydu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bana bakarken olduğu yerde donup kalmıştı.

Ailesi Hong Kong'a taşındıktan sonra bile bitişikteki evlerini hiç satmamış. RCA'ya geldiğinden beri bazı tatil hafta sonlarını ailesiyle burada geçirdiğini biliyorum ama hiç aynı anda burada bulunmadık.

On bir yaşıma bastığımdan beri.

Son zamanlarda gittiğim her yerde karşıma çıkıyordu ama bu sefer tesadüf olamaz.

"Beni takip ediyormuşsun gibi hissettirmeye başladı," diyorum son birkaç basamağı inip ona doğru yürürken. "Kıçın yetmedi mi?"

Öfkeyle kızarıyor ve yanakları ateş kırmızısı saçlarına uymak için elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Bir şekilde yine çok yaklaştım. Ona doğru yaklaşıyorum ve yüzündeki her kirpiği, her çili, her beni görebiliyorum.

"Değilim," diye cevap veriyor, sorumu bilerek görmezden geliyor.

"Soruma cevap vermemiş olman kıçının daha fazlası için hazır olduğu anlamına mı geliyor?"

"Benimle yatmakla ilgilenmediğini iddia eden biri için kıçım hakkında çok fazla soru soruyorsun," diye belirtiyor.

Kaba bir şekilde gülümsüyorum, aramızda kalan boşluğu bir adımda yutuyorum ve onu boğazından yakalıyorum.

"Dikkatli ol, cezayla ilgiyi karıştırıyorsun. Kıçını soruyorum çünkü seni ne kadar incittiğimi bilmek istiyorum. Acıdan oturamadığını, yatağa uzanıp uyumak zorunda kaldığını anlatmanı istiyorum.

çünkü kıçın çok ağrıyordu. Ağlayıp ağlamadığını, morarıp morarmadığını ve üzgün olup olmadığını bilmek istiyorum. Seninle başka bir ilgim yok."

"O zaman neden sert aletinin karnıma bastırdığını hissedebiliyorum?" Kendinden memnun bir sırıtışla meydan okuyor. "Bir tanışma için oldukça hevesli görünüyor."

Yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırıyorum, 'sik' kelimesini duyunca sikimin daha da sertleşmesini görmezden geliyorum. "Geçip giden bir esinti beni sertleştiriyor, on sekiz yaşındayım. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Sırıtmaya devam etmesi bana inanmadığını gösteriyor. "Anladım."

Boğazına baskı uyguluyorum, parmaklarımın altında nabzının yükseldiğini hissediyorum. Nefesi kesiliyor ve bu ses öfkeme merhem oluyor.

"Geçen sefer sana yeterince acımasız davranmamış olmalıyım ki, özellikle de buraya gelerek kıçına tekrar şaplak atmam için beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

Onu duvara yasladım ama mırıldanmayı başardı: "Babam onunla burada buluşmamı söyledi."

"Ne?" Geri adım atarak soruyorum, şaşkınlık onu bırakmama neden oluyor.

"Ailem bu hafta sonu eve gelmemi istedi ama ben geldiğimde evde değillerdi. Babam birkaç dakika önce bana uğursuz bir mesaj göndererek babanın çalışma odasında buluşmamı istedi, bu yüzden buradayım."

Konuşmasını bitirdiğinde kaşlarım derin bir şekilde çatılmıştı. "Babamdan da benzer bir mesaj aldım."

"Neler oluyor?" Soruyor, yüzüne kazınmış şaşkınlık benim içimde hissettiklerimi yansıtıyor.

Eğer ikimizin ailesini de ilgilendiriyorsa, o zaman babalarımızın birlikte yürüttükleri işle ilgili olmalı, ama bunun neden ikimizin de varlığını gerektirdiğini bilmiyorum.

"Sanırım öğrensek iyi olacak." Topuklarımın üzerinde dönüp babamın çalışma odasına doğru yürüyorum. Kapıyı çalmadan içeri daldığımda Six'in hızıma yetişmek için hızlı hızlı yürüdüğünü duyabiliyorum.

Çalışma odası bölümlere ayrılmış geniş bir alan. Sağda birbirine bakan iki kanepe ve alçak bir sehpanın bulunduğu bir salon alanı, solda karıştırma alanı olan tamamen dolu bir bar, biraz daha yüksek bir zeminde gerçek bir ofis alanı ile taçlandırılmış.

Babam koltuklardan birine uzanmış, Sixtine'in ailesinin karşısında oturuyor.

Babası Callum, hatırladığım kadar iri ve heybetli. Koltuğa tembelce yayılmış bacakları, onu tamamen rahat ve cana yakın gösteren bir pozisyonda, dünyanın en tehlikeli adamlarından biri olduğu gerçeğini rahatça gizliyor.

Kolunu sahiplenici bir şekilde karısının omzuna atar ve bakışları karısının yanaklarını yakar. Sixtine güzelliğini, en az kızı kadar çarpıcı olan annesi Adélaïde'den almıştır. Adam dikkati dağılmış bir şekilde dördüncü parmağındaki yüzükle oynarken, Sixtine'in eli adamın dizinde durmaktadır.

Karıma bu kadar takıntılı olduğumu hayal bile edemiyorum.

İkisi de içeri girdiğimi duyunca dönüyor ve arkamda Sixtine'i görünce ayağa kalkıyorlar.

"*Ma chérie*," diyor annesi, parlak bir gülümseme ve açık kollarla ona doğru ilerleyerek, "*Tu m'as manqué.*" Kızının her iki yanağını da öptükten sonra onu sıcak bir şekilde kucaklıyor ve uzun süre sarılıyor.

"*Coucou, Maman*. Ben de seni özledim." Babasının kollarına girerek, "Seni de *baba*. Seni gördüğüm için çok mutluyum." Yüzünü babasının göğsüne yaslayıp başının üstünü öperken, babam ve ben sadece birbirimize bakıyoruz. Bizim için mutlu bir kavuşma yok.

"Bu aile buluşmasını izlemek sürükleyici olmadığından değil, ama benim burada ne işim var?" Six'in ailesini işaret ediyorum. "Daha iyi bir soru, senin burada ne işin var?"

Babasının gözleri bana dikildi. "Ses tonuna dikkat etmelisin."

"Evimde hiçbir şey yapmama gerek yok." Küstah bir gülümsemeyle söylüyorum.

"*Baba*," diye araya giriyor Six, gözlerini benden ayırıp ona bakmaya zorlayarak, "Neden buraya gelmemi istedin?"

Nazik sorusu karşısında iç geçiriyor, karısının elini tutup tekrar kanepeye oturuyor ve ikimizi onların önünde garip bir şekilde ayakta bırakıyor.

Cevap vermesini beklerken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ona baktığında gözlerinin nasıl parladığına bakılırsa, o hâlâ onun küçük prensesi. Bunun yıllar içinde değişmediğini görmek ilginç, çünkü ona karşı her zaman son derece korumacıydı.

Astor ve ben Altı'yla oynarken sık sık gözlerinin enseme dikildiğini hissederdim, bakışları sadece beni takip eder ve analiz ederdi, sanki bir gün onu ondan almaya niyetli olduğumu hissedebilirmiş gibi.

Ama o geçmişte kaldı.

Burada durduğumuz süre boyunca, babam ve onun ailesinin neden bir odada birlikte olabileceğine dair yüzlerce senaryo kurdum, ama yine de hiçbiri neden burada *olduğumuzu* açıklamıyor.

Sixtine'in babası elini babama doğru uzatarak konuşmasını işaret ediyor.

"Callum ve ben yıllardır birlikte iş yapıyoruz," diye söze girdi babam, konuşurken sesi ezberci ve duygusuzdu, "İkimiz de bu ortaklıktan büyük fayda sağladık. Sendika onun yasal işlerini yürüterek tonlarca para kazandı ve karşılığında bizim ağımız ona Avrupa'da, özellikle de İngiltere'de güçlü bir dayanak sağladı."

"Bu harika," diyor Six dürüstçe, ama sesindeki kafa karışıklığı gün gibi ortada.

Bunun için onu suçlayamam, buradaki açıyı hala çözemedim.

Şöyle devam ediyor. "Birlik içinde olduğumuz ve birbirimize sadık kaldığımız sürece her iki şirketimiz için de parlak bir gelecek var. Dünyamızda sıkça gördüğümüz gibi birbirimize ihanet etmediğimiz sürece."

Callum sadece kızına bakarak, "Bunu yapmak için ittifakımızı aile bağları aracılığıyla sağlamlaştırmamız gerekiyor," diyor. Söyledikleri kafasına dank ediyor ve devam ederken farkına varıyor. "Her zaman yapıldığı gibi," diye ekliyor, "Evlilik yoluyla. Özellikle de seninle."

"Hayır."

Taze sessizlikte cevabı ağzımdan kaçırıyorum, haberin Altı'ya u l a ş m a s ı n a fırsat bile vermiyorum. Şaşkınlıkla başını bana doğru çevirdi.

"Hayır." Tekrar ediyorum, basitçe, kategorik olarak.

"Dur b a k a l ı m, ne demek istiyorsun *baba*?" Six soruyor, beni işaret ederken ses tonunu kuşku renklendiriyor. "*Onunla* evlenmemi istediğini mi söylüyorsun?"

Benimle evlenme fikrine karşı sesindeki inançsızlık ve dehşet, içimi kaplayan ve tüm duyularımı karartan öfkeyi körüklemekten başka bir işe yaramıyor.

"Onunla evlenmeyeceğim." Ailesini tamamen görmezden gelerek babama hırlıyorum.

Sözlerimin gücü karşısında irkildiğini görmekten çok hissediyorum.

"Olacak," diye yanıtlıyor babam ve ekliyor: "Şimdilik gizli tutacağız ve yeni yılda bir basın açıklamasıyla duyuracağız. Sonra da sen mezun olduktan sonra bir düğün planlarız."

Kanepenin kenarına yürüyorum ve ellerimi kolçağın üzerine koyuyorum. Sıkılmış dişlerimin arasından "Dinlemiyorsun lan," diye

bağırıyorum,

"Duyurulacak bir şey yok, onunla evlenmeyeceğim."

Başını hafifçe çeviriyor, bana bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Evlatlıktan reddedilmek istemiyorsan evleneceksin." Sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyordu, "Ya onunla evlenirsin ya da evlatlıktan reddedilirsin." Omuz silkiyor, sanki onun için hiçbir şey fark etmiyormuş gibi ve belli ki fark etmiyor. "Bir oğlumu kaybettim, diğerini kaybetmek nedir ki? Asıl soru, para, güç ve ayrıcalıklar olmadan nasıl hayatta kalacaksın?"

Yüzümü donuk tutmaya zorlayarak doğruluyorum ki beni sarsılmış görme zevkini tatmasın. Mezun olduktan sonra ailem demek zorunda kaldığım bu sefil insanlardan uzakta yeniden başlayabilmek için o paraya güveniyorum.

"Başka biri olmalı." Six'in bana attığı incinmiş bakışı görmezden gelerek homurdanıyorum. "Başka biri."

Callum ayağa kalkıyor, vücudunu tam boyuna kadar açarak bana bakıyor. "Sixtine'le evlendiğin için kendini dünyanın en şanslı erkeği olarak görmelisin. Birçok erkek senin yerinde olmak için canını verirdi."

"O zaman onun yerine içlerinden biri onunla evlensin," diye öneride bulunuyorum, ancak sözlerim midemin bu düşünceyle tiksintiyle çalkalanmasıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Yıllarımı ondan uzaklaşmaya, onu unutmaya çalışarak geçirdim, sırf gerçekten istediği erkek kardeşi artık yok diye onunla evlenmemin imkanı yok.

Astor hâlâ burada olsaydı, bu ittifakın ikisi arasında olacağına hiç şüphem yok.

Ben sadece hayatım boyunca olduğu gibi onun yerine geçtim. Ölümü değiştirdiği onca şey arasında bunu asla değiştirmedi.

"Anne, baba," diye emin olmayan bir ses duyuyorum arkamdan. Döndüğümde Six'in endişeyle dudağını çiğnediğini görüyorum. "Eve gidip bunu konuşabilir miyiz?" "Bunu burada konuşacağız." Elimi koluna dolayarak onu yerinde tutmaya çalışıyorum. "Bunu senin de istemediğini söyle ona." Emrediyorum, Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor.

Tepki vermiyor, sadece yüzünde etkilenmemiş bir ifadeyle bana bakıyor.

Bir el bileğimin etrafını sarıyor ve kolumdaki tüm kemiklerin güçlü tutuşun altında büküldüğünü ve ikiye ayrılmakla tehdit ettiğini hissedene kadar sıkıyor.

Callum kolumu rahatsız edici bir tiftik parçasıymış gibi yana atıyor ve aramıza girerek Altı'yı iri gövdesinin arkasına saklıyor.

Çenem sinirlenerek sıkıştı.

Şiddet, artık onu göremediğim için derimin altında çıldırtıcı bir kaşıntı gibi geziniyor. Onu benden saklaması hiç hoşuma gitmiyor.

Onu fiziksel olarak yanımdan uzaklaştırma isteğime direnirken yumruklarım sıkılıyor.

yol.

"Kızıma dokunmak sana düşmez," diyor, üstü örtülü bir uyarı sesinde uğultu. Babamla konuşmak için hafifçe sağa bakıyor. "Kızlarımı eve götürüyorum. Eğer bu ittifakı kabul etmezse, o zaman anlaşma iptal olur."

"Yapacak." Babam cevap veriyor, bakışları uğursuz bir şekilde bana doğru kayıyor.

Babasının elini omzundan koparmak için neredeyse ilkel bir dürtüye direnerek, ailesiyle birlikte çalışma odasından çıkışını izliyorum.

Onlar gittikten sonra babam bana döndü, sesi öfke doluydu. "O kızla evleneceksin."

"Bunu neden yapıyorsun? Benden yeterince şey almadın mı, şimdi de kiminle sevişeceğimi ve evleneceğimi mi dikte ediyorsun?"

Cevap kahkahası alaycıdır. "Kimse sana kızı becermeni söylemiyor. Babası Tanrı'dan daha güçlü ve Şeytan'dan daha işbirlikçi. Bu ittifak aile işi için, sendika için. Onu becer, becerme. Onu aldat, onu aldatma. Onu gör, görme, umurumda değil, sadece evlen onunla." Taktik değiştirmeden önce emrediyor. "Ne kazanacağını bir düşün. Bir gün dünyanın en büyük silah şirketi sana miras kalacak. Bir parmak şıklatmayla bütün ülkeleri dize getirebileceksin. Sakın bana böyle bir güç istemediğini söyleme."

Hayatımı, kardeşimi isteyen ve onun yerine benimle yetinen - hayır, yetinmek *zorunda kalan* - birine zincirlenmiş olarak geçirmenin bedeli için yapmam. Bunu yapmayacağım.

Ama şu anda bunu bilmesine gerek yok.

"Peki." Homurdanıyorum.

"Onunla evlenecek misin?" Açıklığa kavuşturmak için soruyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Evet."

En azından öyleymiş gibi yapacağım.

Eğer planları bizi yaza kadar evlendirmekse, bu bana hesabımdaki parayı babama haber vermeden küçük miktarlarda çekmem için yeterli zamanı verecektir. Mali durumum düzene girdiğinde, ilişkimizi keseceğim.

Gereksiz yere dikkatimin dağılmasından, onunla alenen nişanlanmam gerekecek olmasından, insanların onun benim olduğunu düşünecek olmasından dolayı kanım kaynıyor... Bu düşünceyle göğsümde yükselen hararetli gümbürtüyü duymazdan geliyorum.

On yaşındaki ben, bir gün onu karım yapmanın hayalini kuruyordum ama bu hayali gerçeğe dönüştürmek parmaklarımın ucunda olan on sekiz yaşındaki ben, bunun bir çocukluk hayalinden başka bir şey olmadığını biliyor.

O artık bir amaç için araçtan başka bir şey değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Sixtine

"Bunun için teşekkürler anne ve baba. Bir uyarı çok iyi olurdu," diyorum onlara, evimize girip güvenlik şefimiz Lev'in yanından babamın ofisine doğru yürürken ses tonumdan alaycılık damlıyor, "Fazla bir şey değil, sadece küçük bir "eve hoş geldin hayatım, Noel ikramiyesi sezonu öncesinde şirketin kar hanesini doldurmak için seni ezeli düşmanınla bir araya getireceğiz" cümlesi yeterli olurdu."

"*Chérie*-," diye söze başladı annem ama ben onun sözünü kestim.

"Bu delilik anne! Bunu onun tepkisinden de anlayabilirsin," diye bağırıyorum kollarımı havaya kaldırarak. Babama doğru dönüyorum. "Lütfen bana bunu iptal edebileceğimi söyle."

Ben her zaman babamın gözbebeği, onun değerli küçük kızıydım ama artık babamla değil iş adamıyla muhatap olduğumu gözlerinden okuyabiliyorum.

"Hayır, sevgilim. Ailesiyle ittifaka ihtiyacım var." Cevap verirken sesi çok sertti ve benimle böyle konuşmasına alışık değildim.

"Mutlu olmamı istemiyor musun?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Tabii *ki* var, tatlım!" Annem haykırıyor, ellerimi avuçlarının içine alıyor ve beni oturmaya zorluyor.

Bu benim en kötü kabusum. Phoenix çoktan yankılanan bir 'hayır' ile tepki vermeden önce ebeveynlerimizin duyurusunu bile anlamamıştım.

Tereddüt etmemişti, düşünmeye bile gerek duymamıştı, benimle evlenmeyi reddetme konusunda kesinlikle kararlıydı. Yıllar boyunca bana çektirdiği onca eziyetten, beni görmezden gelerek geçirdiği zamandan, bana attığı şaplaklardan sonra bile hayır diyen oydu.

Tüm bunlardan sonra bile, bir parçam hala evet demesini ya da en azından bunu düşünmesini istiyordu. Bunun yerine beni yine aşağıladı, yine reddetti.

"O zaman neden beni mihrapta yanımda durup parmağıma yüzük takmak yerine kurşuna dizilmeyi tercih edecek biriyle evlenmeye zorluyorsun?"

"Şu anda sana pek mantıklı gelmediğini biliyorum sevgilim, ama bir gün geleceğini umuyorum. Babana ve bana bak, evlenmeye zorlandığımızda birbirimizden nefret ediyorduk ve bu bizim için işe yaradı, değil mi?" Gülümseyerek babama doğru dönüyor.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla onu kucağına çekiyor, kollarını beline doluyor ve onu vücuduna hapsediyor. "Kesinlikle öyle, prenses."

Adam kızın boynunu kavrıyor ve dudaklarını ateşli bir öpücükle kendi dudaklarına yaklaştırıyor.

Ne olduğunu anlamadan önümde öpüşmeye başladılar.

Gözlerimi deviriyorum. "Sevişmeye başlamadan önce en azından konuşmamız bitene kadar bekleyebilir misin lütfen?"

Babam açgözlü gözlerle onu izlerken, annem özür dileyen bir "pardon" ile geri çekiliyor ve gizlice ağzını siliyor.

"Ne diyordum ben?" Kendi kendine yüksek sesle soruyor, "Ah, doğru." Bana bakarken gözleri yumuşuyor, "Gerçekten istemediğin bir şeyi yapman için seni asla zorlamayız sevgilim, ama bunu bir evlilikten çok bir ittifak olarak düşün. Zamanı geldiğinde birlikte yaşamak ya da gerçek bir evli çift olmak zorunda değilsiniz, ancak ne olursa olsun, bence olmalısınız. Kim bilir, belki birbirinizi sevmeye başlarsınız bile." Göz kırparak ekliyor.

Ne kadar yanlış yolda olduğunun farkında bile değil.

Göğüs kafesimi yarabilse, kalbimi oyup içine bakabilse, Phoenix ve sadece Phoenix için ne kadar ateşli attığını görüp şok olurdu.

Öte yandan o, bana asla gözlerindeki nefretten başka bir şeyle bakmayacak. Beni asla kardeşinin ölümünden sorumlu tuttuğu kızdan başka bir şey olarak göremeyecek ve belki de bu hayattaki kaderim budur. Günlerimin geri kalanını beni sevmeyen bir adamla evli olarak geçirmek, onun sayısız başka kadını önümde geçit törenine tabi tutmasını izlemek zorunda kalmak.

Öte yandan, doğuştan kurallara uyan ve ailemin gurur duyduğu iyi bir kız çocuğuyum. Onlara, daha geniş aileme ve mirasımıza yardım etmek için her şeyi yaparım.

Kararsızım ve kendimi evet demeye zorlayamıyorum. Babam kararsızlığımı görmüş olmalı ki araya girdi.

"Şuna ne dersin?" diye başladı, "Neden birkaç ay verip nasıl gittiğine bakmıyorsun? Eğer hiçbir şey değişmediyse ya da hâlâ emin değilsen, o zaman her şeyi iptal ederiz."

Derin bir nefes alıp kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışırken yavaşça başımı sallıyorum. Hayatımın en büyük hatasını yapıyor olabilirim ama en azından bir çıkış yolum var.

"Tamam."

Ailem bana gülümsüyor ve keşke benimle gurur duymalarını sağlamaya bu kadar bağımlı olmasaydım. Belki o zaman onlara kendimi Phoenix'e bağlamanın ömür boyu karşılıksız aşk ve sefalet anlamına geldiğini söyleyecek gücüm olurdu.

Ama hiçbir şey söylemiyorum, bunun yerine onlara gülümsüyorum.

"Thomas'ın da belirttiği gibi, sözleşmeleri tamamladıktan sonra yeni yıla kadar açıklanmayacak. O zamana kadar bunu bir sır olarak saklayın. Haberin duyulmaması çok önemli, bu yüzden biz onaylayana kadar arkadaşlarına söyleme, tamam mı?" Başımı sallıyorum ve o da ekliyor: "Sana bir nişan yüzüğü ayarlayacağım."

Bir nişan yüzüğü. Az önce kabul ettiğim şeyin gerçekliği kemiklerime yerleşirken çıplak sol elime bakıyorum.

Phoenix'in karısı olacağım.

İstenmeyen bir eş ama yine de onun karısı.

Babamın telefonu bip sesi çıkarıyor. Telefonu eline alıyor, mesajı okurken bakışları ekranda geziniyor ve sonra tekrar yerine koyuyor.

"Arayan Thomas'tı," diyor bize, kaderimi Phoenix'inkiyle silinmez bir şekilde birleştiren o sözleri söylemeden önce. "Phoenix de kabul etti."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Adélaïde

Kızıma sarılıyorum ve onun omuzları gergin, başı öne eğik bir şekilde sessizce ofisten çıkışını izliyorum. Yüzüncü kez doğru kararı verip vermediğimizi merak ediyorum.

Kocam da sık sık yaptığı gibi düşüncelerimi yineliyor. "Bundan emin misin?"

Tahtında oturan bir kral gibi ofis koltuğunda oturduğu yere doğru dönüyorum, devasa vücudu komik bir şekilde altındaki koltuğu cüceleştiriyor.

Gözleri, benimkilerle buluşmak için geri gelmeden önce, tanıştığımız günkü aynı şehvetli bakışla vücudumda takdir edici bir yol çiziyor.

"Hayır, değilim." Ona dürüstçe söylüyorum, masanın etrafından dolaşıp yanına gidiyorum. Beni kucağına götürürken eli kalçamı buluyor ve ben de onun sıcak bedenine sokuluyorum. "Ama işe yaramazsa, en azından denemiş olacağız."

Astor'un ölümünden ve Hong Kong'a taşınmamızdan sonra Sixtine kendi içine çekildi. Her zaman utangaçtı ama biz Hampshire'dayken kabuğundan çıkmaya ve çiçek açmaya başlamıştı.

Bunun keder olduğunu varsaydık ve süreç boyunca ona rehberlik etmek ve hissettiği hayatta kalma suçluluğunun normal olduğunu anlamasını sağlamak için ihtiyaç duyduğu yardımı aldık.

RCA'ya gidene kadar yeniden yaşamaya başlamadı, ancak onun bu daha cesur versiyonuna alıştıktan kısa bir süre sonra kendi içine geri çekildi.

Phoenix'in bunda büyük bir rol oynadığını anlamak için neredeyse hiç sorgulama yapmak gerekmedi.

Onca yıldan sonra sınıfın ilk gününde tanışmışlardı ve sonraki yıl boyunca güneş ışığında bir çiçek gibi açmıştı. Yaptığı her şey için ondan hoşlanmadığını iddia etse bile, adını söylerken bile yüzü kızarıyordu.

Ve adam onu görmezden gelince, kadın geri çekildi.

Kızımı utangaç da olsa, kendine güvenen biri de olsa, içine kapanık da olsa, dışa dönük de olsa seviyorum. Onu değiştirmeye çalışmıyorum; sadece gerçekten mutlu olmasını istiyorum.

Daha fazla dayanamayana kadar yıllarca onun mücadelesini izledim. Kalbimin derinliklerinde ruh ikizi olabileceklerini düşünürken, onların sürekli "*olacaklar mı*, *olmayacaklar mı?" diye sormalarını* izlemekten yoruldum.

Aslında kocam bunu benden önce fark etti. Evimizin dışındaki tarlada oynayan çocuklara arka penceremizden baktığını çok net hatırlıyorum.

İkizlerden birini işaret ederek, "Şuna göz kulak olmalıyız. Sixtine'e bakışını beğenmedim."

Hangi çocuktan bahsettiğini görmemiştim ama tahmin ettim. "Astor mu?" "Hayır, diğeri. Phoenix."

"Onlar sadece çocuk, Cal." Gülerek azarlamıştım.

"Sözlerime kulak verin," diye cevap verdi, "Bir gün sorun çıkaracak."

O sırada mükemmel bir brunch organize etmeye odaklandığım için bundan daha fazlasına dikkat etmemiştim.

Sixtine son yılına yeni bir özgüvenle başladığında ve Phoenix'in onunla sadece kavga etmek ve zorbalık yapmak için de olsa tekrar konuştuğunu doğruladığında, sonunda bir karar vermiştim.

Annesi olarak bu benim işimdi.

Hayatları boyunca gözlerinin önünde olan şeyi fark etmelerine yardımcı olacaktık. Bunun gerçekleşmesi için bir nişan gerekiyorsa, öyle olsun.

Ne de olsa görücü usulü evlilik bizim için işe yaramıştı. Kızımız için de işe yarayabileceğini düşünmek çok mu çılgıncaydı?

"Hmm," diye öfkeyle mırıldandı, "Ondan, ona bakışından ya da onunla konuşma şeklinden hiç hoşlanmıyorum. Beni buna ikna etmene izin vermemeliydim, kadın."

Callum'un tek kızını evlendirmeyi kabul etmeden önce epey ikna edilmesi gerekmişti. Dizlerimin üzerinde biraz çalışmak zorunda kaldım ve hatta

Sonra, Sixtine'imizi incitirse Phoenix'e gönlünce işkence edebileceğini kabul ettiğimde evet demişti.

Gerçi iş o noktaya gelirse, sıraya girmesi gerekecek.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Kadın mı?"

Kolları belime dolanıyor. "*Benim* kadınım." "Daha

iyi." Boynuna sokularak söylüyorum.

Boğazından kısık sesle inliyor, bana daha iyi erişim sağlamak için başını sandalyeye yaslıyor. "Umarım bir hata yapmamışızdır," diye mırıldanıyor, şehvetten yarı sersemlemiş bir halde.

"Yaparsak ona mükemmel bir çıkış yolu vermiş olursun," diyorum ona, boğazının sütununu öperek, "Ve en azından o zaman aralarında her ne olduysa düzeltmek için elimizden geleni yapmış oluruz. Eğer işe yaramazsa, o zaman olmaması gerekiyordu."

Onaylarcasına mırıldanıyor ve beni sıkıca göğsüne bastırarak ayağa kalkıyor. "Sanırım bunun devam etmesine izin vermek için biraz daha ikna edilmeye ihtiyacım var," diyor ve bizi koridora, yatak odamıza doğru götürüyor.

Kıkırdıyorum. "Doyumsuzsun."

"Sadece senin için prenses," diye mırıldanmadan önce dudaklarını uzun bir süre benimkilerin üzerine yerleştiriyor.

Kocamın beni yatak odamıza götürmesine izin verdim ve orada ona ne kadar ikna edici olabileceğimi gösterdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Phoenix

Ağaç eve giden yolu yarılamıştım ki nereye gittiğimi fark ettim. Düşüncelere dalmışım, olan biten her şeyi değerlendiriyorum ve ayaklarımın beni nereye götürdüğüne dikkat etmiyorum.

İşlerimi yoluna koymam için gereken süre boyunca buna katlanacağım, ama sonra gideceğim. Bu ailemle olan ilişkim için bardağı taşıran son damla. Onunla evlenmeye zorlanmayacağım, bir zamanlar on bir mum üflerken tam da bunu dilemiş olsam bile.

O başka bir hayattı, başka bir Anka kuşuydu ve ikisi de çoktan yok oldu.

Sunakta önümde duran, peçesini geri çekip güzel yüzünü ortaya çıkaran ve bana umutla bakan beyazlar içindeki Altı'nın hayalleri tarafından saldırıya uğruyorum.

Bu görüntüler karşısında göğsümde garip şeyler hareket ediyor. Onu almam için bana teklif ediliyor. İsteseydim benim olabilirdi-

Hayır.

O asla benim olmayacak. Bunu biliyorum.

Keşke onu beynimden sonsuza dek lobotomiyle çıkarabilseydim. Gri maddeme dağlayıcı bir kalem sokup onu ve sadece onu düşünen kısımları yakabilseydim, bu düşüncelerle sürekli yaşamaktan ve onlar hakkında hiçbir şey yapamamaktan daha az acı verici olurdu.

Midemde arzuyla birlikte tiksinti de kaynıyor. Bu düşünceleri daha iyi kontrol etmem gerekiyor. Sanki onları zihnimden fiziksel olarak kovabilecekmişim gibi başımı sallıyorum ve ağaç eve yaklaştığımı fark ederek yukarı bakıyorum.

Bu farkındalık sadece ikincil önemde, çünkü ilk gördüğüm şey Six'in bir zamanlar üçünü de oymak için bütün günümü harcadığım ağacın önünde

durması.

isimlerimiz.

Parmağı isimlerimizin üzerinde gezinirken elini uzatıyor, işaret parmağı Astor'un isminin üzerinde duruyor.

Bir dala basıyorum ve dal gürültüyle kırılıyor, o da bu sesle sarsılıyor. Yeşil gözleri temkinli bir ifadeye bürünmeden önce kısa bir süreliğine açılıyor.

"Ne istiyorsun?"

"Buraya senin için gelmedim," diyorum ona ama ne için geldiğimi de bilmiyorum. Ağaç evde onun için değilse ne bulacağımı sanıyordum ki? Astor'un mezarı beş dakika uzaklıkta ama buraya gelmek için yanından geçmem gerekti.

Alay ediyor. "Merak etme, beni aramaya geleceğini düşünmek gibi bir hataya asla düşmem."

Bir keresinde sırf onun öğle yemeği siparişini uzaktan izleyerek on beş dakika geçirebilmek için Hong Kong'a uçtuğumu bilse ne düşünürdü merak ediyorum.

Onu iğnelemeden duramıyorum. "A m a bu değişmek üzere, değil mi? *Karın mı*?"

Kelime dilimden tehlikeli bir şekilde yuvarlanıyor, sanki kaderimde hep ona söylemek varmış gibi. Dudaklarımdan çıkışında sahip olmaya hakkım olmayan ama içimdeki canavarı mırıldanmaya iten bir sahiplenme duygusu var.

Etrafımda dolanıyor ve durduğum yere doğru yürüyor, bana doğru yürürken saçları uçuşuyor. Bana etkilenmemiş bir bakış atmadan önce ellerini kalçalarına koydu.

"Evet, benimle evlenmesinin tek nedeni değerli servetine erişmek olan biriyle nişanlandığım için çok heyecanlıyım. Bu benim için ne büyük bir kazanç."

Sırıtıyorum. "O zaman neden yapıyorsun?"

Gerçekten merak ediyorum. Ailesi onu babamın bana yaptığı gibi tehdit etti mi? Karşılığında bir şey vaat edildi mi? Onun da benim gibi gizli bir amacı var mı? Bunu neden kabul ettiğini anlamıyorum.

"Ailem için her şeyi yapacağımı biliyorsun," diye cevap veriyor basitçe, omuzlarını silkerek.

Ah, tabii ya. O her zaman iyi kızdır, kendi isteklerine öncelik vermek yerine herkesi mutlu edecek şeyleri yapar.

Onu kızdıracağını bildiğim küçümseyici bir bakış atarak homurdanıyorum. "Sen zavallısın. Sırf psikopat babanı mutlu edecek diye biriyle evlenmeyi kabul ediyorsun. Sanırım fazla bir şey gerekmiyor, sadece sırt üstü yatıp bacaklarını benim için açman yeterli."

Tepkisini beklemediğim için beni ittiğinde buna hazır değilim, itişinin gücü beni geriye doğru savuruyor. Ayağım bir dala takılıyor ve acı dolu bir iniltiyle sırtüstü düşüyorum.

Kendimi toparlayamadan üzerime atladı, üzerime çıktı ve ağırlığını kullanarak beni sıkıştırmaya çalıştı.

Gerçekçi olmak gerekirse, onu neredeyse hiç çaba harcamadan ters çevirebilirdim, ama karnımın alt kısmında onun sıkı sıcaklığını hissettiğimde beynim kısa devre yapıyor.

Ellerim onu itmek için hareket ediyor, ama kendimi onun yerine ellerimi sahiplenici bir şekilde beline sararken buluyorum. Küçük bedeninin etrafında o kadar büyükler ki başparmaklarım neredeyse göbek deliğinin iki yanına değiyor.

Tam da bu rahatsızlık için evde lobotomi yaptırmayı düşünürken, düşüncelerim bir kez daha onun tarafından istila edildi. İlkel bir dürtüyle onu daha da kucağıma itmek için çığlıklar atıyorum, böylece zonklayan sikimi onun ıslak amına sürtebiliyorum.

Vurdumduymaz yüzüme birkaç santim kalana kadar öne eğiliyor. Ellerim ona yapışmış gibi üzerime eğilirken kalçalarının hareketini takip ediyor.

Saçları bir perde gibi etrafımıza düşüyor. Yüzümden uzak tutmak için bir tarafa doğru çeviriyor ve bana bu şekilde sarılmasından dolayı aletimden döller akıyor. Yanakları öfkesinden kızarmış, gözleri ondan gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklıkla parlıyor.

Konuşurken dudakları geriye kıvrılıyor. "Bir daha *asla* babam ya da ailemden başka biri hakkında konuşma, Phoenix."

Ona sırıtıyorum. "Pençelerini kullanan küçük kaplana bak," başparmağımla üst dudağının çizgisini çiziyorum, "Kendini savunmaya gelince bu enerji nerede?" Düşünüyorum.

Muhtemelen ses tonumun yumuşaklığından ve başparmağımın dudağına değmesinden dolayı yüz ifadesi sersemlemişti ve enfes bir an için birbirimize bakarak zamanda sıkışıp kalmıştık. Gözlerim dudaklarına düşüyor ve ben sadece-

Hayır.

Tam oradalar, dolgunlar ve sanki benim dudaklarımı onlara çarpmamı bekliyorlarmış gibi ayrılmışlar. Ve yapabilirdim, elimi boynunun arkasına kaydırmak, dudaklarımı birkaç santim kaldırmak, onu daha da yaklaştırmak o kadar kolay olurdu ki...

Hayır.

Kalçalarımı kaldırıp onu sırt üstü çevirdiğimde gözleri sıkıca kapanıyor. Gözlerini açtığında, bedenim onunkinin üzerinde yükselirken kollarımın arasına hapsolmuştu.

Dürtülerimi kontrol etmeye çalışırken parmaklarım sert toprağı kazıyor, kir tırnaklarımın altında derinlere gömülüyor. Kot pantolonunu yırtıp içine dalmaktan başka bir şey istemiyorum, gözlerinin sıcak sıcağına kalın müdahalemle genişlemesini izliyorum.

Aletim zonkluyor, dışarı çıkarılmak ve oynamasına izin verilmek için yalvarıyor. Nefret ve cazibe arasındaki çizgi bulanıklaştı ve temel ihtiyaçlarıma teslim olmaktan ve değerli babası bile onu tanıyamayana kadar onu kirletmekten saniyeler uzaktayım.

"Büyük fikirlere kapılma," diye homurdandım ona, "Bu sadece ismen bir evlilik olacak, bizi birlikte olmaya zorlayan bir sözleşmeden başka bir şey değil. Evlendikten sonra ayrı yaşayacağız ve sadece gerekli iş görüşmeleri için bir araya geleceğiz. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek, o yüzden benden uzak dur."

Parmağını boynumda, aramızda asılı duran zincire doluyor ve beni yerimde tutmak için kullanıyor.

"Sen *beni* bulmaya devam ediyorsun, tam tersi değil." Isırıyor, pençeleri geri çıkıyor. Gözleri hafifçe dalgalanıyor ve birkaç kez gözlerini kırpıştırıp uzaklara bakarak ekliyor: "Sağduyulu olduğun ve beni küçük düşürmediğin sürece ne yaptığın ya da kiminle yaptığın umurumda değil. Ben de sana aynı saygıyı göstereceğim."

Omurgam sarsılıyor ve sözlerinin alt metniyle sertleşiyor. Şimdiden evlendiğimizde başka erkeklerle nasıl sevişeceğini mi düşünüyor?

Mürekkep karası öfke görüşüme damlıyor ve beni kör ediyor.

Elimi onunkine doluyorum ve öyle bir sıkıyorum ki, usulca haykırıyor ve kolyeyi bırakıyor. "Benden bir şey talep etmiyorsun. Özellikle de kimi ne zaman becereceğim konusunda. Eğer düğünümüzde nedimelerinden birini becermek istersem bunu yaparım. Beni kışkırtma." Konuşurken ses tonum düpedüz buz gibi.

Kendimi ondan ayırıyorum, onu bana tanıdık gelmeye başlayan bir pozisyonda sırt üstü yerde bırakıyorum ve kontrolümü tamamen kaybetmeden uzaklaşıyorum.

Sadece birkaç adım atmıştım ki sesi beni durdurdu.

Beş kelimeyi yumuşak ve kararlı bir şekilde söylüyor ve bu kelimelerdeki tehdit şimdiye kadar duyduğum her şeyden çok daha yüksek.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Phoenix

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir."

Bu sözleri söylemesinin üzerinden bir hafta geçti ve arkamı döndüğümde yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakarken ağırlığını kollarının üzerinde tuttuğunu gördüm.

Ona doğru yürümekten, boğazına sarılmaktan ve bununla ne demek istediğini sormaktan kendimi alıkoymak için tüm irademi ve yıllarca aldığım judo eğitimini kullanmam gerekti.

Bir hafta boyunca onun düşünceleri tarafından rahatsız edildim. Kaçınılmazlar, uyanık olduğum her an bana eziyet eden gerçek bir ızdırap.

Neredeyse en basit arzularıma yenik düşüp onu öpecektim. İstemiştim, özellikle de dilinin dışarı fırlayıp dudaklarını ıslattığını gördüğümde. Dudakları parlıyor ve bir arzu yumağı midemi daraltana kadar beni yüksek sesle çağırıyordu.

Parmaklar gözlerimin önünde şaklıyor ve beni aniden hayalimden çekip çıkarıyor.

Rogue bana bir bardak viski uzatıyor ve önümdeki koltuğa oturuyor.

"Şerefe," diyor kendi kadehini ağzına götürerek, "bize yeryüzünde katıldığınız için teşekkürler."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve bir yudum alıyorum. Alkol boğazımı yakıyor ve acının tadını çıkarıyorum.

"Eve gittiğinde ne oldu? O zamandan beri garip davranıyorsun." Rhys soruyor.

"Hiçbir şey."

Nişanlı olduğumu bilselerdi ne düşünürlerdi merak ediyorum, hem de Six'le.

Bir yanım onların tepkisini görmek istiyor, diğer yanım ise bundan hoşlanmayacağımı biliyor. Bu ikisi benim hayatımı daha iyi bildiklerini düşünüyorlar.

Onunla benden daha fazla ilişkim var.

"Sixtine'in aynı hafta sonu ailesiyle birlikte eve döndüğünde bir selfie paylaştığını fark etmeden edemedim." Rogue masum gibi görünen bir ses tonuyla ekliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Elinden bir şey gelmiyorsa onu takip etmeyi bırak, bu işe yarar."

"Bizden sakladığın bunca şeyi öğrenmişken bunu neden yapayım ki?" Yüzünü tanımak için yumruğumun kaşınmasına neden olan alaycı bir sırıtışla soruyor. Bir kadeh daha içiyor ve gözümün içine bakmadan önce bardağını yere bırakıyor. "Ayrıca, manzaranın tadını çıkarıyorum. Geçen hafta hayal gücüne çok az şey bırakan bikinili bir fotoğraf paylaştı."

Sol göz kapağım

seğiriyor. Bir kere.

İki kere.

Boğazını kesmemek ve ayaklarımı onun kanıyla yıkamamak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor ama bir tepki, bir zayıflık aradığını biliyorum ve ona bir tepki vermeyeceğim.

Ayrıca, en iyi savunma her zaman iyi bir hücumdur.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, hoş bir şekilde sormadan önce, "Sen gittiğinden beri Jeremy'nin Bellamy'yi kaç kez becerdiğini düşünüyorsun?"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Rogue koltuğundan kalkıp bana doğru hamle yapıyor. Rhys takım elbisesinin ceketini yumruklayarak onu durduruyor ve bana ulaşamadan onu sandalyesine geri fırlatıyor.

"Hey sizi lanet olası aptallar, biriniz ya da ikiniz nerede olduğumuzu hatırlayıp biraz ara verebilir misiniz?"

Sandalyeme daha da gömülüyorum ve bir içki daha alırken Rogue'a hainceg ülümsüyorum.

Rhys'in elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve ayağa kalkmadan önce ceketinin yakalarını düzeltti. Takım elbisesinin düğmelerini gösterişli bir hareketle ilikliyor ve bunu yaparken bana dik dik bakıyor.

Bir gün kendisine miras kalacak olan babasının şirketi CKI'nın hissedarlarıyla bir etkinlikteyiz.

Babası şeytani bir sosyopattır ve bu kokteyl saati Rogue'un hissedarlara kur yapması ve Robert'ın Rogue'a sorun çıkarmaya karar vermesi durumunda (ki şüphesiz çıkaracaktır) sorunsuz bir halefiyet sağlaması içindir.

Eğer kafasının içindeki seslere kulak verir ve bu şık beyefendiler kulübünün ortasında bana vurmak gibi aptalca bir şey yapmasını isterse kaybedecek çok şeyi var.

Onu öfkelendirdiğimi biliyorum ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok, bu yüzden ona bir manyak gibi sırıtıyorum.

"Yakında yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için sabırsızlanıyorum, pislik herif." Yürümeye başlamadan önce tıslıyor.

Dönüp hissedarlardan biriyle el sıkışarak ve omzunu sıkarak selamlaşmasını izliyorum, öfkesi taktığı maskenin ardında saklı.

İstediği zaman çekici olabiliyor, ki bu neredeyse hiç olmuyor.

"Böyle konuşmaya devam edersen seni öldürecek." Rhys arkamdan memnuniyetle yorum yapıyor.

Geri dönüyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda koltuğuma yerleşiyorum, sırıtışı çoktan gitmiş. "Önce onu öldürürsem olmaz."

Ve Six hakkında konuşmak, ona *bakmak*? Bir erkeğin yaratıcısıyla buluşması için en emin yol budur.

Dışarıdan öyle görünsem de Rogue'un sözleri içimi kemiriyor. Görünüşe göre onu IG'de takip ediyor ve ben etmiyorum. Gerçekten de herkesin görmesi için susuzluk tuzaklarını mı paylaşıyor? Uygulamayı açıp profiline gidiyorum ama bunca yıl sonra bile hâlâ gizli olarak ayarlanmış.

Takip ediyorum. Onunla evlenmeyebilirim ama o benim nişanlım ve birbirimizi takip etmezsek garip olur.

En azından kendime söylediğim bahane bu.

Sanki isteğimi hemen o anda kabul etmesini bekliyormuş gibi ekranıma uzun süre sabit bir şekilde bakıyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından ekranı karartıp telefonumu cebime koyuyorum ve daha sonra tekrar kontrol etmeyi kabul ediyorum.

Birkaç saat daha sıkıcı sosyalleşme için kalıyorum, ama diğer insanların konuşmalarının sürekli gürültüsüne veya umurumdaymış gibi davranma maskaralığına daha fazla dayanamadığımda, süitime geri dönüyorum.

Talebimi kabul edip etmediğini görmek için IG'yi kontrol etme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine yeni bankacımı arıyorum. Rogue beni CKI'ya bağlı ve ailemin varlıklarından ya da babamın erişiminden tamamen ayrı bir bankayla temasa geçirdi. Ailemin hesaplarındaki parayı yeni hesabıma aktarmak için benimle ortak olacaklar.

"Ben Bachmann." Cevap veriyor, sesi kesik ve ilgisiz. "Ben Phoenix."

"Merhaba, efendim." "Yeni hesabınızın oluşturulduğunu ve havale işlemlerinin başlatıldığını teyit ediyorum. Tamamen

şifrelenecek ve mevcut bankanızdan alacağınız ekstreler, herhangi birinin bakması durumunda sahte işlemleri yansıtacaktır."

"Transferlerin temposu nedir? Amacın yazdan önce bu yeni hesaba olabildiğince çok para aktarmak olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, efendim. Her gün farklı miktarlarda küçük para çekimleri olacak, şüphe çekmemek için asla tam sayılar kullanılmayacak ve ardından her hafta iki yüz bin dolar civarında daha büyük para çekimleri olacak. Bundan daha büyük olan her şey işaretlenecek."

"Bu stratejiyi kullanarak yazdan önce öngörülen toplam tutar nedir?" "Yaklaşık dört milyon avro öngörüyoruz."

"O zaman Haziran ayına kadar hesabımda görmek istediğim rakam bu. Bunu gerçekleştir."

Telefonu kapatıyorum ve derin düşüncelere dalarak penceremden dışarı bakıyorum. Babam bu nişanı beni kontrol etmek ve iradesine boyun eğdirmek için kullanabileceğini düşünüyor. Haziran ayına kadar dört milyonu bir kenara ayırabilirsem, ailemi dikiz aynasında bırakarak kendi başıma yeniden başlamam için yeterli olacak.

Altı'yı geride bırakmak.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, ondan uzaklaşan kişi olduğumu düşündüğümde kaşlarımı çatan çatıklıktan kurtulmaya çalışıyorum, hem de bu sefer temelli olarak.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kilidi açtığımda Rogue'dan bir mesaj olduğunu gördüm.

Rogue: Birkaç saat önce yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için sabırsızlandığımı söylediğimi hatırlıyor musun?

Rogue: Görünüşe göre Noel bu yıl benim için erken geldi.

Telefonumu sıkıca kavrıyorum. İstediği zaman kinci bir piç oluyor ve bir şeyler çevirdiğini biliyorum.

Cevap vermeden telefonumu cebime geri koymak üzereydim ki bir mesaj daha geldi.

Rogue: Başka biri onu eve götürmeden önce gelip kızını almak isteyebilirsin.

Fotoğraf gelmeden önce bile metin midemde bir kurşun top oluşturuyor.

Bunu yaptığında, şiddet damardan doğrudan kan dolaşımıma eklenir gibi damarlarımı doldururken, karanlık görüşümü sınırlıyor ve görüşümün köşelerini yakıyor.

Çünkü Six, kulübe benzeyen bir yerde kadife bir kanepede oturuyor, gözlerine uyan ve saçlarını tamamlayan iki parçalı orman yeşili bir takımın içinde kilometrelerce uzunluktaki muhteşem teni sergileniyor, öne doğru eğilip bardağına uzanırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Etrafında ölü bir adam var.

Dudakları kulağına değerken bir elini arkasındaki kanepenin arkasına, diğerini dizine atıyor.

Görüşümü kaplayan kırmızı sisin arkasından ağzının tenine *dokunduğunu* görebiliyorum.

Rogue: Aslında, onu sahiplenmedin, değil mi?
Ben: Nerede?
Rogue: O senin değil, karışmamalıyım.

Orada herhangi bir bilgi olup olmadığını görmek için IG'yi açıyorum ve profilinde yine 'takip et' yazdığını görüyorum.

Talebimi reddetti.

Nabzım kulaklarıma çarparak beni dış dünyaya karşı sağır hale getirirken, akıl sağlığım üzerindeki yıpranmış tutuşumun öfkemin gücü altında parçalandığını hissediyorum.

Rogue: Eli kalçasında biraz daha ilerledi.
Nerede o, Rogue?
Rogue: Barok.

Nereye gittiğimi bile anlayamadan süitten çıktım. Bildiğim tek şey canavarın bu gece ziyafet çekeceği ve Six'in hayatıma tekrar girdiği için pişman olacağı.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Sixtine

"Hey! Nasıl gidiyor?"

Barda yanıma sokulan Amerikan aksanlı adama bakmak için başımı hafifçe çeviriyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Onu kesinlikle hatırlamıyorum.

Şaşkınlığımı görmüş olmalı ki elini göğsüne koyup, "Birkaç hafta önceki dövüşte sana ringe kadar eşlik etmiştim, değil mi?" dedi. Gözlerimdeki tanıma ışığının söndüğünü görüyor ve elini uzatıyor. "Spencer."

Benimkini onunkine koydum ve küçük bir kahkaha atarak

salladım. "Sixtine." "Güzel isim."

"Teşekkürler."

"Numara gibi mi?"

"Hayır, Şapel." "Ne

şapeli?"

"Biliyor musun?" Adımın kökeni hakkında aynı ezbere konuşmayı yapmak istemediğimi söylüyorum. "Bu önemli değil."

Başını sallıyor ve bana rahat bir sırıtışla bakıyor. "Seni burada görmek tuhaf. Arkadaşlarınla mı geldin?"

Başımı arkamdaki VIP alanına doğru eğiyorum. "Evet, oradalar."

Kızlarla buradayım, kısmen Bellamy'yi neşelendirmek için, çünkü Rogue iş gezisine çıktığından beri ondan hiç haber alamadı, ama aynı zamanda eğlenceli bir gece geçirmek istediğimiz için.

Başını sallayıp barmene bakıyor, bu da bana onu kontrol etme şansı veriyor. Tüylü saçları, bronz teni ve rahat tavırlarıyla klasik bir yakışıklılığı var.

Gülümsüyor. Bana ters ters bakmıyor, dudaklarını kıvırmıyor ya da gözleriyle beni bıçaklayarak öldürmeye çalışıyormuş gibi bakmıyor.

Ondan etkilenmem ya da onu tanımaya ilgi duymam gerekir. On saniye önce bana bakışına bakılırsa kesinlikle öyle, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Bir kıpırtı bile yok.

Kendini zorlamazsan Phoenix'i asla unutamayacaksın, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Bize katılmak ister misin?" En iyi iki arkadaşım olan votka ve tekilanın verdiği cesaretle ona soruyorum.

Birasından bir yudum alırken bana sırıtıyor. "Çok isterim. Birkaç arkadaşımla beraberim, onlar da gelebilir mi?"

"Elbette." Masa için birkaç şişe daha sipariş ediyorum ve alana doğru gidiyoruz. Kordon altına alınmış ama güvenlik beni el sallayarak alana sokuyor.

Bellamy ve Thayer gittiler, muhtemelen dans ediyorlardır ve Nera son şişemizin kalıntılarıyla kendine bir içki hazırlıyor.

Beni Spencer ve üç arkadaşıyla birlikte görünce doğruldu ve sırıttı.

"Parti mi veriyoruz?"

Adamlardan biri gruptan ayrılır ve ona doğru adım atar. "Evet,

öyleyiz," diye cevap veriyor imalı bir şekilde.

"Bu Spencer, birkaç hafta önce o dövüşteydi. O benim... eskortumdu, sanırım sen öyle diyorsun?" Burnumu kıvırarak ona doğru döndüm.

Hepimiz otururken gülüyor, birbirimizle konuşmak için kulüp müziğine bağırıyoruz. "Daha çok seni o kıyafetle sana elini sürmeye çalışanlardan korumak için güvenlik gibiydi, çok seksi görünüyordun."

"Gerçekten yaptı." Nera diğer koltuktan sesleniyor.

Soyunma odasından çıktığımda beni nasıl süzdüğünü hatırlayınca yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

"Yine de seni zar zor görebildik. Keşke dövüş daha uzun sürseydi ama Phoenix Fraser'ı *yere serdi, çok* vahşiceydi."

"Phoenix'i tanıyor musun?" Şaşırarak sordum. "Ve Fraser'ı?" Birincisine olan ilgimi belli etmek istemediğim için aceleyle ekliyorum.

Bir ilgi olduğundan değil. Son konuştuğumuzda bu nişanın sadece göstermelik olduğunu çok açık bir şekilde ifade etti. Açıkçası sadık olmasını beklemiyordum ama belki de küçük bir parçam umutlu ve saftı.

Sol elime bakıyorum. Sanki orada bir şey bulacakmışım gibi bunu yapmaya devam ediyorum ama tabii ki yok. Olduğunda da babamın seçtiği bir yüzük olacak, isteksiz nişanlımın değil.

Ve isteksiz.

Başka kadınları becermekle ilgili incitici sözleri zihnimde sürekli dönüp duruyor. Ya çok zalim ya da ona karşı beslediğim ve her zaman beslediğim duyguları kavrayamıyor.

Ona da söylediğim gibi, bu oyunu iki kişi de oynayabilir. Onu bu şekilde kışkırtacak cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum, ama darbenin indiğini uzaklaşırken adımlarının nasıl durakladığından anladım.

Eğer bu bir evlilik değil de sadece bir ittifak olacaksa, o zaman kendimi biraz eğlenmeye de zorlamalıyım.

Ateşe ateşle karşılık vermek benim için ilerlemenin tek yolu gibi görünüyor.

"İkisi de efsane ama MMA daha çok Phoenix'in tarzı. Bırakın tek yumrukla kazanmayı, o dövüşü kazanmaması gerekiyordu. Sana bakma fırsatımın kısa sürmesi anlamına gelse de çok iyiydi."

Ona boş bir gülümseme veriyorum, bu sınırda ürpertici yoruma karşılık söyleyecek ilginç bir şey bulamıyorum.

Bellamy yüzünde bir gülümseme ve yanında Rogue ile alana geri geliyor. Buraya geleceğini nasıl bildi bilmiyorum ama Bellamy ışıl ışıl görünüyor ve bu beni sevince boğuyor.

Çok geçmeden Rhys ve Thayer VIP bölümüne geliyorlar. Rogue ve Rhys'in arkadaşlarım için Baroque'a geldikleri ama Phoenix'in muhtemelen benden kaçmak için gelmediği gerçeğiyle göğüs bölgemde küçük bir sızı hissediyorum.

Beni neredeyse hayatımın yarısından beri tanıyor. Nişan gerçek olmasa bile, bunun bir anlamı olduğunu düşünebilirsin.

Şimdiye kadar dersimi aldığımı sanıyordum. Onun için hiçbir şey ifade etmediğimi hatırlatarak sürekli hayal kırıklığına uğramama izin vermemeliyim.

Bana grubunu anlatan Spencer'ı yarı dinlemeye devam ederken kızlara hızlıca el sallıyorum.

Birkaç biradan fazlasını içmiş ve çok dokunaklı olmaya başlıyor. Elini arkamdaki kanepenin arkasına dolayarak bana doğru oturuyor ve diğer eli dizime indiğinde nefesim dudaklarımın arasında sıkışıyor.

"Gelecek hafta sonu başka bir konserimiz var, gelmelisin. Sana sahne arkası kartı ayarlayabilirim."

Ben berbat bir insanım çünkü onun vasat grubunu izlemek için sahne arkası kartı alma düşüncesi bile beni ürkütüyor.

Telefonum çaldığında cevap vermekten kurtuldum.

Bellamy: Bilgin olsun, sanırım Rogue Phoenix'e mesaj atıp
Burada.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum,

Rogue'un yanında oturmuş daktilo yazıyor.
yüzünde şeytani bir sırıtışla telefonuna bakıyordu.

Ben: Neden?

Bellamy: Görünüşe göre o adam sana biraz fazla yakın duruyordu.

Lol Phoenix çoğu zaman ben yokmuşum gibi davranıyor. Neden umursasın ki?

Bunun açık bir evlilik olacağını söyleyen oydu, bu yüzden bir erkekle konuşuyor olmamı benden nefret etmek için başka bir neden olarak kullanacaksa, devam edebilir.

Bellamy: Belki de yapmaz. Ama bir şey bana yapacağını söylüyor.

Ben: Bundan şüpheliyim.

Bellamy: Buraya geldiğinde ne yapacağını biliyor musun?

Ben: O gelmeyecek. Ama, hayır, ne?

Bellamy: Ona bir gösteri ver.

Ona bir gösteri yap. Ona bir *gösteri* ver.

Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ve onun talimat vermesine ihtiyacım olabilir.

Birkaç dakika sonra kendimi Spencer'ın dokunaç gibi tutuşundan kurtarıyorum ve kendime bir içki daha doldurmak için masaya gidiyorum. Etrafa hızlıca bir göz attığımda diğer kızların dansa gittiğini gördüm.

Rhys gözlerini kırpmadan oturmuş, kendisinden on adım ötede dans eden Thayer'ı izliyor. Gözleri onun vücudunun her hareketini takip ediyor ve Bellamy'yle birlikte güldüğünde dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor.

Nera kayıp. Birkaç dakika önce buradaydı ama bizim bölgemizde değil ve onu dans pistinde göremiyorum.

Üzerime bir gölge düştüğünde başımı kaldırıyorum ve Rogue'un orada durduğunu görüyorum.

Kollarını kavuşturdu ve bana uyarıcı bir bakış attı. "Arkadaşına kaçmasını söylemelisin."

İçkimi bitirmeye odaklanıyorum, bu sırada iki shot tekila da dolduruyorum çünkü onlara ihtiyacım olacağını söyleyebilirim.

"Bayanlar ve baylar, o konuşuyor." Bir yudum alıp ona ters ters bakarken sesimden alaycılık akıyor: "Varlığımı tekrar kabul ettiğini bilmiyordum. Ne kadar heyecan verici." Drolly ekliyorum.

Phoenix bana sırtını döndüğünde, Rogue ve Rhys de öyle yaptı. Onlar onun en iyi arkadaşları, bu yüzden ona sadık olduklarını anladım ama...

Onlar bir zamanlar benim de arkadaşımdı.

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. Elbette beni yıllarca görmezden geldiği için asla özür dilemeyecekti ama ben de bunu beklemiyordum.

"Kaçmakta utanılacak bir şey yok." O öneriyor. "Özellikle de hala bacaklarını kullanabiliyorken."

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. "Peki neyden kaçıyor olabilir?"

"Phoenix."

Sanki kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi basit bir gerçek olarak ifade ediliyor.

Omurgam bir an için sertleşiyor ama önemsemiyorum. Phoenix onlara nişanlandığımızı söyledi mi?

"Nereden karıştırdığınızı bilmiyorum ama bunu sizin için açıklığa kavuşturmaktan mutluluk duyarım." "Hayatımla ilgili yaptıklarımın Phoenix'le hiçbir ilgisi yok." dedim.

"Senin için gelecek." Karanlık bir şekilde söz veriyor, "Ve geldiğinde, sana dokunduğu için o adamı öldürecek."

Sözlerindeki vaat ve uyarı karşısında şiddetli bir ürperti kemiklerimi titretiyor.

"Hayır, yapmayacak."

Başını eğip merakla bana bakıyor. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hiçbir fikri olmayan sensin. Benden nefret ediyor ve sonsuza kadar da nefret etmeye devam edeceğine söz verdi. Beni sahiplenmeye hakkı yok. Beni rahat bırakın ve hayatımı huzur içinde sürdürmeme izin verin."

İlk atışı geri atıyorum, sonra ikinciyi ve Spencer'ın oturup beni beklediği yere geri dönmeden önce ona bir kuş çeviriyorum.

Kollarını tekrar bana dolamasına ve bir yandan onu öpmek için cesaretimi toplamaya çalışırken bir yandan da grubunun ne kadar harika olduğunu kulağıma fısıldamasına izin verdim.

Gerçek şu ki, istemiyorum.

Son derece çekici ve hoş biri ama hiçbir şey hissetmiyorum. Vag'ım, o bana yeni gitarıyla ilgili başka bir hikâye anlatmadan önce ondan uzaklaşmak için çaresizlik içinde kendi içine katlandı ve artık ilgileniyormuş gibi yapamıyorum.

"Kemiklerinizi teker teker kırmadan önce ellerinizi ondan çekmeniz için size beş saniye veriyorum."

Ses, onun burada olduğunun farkına varmamla aynı anda gözeneklerime sızıyor. Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Phoenix'in siyah gözleriyle çarpışıyor.

Spencer'la konuşuyor ama gözleri benim üzerimde. Beni yalnız yakaladığında bana vermeyi planladığı zararın dünyasını iletiyorlar.

Bu bakışa verdiğim tepki bir beklenti ürpertisi olmamalıydı, ama oldu.

"Bir."

Yine mi bu?

"Phoenix."

Uyarıyorum. "İki."

Bakışlarında farkındalık alevlenirken Spencer ona doğru

döner. "Kim olduğunu biliyorum."

"Üç."

"Sen neden bahsediyorsun? Sixtine ve ben birbirimizi tanımaya çalışıyoruz." Kolunu arkamdaki kanepenin üzerinde durduğu yerden omuzlarıma doğru hareket ettirmeden önce söylüyor.

Ya da en azından deniyor.

O bana dokunamadan Phoenix onu yakasından yakalıyor ve hırıltılı bir "boş ver" sesiyle kanepeden kaldırıyor.

Ağzım bir karış açık, yatay ve çığlık atan Spencer'ı VIP alanından çıkarıp acil çıkışa doğru sürüklemesini izliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, insanların *ona izin vermesini* izliyorum.

"Maaate," diye homurdanan Rhys, Spencer hiçbir ağırlığı yokmuş gibi çekilip götürülürken masa devrilmeden önce içkisini kurtarmayı başarır. "Tüm bu tanıkların önünde olmaz."

Phoenix, tüm öfkesini ve kötülüğünü bu tek kişiye yöneltmiş, isteksiz bir kurbanı yeraltı dünyasına doğru sürükleyen Şeytan'ın kendisi gibi görünüyor.

Acil durum kapısı arkalarından kapanır ve gerçeküstü bir şekilde kulüpteki herkes hiçbir şey olmamış gibi yaptıkları işe geri döner.

Ayağa kalkıp çıkışa yöneliyorum ama Thayer önümü kesiyor.

"Onun peşinden gitme." Sesinde açık bir endişe ile bana söylüyor.

"Bana bir şey yapmayacak ama onu durdurmazsam Spencer'a yapacaklarından korkuyorum."

Rogue'u dinlemeliydim.

Doğrusu Phoenix'in umursayacağını düşünmemiştim. Ailelerimize ondan başka biriyle nişanlanmamı tercih ettiğini söyleyen oydu, bu yüzden bu testosteron dolu sahiplenme gösterisi kafa karıştırıcıydı.

"Seninle gelmeme izin ver." Dedi, çantasına uzanarak.

İri bir el bileğini sararak onu benden uzaklaştırıyor ve Rhys'e doğru çekiyor.

"Bu işe karışma." Sesi tartışmaya yer bırakmayacak şekilde emrediyor.

Tartışmalarını izleyerek kaybedecek zamanım yok, bu yüzden onu geride bırakıp çıkışa doğru koşuyorum ve tam kapı tekrar açılırken kapıya varıyorum.

Anka kuşu kapının önünde beliriyor ve beni görünce gözleri korkunç bir renge bürünüyor, derinlikleri yıldızsız siyah bir gece kadar karanlık.

Uzun parmakları boynuma dolanıp sıkarken üst dudağı acımasızca kıvrılıyor. Boğazımı sıkarak beni şiddetle peşinden dışarı çekiyor.

Beni duvara çarpıp yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırırken kapının kapandığını duyuyorum.

"Önce hangi kemiği kırmalıyım, Altı?" Talep ediyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Sixtine

Olduğum yerde donup kaldım, sesinin endişe verici tonu boğazımı sertçe kavramasıyla birleşince konuşmam imkansız hale geldi.

Phoenix'in izin verdiği ölçüde başımı hafifçe çeviriyorum ve yerde yatan, karnını tutup yüksek sesle inleyen Spencer'a bakıyorum. Dudağından gömleğine kan damlıyor.

Phoenix'in hesaplanmış etkinliği beni şaşırttı. Beni dışarıya, onlara katılmaya sürüklemeden önce Spencer'la sadece birkaç saniyesi vardı ve yine de kısa sürede çok fazla hasar vermeyi başardı.

"Önerin yok mu?" Göğsünden alçak sesle hırlıyor, sesi düpedüz hayvani. "Sorun değil."

Beni bırakıyor ve Spencer'a doğru yürüyüp onu gömleğinden yakalamasını dehşet içinde izliyorum. Spencer, Phoenix'in ellerinin meşgul olmasından yararlanarak ona yumruk atıyor ama Phoenix yumruğundan kolayca kurtuluyor.

"Önce dirsek." Phoenix kolunu Spencer'ın koluna geçirir ve yıldırım hızında bir hareketle, sessizlikte yüksek bir *patlama* patlayana kadar arkasından büker. Hemen ardından Spencer'ın acı dolu uluması duyulur.

Phoenix'in bakışları hâlâ sokak duvarının dibinde kıpırdamadan durduğum yere kayıyor.

Gözleri yüzükoyun yatan bedenimi tarıyor ve sergilediğim tüm teni gördükçe sonsuz derecede kararıyor. Çıplak kıvrımlarıma X-ray görüşüne sahipmiş gibi kilitlenip yanıyorlar, ancak kemikler yerine ona Spencer'ın ellerini üzerime koyduğu tam yerleri gösteriyor.

"Sırada eller var." O karar verir. "Ondan sonra her parmağın her falanksı."

Bu beni kendime getiriyor ama yeterince hızlı değil. Kırılan kemiklerin ve Spencer'ın çığlıklarının tanıdık sesini duyuyorum.

Phoenix.

"*Arrête*!" Omuzlarından tutup onu Spencer'ın üzerinden silkelemeye çalışıyorum ama neredeyse hiç hareket etmiyor ve bana dönüp bakmıyor bile. "Dur, lütfen!" Çılgınca bağırıyorum.

Beni görmezden geldiğinde, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Saf bir çaresizlik eylemi.

Sırtına atlıyorum ve uzuvlarımı ona dolayarak canımı kurtarmak için tutunuyorum. Bu hareket onu şaşırtıyor ve geri uzanıp beni tutmaya çalışmadan önce Spencer'ı düşürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Homurdanarak beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. Kafasını karıştırmak ve şu anda yerde kıvranan Spencer'dan uzaklaşmasını sağlamak için bir elimle gözlerini kapatıyorum.

Spencer'la göz göze geliyorum ve hâlâ Phoenix'in sırtında asılı duran boştaki elimle ona çılgınca bir işaret yapıyorum. "Ne bekliyorsun?" Çabalarıma tepki vermemesine biraz sinirlenerek soruyorum, "Git. *Koş*."

Phoenix kükrüyor ve elimi yüzünden çekip alıyor, Spencer tökezleyerek ayağa kalkarken kolumu tutarak beni önüne doğru savuruyor.

Beni kollarının arasında tutuyor, iri ellerinin arasına sıkıştırıyor. Burun delikleri alevlenirken gözlerinde öfkeli bir ateş parlıyor. "Onu korumanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Spencer'ın kırık bir şekilde topallayıp koşarak uzaklaşmaya başladığını görünce kafası yana kayıyor.

"Kaçsan iyi edersin." Phoenix hırlayarak peşinden gitmeye başladı ama ben kollarımı beline doladım ve ağırlığımı kullanarak onu olduğu yerde tuttum.

Spencer'ın gecenin içinde kayboluşunu izlerken göğsü öfkeyle kabarıyor. Sonunda bana dönüp baktığında, çenesi çılgın bir enerjiyle seğiriyor.

Tamamen çıldırmış görünüyor.

Tutuşumu gevşetip geri adım atmaya çalışıyorum ama çenemi kavrıyor ve beni duvara çarparak kemiklerimin zangırdamasına neden oluyor.

"Onunla ne halt ediyordun?"

Elini çenemden çekip onu geri itmeye çalışıyorum ama o sadece daha da yaklaşarak kollarımı aramıza sıkıştırıyor. "Asıl soru, neden dengesiz bir deli gibi davranıyorsun?" Bağırıyorum, sesim bulunduğumuz karanlık sokağın duvarlarında yankılanıyor, "Neden ona saldırdın? Neden *yine* hayatıma müdahale ettin? Son konuştuğumuzda çok açıktın.

beni umursamıyorsun, o yüzden git başımdan. Hayatımda ne yaptığımın seninle hiçbir ilgisi yok."

"*Her şeyin* benimle ilgisi var." Beni daha da sıkıştırarak alay ediyor.

"Nasıl?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Bu seni nasıl ilgilendiriyor?"

"İlgilendiriyor işte." Çenesini düzelterek ve bana bakarak cevap veriyor.

gözleri ağır ağır kapanıyordu.

"Hayır." Başımı çılgınca sallayarak söylüyorum. "Hayır. Bu yeterince iyi değil.

Nedenini söyle. Bunun senin için neden önemli olduğunu söyle." "Sana cevap borcum yok."

"Evet, öyle. Sen karıştın, ona zarar verdin, sen-,"

"Sana elini süren her erkeğe yapacağımı yaptım!" Kükrüyor, yüzümü tekrar kavrayıp kendisine doğru çevirirken dudaklarından vahşice kelimeler dökülüyor. "Lanet olası *ağzını* sana dayayan her erkeğe yapacağımı." "Hırsız ellerini bacaklarına, kalçalarına, yüzüne sürdüğünü gördüm. Senin üzerinde hiçbir hakkı olmadığı halde vücudunun herhangi bir parçası ona aitmiş gibi vücuduna dokunuyordu."

İtirafı karşısında şaşkına döndüm. Diğer eliyle saçlarımı yumrukluyor, parmakları kalın tellerin arasından geçerken boğazından bir inilti yükseliyor.

"Hayatta olmasının tek nedeni senin araya girmiş olman," diyor ağzını açıkta kalan boynumun kıvrımına getirip sertçe ısırmadan önce. Dişlerinin derimi parçaladığını hissettiğimde ciyaklıyorum, "Ve bu hatanın bedelini ödeyeceksin."

Deriyi ağzına alıyor, bir tür akli dengesi yerinde olmayan vampir gibi açgözlülükle emiyor. Ani, beklenmedik bir şehvetle çılgına dönmüş durumdayım, arzunun bulanıklığına direnmeye çalışırken hayatım için savaşıyorum.

Bana hiç böyle dokunmamıştı ve olayların bu şekilde gelişmesi beni şaşkına çevirdi. Amımda sıvı ısı birikiyor ve vücudumdaki her şey onun için katlanmam için bana yalvarırken özlem midemi çekiyor.

"Ben..." diye deniyorum, ama parmakları kalçalarımda, eteğimin altında ve dantelli tangamın üzerinde dans ederken, kumaşı hissederken dudaklarından tehlikeli bir hırıltı dökülürken tüm tutarlı düşüncelerimi kaybediyorum. "Ben sana ait değilim, Phoenix."

Geri çekiliyor ve gözlerinin yarıklarından bana bakıyor. "Bu yüzden mi sik beni külotu giyiyorsun? Bu gece seni becermesine izin verecek miydin?"

Sesi güçlükle seçilebiliyor, sözlerini saran mantıksız sahiplenme duygusu yüzünden bozulmuş. Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyorum. Ses tonundan patlamaya yakın olduğunu duyabiliyorum.

Ama belki de istediğim budur.

Belki de altı yıldır bekliyorum, umutlanıyorum ama o beni görmezden gelmeye devam ettikçe umutlarım yıkılıyor ve hayal kırıklığı içinde yanıyor.

Uçurumdan atlayıp onu da kendimle birlikte aşağı itmenin zamanı geldi. Ayrıca, istediği zaman istediği kişiyle yatmaya niyetli olduğunu açıkça belirtti, o halde neden bunu yüzüne vurup kendi ilacının tadından hoşlanıp hoşlanmadığını görmüyorum?

Bunca yıldır her nerede gizleniyorsa, içinizdeki kötü kaltak Six'i kucaklayın ve ona bir gösteri yapın.

"Bunun sadece sözde bir nişan ve evlilik olduğunu söyleyen sendin. Başkalarını becereceğini söyleyen sendin. Peki neden umursuyorsun?" Konuşurken birkaç parmağımı göğsünde gezdiriyorum, sonra gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. "İstediğin buysa izlemene izin verirdim, eğlencemi mahvetmek zorunda değildin."

Öfkeyle kükrerken yumruğu başımın yanındaki duvara iniyor. Saçlarımı serbest bırakıyor ve tangamı üzerimden çekip çıkarmadan önce boğazımı sıkıyor.

Dudaklarım şokla aralanıyor ve külotumu ağzıma sokuyor, eliyle çenemi külotun etrafında kapatmaya zorluyor.

"Sakın bir kelime daha etme," diye uyarıyor, parmakları amıma doğru ilerlerken ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, "Seni bağlayıp sonsuza dek bodrumuma kapatmama neden olacak bir şey söylemeden önce o güzel küçük ağzını kapalı tut."

Bir eliyle amımın dudaklarını ayırıyor ve parmaklarını kabaca yarığımdan aşağı doğru gezdiriyor, sularım onun için yolu yağlıyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken, girişime hayalet gibi giriyor, biraz baskı uyguluyor ama asla içime girmiyor.

Şeytani bir sırıtışla parmaklarını yüzümün önüne getiriyor. "Bak benim için ne kadar ıslaksın," diye homurdanıyor, parmaklarını sadece benden daha fazla uyarılma damlatacak şekilde iffetsizce incelerken sesinde bir miktar şaşkınlık var, "*Benim* için. Başkası için değil."

Onları ağzına alıyor ve sanki tadımın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Boğazında o kadar alçak sesle inliyor ki, içimde bir ürperti hissediyorum.

deri. "Yıllardır, tadının rol yaptığın melek gibi tatlı mı yoksa içinde sakladığını bildiğim şeytan gibi acı mı olduğunu merak ettim."

Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü amıma birkaç santim kalana kadar gözleri benimkilerle bağlantıda kalıyor. Eteğimi belime dolayarak beni tamamen ortaya çıkarıyor.

Sokaktan geçen ve bizi böyle gören, beni özellikle tamamen teşhir halinde gören insanlar için endişelenmeliyim, ama tek odaklanabildiğim, önümde diz çökmüşken bile gözlerimin içine tam bir hakimiyetle bakması.

Sonunda, saatler gibi gelen bir süreden sonra, bakışlarını amıma doğru kaydırıyor ve göğsünde derin bir gümbürtü duyuluyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor ve başparmaklarını kullanarak beni ayırıp daha yakından incelediğinde neredeyse olduğum yerde kalakalıyorum. "Şeytanın güzel bir yüzü olduğunu hep biliyordum. Meğer güzel bir amcığı da varmış." Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirip içine dalmadan önce söylüyor.

Dilinin klitorisime ilk dokunuşu çığlık atmama neden oluyor, ancak ses hala ağzımda olan külotun etrafından boğuk bir şekilde çıkıyor.

Beni ikinci kez yalıyor ve ben yine ciyaklıyorum. Şok, dilinin kıvrımlarımın üzerinden her geçişini daha da hassaslaştırıyor.

"Kahretsin, çığlık mı atıyorsun, Altı?" Başparmağını klitorisime sürterken bana bakarak soruyor. Ona bakamıyorum, duvara karşı kıvranıyorum, dokunuşuna doğru eğiliyor ve daha fazla sürtünme, daha fazla temas, daha fazla *şey* arıyorum. "Keşke ağzındaki tıkacı çıkarabilseydim de özgürce çığlık attığını duyabilseydim ama bu senin güvenliğin için. Bana bir daha seni başka bir adamla sikerken izletmekten bahsedersen sana ne yapacağımı bilmek istemezsin."

Kıvrımlarımın arasına geri dalıyor, elleri kalçalarımın etli kısmını kavrarken açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yalıyor. Başparmağı klitorisimi ovmaya devam ederken dili ustaca vuruşlarla amımın her santimini dolaşıyor.

Zar zor ayağa kalkabiliyorum, bacaklarım titrerken ağırlığım onun tutuşuna kaymaya başlıyor.

Parmağı amımın içinden kayıyor ve girişimi gıdıklıyor, sonunda içeri itmeden önce biraz baskı uyguluyor.

Bu gerçek dışı bir duygu, beni geriyor ve daha önce hiç olmadığım kadar açıyor ve bir çığlık atıyorum. Klitorisimi çimdikliyor, sonra dişlerini üzerinde gezdiriyor ve gözlerime yıldızlar fırlıyor.

Başımı duvara yasladım ve gözlerim kapalı, yaklaşan orgazmı geri itmeye çalışıyorum, ona

iki dakika içinde gelmenin memnuniyetini.

Ama her zaman olduğu gibi, direnişim nafile.

Dilini klitorisimin üzerinde defalarca gezdirdikten sonra parmağı içimde kıvrılırken ve ben onun etrafında patlarken sertçe ısırıyor.

Hayatımda yaşadığım en güçlü orgazmın ıslaklığı içimden fışkırırken kaslarım parmağının etrafında kasılıyor ve onu içimden çıkarmak için neredeyse hiçbir şey yapmasına gerek kalmıyor.

Piç kurusu.

Aptal, sinir bozucu, mükemmel simetrik *piç*.

Dili açgözlülükle sularımı yalamaya devam ediyor, parmağının etrafında sıkıldıkça orgazmımı daha da uzatıyor.

Külotumu tükürdüm. "İstediğimi yapabilirim, Phoenix," diye törpüledim, sonunda ona cevap verdim.

"Hayır, yapamazsın."

"Bana sahip değilsin." Nefes nefese karşı koyuyorum.

Çıkardığı öfkeli homurtu, beni kabaca çevirip bir elini sırtıma bastırarak yüzümü duvara yaslarken tam tersini düşündüğünü anlamamı sağlıyor.

"Evet, öyle." Kıç yanaklarımı ayırmadan önce hırlıyor. Parmağını tekrar içime sokuyor ve ben daha bu saldırıya alışamadan, dilinin arka deliğimi kızdırdığını hissediyorum.

Geriliyorum ve duvardan uzaklaşmaya çalışıyorum ama avucunu tekrar omurgama vurarak beni olduğum yerde kalmaya zorluyor.

Dili açıklığımın çıkıntılarını keşfederken, açgözlülükle ve utanmadan onu yalarken parmağı amımın içinde pistonlamaya başlıyor.

Başım tüm bu yeni hislerden dolayı dönüyor ve vücudumu derinlemesine keşfederken kendimden utanıyorum. Kendimle oynadım ve sayısız kez boşalmamı sağladım ama hiç kıçımla deney yapmamıştım.

Utanç yüzümü ısıtıyor, aynı zamanda beni sahiplenilmiş bir adam gibi ne kadar aç bir şekilde yediğini görünce eşit miktarda hayranlık duyuyorum. Üzerine tükürmeden önce açıklığımı tekrar tekrar yalıyor, ıslatıyor ve rahatlatıyor.

Islaklığın tenime çarptığını hissettiğimde yüksek sesle inliyorum.

İşaret parmağını amımdan çıkarıyor ve orta parmağıyla değiştiriyor. Yeni serbest kalan parmağının göt deliğime sürtündüğünü hissettiğimde nefes almayı bırakıyorum.

Dokunuşu tamamen kendinden emin, o tabu parçama sürtünürken ne istediğini tam olarak bilen bir adam gibi. Baskı uyguladığında ve parmağının ucu içime girdiğinde donup kalıyorum.

Ayağa kalkıyor ve göğsünü sırtıma yapıştırıyor, diğer eli alt karnıma doğru uzanıyor ve kalçalarımı hafifçe geriye çekerek kıçımın duvardan dışarı çıkmasını sağlıyor.

İri gövdesiyle beni çerçeveliyor, sert aleti kalçama sürtünürken, ağzı kulağıma bastırıyor.

Sanki kaçmak üzere olan korkmuş bir kısrağa konuşuyormuş gibi, "Sakin ol," diye ikna ediyor.

Parmağını ileri doğru bastırıyor ve önce birinci, sonra ikinci boğuma kadar içime girdiğini hissettiğimde bir çığlık atıyorum.

"*Ah, Tanrım,*" diye inliyorum, bacaklarım o kadar titriyor ki kendimi zor tutuyorum. Karnımın alt kısmındaki eli beni ona sabitliyor ve bir uyarılma birikintisi içinde yere kaymamı engelliyor.

"Tanrı'ya istediğin dilde yalvar, Altı," diyor, "O bana cevap verir." Parmağını kabzaya kadar içime sokmadan önce ekliyor. "Sen de öyle."

Dudaklarımdan sessiz bir çığlık dökülürken parmak uçlarımda yükseliyorum ama ondan kaçmama izin vermiyor. Eli klitorisime sürtünmek için aşağı iniyor ve kuduz bir köpek gibi nefes nefese kalmama neden oluyor.

"Çünkü sana sahibim," diye fısıldıyor karanlık bir sesle doğrudan kulağıma. Parmaklarını içime sokup çıkarmaya başlıyor, çifte saldırıya alışmama izin vermeyi umursamıyor. "Sen benim nişanlımsın, yani aslında seni istemesem de bana aitsin."

Sözleri sert ve acımasız ve içimi yırtan parmaklarının hızına mükemmel bir şekilde uyuyor. Acı ve zevkin karışımı, bir kez daha orgazmın yaklaşan gelgit dalgasıyla savaşırken cildimde bir ter parıltısı yaratıyor.

Parmaklarının her iki deliğime de girdiğini hissettiğimde, çok cepheli saldırıya direnemeyerek kollarında anlaşılır bir şekilde mırıldanıyorum.

Ellerim umutsuzca duvara tutunuyor, tutunacak herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Phoenix hızımı belirliyor, bedenimi ve tepkilerini kontrol ediyor ve ne zaman boşalacağıma karar veriyor.

Beni orgazm uçurumundan bir ileri bir geri sürüklüyor, hızını yavaşlattığında beni geri çekmeden önce tam sınıra götürüyor. Bu tatmin edici değil ve sinir bozucu.

Sonunda bana merhamet ediyor ve klitorisimi çimdikliyor. Omurgam sarsılıyor, amımdaki ve göt deliğimdeki kaslar onun sert parmaklarına kenetleniyor ve ben yüksek bir çığlıkla boşalıyorum. Uzaktan, beni duyan var mı diye merak ediyorum.

Aslında umurumda değil.

Duvara yığılmadan önce sonsuz saniyeler, hatta belki dakikalar gibi gelen bir süre boyunca boşalıyorum. Parmaklarını benden çekip yüzümü kavrıyor ve yüzünün bir kısmını aşağı indirirken yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

Beni öpeceğini düşünüyorum, bu yüzden yüzümü tutuşundan kurtarıyorum ve diğer yöne dönüp sağ yanağımı duvara dayıyorum.

Phoenix'e olan hislerim hayatımı çoktan ele

geçirdi. Yıllardır öyle.

Bana karşı acımasız da olsa, beni görmezden de gelse, beynimin ve kalbimin bir bölümünü işgal ediyor ve daha da büyümesini engellemek için aktif olarak kontrol altında tutmam gerekiyor.

Beni sevmekle ya da benimle birlikte olmaya zorlanmak yerine beni seçmekle hiç ilgilenmiyor, bu yüzden onu öpmesine izin veremem.

Bu koruyucu bir önlem. Eğer ona izin verirsem, gerçekten sonsuza dek kaybolacağımı biliyorum. Benim için bu tür bir kalp kırıklığının geri dönüşü olmayacak, bu yüzden, ne kadar zor olsa da, aramızdaki o tek bariyeri sağlam bir şekilde yerinde tutmam gerekiyor.

Bu mesafeyi korumam gerekiyor.

Ağır nefes alıyorum, söylemem gerektiğini bildiğim şeyleri söylerken kelimelerim soluk soluğa çıkıyor.

"Senden nefret ediyorum."

Ona sırtımı döndüğümde geriliyor ve eli kalçamda sıkılaşıyor, parmakları tenimi kazıyor. "Senden nefret ettiğim kadar değil."

Sözleri karşısında irkilmemeye çalışıyorum ama sert aletinin kıç yanağıma dayandığını hissetmeden önce fermuarın açılma sesini duyduğumda sertleşiyorum.

Beni becereceğini aniden fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

"K-kondom," diye boğuluyorum, şu anda düşünebildiğim tek mantıklı düşünce. "Hayır." Isırıyor ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Kabaca bana vuruş şeklinden

Kalçalarımı geriye doğru çekiyor ve eliyle boynumun arkasını kavrayıp beni yerimde tutmak için kullanıyor, yüzüm duvara çarpıyor. "Amın, çıplak sikimin her bir santiminin onu parçaladığını hissedecek."

Başım dönüyor ve kalbim küt küt atıyor. Bir parçam her zaman bekaretimi Phoenix'e vermeyi ummuştu, gerçi bu uzun süre aptalca bir hayalden başka bir şey gibi görünmedi ama bunun karanlık bir sokakta olacağını asla hayal etmemiştim.

"Burada olmaz." Deniyorum, sesim titriyor.

"Bu pis sokaktan daha iyisini hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Uzanıp elbisemin üzerinden göğsümü avuçluyor, piercingi baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. "Hayır, bu mükemmel. Burası tam da senin daracık amına girmek istediğim yer."

Aletini kalçalarımın arasına sokuyor ve kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor, kendini bana sürtüyor ve her vuruşta klipsime çarpıyor.

Eli göğsümden ayrılıp ağzıma geliyor. "Aç." Talep

ediyor.

Bir aptal gibi itaat ediyorum.

Üç parmağını boğazımın derinliklerine sokarak öğürmeme neden oluyor. "Onları ıslatsan iyi olur, alacağın tek kayganlaştırıcı bu."

Çıktıklarında tükürükle ıslanmışlardı. Parmaklarını ucuna sürtüyor ve sikini girişime yerleştirdiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. İki orgazm kaslarımı gevşetmişti, bu yüzden o içeri bastırırken kaslarımı germemeye çalışıyorum.

Aleti duvarlarımı parçalayıp içime girmeye başladığında tıslıyorum. Daha bir santim bile girmemişti ve ben şimdiden kendimi aşırı gergin hissediyordum.

Kendini daha da içeri iterken nazik ya da sabırlı değil. Kaslarımın ona yol verdiğini hissettiğinde homurdanıyor ve küfrediyor, ancak bekaretimin kanıtına çarptığında duraklıyor.

O kadar hareketsiz ki, uzun süre nefes aldığını sanmıyorum.

Hatta o kadar uzun sürüyor ki, içime tamamen oturabilmesi için onu geri itmek için kaşınmaya başlıyorum.

"Bakire misin?" Dikkatlice boş bir ses tonu kullanmaya çalışıyor, ama tek duyabildiğim ses tonunun altında yatan manik sınır.

Kalçalarımı ona doğru eğerken sinirlerimi sahte bir kabadayılığın arkasına saklamaya çalışarak, "Belli ki," diye karşılık veriyorum, "Şimdi bu konuda bir şeyler yap."

Bir kolunu ortama doluyor, diğeri önden boğazıma takılıyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve sikini biraz daha içime sokuyor.

Yeni pozisyon yakıyor ve kulak mememi ısırırken tıslıyorum.

"Ben senin ilkin miyim?" Diye soruyor ve sesinin neden bu kadar şaşırmış gibi çıktığını bilmiyorum. Son üç küsur yıldır aleti olan hiç kimsenin yanıma yaklaşmamasını sağlayarak harika bir iş çıkarmıştı. "Hiç başkasıyla yatmadın mı?"

Hayal gücümün sınırlarını zorluyor çünkü sözlerinde bir parça rahatlama duyduğumu düşünüyorum.

"Teknik olarak, hala kimseyi becermedim."

Son zamanlardaki şımarıklığımı nereden aldığımı tam olarak bilmiyorum ama Thayer'ı suçlayacağım.

Kalçalarını geri çekiyor ve sonra ileri atılıyor, ağzı kulağıma karşı duyduğum en iğrenç şeyleri mırıldanırken bekaretimi delip geçiyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, tabii daha sonra acımasızca sikilmek istemiyorsan. Yapacağım ama önce o güzel, el değmemiş amcığını parçalamam lazım. Sana kimsenin sahip olmasına izin vermediğine inanamıyorum. Kendini bana sakladın, değil mi Altı? Seni becerirken sana yapmayı planladığım tüm sapkın şeyleri fısıldamamı istedin, değil mi?"

Hayır demek için başımı sallıyorum, umutsuzca kalın boyuna alışmaya çalışırken tutarlı bir düşünce ya da konuşma yeteneğinden yoksunum ve arkamdan öfkeyle homurdanıyor. Gürültünün göğsünden tenime çarptığını hissediyorum, gücü beni sarsıyor.

"Seni yine de aldım, değil mi?" Kötü niyetle mırıldanıyor. Geri çekilir ve duraklar. "Sonuna kadar sokmama hazır mısın?"

"Daha gelmedi mi?" Telaşla soruyorum. Aldığım her nefeste parçalanacakmışım gibi hissederken, ona daha fazla katlanabilmemin imkânı yok.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır. Hâlâ üç santimlik bir mesafen var." Bununla birlikte kalçalarını öne doğru itiyor ve leğen kemiğinin kıçıma yaslandığını hissedene kadar beni kabzama kadar mızraklıyor. "İşte oldu. Şimdi hepsini alıyorsun."

Bir saniyeliğine bayılıyorum, onu kabul etmekte zorlanırken bedenim zorunlu bir yeniden başlatma moduna giriyor. O kadar kalın ve uzun ki, sanki rahmimi dürtüyormuş gibi hissediyorum.

Ve bir şey var. En yumuşak yerlerime baskı yapan metalik bir şey.

"Piercing'i olan tek kişi sen değilsin." Kulağımın kabuğuna doğru nefes alıyor ve ben titriyorum. Tanrım, aleti delinmiş.

Bunun hoşlandığım bir şey olduğunu düşünmemiştim, ama tenim ısınıyor ve kızarıyor ve amım tepki olarak onun etrafında sıkılıyor. Bunun beni tahrik ettiğini ve beni yeni uyarılma seviyelerine getirdiğini inkar edemem.

Ağzı aşağı iniyor ve derimi ısırmadan önce boynumun sütununu yalıyor, beni bir hayvan gibi işaretliyor.

Nefesini tutarken alnı omzuma dayanıyor, sanki içimde hareket etmemek insanüstü bir çaba gerektiriyormuş gibi.

"Vay anasını, çok sıkısın." Geri çekiliyor ve bir kez daha güçlü bir şekilde içime giriyor. İçime hoyratça girmesi karşısında kırık bir şekilde inliyorum, kaslarım onun hâkimiyetine boyun eğiyor. "Her çekişimde amın sikimi dışarı itiyor. Bu seni iyi bir kız mı yoksa kötü bir kız mı yapar bilmiyorum." Kıçıma sert bir tokat atıyor ve ben haykırıyorum.

Elleri aşağı inerek kalçalarımı kontrollü bir şekilde kavrıyor ve içimde emin, keskin hamlelerle hareket etmeye başlıyor. Sabit ama acımasız bir tempoyla içime giriyor, kalçalarının her hamlesi içimde dibe vururken çığlık atmama neden oluyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Hâlâ halüsinasyon görüyormuşum gibi hissediyorum, birazdan gözlerimi kırpıştırıp uyandığımda her şeyi hayal ettiğimi fark edeceğim. Phoenix'le seks yapmakla kalmayıp, daha on dakika önce başka bir adama saldırdığı pis bir ara sokakta duvara yaslanıp bekaretimi alması gerçek dışı geliyor.

Tek odaklanabildiğim şey, o içime pompalarken beni tüketen çıldırtıcı şehvet.

"Oh... *oh, putain*..." diye inliyorum onun itişleriyle birlikte.

Çenemi tutuyor ve başımı çenemden geriye doğru eğerek yukarıdan yüzüme bakıyor.

"Uzun zamandır bu kadar Fransızca konuştuğunu duymamıştım," diyor ve içime girerken doğrudan gözlerimin içine bakması daha da ezici ve samimi. "Bunun sevdiğin anlamına geldiğini biliyorum. Senin gibi iyi bir kızın bu kadar sert sevebileceğini kim bilebilirdi?"

Tepki olarak istemeden kaslarımı sıkıyorum ve o da alnını benimkine dayayarak küfrediyor. "Yapma bunu." Kıçıma tekrar şaplak atarak uyarıyor, "Sen boşalana kadar beni boşaltamazsın."

Eli önümü sarıyor ve klitorisimi tokatlıyor.

Bedenim ani temasla sıçrarken başım öne doğru fırlıyor ve onun elinden kurtuluyor. Tekrar vuruyor ve bacaklarım bükülüyor, yanağım duvara çarpıyor.

Sonra, üç parmağını alıyor ve öncekinden daha sert ve daha hızlı iterken klitorisime karşı daireler çiziyor.

"Phoenix..." diye inliyorum.

Hiçbir uyarı yok. Bir saniye, acı veren zevki azaltmaya çalışarak dokunuşundan uzaklaşıyorum, sonra yüksek bir çığlıkla geliyorum. Kukum Phoenix'in sikine o kadar sert yapışıyor ki, kaslarımı lezzetli bir yanık tutuşturuyor.

Homurdanıyor ve içimde dibe vurup hareketsiz kalmadan önce birkaç kez daha pompalıyor.

Beni kalçalarımdan sıkıca tutup her damlanın içeride kaldığından emin olurken, sikinden ve içimden döl fışkırdığını hissediyorum.

İkimiz de nefes almaya çalışırken, aleti hâlâ içimde gömülü ve vücudu benimkine sarılmış halde birkaç saniye öylece kalıyoruz.

O an solumuzdan gelen ıslık ve tezahürat sesleriyle bölünüyor. Kafamı çeviriyorum ve sokağın ağzında iki adam görüyorum, yüzleri karanlık tarafından maskelenmiş ve ayırt edilemez hale getirilmiş.

Benden ne kadarını anlayabileceklerini bilmiyorum, ama sonraki sözleri az önce aramızda ne olduğunu tam olarak bildiklerini ortaya koyuyor.

"Evet, onu iyi becer, dostum." İlki alay ediyor, arkadaşı onu omzundan alkışlarken bana doğru imalı sözler söylüyor. Her ikisinin de konuşmaları bulanık, sanki elli yaprak rüzgârda kalmış gibiler.

Phoenix'ten uzaklaşıp eteğimi kıçımdan aşağı sıyırırken panik beni tüketiyor. Phoenix'in fermuarını çektiğini ve döndüğünü duyuyorum, vücudumu onlardan saklamak için olduğunu düşündüğüm bir hareketle bana yakın duruyor.

"Siktirin gidin," diye bağırıyor, onlara doğru tehditkâr bir adım atıyor ve kaçışmalarını sağlıyor. "Ölü adamlar." Kendi kendine mırıldanıyor.

O arkasını döndüğünde ben de kıyafetlerimi düzeltmeyi bitirmiş, birbirine karışmış saçlarımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Gözleri üzerimde geziniyor, beni tepeden tırnağa süzerken bakışları okunmuyor. Saçımı kulağımın arkasına ittiğimde bakışları bileğimde duruyor ve gözleri kısılıyor.

"Şimdi ne olacak?" Ne olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum.

Otuz dakika önce birbirimizden nefret ediyorduk ve eminim hâlâ da ediyoruz. Ama aynı zamanda birbirlerine doyamayan iki seks delisi hayvan gibi seviştik, bu yüzden işlerin eski haline dönmesine imkân yok.

...değil mi?

Tam güldüğü sırada yağmur yağmaya başlıyor, öfkeyle karışık gürültülü kıkırdamalar beni hiç rahatlatmıyor.

"Şimdi ne olacak?" Alaycı bir şekilde tekrarlıyor.

"Evet," diyorum, o bana doğru yaklaşırken çenemi ona doğru eğiyorum. "Şimdi ne olacak?" Sesimi güçlü tutmaya çalışarak tekrarlıyorum.

"Şimdi, her zaman olduğu gibi senden nefret etmeye devam ediyorum. Bunun bir şeyi değiştireceğini mi sandın?" Diye soruyor, sesi alaycı. Dölünün kalçamdan aşağı aktığını hissedebildiğim gerçeğiyle o kadar çelişkili geliyor ki. Bana doğru bir adım atıyor ve dudak büküyor, "Aletimi ıslatmam gerekiyordu ve sen de önümde duran ilk müsait delik oldun."

"Yalan söylüyorsun," diyorum ve sesim hafifçe titriyor. Keşke bu zayıflığımı ondan saklayabilseydim, ama acımasız sözlerinin altında kayboluyor.

Ona inanmıyorum. Seks yaparken tüm bunları söyleyip, aletini içimden çıkardığı anda geri adım atmasına imkân yok.

Kimse bu kadar zalim olamaz.

"Partide bulduğum bir sonraki kızı becerdiğimi gördüğünde ne kadar doğru söylediğimi anlayacaksın."

Onu omuzlayarak geçip ara sokaktan koşarak uzaklaşırken yağmur damlaları gözyaşlarımı maskeliyor.

Bir keresinde bana canımı yakabilecek tek kişinin kendisi olduğunu söylemişti ve bu sözünü her *zaman yerine getirdi.*

Neden beni şaşırtmasına izin verdiğimi bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Phoenix

Aklımı kaçırdım.

Aslında, son otuz dakika içinde o kadar çok kez kaybettim ki, tam olarak nerede ya da ne zaman kaybettiğimi belirtebileceğimden emin değilim.

Rogue'un bana gönderdiği resmi gördüğümde miydi?

Yirmi dakika sonra Baroque'a vardığımda Sixtine'i hala o herifin kollarında bulmak mı?

Başka bir adam onu sikerken beni izlemekle tehdit ettiğinde mi?

Bu düşünceyle hırladım, öfkem göğsümü yaktı. Beni deviren kesinlikle buydu, ama sonra düşmeye devam ettim.

Sonunda onun tatlı amcığını yaladığımda ve pert klitorisini ağzıma aldığımda.

Islak sıcağının içine sonuna kadar girdiğimde beni ne kadar sıkı kavradığını görünce neredeyse bayılacaktım.

Sanki onu beceriyormuşum gibi Fransızca mırıldanması ve küfretmesi ona İngilizce konuşmayı unutturmuştu.

Etrafımda parçalanırken adımı nasıl inlediğini. Nasıl da boşalmaya devam ediyor, beni daha derinlerine çekiyor ve kendi orgazmımı içimden çekip çıkarıyordu.

Dediğim gibi, aklımı kaçırdım.

Daha da önemlisi, kontrolü kaybettim.

Uzun bir süre boyunca, muhtemelen gözlerimi her kapattığımda, birlikte geçirdiğimiz o anların her bir parçasını tekrarlayacağımı biliyorum.

Çünkü bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim.

Ondan çıktığım ve yakında ölecek olan o adamları kovaladığım anda her şeyi berbat ettiğimi fark ettim.

Bana ait olmayan birine dokunmuştum.

Onu gerçekmiş gibi sahiplenmeye çalışmıştım, bu asla gerçek olamayacak bir sahtekârlıktı. Onun tadına bakmama izin vermek şimdiye kadar yaptığım en aptalca ve en tehlikeli şeydi.

Çünkü şimdi bile, aramıza mesafe koymak için umutsuzca bir girişimde bulunarak ona fırlattığım acımasız sözlerden kaçışını izlerken, düşünebildiğim tek şey, en çok istediğim kişiyi avucumun içine aldığım ve ilerlemek için sahip olduğum tek yolun onu uzaklaştırmak olduğudur.

Bileğindeki uğur böceği dövmesini tekrar görmek, onun asla benim olamayacağını hatırlattı.

Ben ne istersem isteyeyim, onu başkasının olarak işaretleyen kalıcı bir sembol almıştı.

Ve onu istiyorum.

Onu kollarımda, sikimin üzerinde, dudaklarım onun dudaklarında olsun istiyorum.

Onu kendim için istiyorum, Astor'un hatırası ve onun üzerindeki iddiası lanetlensin.

Sonunda ona olan ihtiyacıma teslim oldum ve yıllardır bana doğru gelen tek şey bu oldu.

Bekâretini almak beklenmedik bir bonus oldu ve etrafıma ne kadar rahat oturduğunu düşündükçe içimdeki hayvan sahiplenme duygusuyla mırıldanıyor.

Boku yedim.

Umduğum gibi onu sistemimden atmak yerine, onu bir şekilde derimin daha derinlerine gömmeyi başardım.

Peşinden koşmak ve onu ikinci raunt için buraya sürüklemek istiyorum, bu sefer göğüslerine boşalmadan önce dizlerinin üzerine çökecek.

Kendini topla, kendimi azarlıyorum, *bu bir daha olamaz.*

Hayal kırıklığı içinde elimi yüzüme sürüyorum ve kulübe geri dönüyorum.

Artık boş olan VIP alanının önünden geçip üst kata doğru devam ediyorum.

İki güvenlik görevlisi kapıyı koruyor ve beni tanıyana kadar durdurmak için hamle yapıyorlar. Yolumdan çekiliyorlar ve ben de kapıyı çalmadan genel müdürün ofisine giriyorum.

İmzaladığı kâğıtlardan başını kaldırıp bana baktı.

"Son otuz dakikaya ait tüm kamera görüntülerine ihtiyacım var. Özellikle de ön kapıya ya da sokağa yönelik olanlar."

***

"Sonunda onu istediğini itiraf etmeye hazır mısın?"

Beni dengesizleştirmeye ve oyunumu bozmaya çalışıyor, böylece Be
n. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Rhys." Belli belirsiz cevap veriyorum. COD'da oyuncusunu vurup öldürdü.

Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve oyun kumandasını yanındaki kanepeye fırlattı. Kaybetmenin onu konudan uzaklaştıracağını düşündüysem, yanılmışım.

"Üç gece önce Baroque'a girip Altı'yı kaçırmandan bahsediyorum. Birlikte olduğu adam hala yardımsız nefes alıyor mu yoksa onu bir yerlerde solunum cihazına mı bağladınız?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o gülüyor.

"Ve sen onu istemiyormuş gibi davranıyorsun." Başını inanmaz bir şekilde sallayarak söylüyor.

"Bilmiyorum. Kardeşim öldüğü sürece mutlu olamayacak, hepsi bu."

Bu düşüncenin sonunu seslendirmiyorum. *Ve o benim karım olduğu sürece, başka kimsenin ona dokunmasına izin yok.*

"Süper mantıklı."

Onun söz konusu olduğu yerde mantıklı olmak diye bir şey yok. Özellikle de son üç günümü onun ringdeki videosunu izleyerek geçirmişken.

Gözlerimi her kapattığımda, yüzünü duvara yasladığı, kalçalarını geriye doğru kavislendirdiği, bir hayvan gibi içine girerken kıçını dışarı çıkardığı görüntüleri yeniden canlandırıyorum.

Onu bulup ikinci raunda -ve belki de üç, dört, beş- çıkmak yerine, aletimi mutlu etmek için kendime gönderdiğim videoyu kullanmak zorunda kalmıştım.

İşi zar zor yaptı.

Artık sikim onun amının darlığını hissettiğine göre, Six ile ikinci raunttan başka bir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyor, ona mevcut herhangi bir deliğin yapabileceğini tekrar tekrar iddia etmeme rağmen.

Aletim kıpkırmızı ve ham ve hâlâ bir boşalmaya şiddetle ihtiyaç duyuyor. Ne yazık ki benim için, istediği tek şey sonsuza dek nefret etmeye yemin ettiğim geveze bir kızıl gibi görünüyor.

***

Kahkahasını duyduğumda mutfakta bira içiyordum. Partinin gürültüsünü yarıp bana ulaşıyor ve uğursuz bir ürperti eşliğinde omurgamdan aşağı süzülüyor.

Devam eden kahkahaları takip ederek malikanenin geniş oturma alanlarından birine giriyorum ve burada parti için bir bira pong masası kuruyoruz.

Six, masanın bir tarafında Nera'nın yanında duruyor ve RCA'dan isimlerini hatırlamaya zahmet etmediğim iki adamla karşı karşıya geliyor.

Kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslanıyorum, Nera'nın kulağına fısıldadığı şeye karşılık yüzünde bir gülümsemeyle bardakları birayla doldururken gözlerimi ona dikiyorum.

"Buraya geri dönmen konusunda sana ne demiştim?"

Omurgası sertleşiyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladığında dökmenin ortasında donup kalıyor.

Aletim pantolonumun içinde efendisini tanımış gibi seğiriyor ve şimdi ona takıntılı görünen yeni bir parçam olduğu için onu boğmak istiyorum.

"Hatırlayamıyorum," diyor, omzunu kaldırıp omuz silkiyor. Masanın diğer ucunda umutla bekleyen iki sikiciye doğru dönüyor. "*Beyler*, neden bira pongu oynamıyoruz?"

Birbirlerine hayatlarının en güzel gününü yaşamak üzere olduklarını fısıldadıklarına şüphe yok.

"Hayır." Emrediyorum. Cevap vermeyince, adını homurdanıyorum, "Sixtine."

Beni görmezden geliyor, son fincanı yerine koyuyor ve sonra çocuklara doğru dönüyor.

"Umarım hepsini çıkarmaya hazırsındır." Utangaç bir gülümsemeyle söylüyor. Onları avucunun içine almış.

Azı dişlerim birbirine kenetlenirken çenemde bir kas titriyor.

Bana boyun eğmeyi reddetmesi, elim boğazını kavrayıp hava akışını keserken onu bu masada becermek için yeni keşfettiğim çaresizliğimi körüklemeye hizmet ediyor.

Çocukların yanına doğru yürüyorum ve onlardan birinin

üzerinde yükseliyorum. "Çekilin."

Ellerini savunurcasına havaya kaldırarak geri çekildi ve aceleyle uzaklaştı, beni yavaşça masaya dönmek zorunda bıraktı.

Bir pinpon topu alıp parmaklarımın arasında ustalıkla hareket ettiriyorum, o bana dik dik bakıyor, kızgın saçları öfkesini yönlendiriyormuş gibi hafifçe dikiliyor.

Kazak üzerine giydiği deri ceketi, siyah eteği ve motorcu botlarıyla eşleştirmiş.

Kıyafeti her zamanki tarzından biraz daha kaba ama gerçek dışı görünüyor ve genel olarak ve özellikle şu anda erkekler üzerinde yarattığı etki hakkında kesinlikle hiçbir fikri yok.

İlgilerini hissedebiliyor ve ona bakışlarını hissedebiliyorum, sanki onlara izin verecekmişim gibi saldırmak için bir fırsat kolluyorlar.

Neden olduğu kargaşayı iki nedenden dolayı fark etmiyor. Birincisi, ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Yüzünün her bir özelliğinin nasıl fiziksel bir mükemmellik taşıdığından, parıldayan gözlerinin ve dolgun dudaklarındaki gülümsemenin her bir bakışının, herhangi bir erkeğin sırf onları bir an daha görme şansı için ciddi bir suç işleme isteği duymasına nasıl yettiğinden haberi yok.

İkincisi, gözleri bana sabitlenmiş, başka hiçbir şeyi görmüyor gibi görünüyor ve bu beni mutlu etmiyorsa *lanet olsun.*

"Ne yapıyorsun?"

"Oynuyorum."

"Neden?"

"Striptiz bira pongu oynayacağına bir an bile inanmıyorum," diyorum, atmaya hazırlanırken kolumu ileri geri çekerek, "Sen bunun için fazla iyi bir kızsın." Topu fırlatıyorum ve mükemmel bir şekilde bardaklarından birine düşüyor. "Aslında soyunmak istemediğini itiraf ettiğinde ön sıradan yer istiyorum."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda ona sırıtıyorum.

Birasını yudumluyor, saçındaki tokayı tutup açıyor, saçlarının dramatik dalgalar halinde etrafından akmasına izin veriyor ve beni bir anlığına hipnotize ediyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor ve klipsi masanın üzerine koyuyor. Bunun bir giyim eşyası sayılıp sayılmayacağı konusunda onunla tartışmıyorum. Şu ana kadar sadece beni haklı çıkarıyor. "Vücudumdaki takılar için de aynı şeyi söylememiş miydin?"

Hâlâ yanımda duran diğer adam ilgiyle ona bakıyor. Gözlerinin göğüslerine indiğini ve sonra yavaşça aşağıya doğru devam ettiğini izliyorum...

"Siktir git." Ona hırladım. Taşaklarıma tekme yemeye ihtiyacım olduğu gibi, onun meme ucunu delen başka bir adama da ihtiyacım var.

Ortadan kayboluyor.

Nera bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de cevap olarak kollarımı iki yana açıyorum. "İkiye bir. Beni yenmek kolay olmalı."

"Aslında bundan da çekileceğim." Nera, içkisini alıp uzaklaşmadan önce Altı'ya sert bir bakış attı.

Böylece Altı ve ben, bakışlarımız masanın karşısında birbirimize kilitlenmiş bir şekilde hesaplaşıyoruz.

Topu fırlatır ve masayı tamamen ıskalar.

"Her zaman berbat bir nişancıydın," diye mırıldanıyorum.

Top

. Göz ucuyla onun sertleştiğini görüyorum.

Ona geçmişten bahsettiğimi hiç sanmıyorum.

onu sevmediğime bağlıyorum. Kesinlikle az önce söylediğim kadar nostaljik bir şey söylemedim.

Ama gerçek bu. Türü, şekli veya boyutu ne olursa olsun o her zaman bir top düşürücü olmuştur. Basketbol ya da beyzbol oynamak için ona asla güvenemezdik ve bu onu geride bıraktığımız tek zamandı.

"Evet, ama sen beni ormanda ve mısır tarlalarında kovalamakla o kadar meşguldün ki bana nasıl fırlatılacağını öğretemedin."

Kendi sözlerine şaşırmış görünüyor, kalın kalın yutkunurken boğazı çalışıyor.

Çoktan ölmüş ve yeniden canlanma umudu olmayan bir şeyi anımsamakla tehlikeli bir zeminde ilerliyoruz.

Daha fazla ilerlemeden bu konuşmanın kapısını kapatıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bu benim işimi kolaylaştırır o

zaman."

Topu fırlatıyorum.

Bir bardağın içine düşüyor.

Deri ceketini silkerek yana fırlatıyor ve yakındaki bir sandalyenin üzerine düşüyor.

Her şeye rağmen oynuyor gibi görünüyor. Bakalım cesareti ne kadar sürecek.

Fırlatıyor.

Top, çevredeki bir fincanın kenarına çarpar ve sonunda yanlış tarafa sıçrayarak masanın dışına çıkar.

Onu kızdırmak umuduyla cık cık ediyorum ve tekrar alıp fırlatmaya başlıyorum.

Bakışlarının topu bırakıp benimkiyle buluşmasını bekleyerek duraklıyorum. Gözlerimi kapatıp topu fırlatıyorum ve topun sıvıya çarparken çıkardığı sesi duyunca sırıtıyorum.

Göz kapaklarımı aralayıp karanlık gözlerle kollarını karnının üzerinde kavuşturmasını, kazağının kenarlarından tutup yavaşça üzerine çekmesini izliyorum

Başı, siyah bir bluzun gergin kumaşını iten çok şımarık göğüsleri ortaya çıkardı.

Sütyen giymediği çok belli.

Göbeği görünüyor, çillerle tozlanmış soluk teninin çizgileri kalçalarının altında duran eteğin içinde kayboluyor.

"Oynamayacağımı düşündün, değil mi?" Alay ediyor, bu sefer sırıtma sırası onda. "Devam et, sana ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim."

Topu fırlatıyor, yine ıskalıyor.

Kendime geldiğimde burun deliklerim alevlendi. Herkesin içinde başka bir kıyafetini çıkarmasına izin vermemin imkanı yok.

Yumruğumu topun etrafında sıkıyorum ve atmayı reddederek masanın üzerine koyuyorum. "Kaybettiğini kabul et ve burada duralım."

"Hayır," diyor, "Oynamaya devam et."

Beni açıkça kışkırtıyor. Yine kendimi kaybetmemi mi istiyor?

Yumruğumu açıyorum ve elimdeki ezilmiş pinpon topuna bakıyorum.

"Al, bunu kullan." Bana havada kaptığım bir topu fırlatarak dostane bir şekilde söylüyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Hırlıyorum, akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı. "Okulun yarısına memelerini mi göstermeye çalışıyorsun?"

"Neden olmasın? Ben bekarım."

"Sen *nişanlısın*." Homurdanarak onu düzeltiyorum ve kimsenin beni duymaması için sesimi alçak tutuyorum.

Kahretsin, bu kelimeler kulağa hoş geliyor.

Sol elini avuç içi bana bakacak şekilde yukarı kaldırıyor ve parmaklarını oynatıyor. "Yüzüğüm yok." "Ya da gerçek bir nişanlım."

Astor'u düşünmeye çalışıyorum, kendime onun kızını tekrar beceremeyeceğimi söylemeye çalışıyorum, ama şu anda akıllı ağzını susturana kadar onu aletimle boğma ihtiyacı beynimde ve vücudumda tahribat yaratıyor.

"Benimle oynama." Topu fırlatıp onun kalan fincanlarından birine düşmesini izleyerek söylüyorum.

Bu bir tehdit ve umarım o da bunu böyle

algılar. Ama tabii ki almıyor.

Gözlerini benden ayırmadan hafifçe öne eğiliyor, başparmaklarını eteğinin altından uzatıp külotunun bandının altından geçiriyor.

Tangasını yavaşça bacaklarından aşağı çekişini izlerken boğuk bir nefes göğsümde sıkışıyor, sonunda eteğinin kenarını geçip dizlerinin üzerinden devam ederken dantelli kumaşı ortaya çıkarıyor.

Bir bacağını külotundan çıkarıyor, sonra diğerini. Fincanı kapıyor, pinpon topunu çıkarıyor, birayı yudumluyor, külotunu yerine bırakıyor ve aramızdaki masaya geri koyuyor.

"Yoksa ne olur?" Gözünü kırpmadan bana dikerek meydan okuyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Phoenix

Ruh halim bir kalp atışının çırpınışıyla siyaha dönüyor.

Masanın etrafından dolanıp ona doğru hışımla ilerliyorum, fincandan külotunu alıp pantolonumun cebine sokuyorum ve üzerine atılıyorum.

Hiç durmadan onu kolundan tutup sessizce peşimden sürüklüyorum.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Sesi tizleşti ve
telaşlı.

Cevap vermiyorum, yatak odamın kapısına ulaşana kadar onu koridorda peşimden sürüklemeye devam ediyorum. Kapıyı açıyorum ve içeri girip kapıyı çarpmadan önce onu önüme atıyorum.

Sessizliğin içinde bir silah sesi gibi patlayan yumuşak bir *klik sesiyle* kilidi çeviriyorum.

Şok içinde dudaklarını aralayarak bana doğru
döndü. "Ne yapıyorsun?" Tekrar sordu.

Yatak odamın sağ tarafındaki çekmecelere doğru yürüyorum ve birini açıyorum, o bana bakmaya devam ederken bir şeyler alıp yatağın üzerine atıyorum.

"Phoenix?" Diye soruyor, sesi artık emin değil.

Artık onu bir odada tek başına tuttuğum ve istediğimi yapabildiğim için cesareti katlanarak azalıyor.

Çekmeceyi kapattım ve ona doğru döndüm.

Ben bir adım ileri atıyorum, o bir adım geri atıyor, dizleri yatağımın kenarına çarpıp oturmak zorunda kalana kadar geriye doğru yürüyor.

"Beni kışkırtmaya çalışıyordun." Isırarak söyledim.

Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bunu yapmayacağımı söyleyerek beni ilk sen kışkırttın."

"Beni kışkırtmaya çalışıyordun," diye tekrarlıyorum, başparmağımı titreyen alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve gözlerindeki belirsizliği görmekten zevk alıyorum, "ve işe yaradı." Fısıltıyla devam ediyorum.

Dikkatinin dağılması, bileğine kilitlenmeden önce kelepçeyi görmemesine yetiyor.

"Nesin sen- Phoenix!" Onu yatağa sürüklerken çığlık atıyor.

Zinciri yatak direğinin etrafına doluyorum ve ikinci kelepçeyi bileğine geçirmeden önce serbest kolunu başının üzerine indirmeye zorluyorum.

Gözleri kocaman ve hissettiği her şeyi o kadar güzel resmediyor ki, bu anı ölümsüzleştirmek için bir fotoğraf çekmek istiyorum.

Belirsizlik, biraz korku, endişe ve en şaşırtıcı olanı da beklenti var.

Ayağa kalkıyorum, sertleşmiş sikimi kot pantolonumun üzerinden avuçlayarak onu önümde uzanırken izliyorum.

Bu pozisyonda göğüslerinin alt tarafı ekin üstünün altından dışarı bakıyor, pembe meme uçları kızdırmak için yeterince görünür ama çoğunlukla üstü tarafından gizleniyor. Eteği hafifçe bükülmüş, uyluğunun ortasının üzerinde dururken yine de amını örtüyor.

Eteğinin altında çıplak olduğunu ve muhtemelen benim için ıslandığını hatırladığımda bir şehvet sarsıntısı doğrudan sikime vuruyor.

Sinirli bir çığlıkla kelepçelerini çekiştiriyor.

Metal metale gürültüyle çarpıyor, ama o sıkıca bağlanmış durumda. Beklenti dolu gözlerle ilerleyişimi izliyor.

"Nix, ne yap-," Tekrar deniyor ama bu sefer cümlesinin geri kalanını elimle boğuyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyorum parmaklarıma karşı, ağızlarımız sadece elimle ayrılıyor, "Sana bana öyle dememeni söylemiştim."

Diğer elim sağ uyluğunun iç kısmını, dizinin hemen üstünü kavramak için hareket ediyor.

Nefesi kesiliyor, elime değdiğini *hissediyorum* ve gözleri açılıyor.

Tek dokunuşla.

Sanki canlı bir tele takılmışım gibi bana tepki vermesi için tek gereken bu. Gözünü kırpmadan bana bakarken, göğsü kesik kesik aldığı nefeslerin ritmine eşlik ederek inip kalkıyor.

"Hiç dinlemiyorsun ki. Bu geceden sonra bu değişecek."

Elim yavaşça uyluğunun iç kısmına doğru ilerliyor, eteğinin altında kaybolmadan önce zar zor bir fırçayla tenini sıyırıyor. Parmaklarım uyluklarının üzerinde gezinirken gözleri daha da açılıyor ve sonra klitorisine doğru çok hafif bir hayalet gibi süzülüyor.

Sığır sopasıyla vurulmuş gibi sıçrıyor, dokunuşumdan uzaklaşıyor ve bu süreçte yatağın daha da yukarısına çıkıyor.

O çok hassas.

Elimi vücudunda gezdirmeye devam ediyorum ve sonra belini kavrıyorum, bunu yaparken parmaklarımın sahiplenici bir şekilde tenini kazması hissinin tadını çıkarıyorum.

Bacaklarının arasındaki yatağa bir dizimi atıyorum ve ona doğru eğilirken kendimi dengelemek için kullanıyorum, elimi ağzından çekiyorum ve ağırlığımı tutmak için yüzünün yanına koyuyorum.

"Bunun için seni geri alacağım," diye uyarıyor tekrar konuşmasına izin verildiği anda, sesi meydan okurcasına.

Alay ediyorum ve cevap vermiyorum, sessizliğim ona küçük tehdidi hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylüyor.

Deneyebilir.

Belini serbest bırakıyorum, bir elimle kotumun düğmelerini açıyorum ve sikimi çıkarıyorum, yumruğumu sert uzunluğumda o kadar acımasızca yukarı ve aşağı pompalıyorum ki derinin üst katmanını yıpratabilirmişim gibi geliyor.

Taşaklarımın kalktığını hissetmem uzun sürmüyor, bu yüzden vücuduna doğru sürünüyorum ve aletimi ağzına götürüyorum, piercingimin soğuk metali dudaklarına dayanıyor.

"Ağzını aç." Talep ediyorum. Hemen açmayınca çenesini kavradım. "Ben seni yapmadan önce aç."

Gözleri bana hançer gibi saplanıyor. "Fuc-,"

Bana küfrettiğinde küçük açıklıktan yararlanıyorum ve sikimi dudaklarına doğru itiyorum.

Şaşkınlıkla haykırıyor, yanlışlıkla ağzını daha geniş açıyor ve boğazının arkasına çarpana kadar aletimi ağzının içinde daha derine sokmama izin veriyor.

"İşte oldu." İnlemekle inlemek arasında bir yerde mırıldanıyorum, "Şimdi iyi bir kız ol ve em."

Ağzını kapatamasın diye ucunu içeride bırakarak birkaç santim dışarı çekiyorum ve sonra tekrar içeri itiyorum.

Beni tekrar ağzına alıyor, boğazının arkasına tekrar vurduğumda yanaklarını çukurlaştırıyor ve öğürmesine neden oluyor.

"Siktir, aynen böyle. Aynen böyle."

Destek için yatak çerçevesini kullanarak ve daha iyi bir açı sağlamak için öne doğru eğildim ve tekrar tekrar içeri ve dışarı pompalamaya başladım.

Ağzı inanılmaz hissettiriyor - sıkı, sıcak ve ıslak ve ilk iki dakika içinde boşalmamak için her şeyimi harcıyorum.

"Sen çok iyi bir sürtüksün." "Böyle sakso çekebileceğini bilseydim, seni Max'le yakaladıktan sonra dizlerinin üzerine çöktürdüğümde sikimi gırtlağına kadar sokardım."

O şerefsizin ona ellerini sürdüğünü düşündüğümde ruh halim kararıyor.

"Sana dokunmasına asla izin vermemeliydin."

İnliyor ve titreşimler doğrudan aletime, omurgama vuruyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Ona bakıyorum ve darmadağın olmuş.

Onu sikimle boğduğum için yanaklarında ve gözlerinin kenarlarında yaşlar kuruyor, prekumla karışık tükürük dudaklarını kaplıyor ve çenesinden ve boynundan aşağı akıyor ve hiç bu kadar ateşli görünmemişti.

Ama şimdi merhamet zamanı değil.

"Şimdi çekeceğim. Ağzını açık tut, sikimin o ateşli ağzına girip çıktığını görmek istiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde söyleneni yapıyor ve sikimi ağzından tamamen çıkarıyorum.

Tekrar içeri itiyorum, sonra yavaşça dışarı çekiyorum.

Bunu birkaç kez daha yapıyorum, benim için zevki, onun için işkenceyi uzatıyorum.

"Seni öpmeme izin verecek misin?"

Bu soruyu neden şimdi sorduğumu bilmiyorum. Seviştiğimizde başını benden çevirmişti ama bu üzerinde düşündüğüm ya da düşünmeme izin verdiğim bir şey değildi.

En azından kapsamlı olarak değil.

Belki de şu anda onun ağzına odaklandığım içindir.

Başını hayır anlamında sallıyor, boş ağzını sonuna kadar açık ve sikime hazır tutuyor.

Reddedince dişlerim birbirine çarpıyor. Onu öpmek *istediğimden* değil, sadece beni bu yönünden iki kez mahrum etmesinden nefret ediyorum.

Onun yerine ağzına tükürüyorum, onu öpmeme izin vermese bile onu işaretleme yöntemim ve gözleri şehvetle buğulanıyor.

Bunu en az benim kadar seviyor ve onun da benim kadar sapkın olabileceği düşüncesi içimdeki hayvanın gururla kükremesine neden oluyor.

Sikimi tekrar içeri sokuyorum ve boğazının yarısına gelene ve burnu pelvisime bastırılana kadar sonuna kadar itiyorum.

Birkaç kez daha içeri ve dışarı pompalıyorum, boğazı artık tamamen gevşemiş ve öğürme refleksi çoktan gitmiş. Her itişte, dili şaftımın etrafında dönüyor ve başımdaki mücevherin etrafında dönüyor. Dilinin piercing üzerindeki her kıvrımı, omurgamı titreten lezzetli bir sürtünme ekliyor.

Tekrar yüksek sesle tıkandığında ve gözlerinden taze yaşlar döküldüğünde, taşaklarım yukarı çekiliyor ve uzun sperm fıskiyeleri sikimden fışkırıp ağzına giriyor.

Orgazmın dalgalarına binerken ürperiyorum, işim bitene kadar sikimi olduğu yerde tutuyorum.

Kendimi çekerek, yüzüm onunkinin tam üstüne gelene kadar alçalıyorum.

"Göster bana." Ağzını daha geniş açarak boğazının arkasında biriken döllerimi gösterdi. "Ağzını kapatmadan yut."

Söyleneni yapıyor ve benim dölüm boğazının derinliklerinde kaybolmadan önce kaslarının çalışmasını izliyorum.

Kulağını ısırmadan önce homurdanıyorum. Çığlık atıyor. "Bir dahaki sefere beni kışkırtmayı düşündüğünde bunu hatırla." Onu uyarıyorum. Şimdi tat alma sırası bende.

Aletimi kotuma geri sokuyorum ve yüzüm tam karnının üstüne gelene kadar vücudundan aşağı doğru kayıyorum. Derisinin pürüzsüz genişliğini ve neredeyse açıkta kalan göğüslerine kadar uzanan karnının belirgin hatlarını keşfetmek için zaman ayırıyorum.

Ben daha fazla bir şey yapamadan bacaklarını tekmeleyip beni yerinden oynatmaya çalışıyor ama ben her iki avucumla birer uyluk yakalayıp onları yatağa kolayca sabitliyorum.

"Bulduğun ilk müsait kızı sikeceğini iddia etmene ne oldu?" Soruyor, boğazını sertçe sikmemden dolayı açıkça öldürülmüş, ama sesinde hala bir miktar acı duyuluyor. "Neden gidip onu yapmıyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Bu yüzden mi benimle kavga ediyormuş gibi yapıyorsun? Bana karşı sahiplenici hissediyorsun, değil mi kaplan?"

Başını kaldırdı ve bana dik dik baktı. "Çok beklersin." Dudaklarında benim dölüm varken onu ciddiye almak zor olsa da alay ediyor. "Sadece geçen sefer bana kullanışlı bir delikten başka bir şey demediğini ve yine de burada olduğunu belirtiyorum. *Yine buradasın*."

Bir elimi eteğinin altından geçirip iki parmağımı çıplak, ıslak yarığından geçiriyorum. "Külotunu benim evimde, benim önümde çıkardın," diye mırıldanıyorum, bir parmağımla bastırmadan önce girişine ulaşana kadar parmaklarımı aşağıya indiriyorum. "Bu gece deliklerinin benim için uygun olduğundan emin *oldun*."

Sımsıkı sıcağı parmağımı yutarken homurdanıyorum, sanki beni evine davet ediyormuş gibi.

"Siktir... sen..." diye mırıldanıyor soluk soluğa nefesler arasında.

"Üzerinde çalışıyorum." Cevap veriyorum, ses tonum bu sefer düpedüz vahşi.

Ağzımı göbek deliğine götürüp göğüslerinin arasındaki vadiye kadar bir yol yalıyorum ve bunu yaparken gözlerinin içine bakıyorum.

Üstünün kenarına ulaştığımda onu tutuyorum ve duruyorum. Göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde göğsüne doğru çevirmeden önce göz bebeklerinin büyümesini ve nefes alış verişlerinin hızlanmasını izliyorum.

Muhteşem göğüslerine ilk kez baktığımda boğazımın derinliklerinden bir inilti kopuyor. Özellikle iri ellerim için mükemmel boyuttalar, esmer, sert tepeleri onları ağzıma almam için yalvarıyor.

"Şu göğüslere bak," diyorum, sol göğsünü avuçluyor ve hızla en sevdiğim mücevher parçası haline gelen şeyle oynuyorum. Sert tepesiyle oynarken parmağım amına girip çıkmaya devam ediyor. "O kadar seksisin ki, bu beni sinirlendiriyor. Erkeklerin sana nasıl baktığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Nasıl?"

Dilimi meme ucuna götürüp yaladığımda sırtı yataktan kalkıyor ve bu sırada piercingi itip kakıyor. İnliyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

Ağzımı meme ucunun etrafına kapatıyorum ve emiyorum, dilimi kullanarak piercingi ileri geri hareket ettiriyorum ve bunu her yaptığımda kamburlaşmasının tadını çıkarıyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sanki menüde sen varmışsın da hepsi tadına bakmak istiyormuş gibi."

İkinci parmağımı eklediğim gibi diğer göğsüne geçiyorum ve sıkı oturuştan miyavlıyor. Parmaklarımın her itişinde dudaklarından düzensiz nefesler dökülürken, daha hızlı bir ritimle ona vurmaya başlıyorum.

Acaba ilk seferimizden dolayı hala kızgın mı? Belki biraz daha nazik olmalıyım.

Başparmağımla klitorisini ovuyorum, arzuladığını bildiğim rahatlamayı ona veriyorum. Bir bacağını diğerinin üzerine atarak elimi amına hapsediyor ve itişlerimi kendi kalça hareketleriyle karşılıyor.

Elime biniyor ve ben onu izliyorum, göğüslerinin altımda iştah açıcı bir şekilde zıplamasıyla büyüleniyorum.

"Bana bu memeleri bir tek benim gördüğümü söyle."

Başını çılgınca sallıyor, yaklaşan orgazmıyla sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde. "Sen değilsin."

Göz kırpıyorum. Şiddetli sahiplenme duygusu kulaklarımı çınlatıyor.

Seviştiğimizde bakireydi, ama bunun benden önce başka erkeklerle birkaç ilk yaşamadığı anlamına gelmediğini fark ediyorum.

Bu düşünce boğazımı sıkıyor.

"Onun adı." Talep ediyorum, sesim zorlukla dizginlenmiş bir şiddetle sertleşiyor.

"Pierre." Kalçalarını ileri geri sallayarak boğuk bir ses çıkarıyor. "Pierre de kim?"

Yemin ederim, eğer onu bekleyen bir Fransız sevgilisi varsa, bir cinayete tanık olacak.

"Piercingimi yapan adam."

Sertleştirmek için göğüs ucuyla oynadığını hayal ederken çenem çalışıyor. "Bana adresini ver."

"Hayır."

"Sixtine."

"O işini yapıyordu."

"Ona zarar vermeyeceğim." Yalan söyledim.

Alay ediyor. "Bunu düzgün bir yüz ifadesiyle bile söyleyemedin."

Parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum, hassas noktasına sürtünüyorum ve klitorisini birlikte ovuyorum. Kasılıyor, doruğa ulaştığında kasları kilitleniyor.

Yüksek bir iniltiyle boşalıyor, uyarılmışlığı girişinden fışkırırken kasları parmaklarımı sıkıyor.

Parmaklarımı tembelce içine sokup çıkarmaya devam ediyorum, orgazmdan inmesine izin veriyorum.

Sonra, üçüncü bir parmak ekliyorum.

Nefesi kesiliyor ve bana paniklemiş bir bakış fırlatıyor. Yavaşça içine giriyorum, yanmayı hissettiğinden emin olana kadar onu parmaklarımın etrafında geriyorum.

"Phoenix-"

Adımı inlemesini gerçekten sevmeye başladım.

"Sana dokundu mu?" Sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatarak, sabit bir hızla içine girip çıkıyorum.

Ona işkence ediyorum, onu bir sonraki orgazmının eşiğine getiriyorum, sonra da herhangi bir serbest bırakma ya da rahatlama olmadan onu geri çekiyorum.

"Hayır, zorunda olduğundan daha fazla değil."

Daha önce yatağın üzerine attığım eşyalardan birini alıp aramıza getiriyorum.

"Bu da ne?" Sesi titreyerek soruyor.

"Bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin," diye emrediyorum, gözlerinin tuttuğum küçük zincirlerin hareketini izlemesini izleyerek.

Başını tekrar sallıyor ve bana kararlı bir bakış atıyor. "Ne istersem onu yapacağım."

"Bu doğru mu?" Hırlayarak zinciri göğsüne bırakıyorum. Başımı eğip meme ucunu tekrar ağzıma alıyorum ve sert tepesinin tadını çıkarıyorum.

Isırmadan önce dilimi meme ucunun etrafında döndürerek güzel ve sert bir hale getiriyorum. Çığlık atıyor, meme ucunun etrafındaki kıskaçlardan birini kapattığımda çığlığı yüksek bir çığlığa dönüşüyor.

"Lanet olsun!" diye haykırıyor, nefes nefese adımı inliyor. "Ne yapıyorsun?"

Metalik zincirin diğer ucundan tutarak ikinci kıskacı çıplak meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. "Meme ucu kelepçeleri. Genellikle ceza olarak kullanılırlar ama zevk ve acının karışımından hoşlanmıyormuşsun gibi davranmayalım." Meme ucunu serbest bırakmadan önce bir iniltiyle ağzıma alıp emdiğimi söylüyorum. "Şimdi bu daha çok acıtacak. Bu meme ucu piercing nedeniyle hassas, bu yüzden acıya hazır ol."

Parmaklarımı içine sokup çıkararak ve dikkatini amındaki hislere çekerek dikkatini dağıtıyorum. Dilimle son bir kez meme ucunu yaladıktan sonra parmaklarımı kabzasına kadar sokuyorum ve tepe noktasının etrafındaki kıskacı kapatıyorum.

Parmaklarımdan ve vücudunda dalgalanan ezici hislerden kaçmak için iki yana dönme hatasını yapıyor.

Vücudu hareket ettikçe zincirin ağırlığı değişiyor, kelepçeleri çekiyor ve meme uçlarına dayanılmaz bir baskı uyguluyor.

Yine de gelmesine izin vermedim.

Bacaklarının arasına yerleşip dizlerini büküyorum, böylece ayakları yatağa düz bir şekilde uzanıyor.

Yatağıma uzanmış, elleri bağlı, meme uçları kenetlenmiş ve amcığı parmaklarımın etrafına ve yatağıma damlarkenki görüntüsü yakında unutacağım bir görüntü değil.

Onu tutmak için ani, mantıksız ve tehlikeli bir istek duyuyorum.

Kendi gerçekliğimizi yaratabileceğimiz bu odada onu yatağıma bağlı bırakmak.

Bunun yerine, başlamadan önce yatağa attığım son eşyaya uzandım.

"Altı." Adını söylüyorum ve bana bakıyor, gözleri odaklanmamış ve kaybolmuş, orgazm ihtiyacı onu şaşırmış hale getiriyor. "Şimdi benim için yüksek sesle konuşmanı istiyorum."

Bununla birlikte, mermi vibratörünü açıyorum ve klitorisine doğru bastırıyorum.

Kukusunda kükreyen titreşimler, parmaklarımın acımasızca içine girmesi ve meme uçlarını çeken zincir birleşerek onu orgazm uçurumundan aşağı savuruyor.

Yine benden uzaklaşmaya çalışıyor. Yine
izin vermedim.

Başını yastığa gömüyor ve çığlıklarını neredeyse tamamen susturana kadar bastırıyor. Özellikle istediğim halde çığlıklarını benden saklamayı seçiyor.

Parmaklarımı içinden çıkarıp vibratörü kenara fırlatıyorum, saçlarından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum.

"Çığlıklarını benden saklayamazsın." Yüzünden birkaç santim uzakta hırlıyorum.

Kemikleri erimiş, acımasız orgazmdan sonra kendini sakinleştirmeye çalışırken tüm vücudu uyuşturucu bağımlısı gibi titriyor. Ama yine de bana ukalalık yapabiliyor.

"Dediğim gibi," diyor iki nefes arasında, "ne istersem yaparım."

Nazik olmayı siktir et. Belli ki canavarın ortaya çıkmasını istiyor.

Kotumun düğmelerini açıp kalçalarımdan aşağı çekiyorum, sonra da sert sikimi tutup içine sokuyorum.

Şok yüz hatlarını renklendirirken ağzı küçük bir 'o' şeklinde düşüyor. Tüm hazırlıklara rağmen, hala yolun yarısındayım, ama daha fazla beklersem lanet olsun.

daha uzun.

Bir kez daha itiyorum, pelvisime karşı ıslak amını hissedene kadar içinde dibe vuruyorum.

Şimdi ne kadar ıslak olsa bile ilk seferki kadar sıkı. İçine pompalarken aletimin çıkardığı sesler müstehcen, etrafımızdaki odayı dolduran tokatlama ve ezme.

"Ahhh... ahh... ahh," diye haykırıyor vahşi itişlerimin ritmine uygun olarak. Ona yumuşak davranmıyorum, nazik olmaya özen göstermeden ona güç veriyorum.

Ama yüzündeki ifadeye ve dudaklarından çıkan seslere bakılırsa bundan hoşlanıyor. Tekrar yastığa doğru inlemek için yüzünü çevirmeye çalışıyor ama ben onu boğazından tutup bana bakmaya zorluyorum.

"Madem ağzında bir şeyler olmasını bu kadar istiyorsun, neden bunları denemiyorsun?" Amına girmiş olan parmakları ağzına sokarak ve onu kendi tadına bakmaya zorlayarak soruyorum.

Dilinde kendi tadına bakarken gözleri açılıyor.

"Em." Ben emrediyorum, o da emiyor, gözleri kararsızlıkla dalgalanıyor. "Aferin kızıma."

Parmaklarımın etrafında inliyor ve her iki ucundan mızraklanmış halini görünce boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Artık onun iki deliğine sahibim ve içindeki canavar kıçını ele geçirmem için beni çağırıyor, böylece tüm vücudu benim olacak.

Yapabiliyorken tadını çıkar, bu onu son sikişin. Astor'u düşün.

Bu düşünce ereksiyonumu neredeyse öldürmeye yetiyor, beni sert tutan tek şey Six'in boşalırken kaslarının kasılması.

Gözleri kapalı ve kolları başının üzerinde titriyor, altımda bitkin görünüyor. Dinlenmeye ihtiyacı var ama benim işim bitmedi.

Bacaklarını omuzlarıma atıyorum ve içine girip çıkmaya devam ediyorum.

On

u. "Bana bir tane daha ver."

Mırıldanıyorum, karanlık bir

şekilde. "Yapamam." Yalvarıyor.

"Sormadım ki." Diyorum, itiyorum ve sonra tamamen çekiyorum, önce

Tekrar içeri sokuyor ve aynı hareketi tekrarlıyor.

Vibratörü tekrar elime alıp klitorisine doğru indiriyorum ve onu sarsıyorum. En yüksek ayara, neredeyse zevk verdiği kadar acı verdiğini bildiğim bir hıza getiriyorum ve klitorisine sertçe bastırıyorum.

Sırtının alt kısmını yataktan kaldırıyor, yanlışlıkla amına daha da derinlemesine erişmemi sağlıyor ve itişlerimin açısını değiştiriyor.

Dördüncü orgazmına yaklaşırken kaslarının kasılmaya başladığını hissederek sıkı kanalına daha da daldım.

Onu eşikte hissettiğimde, parmağımı zincirin etrafına doluyorum ve çekip çıkarıyorum. Bu, kelepçe kullanmanın en coşkulu kısmı, kanın meme uçlarına geri akması, beraberinde ölçülemez bir zevk ve endorfin getiriyor.

Bu sefer geldiğinde o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki sanki tüm evi yıkacakmış gibi hissediyorum. Partideki müziğin onun çığlıklarını bastırmasını umuyorum, böylece sadece kendim için istediğim bir şeyi duymak için etrafta dolaşıp misafirlerimizin kulaklarını k e s m e k zorunda kalmayacağım.

Birkaç kez daha itiyorum ama kendi doruk noktamı daha fazla tutamıyorum ve ondan birkaç dakika sonra boşalıyorum. Çekip süitimin banyosuna giderken aletim çiğ ve kullanılmış hissediyor.

Kendimi temizliyorum ve aynı şeyi yatakta sızmış olan Six'e yapmak için sıcak bir havlu getiriyorum.

Kelepçelerini çözüp bacaklarının arasını temizlediğimde kıpırdanıyor, gözleri hafifçe açılıyor ama uyku ihtiyacı onu hâlâ kendinde tutuyor.

Yatağın üzerinden ona doğru eğildim. "Sana beni dinlemeni sağlayacağımı söylemiştim." Kulağına karşı homurdanıyorum.

"Sana bela olduğunu söylemiştim" diye mırıldanırken gözleri tekrar kapanıyor.

Yavaşça doğruluyorum, çocukken bana bunu söylediğini hatırlayınca kalbim göğsümde çarpıyor.

Bu gece iki kez geçmişi yad ettik.

İki kez rotamızdan saparak keşfedilmemesi daha iyi olan tehlikeli bölgelere girdik.

Çünkü buna çok yaklaşırsak, yapamayacağımız bir konuşmaya rastlarız.

O her zaman ona aitti, bana değil.

Yatak odasından çıkıyorum, kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Biz ayrıldıktan iki saat sonra parti hâlâ devam ediyordu ama buna şaşırmadım.

Pek çok insan evimize davet edilmek için sol kolunu verir, buradaki her saniyeyi en üst düzeye çıkarmadan ayrılmak istemezler.

Mutfağa gidip bir şişe su ve Altı için bir enerji barı alıyorum. Ona yaşattıklarımdan sonra, bunlara kesinlikle ihtiyacı olacak.

Uyanır.

Mutfaktan çıkarken Troy tarafından durduruluyorum. Kendisi futbol takımından ve yakın bir dostum ama şakaları şu anda kulaklarımı sağır ediyor. Söylediklerine odaklanamıyorum, dikkatim ondan uzaklaşıp yatak odama yöneliyor.

Mutfaktan göremiyorum ama bir anda Altı'yı baygın ve neredeyse tamamen çıplak bir şekilde kapının diğer tarafında onlarca insanın olduğu kilitli olmayan bir odada bıraktığım gerçeğinin farkına vardım.

Ona bir şeyler atıştırmak için en fazla birkaç dakikalığına dışarı çıkacaktım ama bu konuşma uzadı. Birinin içeri girip onu bıraktığım gibi görebileceği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Troy bana bir şeyler anlatırken ben tek kelime etmeden oradan uzaklaşıyor, koridorda geri yürüyor ve odamın yakınında gördüğüm erkeklere ters ters bakıyorum. Bu bölümün partiler sırasında yasak olması gerekiyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğimde bomboş bir odayla karşılaşıyorum.

Arkasında hiçbir iz bırakmadan gitti, sanki hiç olmamış gibi.

Burada.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Sixtine

Kızların beni görmesini istemediğim için gizlice daireme giriyorum ve yatak odama koşarak kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Üstümü ve eteğimi çıkarıp rahat bir şeyler giydim. Kıyafetlerimin geri kalanını onun evinde bıraktığım için sinirliydim ama oradan kaçarken utanç verici yürüyüşüme kimsenin tanık olmasını istemiyordum.

Uyuyakalmıştım ama dakikalar sonra uyandığımda Phoenix'in gitmiş olduğunu gördüm. Ben bayılana kadar beni vahşice sikmiş, çözmüş ve bir hoşça kal bile demeden çekip gitmişti.

Belki de çok fazla şey bekliyordum, ondan güzel bir söz bekliyordum ama bir teşekkür ya da yaptıklarımızı herhangi bir şekilde önemsediğini gösteren herhangi bir şey bile iyi olurdu.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Bana aslında uygun bir delikten başka bir şey olmadığımı düşündüğünü söylemişti ve sonra bunu kanıtlamak için beni becerdi.

Işığı kapattım, yatağa girdim ve yorganın altına girdim.

Bana şımartılmış bir prenses gibi davranmamasını veya bana yumuşak davranmamasını seviyorum. Beni bir canavar gibi becermesini, sapkın istek ve arzuları olan tamamen gerçek, cilasız versiyonunu görmeme izin vermesini seviyorum.

Bana tüm o sapkın şeyleri yapmak istemesine bayılıyorum.

Ama seks yapmayı bitirdiğimiz anda, benden nefret eden ve bana olan nefretini gizlemek bir yana, benimle aynı odada bile bulunamayan dev bir hıyar olmaya geri dönmesinden gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Ve işte buradayım, yatakta büzülmüş, bu gece beni kucaklamak istemediği için üzgünüm.

T'es trop conne. Kendimi azarlıyorum, hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyorum, en başta bu duruma düşmeme izin verdiğim için sinirleniyorum.

Acemice bir hareketti ama bundan emin oldu.

Aynı zamanda nişanlı olduğumuzu hatırlayınca inledim. Evlendiğimizde bu iş nasıl yürüyecek?

İncinmeden bunu yapmaya devam etmemin bir yolu yok ve alaycı bir yanım onun amacının bu olup olmadığını merak ediyor.

Beni incitmenin bu son, en korkunç yolu - ona daha da çok aşık olmamı sağlamak ve tüm ilklerimi almak, sadece beni kalbim kırık ve iliklerime kadar parçalanmış bırakmak.

Birlikte bir kez yatmak bir hatadır, iki kez yatmak bir sorundur, ama üç kez yatmak bir kalıptır ve kalbimde daha fazla mülk edinmesine izin veremem, hele ki orada kalmaya niyeti yoksa.

Kendime ondan uzak duracağıma ve bu gecenin son kez olduğuna dair söz vermek istiyorum ama gerçekçi olmak gerekirse yapamam. Onun diğer tüm yönlerine olduğu gibi bu yönüne de bağımlıyım. Ama onunla yatmaya devam edeceksem, kalbimi daha fazla istismara karşı koruyabilmem için bazı net beklentiler belirlememiz gerekiyor.

***

"Bana dürüstçe söyle, sence ona zarar verecek mi? Ve eğer yaparsa, ne kadar kötü? Birkaç kırık kemikten mi bahsediyoruz, yoksa...?" Thayer sözünü kesiyor, banyo aynasından uzaklaşıp elinde rimel çubuğuyla bize bakıyor.

"Tarihsel olarak, Phoenix'in kemikleri kırdığı biliniyor. Hayır, Rhys ile daha güvende olduğunu düşünüyorum," diyor Nera rahatlatıcı bir şekilde, "Eğer bir şey olsaydı, muhtemelen onu vururdu," diye eklemeden önce.

"Nera!"

"Sadece söylüyorum, eğer kesinlikle *çalışma şeklinden* bahsediyorsak-"

"Tam olarak *modus operandi'den* bahsetmiyoruz," diyorum gülerek, "Carter iyi olacak Thayer. Rhys ona zarar vermeyecek." Ona güven veriyorum.

Thayer'ın uzun süredir görüşmediği erkek arkadaşı Carter, bu öğleden sonra ona sürpriz yapmak için RCA'ya geldi. Şu anda Rhys'in ebeveynlerinin anısına Mackley Kütüphanesi'nin büyük açılışını kutlamak için bu geceki siyah kravatlı etkinlik için hazırlanıyor ve bunu evinde yapmayı seçti.

Şimdi, bunun en akıllıca karar olmayabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Rhys'in Thayer'la tanıştığı günden beri kurt gibi gözü ondaydı, bu yüzden erkek arkadaşını Phoenix ve Rogue'la birlikte evinde bırakmak aslında çok sevimli bir tavşanı çok ama *çok* aç bir kurt sürüsünün ortasına bırakmak gibi bir şeydi.

"Nereden biliyorsun?" Bana soruyor, rimel çubuğu hâlâ elinde.

Rhys'in Carter'a zarar vermeyeceğini bilmemin çok basit bir nedeni var.

Thayer'ın Rhys'in cazibesine karşı, öyleymiş gibi davranmayı sevdiği kadar bağışık olmadığı gerçeğini de hesaba katan biri.

"Rhys senin yüzünden ona zarar vermeyecek," diyorum ona dürüstçe, "Ondan kurtulabilir ama bunu yapmak istemiyor. Seni zorlamak istemiyor; senin onu seçmeni istiyor."

Kalın kalın yutkunuyor ve aynaya dönüyor, şimdi de maskarayı hızlı darbelerle sürüyor. O konuyu değiştirmeden önce Nera ve ben birbirimize hızlıca bakıyoruz.

"Ölüm ve cinayetten bahsetmişken, Cenevre'de kaybolan iki adamla ilgili haberleri gördünüz mü? Bizim orada olduğumuz gece kayboldular."

"Vay canına, bu çılgın bir tesadüf." Bellamy elbisesinin fermuarını çekip oturma odasına doğru yürüyor.

"Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diyor Nera dramatik bir şekilde, telefonunu çevirip ekranını bize göstererek, "Size en son görüldükleri yerin Baroque olduğunu söyleyene kadar bekleyin."

Noktaları birleştirirken omurgamdan aşağı buzlar süzülüyor.

Bizi ara sokakta bulduklarında hakkımda o müstehcen yorumları yapan iki adamın bunlar olmasına imkân yok.

Değil mi?

"Telefonunu bana ver," diyorum, elinden alıyorum ve adamların iki fotoğrafına bakıyorum.

Sokakta yüzlerini seçemedim, bu yüzden onlar olup olmadıklarını kesin olarak söyleyemem, ama kesinlikle olabilir. Saç renkleri hatırladığımla uyuşuyor.

Babam dünyanın en büyük silah şirketinin başkanı ve ben de Avrupa'nın en büyük suç örgütünün başkanının yanında büyüdüm. Şiddete ve şiddetin dünyamızda ne kadar işlemsel olduğuna yabancı değilim.

Ama Phoenix bunu yaptıysa, bu bir riskti. Kulüpteydi, eminim güvenlik kameralarına yakalanmıştı, adamların kaybolmadan önce muhtemelen son kez karşılaştıkları ara sokakta görülmüştü.

Bunun izi ona kadar sürülebilirdi. Babası ve ben bunu bir günde halledebilirdik ama yine de bu, üstlenmesi gerekmeyen bir baş ağrısıydı.

Özellikle de bu tür bir öldürme, erkeklerin yalnızca eşlerine, *gerçekten* istedikleri eşlerine ayırdıkları bir koruyuculuk düzeyine ulaştığı için.

Belki de tüm bu hikâyeyi kafamda uyduruyorum. "Sorun nedir?" Nera bana soruyor.

"Yok bir şey," diye yalan söylüyorum, "Cenevre'de buna pek sık rastlanmaz." Yumuşak bir şekilde ekliyorum.

Thayer ve Bellamy aynı fikirdeyken Nera gözlerini şüpheyle bana dikiyor. Neyse ki zorlamadı.

Kızlara Phoenix'ten bahsetmedim.

İlk başta yapamadım çünkü birlikte yatmamız nişan haberimizden kaynaklanıyordu ve bu hala bir sırdı. Ama sonra iş tekrar seks yapmamıza dönüştü ve soracaklarını bildiğim kaçınılmaz sorularla yüzleşemedim.

Bu birkaç gün önceydi ve o zamandan beri ondan uzak durmaya özen gösteriyorum, ancak aramızda kızları getiremeyecek kadar çok şey olmuş gibi hissediyorum.

Bir gün içimden patlayacağını biliyorum ve patladığında da bunun çok çirkin olacağından eminim. Tüm dünyada bana yetecek kadar şarap olmayacak.

Etrafımdaki her şey çöküp yandığında, alevler tarafından yutulacağımı ve onunla birlikte yanacağımı zaten biliyorum.

Ama şu anda adrenalinin etkisindeyim.

Yıllarca arafta kaldıktan sonra nihayet bir yerlere gidebildiğimiz gerçeği üzerine.

Görünüşe göre bir yer doğrudan cehenneme gidiyor ama *yine de* çok iyi hissettiriyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Sixtine

Gözlerim Rhys'in yüzünden dans pistine doğru kayıyor ve onun bakışlarını takip ederek Carter'ın Thayer'la dans etmeye çalıştığını görüyorum; Carter umutsuzca Thayer'ın çok sarhoş olduğunu ve onun desteği olmadan ayakta zor durduğunu saklamaya çalışıyor.

"Yapmasını istediğin seçimi yapmazsa planın ne?" Rhys'e soruyorum, çünkü merak ediyorum.

Genelde birinin peşinde bu kadar inatçı olmaz ve kız da aşırı güvenen biri değil, bu yüzden eğer bunu sadece eğlence için yapıyorsa, bilmek istiyorum.

Rhys'in çenesi onları utanmadan izlerken ileri geri hareket ediyor. Göz ucuyla bana bir bakış fırlatıyor, dudaklarının kenarına bir sırıtma yerleşiyor.

"O beni seçecek." Soruyu yumuşak bir şekilde bana çevirmeden önce kendinden emin bir şekilde söylüyor. "Sen ve Phoenix seviştiğinize göre planın nedir?"

Ağzım bir karış açık, ona doğru döndüm. "Sana bundan bahsetti mi?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Söylemedi ama teyit ettiğin için teşekkürler."

Harika, kitaptaki en eski numaraya kandım.

Ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum ve omzuna vuruyorum. "Sen bir göt."

Kıkırdıyor ve dostça bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Don't Stres, Altı." Baş ve işaret parmağıyla çeneme şakacı bir şekilde vuruyor. "Seviştiğinizi yıllar önce anlamıştık, bu artık eski bir haber."

Başka bir şeyi ele vermek istemediğim için iki haftadan daha az bir süre geçtiğinden bahsetmiyorum. Onun yerine, "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Çok basit. Konu sen olunca hep biraz bıçak gibi kesilirdi ama son birkaç haftadır düpedüz psikopatlaştı. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok, tamamen tesadüf eseri ben de bir dahiyim." Her zamanki büyüleyici gülümsemesiyle söylüyor. Bakışlarını kısa bir süre başımın üzerinde gezdirdikten sonra tekrar bana bakıyor. Çenesini arkama doğru eğiyor ve "Örnek olay" diyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Phoenix'i başka bir kızla dans ederken buluyorum. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama siyah bir elbise giymiş ve uzun kızıl saçları sırtının ortasından aşağı dökülüyor.

Benim karbon kopyam olabilecek biriyle kasıtlı olarak benimle alay edip etmediğini bilmiyorum, ama onu tanıyorsam, burada tesadüfi bir şey yok.

Bu bir şaka olmalı.

Biraz zorlanarak, bakışlarımı ellerinin belinde durduğu yerden çekip yüzüne götürüyorum ve gözlerinin zaten kırpmadan bana sabitlendiğini görüyorum.

Bana beni tamamen çözen bir bakış atıyor, gözlerindeki yoğunluk karşısında bacaklarım dizlerimin üzerine çöküyor.

Kıvrımlarımın her yerini bir okul etkinliği için uygunsuz denecek kadar sıkı saran, yere kadar uzanan kırmızı pullu elbisemi takdirle inceliyorlar.

Göğsümün üzerinde asılı duran elime doğru hareket edip yavaşça Rhys'in yüzüne doğru iz sürdüklerinde soğuk bir öfkeyle sertleşerek simsiyah oluyorlar.

"Bak, şimdi bu bakış bana eğer yarım saniye içinde kolumu senden çekmezsem omzumu tam anlamıyla yuvasından çıkaracağını söylüyor." Rhys kolunu çekerken eğlenerek şöyle der.

Öfkeyle Phoenix'ten uzaklaşıp Rhys'e dönüyorum. "Bu arada o istediğine elini sürebilir ve ben de sadece izlemekle yetinirim."

Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben istediğimden daha fazlasını açıkladığımı fark ediyorum. "Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın." Dedi ki

Dikkati, Nera'nın yardımıyla Carter'ı taşıyan ve koridorlardan birinde tökezleyerek ilerleyen Thayer'a yönelmeden önce arsızca göz kırpıyor. "Gitmeliyim hayatım, avım harekete geçti."

Yanımdan geçip gidiyor ama ben kolundan tutup onu bir süreliğine garip bir şekilde geride tutuyorum.

"O zamanlar yakın olmadığımızı biliyorum," diyorum boğazımı temizleyerek, ona söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum ve başarısız

oluyorum. "Ama çok üzgünüm.

Rhys." Ona dürüstçe "Şu anda seninle gerçekten gurur duyacaklarını biliyorum" dedim.

Bir zamanlar Rhys benim için bir kardeş gibiydi. Phoenix'le aramda her ne oluyorsa olsun, en azından bu dostlukların geri gelmesi için bir kapı açtığı için mutluyum.

Bana gerçek bir gülümseme veriyor ve beni kendine doğru çekerek başımın tepesine sert bir öpücük konduruyor. "Bunu yaptığım için bana kendi dudaklarımı yedirecek ama mecburdum," diye şaka yapıyor. "Teşekkür ederim, sen iyi bir arkadaşsın." Uzaklaşmaya başlarken beni işaret ediyor, "Hepimizin hak ettiğinden daha iyi. Kin tutmayı öğrenmen gerek. Rogue sana öğretebilir." Kalabalığın arasına karışmadan önce neşeyle ekliyor.

Kıkırdıyorum, gidişini izliyorum ve Phoenix'in bakışlarının üzerimdeki ağırlığını görmezden geliyorum.

İkiyüzlülüğü hayret verici.

Seks yaptıktan hemen sonra ortadan kayboldu ve şu anda kollarında başka bir kız var, ama Rhys bana tamamen platonik bir şekilde dokunduğunda kızgın davranma cüretini gösteriyor.

Onun varlığıyla daha fazla uğraşmak istemediğim için başka bir yöne doğru gidiyorum.

Bu bina beş yüz yıl önce inşa edilmiştir. Rönesans tarzı mimari, büyük mermer sütunlarla çerçevelenmiş çok sayıda karanlık, kafa karıştırıcı koridor olduğu anlamına gelir. RCA'nın bu bölümü kıvrımlar, dönemeçler ve saklanacak yerlerle doludur, bu da bulunmaya çalışmadığınızda gerçekten işe yarar.

Uzaklaşsam da Phoenix'in bakışlarının ağırlığı beni hiç terk etmiyor. İlk başta, hayal ettiğimi sanıyorum.

Bu paranoya yüzünden ensemdeki tüyler boş yere diken diken oluyor ve o gerçekten orada değil.

Ama sonra kolonyasının kokusunu alıyorum, amber, misk ve karabiber.

Arkamdan mermer zeminde yürüyen beş bin dolarlık elbise ayakkabılarının kararlı yürüyüşünü duyuyorum.

Adımlar yükseldikçe ve birbirine yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyor.

Bana çok yakın olduğunu fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Hızlanıyorum ama yeterince hızlı değil.

Sıcak bir el ensemi arkadan sarıp sıktığında nefesim kesiliyor.

Boynumu kavrayarak beni kendine doğru çekti, açık bir sınıfa doğru yürüdük ve beni duvara doğru itti.

Başını eğmiş, sert nefesleri kulağıma çarparak üzerimde dolaşırken nefes nefese kalıyor.

"Seni öpmeme izin vermiyorsun ama Rhys ve Max'in sana dokunmasına ses çıkarmıyorsun." Öfkeyle, "Neden?" diye sorar.

Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta, ayrılmış ve öfkeyle nefes alıyor, çenemi yukarı doğru eğersem dudaklarımız birbirine değecek ve beni sonsuza dek mahvedeceğini biliyorum.

Aramızdaki bağ elektrikli ve neredeyse elle tutulur, aramızda uçuşan kıvılcımlar yakacak ve kalıcı iz bırakacak kadar sıcak.

Ona öfkesinin yersiz olduğunu söylemiyorum.

Bahsettiği öpücüklerden biri geçmişte büyükannemden aldığım öpücüklerden daha platonikti, diğerine ise pek gönüllü olarak katılmadım.

O 'öpücüklerin' hiçbiri *bizim* gerçek patlayıcılığımızla kıyaslanamazdı.

Aramızdaki bir öpüşme onun için hiçbir şey, benim içinse her şey ifade eder, işte tam da bu yüzden asla gerçekleşemez.

"Bu sana vermek istediğim bir şey değil." Titreyerek fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda tehlikeli bir şey parlıyor.

"O zaman bana ne vermek istiyorsun?" Sesi sert ve şehvetle çarpıtılmış bir şekilde talep ediyor.

Her şey, eğer istersen. *Keşke isteseydin.*

"Seks."

Bir iniltiyle beni serbest bırakıyor ve geri çekilerek kesin bir ilgiyle bana bakıyor.

"Beni sikmeye devam etmek mi istiyorsun?"

Ne zaman böyle kirli bir ağız geliştirdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ne de neden her pis kelimenin nabzımı hızlandırdığını ve amımın beklentiyle zonklamasına neden olduğunu anlamıyorum.

Başımı sallıyorum, ama ekliyorum, "Sadece bazı kuralları kabul edersen."

Bakışları daralıyor ve gözlerinden öfkesinin alevlendiğini görebiliyorum. Kalçasını masaya yaslıyor ve kollarını kavuşturuyor, kasları sinirli bir şekilde geriliyor. Benimle pazarlık yapmak istemediği çok açık.

"Hayır."

Omuz silkiyorum, sakin davranıyorum, nabzımın boğazıma nasıl çarptığını görmemesini umuyorum.

"O zaman kapı arkanızda."

Hareket etmiyor. Bir karar vermesini beklerken saçlarımı bir omzumun üzerinde topluyor ve dalgınca saçlarımla oynuyorum.

Boş bakışları, saç tellerini kabartan parmaklarımı takip

ediyor. "Kurallara kim karar veriyor?"

"Benim bulduğum birkaç tane var."

Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "Bu adil görünmüyor."

"Tamam, birlikte yapabiliriz. Önemli değil." Ben de diyorum ki, "Önemli olan onlara sadık kalmamız ve eğer onları bozarsak, o zaman durmamız. Tamam mı?"

Başını sallıyor.

"İlk kural," diye güçlü başlıyorum, çünkü bunu söyleyen ben olursam, onun önermesinden daha az acıtacaktır, "bunu yaparsak sadece eğleneceğiz. Duyguları yakalamak yok."

Phoenix dişlerini sıkarak cevap verir. "Bu bir sorun olmayacak."

Bıçak gibi saplanan acıyı görmezden geliyorum ve karşılığında bir şey önermesi için el hareketi yapıyorum.

"Yatıya kalmak yok." Isırıyor, omuzları gergin. "Son sevişmemizden sonra yatağımı ne kadar çabuk terk ettiğin düşünülürse bu senin için bir sorun olmamalı."

"Oradan o kadar hızlı kaçan sendin ki arkanda yerde hız izleri bıraktın," diye sinirlenerek karşılık veriyorum. "En azından kelepçeleri çıkardığın için teşekkürler, böylece bu şekilde bulunmanın aşağılanmasına katlanmak zorunda kalmadım. Beni bağlı bırakman hiç hoşuma gitmezdi." Ekliyorum, ses tonumda acı bir ton var.

Açıkçası, onun gidişini henüz atlatamadım.

"Sana yiyecek bir şeyler almak için çıktım," diye cevap veriyor, sesi düzgün ama gözleri karanlık. "On dakikalığına gittim ve boş bir yatakla geri döndüm."

Göz kırpıyorum.

"Oh." Ne diyeceğimi şaşırdım. Yalnız uyandığımda, ikinci kez bakmadan beni terk ettiğini düşünmüştüm.

Şimdi ona inansam bile, bunun beni umutlandırmasına izin verememem. "Yine de olması gereken iyi bir kural. Başka ne var?"

Bir omzunu bana doğru kaldırıyor, bakışları ateşli bir şekilde vücudumda gezinirken kulağındaki giysi iğnesiyle oynuyor.

"Pekala, um..." diye düşünüyorum, "Prezervatif-"

"Veto." Gözleri tekrar bana dönüyor ve içimin heyecanla titremesine neden olan ateşli bir bakışla beni hizalıyor.

"Prezervatifleri öylece veto edemezsiniz."

"Kuralları birlikte koyacağımızı söylemiştin ve ben prezervatiflere hayır diyorum." Kolları göğsünün üzerinde esneyerek smokininin gergin kumaşını geriyor ve bir an için tek yapabildiğim ne kadar yakışıklı olduğuna bakmak oluyor.

Smokini, geniş omuzlarını ve sivriltilmiş belini vücudunun milimetresine kadar sararak formunun atletikliğini vurguluyor.

Pahalı görünüyor ve stilinden para akıyor, ancak bu, takım elbiseyi ne kadar kabaca taşıdığıyla doğrudan bir tezat oluşturuyor.

Kendini bir dövüşçünün doğal zarafetiyle tutuyor, kasları yüzeyin hemen altında sıkıca sarılmış, her an saldırmaya hazır bir şekilde masanın üzerine tembelce tünemiş.

Kısa kesilmiş saçları, kızgın gözleri ve güçlü çenesi, göründüğü gibi bir beyefendi olmadığı gerçeğini ortaya koyuyor.

O takım elbiseli bir canavar.

"Senin daracık amını sadece çıplak olarak hissettim ve bunu asla değiştirmeye niyetim yok. Beni prezervatifsiz alacaksın." Bu düşünceyle dudaklarından acı dolu bir inilti kaçıyor ve sertleşmiş sikini kavrıyor.

Başımı salladım. "Cinsel yolla bulaşan hastalık kapmaya çalışmıyorum, teşekkürler. Başka insanlarla yatacağın için prezervatif takacaksın. Bu pazarlığa açık değil."

"O zaman başka kimseyi becermem." Dedi, teklif etmeye cesaret edemeyeceğim bir uzlaşmayla beni şaşkına çevirerek. "Bunu ne kadar süre için yapmayı kabul edersek edelim, birbirimize özeliz. Ben iyi paylaşmam." Uyarıyor, sözleriyle çenesindeki bir kas zıplıyor.

Bu arada, ben hala bunu kabul ediyorum ve geçici olarak da olsa tek eşliliği masaya koyduğu için ne kadar memnun olduğumu göstermemeye çalışıyorum.

Onun yerine alay ediyorum, kuru kuru gülüyorum. "Aslında çok iyi paylaşıyorsun. Rhys ile olan eğlencenizi duydum." Ekliyorum, göğsümdeki sızı şimdi tam bir bıçak gibi.

Gözleri kararırken, çenesi sertleşiyor. "Seni paylaşmıyorum."

O kategorik.

Birkaç saniye sessizce birbirimize bakıyoruz, göz temasımız gergin ve yoğun. İçimden, onun ellerini başka birine sürmesini izlemek zorunda kalmayacağımı bilmenin verdiği memnuniyetin tadını çıkarıyorum.

Hoşuna gitmiyorsa, bir şeyler yap. Bir

şekilde yaptım.

Hayatlarımızda küçük bir an için, onu kendime alacağım. O benim olacak ve sadece benim. Zaferin en tatlı tadı dilime vuruyor ve yapabiliyorken tadını çıkarıyorum.

Ona hiç vermediğim notu yazan on yaşındaki ben zıplıyor ve odasında mutluluk dansı yapıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Pekâlâ, bu iyi bir liste. Öpüşmemekten zaten bahsetmiştik; eklemek istediğim son şey ise ateşkes ilan etmemiz. Arkadaş olmak zorunda değiliz," diye ekliyorum o araya girmeden, "Ama aktif olarak kavga etmek ya da senin tarafından görmezden gelinmek istemiyorum. İyi arkadaşlarımdan biri senin en iyi arkadaşınla çıkıyor, bir diğeri de diğer arkadaşınla flört ediyor, belki de daha fazlası. Hepimizin iyiliği için samimi olalım ve bunu bitirdiğimizde benden sonsuza kadar nefret etmeye devam edebilirsin."

"O zaman benimle *onun* hakkında konuşma," diye karşı çıkıyor, bahsettiği kişiyi netleştirmeye gerek duymadan, "Adını söyleme. Ondan bahsetme. Geçmişten bahsetme."

Phoenix'in gözleri bileğime kayıyor, bilinçsizce dövmemi ovalayışımı fark edince göz kapakları seğiriyor.

"Ve hala seni becermekten nefret edeceğim." Hırlıyor.

Evet, lütfen.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Listeyle işimiz bitti mi?"

"Hayır, son bir şey daha" diyor, ayağa kalkıp birkaç metre yakınıma kadar yürüyerek, "Seni Instagram'da takip etmeme izin veriyorsun."

Güldüm, irkildim. Bu onun sormasını beklediğim son şeydi. "Neden?"

Omzunu kaldırıyor ve hiçbir şey söylemiyor, bana gerçek bir cevap vermek istemediğinde her zamanki tepkisi.

"Pekâlâ." Son soruyu sormadan önce kabul ediyorum, "Ne zaman bitiriyoruz?"

"Yılbaşı günü, nişan ilan edildiğinde. Güzel ve temiz bir mola olacak."

Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirme niyetimizi açıkladığımız anda yakın ilişkimizi bitirmeyi önermesi ironik.

birlikte dünyaya.

Ama sanırım bunun için iyi bir zaman ve nispeten yakın. Bu düşmanca durumun devam etmesine ne kadar izin verirsem, bitirdiğimizde o kadar zor olacağını biliyorum.

En azından şimdi ne yaptığımız ve gerçek bir bitiş tarihi hakkında korkuluklarım olduğu için kendimi ve duygularımı hazırlayabilir, olası hayal kırıklıklarına karşı yumuşatabilirim.

Başımı sallayarak son hizalamamı

işaret ediyorum. "Tamam."

Bu söz dudaklarımdan çıkar çıkmaz Phoenix üzerime çullanıyor ve iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatarak üzerimde yükseliyor.

Çenemi kaldırıp beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri dudaklarımı yutarken bakışları açlıkla damgalanmış. Bu durum için onları kırmızıya boyadım ve saçımla elbiseme uyuyorlar.

Parmakları çenemden çıkıp boynumun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor. "Bu elbisenin içinde Jessica Rabbit'e benziyorsun." Çakıllı sesi her kelimeyi kabalaştırıyor.

Diğer eliyle bacağımı dizimin hemen üstünden, elbisemin yüksek yırtmacından kavrıyor. Yavaşça uyluğuma doğru ilerlemeye başlıyor. Tenim onun dokunuşunun altında yanıyormuş gibi hissediyor ve daha fazlası için çaresizce eline doğru eğiliyorum.

"Yeni favori fantezim." Homurdanıyor, ağzı boynumun kıvrımını buluyor ve tenimi ısırıyor. Haykırıyorum ve o da ısırıyor, ağzı göğsümden göğüslerime doğru ilerlemeye devam ederken sıcak dili acıyı yok ediyor.

Arkamdan elbisemin fermuarına uzanıyor ve tek seferde aşağı çekiyor. Elbise ayaklarımın dibine bir kumaş birikintisi halinde düşüyor ve beni önünde tangayla ve başka hiçbir şey olmadan teşhir ediyor.

"Bekle," diyorum, şehvetin sisinde mantıklı düşünmeye zorlayarak. Omuzlarını itiyorum ama kıpırdamıyor, onu benden uzaklaştırma girişimim karşısında göğsünden öfkeli bir hırıltı kopuyor. "Phoenix."

"Ne?" Diye soruyor, ısırırken, öperken ve göğüslerime doğru ilerlerken sesi boğuklaşıyor. Ağzı delinmiş meme ucumun etrafında kapanıyor ve uyarılma içimde alevlenirken ona doğru eğiliyorum.

"Cenevre'de kaybolan o iki adam," diyorum düşüncelerimi biraz zorlukla ifade ederek, "Sizin bununla bir ilginiz var mı?"

Mırıldanıyor ama başka bir şey söylemiyor, karnımdan külotuma doğru bir yol yalamakla meşgul. Onları dişlerinin arasında tutuyor.

bir hayvan ve onları koparır.

Sessizliğini bir itiraf olarak kabul ediyorum. "Neden?" diye soruyorum.

Hâlâ bana bakmıyor, bakışları artık çıplak olan amcığıma sabitlenmiş, o kadar korkutucu ve hükmedici bir açlık ifadesi var ki, benim için diz çöktüğü gerçeğiyle çelişiyor.

Dehşete kapılmam gerektiğini biliyorum ama daha çok şaşkınlık ve merak içindeyim. Onu böyle bir risk almaya iten şey ne olabilirdi?

Gözleri sonunda bana doğru kayıyor, karanlık ve soğuk ve bana o kadar odaklanmış ki nefesimi kesiyor.

"Görmemeleri gereken bir şey gördüler." Bacaklarımın arasına dalmadan önce basitçe söylüyor.

Beni bir virtüöz gibi yiyor. Sanki yıllarca amımı incelemiş ve her giriş çıkışı, her zevk noktasını, beni çılgına çeviren her dil darbesini biliyor.

"Siktir, tadın çok güzel. Eğer son yemeğimi seçmek zorunda kalsaydım, seni bana getirmelerini isterdim, böylece tüm deliklerini yiyebilirdim."

Elim başının üzerinde, onu itiyor ve içimde çelişkili hisler savaşırken umutsuzca yaklaştırıyorum.

"Evet... Lütfen, aynen böyle."

Aynı anda iki parmağını birden içime soktuğunda, hiçbir uyarı olmadan etrafından dağılıyorum. Karın kaslarım daralıyor ve bacaklarım dünyayı sarsan bir orgazma yol açarken kaslarım kilitleniyor.

Ben aşağı inerken bir eliyle beni tutuyor ve amıma bir öpücük kondurarak beni tekrar ayağa kaldırıyor.

"Beni korumak için öldürmeden önce beni öldüreceğine dair hayatım üzerine bahse girerdim" dediğimde nefesim kesildi.

Ayağa kalkıyor ve eli belime dolanıp kıçımı kavrıyor, parmakları sahiplenici bir şekilde etime gömülüyor. "Seninle ne yapacağım konusunda jüri hâlâ kararını vermedi."

Gözlerim, dudaklarındaki sularımı yalamak için dışarı fırlayan dilini takip ediyor, kendi gözlerindeki ifade her zamanki gibi aç.

Smokin ceketini omuzlarından itiyorum ve o da bana izin veriyor, ben bunu yaparken bakışlarımız birbirimize kilitleniyor. Onu hafifçe itiyorum, o da bana izin veriyor ve kendini arkasındaki masa sandalyesine bırakıyor.

Gözleri çıplak bedenimi takdirle tarıyor ve hayatımda ilk kez kendimi utangaç hissetmiyorum. O bana bakarken nasıl

Dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi mi?

"Sikimi o kadar sertleştiriyorsun ki," diyor çakıllı ses tonuyla, tapınma sınırında.

Ellerimi dizlerinin üzerine koyuyorum ve aralarına girerken onları ayırıyorum. Yukarı uzanıp gömleğinin bir düğmesini yakalıyorum ve bileğimi tutup beni durdurduğunda düğmelerini açmaya başlıyorum.

Sorgulayan bakışlarım karşısında, "Gömlek kalsın." dedi.

Kaşlarımı çatıyorum ama gözlerindeki bakış bana bunun kazanacağım bir savaş olmadığını söylüyor. Zaten pek kazanmıyorum.

Ellerim pantolonunun düğmesine gidiyor ve parmaklarımın ustaca bir hareketiyle açıyor.

Phoenix çenemi tutuyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe gezinerek rujumu bulaştırıyor. "Bu güzel rujla sikimi kırmızıya mı boyayacaksın?"

O konuşurken pantolonuna uzanıp aletini çıkarıyorum ve ilk kez dokunuyorum.

Büyük ve dolgun, o kadar geniş ki elim etrafını saramıyor, kalın damarlar boylu boyunca uzanıyor. Prens Albert piercingi ışıkta parlıyor ve aletini daha da korkutucu gösteriyor.

Ona bakarken dudaklarımı yalama sırası bende. "Belki."

İnliyor. "Benimle işin bittikten sonra sana yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Sözlerindeki vaat karşısında içimde bir ürperti oluşuyor. Görünüşte onun üzerinde sahip olduğum gücü seviyorum, en azından seks söz konusu olduğunda. Bu küçük yolla, benim ona bağımlı olduğum kadar onun da bana bağımlı olduğunu hissediyorum.

Yavaş başlamıyorum. Eğilerek ağzımı açabildiğim kadar açıyorum ve onu olabildiğince derinden boğazıma alıyorum.

Boğazımı daha fazla gevşetmeden uzunluğunun ancak yarısına kadar inebiliyorum, ama dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum ve ucuna geri çekip dilimi başının etrafında döndürmeden önce yanaklarımı oyuyorum.

Dişlerinin arasından öyle bir tıslama sesi çıkarıyor ki, gözlerim uçarak onunkilerle buluşuyor. Başımın onun uzunluğunda aşağı yukarı sallanmasını ve her aşağı salınımda ondan daha fazla almamı izlerken tamamen sırlanmış ve şehvetle sarhoş olmuşlardı.

Tüm bu süre boyunca onunla göz teması kuruyorum, gözümü kırpmıyorum ki bana bakışındaki şiddeti kaçırmayayım, bakışlarının sıcaklığı ona olan çekimimin cehennemini alevlendiriyor.

Boğazımı daha da gevşetiyorum ve sikinin etrafında zevkle mırıldanıyorum. İçinden geçen ürperti bana daha da fazla güven veriyor ve onu bir patlamayla serbest bırakıyorum.

Elimi aletinin etrafına sararak yukarı aşağı pompalamaya başlıyorum, altımda titrediğini hissettiğimde bükme hareketleri ve değişen miktarlarda basınç ekliyorum.

Gözlerinin içine bakarken öne doğru eğilip taşaklarını avuçluyorum, sonra da çok fazla baskı uygulamamaya dikkat ederek birini ağzıma alıyorum.

"Lanet olsun." Homurdanıyor, başı geriye düşüyor ve göz temasımızı kesiyor. Toplarını emmeye ve yalamaya devam ediyorum, birinden diğerine geçiyorum ve dilimi onları kızdırmak için kullanıyorum.

Saçlarımdan tutup beni kendisinden çekerken bakışları tekrar bana dönüyor. Bana ters ters bakarken dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü.

"Bu işte nasıl bu kadar iyisin?" "Daha önce gırtlağını siktirdin mi?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum. "Evet."

Beni masanın üzerine yatırmadan önce ayağa kaldırırken gözlerinde vahşi bir şey parlıyor.

Sırtüstü yatıp gözümü dikmiş ona bakarken, tek görebildiğim o olana kadar tehditkâr bir şekilde üzerime eğiliyor.

"Kim?" Tek hece ama sessizliğin içinde nükleer bir bomba gibi patlıyor.

Bacaklarımı beline doluyorum ve onu kendime kilitliyorum. "Sen."

Kaşları hızlıca çatılıyor, sonra düzeliyor ve yerini neredeyse boğucu bir sahiplenmeye bırakıyor.

"Başka kimse yok mu?"

Başımı sallıyorum ve o da benden uzaklaşıp boyuna göre düzeliyor. Elleri kalçalarıma dolanıyor ve beni masanın kenarına doğru çekiyor.

Pantolonunu indiriyor, bana bakarken sikini tutuyor. "Bu şekilde kalsın."

Konuşurken, aletinin ucunu kıvrımlarımda yukarı aşağı gezdiriyor, ıslaklığımla kaplıyor ve beni kızdırıyor.

Sonunda sikini girişime yerleştiriyor ve içeri bastırıyor. Aletinin içime nasıl girdiğini izlerken nefesim kesiliyor, içimde dibe vurmadan önce duvarlarımı çok az çabayla ayırıyor.

"Hala bu güzel amcığı ilk aldığım zamanki kadar sıkı." Eğer bana karşı yumuşak davranmasını bekliyorsam, yanılmışım.

İçimden çekiliyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalarak acımasızca geri giriyor. Bana acımasızca vuruyor, sırtım masada kabaca yukarı ve aşağı hareket ediyor, her geçişte neredeyse cildimi yakıyor.

"Siktir, Phoenix." Diyorum, konuşmaktan çok bir çığlık gibi.

"Yaptığım şey bu," diye karşılık veriyor, "Bunu açıklığa kavuşturmak için seni daha da sert mi becermem gerekiyor?"

Bu retorik bir soru ve söz verdiği gibi daha sert ve daha hızlı itmeye başlamadan önce bana cevap verme şansı vermiyor.

"*Oui...comme ça.*" Sözcüklerim arzuyla karışmış halde boğulmayı başarıyorum.

Eliyle ağzımı kapatarak konuşmamı engelliyor.

"Fransızca yok," diye homurdanıyor, "Bunun önümüzdeki iki dakika içinde bitmesini istemiyorsan olmaz."

Sözlerindeki acımasızlık ve kontrolünü açıkça kaybetmesi, amımın duvarlarının onun etrafında çırpınmasına neden oluyor.

Küfrediyor ve kaba parmaklarıyla klitorisimi çimdikliyor, dikkatinin acısı orgazmımı tetikliyor, hayal edilemez zevk damarlarımda patlıyor ve neredeyse beni kör ediyor.

"O kadar ıslaksın ki, daracık amın bile beni içinde rahatça tutamaz." Çekip beni kabaca ters çevirmeden önce kulağıma karşı homurdanıyor.

Masaya doğru eğildim, ayaklarım yerde ve yanağım ahşap yüzeye dayanırken göğüslerim altımda ezildi.

Yanaklarımı aralıyor ve bana bakarken onları birbirinden ayırıyor. Yüzüm onun önünde bu kadar açık ve savunmasız bir şekilde yayılmanın utancıyla ısınıyor.

Hareket etmeye çalışmak için ön kollarımın üzerine çıkıyorum ama ensemden tutup beni tekrar yüzüstü masaya yatırıyor.

"Kal." Tehdit ediyor.

Bileklerimdeki gerçek prangalar gibi, elini kıçıma götürürken sözleri beni itaatkâr bir şekilde masaya sabitliyor.

Ben inlerken bir parmak kıvrımlarımın arasından geçip amıma giriyor.

Orada uzun süre kalmıyor. Çekip çıkarıyor ve belime getiriyor. Dar geçidime geri dalmadan önce parmağını tenime sürttüğünü hissediyorum.

Ben sonunda "Ne yapıyorsun?" diye sormadan önce aynı işlemi birkaç kez tekrarlıyor.

Parmağını tekrar içime sokuyor, birkaç kez pompaladıktan sonra çıkarıp sırtıma doğru götürüyor. Haç gibi bir şey yaptığını hissediyorum.

"Döllünle üzerine adımı yazıyorum." Sesi karanlık ve baskın, çenem düşerken omurgama bir ürperti gönderiyor.

Phoenix.

Sırtımda yaptığı çapraz hareketi hissettim.

"Benim için damlıyorsun. Her bir damlanın iyi bir şekilde kullanılması gerekiyor." diye homurdanıyor.

Tenime üflüyor, döllerimi kurutuyor ve bu sırada sırtımın alt kısmında tüylerim diken diken oluyor. Başparmağını yaptığı işin üzerinde gezdirirken belimdeki eli sahiplenici. "Bunu kalıcı hale getirme dürtüsüne direniyorum. Eğer dikkatli olmazsan yapabilirim."

Seks yaparken söylediği sözlere hiç itibar etmiyorum ama bu onları daha az ateşli yapmıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, kelimelerim masanın altında boğuluyor.

"Artık bana ait olduğun için onun senin için yapabileceği hiçbir şey yok." O da karşılık veriyor, sesinde karanlık bir memnuniyet damlıyor.

Başka bir şey söylemeden tekrar kabzasına kadar içime dalıyor, girişinin şoku beni parmak uçlarıma kadar zorluyor.

Belimi iki eliyle sahiplenici bir şekilde kavrıyor ve güçlü itişlerini karşılamak için beni geri çekmek için kullanıyor. Kuvvetten dişlerim takırdıyor ama bu ses kalçalarının kıçıma çarparken çıkardığı erotik sesle örtülüyor.

"Bana beğendiğini söyle." Talep ediyor.

"Ben... senin egonu beslemiyorum." Cevap veriyorum, nefes almak ve kelimeleri çıkarmak için mücadele ediyorum.

Kıçıma şaplak atıyor, ben de karşılık olarak ciyaklıyorum.

"Bunu senin dudaklarından duymama gerek yok," diye acımasızca ısırıyor, "Sikimin ıslak amına çarpma sesleri duvarlarda yankılanırken olmaz." Beni boğazımdan yakalıyor ve dik durmaya zorluyor, diğer elini karnıma sararken önünü sırtıma yapıştırıyor. Ağzı kulağıma doğru bastırıyor. "Duyabiliyor musun?"

Düzensiz bir şekilde başımı sallıyorum, bu yeni pozisyon beni tamamen beyinsiz yapıyor. İtişlerinin açısı onu içimde o kadar derine indiriyor ki, hiç olmadığı kadar derine ve ben kendimi zar zor bir arada tutabiliyorum.

"Hissedebiliyor musun?"

Uyarılmışlığım kalçalarımdan aşağı damlıyor ve onun sert nefeslerinin ve gırtlaktan gelen seslerinin yüzümün yan tarafına çarpması yardımcı olmuyor. Tekrar başımı sallıyorum.

"O zaman," diye kulağıma hırlıyor, "beğendiğini söyle."

Her kelimeyi derin, keskin itişlerle noktalıyor, daha önce hiç yapmadığı bir yerime vuruyor.

"Hoşuma gitti, Phoenix." Daha fazla karşı koyamayarak inliyorum.

Parmakları klitorisimle oynamak için ön tarafıma gelirken dişleri kulak mememin etrafına dolanıyor, ısırıyor ve tenimi ağzına çekiyor. İçime pompalamasına paralel olarak, gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana ve yüksek bir çığlıkla boşalana kadar sıkı tomurcuğumu ovuyor.

Çok arkamda değil, spazm geçiren kaslarım kendi orgazmını tetiklemeden önce birkaç kez daha itiyor ve sperminin içime fışkırdığını hissediyorum.

Beni masaya geri götürüyor ve nefesimi tutarak bir süre dinleniyorum. İçimden çıkıyor ve dirseğimi tutup beni nazikçe dikleştirmeden önce bir fermuarın kapanma sesini duyuyorum.

Dönüyorum ve onu önümde durmuş, elbisemi tutarken buluyorum. Beynimdeki tahrik sisinin dağılmasıyla birden kendimi çok savunmasız hissettim. O tamamen giyinik, tek eksiği ceketi, ben ise karşısında çırılçıplak duruyorum.

İçgüdüsel olarak, kendimi örtmek için kollarımı vücuduma sarıyorum.

Tek kelime etmeden bir dizinin üzerine çöküyor, elbisemi yerden biraz yukarıda tutuyor ve adım atmam için açıyor. Hareket etmediğimde bana bakıyor.

"Denge için ihtiyacın olursa elini omzuma koy," diye talimat verdi.

Bu yüzden hareket etmedim. Önümde böyle çömelmiş, gözleri gözlerime dikilmiş ve elleri elbisemi taşımama yardım ederken kalbim onun için çarpıyor.

Ve ben kesinlikle, yüzde yüz bunun olmasına izin veremem. Kuralları koyalı daha yarım saat bile olmadı ve o şimdiden direncimi test etmek için benim kalitesiz savunmamı aşmaya çalışıyor.

Elbisenin içine girip onu tutuyorum, elinden alıp kendim yukarı çekiyorum.

"Artık gidebilirsiniz." Ses tonumu kayıtsız tutmaya çalışarak söylüyorum.

Ayağa kalkıyor, bana bakıyor. Ona bakmıyorum, elbisemin fermuarını çekiştirerek yukarı çekmeye çalışıyorum.

"Ne?"

"Yani burada kalıp giyinmeme yardım etmek zorunda değilsin," diyorum, fermuarı ulaşmakta zorlandığım bir yere takılmadan önce yarıya kadar açıyorum. "Kararlaştırdığımız gibi, bu sadece eğlence. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Bir süre sessiz kalıyor ve ben çaresizce gözlerine bakmak istiyorum ama orada bulacaklarımdan korkuyorum.

Hangisi daha çok acı verir bilmiyorum - tipik nefreti ve küçümsemesi mi yoksa ona sunduğum çıkışla yüzündeki rahatlamayı görmek mi?

Benim için karar veriyor, elleri beni döndürdüğünde, fermuarımı tuttuğunda ve soğuk, sert bir çekişle kapattığında beni şaşırtıyor.

Elbisemin fermuarını çeker çekmez beni serbest bırakıyor ve nihayet onunla yüzleştiğimde yüz hatları dikkatle ifadesizleşiyor.

"Not edildi." Boş boş konuşuyor. Topuklarının üzerinde döner, ceketini alır ve arkasına bile bakmadan dışarı çıkar.

Beynim peşinden gitmem için bacaklarıma sinyaller gönderiyor ama bir adım sonra kendimi durduruyorum.

"Neden?" Ona bağırmak istiyorum, *"Neden gitmesine izin vermiyorsun?"*

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Phoenix

Eve geldiğimde kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Yirmi metrelik ahşap bir çift kapı olduğu için bu kolay bir iş değil, ama gürültüyle kapandığını duyduğumda memnuniyet kan dolaşımıma karışıyor.

Bir bardak suya ve büyük bir şişe daha sert bir şeye ihtiyacım olduğu için mutfağa yöneliyorum ama Rogue ve Rhys'i orada bulunca şaşırarak duruyorum.

Rogue tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, elinde bir bardak viski tutuyor ve başı kederli bir şekilde yere doğru eğilmiş. Rhys kanepede uzanmış, yüzünde uğursuz bir ifadeyle telefonunda geziniyor.

Odada karanlık bir enerji dönüyor ve kimse benim geldiğimi fark etmiyor.

"Sizin neyiniz var böyle?"

Rogue'un Bellamy ile birlikte olmasını bekliyordum. Bu ikisi çıkmaya başlamadan önce zaten ayrılmazlardı, ama resmileştiğinden beri birkaç saatten fazla ondan uzak kalmadı.

Rhys'e gelince, Thayer'ın geceyi erkek arkadaşıyla geçirmesine müdahale etmeden izin vermesine şaşırdım.

"Şahsen, bir Amerikan vatandaşını İsviçre topraklarındayken öldürürsem idam cezası alıp almayacağımı Google'da araştırıyorum." Rhys karanlık bir şekilde mırıldanıyor.

Yanına oturduğumda dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Bu soruyu cevaplıyor.

"O kadar ileri gitmene asla izin vermeyiz. Hapiste en fazla birkaç gün geçirirsin."

Telefonunun üstünden bana bakıyor. "Ona gerçekten korkunç şeyler yapmayı planlıyorum."

Cenevre'de öldürdüğüm iki adamın nasıl çığlık attığını ve hayatları için yalvardığını düşündüm. Merhametli davranıp boyunlarını kırmıştım ama

ancak birkaç kemiğimi kırdıktan ve iç kanama geçirdikten sonra.

Dudaklarımdaki gülümseme memnun bir sırıtışa dönüşüyor.

"Etkilenmek için sabırsızlanıyorum" diye cevap verdikten sonra "Thayer ile işler iyi gitmiyor o zaman?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle aynı renge gelene kadar kararıyor. "Dışarı çıkıp başka birini becermemi istiyor."

Bunun üzerine dudaklarımdan gerçek bir kahkaha döküldü. Bu noktada, ondan kendi boğazını kesmesini istese daha başarılı olurdu.

Devam ediyor. "Bu gece nihayet benim olduğunu kabul etmeye hazır olduğunu düşünmüştüm ama," diye duraklıyor, çenesini sıkıca tuttuğu için seğiriyor, "onunla eve gitmeye karar verdi."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani daha sert önlemlere mi başvuruyorsun?" "Bunu şiddetle düşünüyorum."

Duvara çarparak kırılan bir camın sesi ikimizin de dikkatini Rogue'a çekiyor.

Sanki yüz metrelik bir yarışı on metrenin altında koşmuş gibi göğsü kabarmış bir halde ayakta duruyor ve artık boş olan yumruklarını sıkmış, sıvının mutfağın beyaz duvarlarından aşağı süzülüşünü izliyor.

"Ve ruh hali de hiç yardımcı olmuyor." Rhys ona ters ters bakarak ekliyor. "İyi misin dostum?" Ona soruyorum, çünkü bu öfke gösterisi onun için anormal olmasa da, patlamaları çok daha bastırılmıştı ve Bellamy ile çıkmaya başladığından beri seyrekleşti.

"Ben iyiyim." Kanepenin yanındaki sandalyelerden birine çökerek cevap veriyor.

"Öyle görünüyorsun."

"Siktir git, Phoenix."

Dilimin ucunda bu gece zaten iyi sikildiğimi söylemek var ama içimde tutuyorum. Altı'nın sikildiği düşüncesini kimsenin aklına sokmak istemiyorum, bu ikisinin bile.

Ayrıca, işimiz bittiğinde beni kovması, sıradan bir pislikten başka bir şey değilmişim gibi beni hızlı ve duygusuz bir şekilde göndermesi yüzünden hala öfkeliyim.

Fiziksel olarak tamamen işlemsel bir yol dışında ona yaklaşmama izin vermiyor. Bunu kalbini korumak için yaptığını tahmin ediyorum ama gerçeği biliyorum.

Koruyacak bir şey kalmadı. Uzun zaman önce birine verdi. Artık almak için uygun değil.

Bu, plana sadık kalmam gerektiğine dair iyi bir hatırlatma - Sixtine ile evlenecekmişim gibi davranmaya devam ederken babamın hesaplarından mümkün olduğunca çok para çekmek ve bir gün babamınkine rakip olmayı umarak kendi girişimimi başlatmak için yeterince para biriktirdiğimde bu ilişkiyi kesmek.

Vücudum onun için ne kadar zayıf olursa olsun, onun dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ve öyle.

Şimdi bile daha derin nefes alıyorum, üzerimde kalan kokusunu almaya çalışıyorum. Beynim onun önümde uzanmış, saçlarını savurmuş, bacaklarını açmış, ağzını coşkuyla ayırmış halini canlandırıyor. Ellerim sıkılıyor ve esniyor, bir dahaki sefere onu avucumun içine alacağım anı iple çekiyorum.

Bazı kurallar koymakta haklıydı. Öpüşmek yok kuralı hariç her biri. Dudaklarımı ona değdirme dürtüsüne direnmek, özellikle de bunu önümde iki kişinin daha yaptığını görmüşken, düşündüğümden daha fazla çaba gerektiriyor.

"Belki de sevişmeye ihtiyacın var gibi görünüyor, Rogue," diyorum, "İçindeki öfkenin bir kısmını boşaltmana yardımcı olabilir."

"Yaptım." "Bu gece Lyra'yı becerdim." diye eklemeden önce homurdanıyor.

Rhys oturduğu yerden kalkıp yüzünde şaşkın bir ifadeyle Rogue'a doğru döndüğünde dudaklarımdaki sırıtış siliniyor. "Affedersiniz?"

"Lyra'yı becerdim," diye tekrarlıyor, sesi kayıtsız. "Sonra Bellamy bizi yakaladı ve ayrıldık."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Sözlerinden o kadar etkilenmiştim ki, bırakın tam anlamıyla mantıklı bir düşünce üretmeyi, kendim bile bir araya getirmekte zorlanıyordum. "Bellamy'yi aldattın mı?"

"Evet." Yan masadaki şişeyi kapıyor ve doğrudan ondan bir yudum alıyor.

"Şaka yapıyorsun lan." Rhys sert bir elini yüzünde gezdirerek, yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdiğini söylüyor.

"Bunu neden yapasın ki?" Ona soruyorum, hâlâ inanamıyorum.

İkimize de bakmıyor ve sadece bir omzunu kaldırıyor. "Sadece öyle hissettim."

Kelimeler anlamları kadar boş geliyor ve hem Rhys'in hem de benim sağır edici sessizliğimize yol açıyor.

"Sen bir sik kafalısın." Sonunda başımı iğrenerek sallayarak ısırdım. "Onu hak etmiyorsun."

Bellamy onu kayıtsız şartsız seviyor, *pek çok* kusuru ve her şeyiyle ve ona olan bu sadakati onu bizim berbat küçük ailemizin bir parçası haline getirdi.

Ve ailene böyle zarar veremezsin.

Ama onu incittiği kadar, uzun vadede kendini daha çok incitti. Kız onun başına gelen en iyi şeydi ve o buna pişman olacaktı.

Gözleri sonunda bana döndüğünde parlıyor. "Onun neyi hak ettiğinden bahsetme, o senin endişelenmen gereken biri değil."

"O artık senin de değil." Ben de alkışlıyorum.

Ayağa fırlar ama Rhys araya girince durur. "Bunu senin yaptığına bir saniye bile inanmıyorum."

Gözleri ona doğru kaydı. "Lyra'yı becerdim." Ayağa kalkma sırası Rhys'e gelir. "Bellamy'yi seviyorsun."

"Sevmiyorum-,"

"Kabul etmek istesen de istemesen de," diye devam ediyor Rogue'un sözünü keserek, "Seviyorsun. Onu asla böyle incitmezsin, çünkü seni seven insanların seni incitmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirsin," diye ekliyor sivri bir bakışla. "Yani hayır, Lyra'yı becerdiğine ya da Bellamy'nin sihirli bir şekilde tam o anda içeri girdiğine inanmıyorum. İnanmıyorum ama eğer yaptıysan, bence hayatının en büyük hatasını yaptın."

"Neye istersen ona inan." Rogue çenesini tutarak cevap verir.

"Ben yaptım." "Siktir et, ben yatmaya gidiyorum."

Rhys hışımla dışarı çıkar ve Rogue çok geçmeden ayrılır, ancak şişeyi alır ve muhtemelen üzüntülerini boğmaya devam etmek için oyun odasına doğru gider.

Sonunda ben de yatıyorum ama Bellamy, Thayer ve Sixtine'in hiç uğraşmadan tüm evimizi nasıl darmadağın ettiklerini bir süre daha düşünmeden önce değil.

***

Birkaç gün sonra, Rhys'in dirseği gelip boğazıma şiddetle yapıştığında sırtım banyonun kapısına çarpıyor.

Onu dışarı çıkarması için bağırırken Thayer'ın yumruklarının arkamdaki kapıya çarpışını hissedebiliyor ve duyabiliyorum. Kazağımı ödünç almak istediğinde bu durumun kötüye gideceğini biliyordum.

Devlin'in evindeyiz ve futbol şampiyonluğumuzu kutlamak için bir parti veriyor.

Bu gece Thayer'ı davet eden Rhys'ti, ama nedense onu daha önce yalnız buldum, Devlin tarafından köşeye sıkıştırılmıştı, hararetli bir konuşmanın ortasında gibi görünüyordu.

Müdahale ettim, üzerine içki döküldüğünde onu üst kattaki tuvalete götürdüm ve nihayetinde üstünü kurtaramadığında ona kazağımı ödünç verdim.

İçgüdülerimi dinleyip ona üstsüz gitmesini söylemeliydim. Söylemedim ve şimdi Rhys onunla oynaştığımı düşündüğü için beni öldürmeye hazır.

Yapmadım tabii ki.

Asla yapmazdım. Altı beni son birkaç gündür meşgul etmeseydi bile.

Ve öyle de oldu, sanırım sırıtarak.

Hayır, Rhys bunu yanlış anlıyor. Ama bu, büyük açılışta Sixtine'e dokunduğu için ondan intikam almak için bu mükemmel fırsatın boşa gitmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"Burada ne oyunu oynuyorsunuz?" Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak tıslıyor. "Bu kadar aptal olamazsın."

Daha önce bana vurduğunda eğilmediğim ya da yumruk atmadığım gibi, onu bir saniyede yere serebileceğim ve ikimiz de bunu bildiğimiz halde, onun tutuşuna karşı koymuyorum.

"Sen de değilsin," diyorum, "ama yine de ağzını ona dayıyorsun."

Alay ediyor ve beni iterek serbest bırakıyor. "Bunun Altı ile ilgili olduğunu bilmeliydim," diyor esprili bir şekilde gülerek. "Thayer'a dokundun mu?"

İçimdeki psikopat intikamı seçiyor. Ona dokunmadığımı söylemek yerine acısını biraz daha uzatıyorum. "Neden ona sormuyorsun? Bu konuda söyleyecek çok şeyi vardır."

Karnıma vurduğu cevap darbesi, cevabım hakkında ne düşündüğünü anlamamı sağlıyor. Ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve iki büklüm olmama neden oluyor. Rhys'in böyle bir yumruk atabileceğini kim bilebilirdi?

"Sen Thayer'dan uzak dur, ben de Altı'dan uzak durayım. Anlaştık mı?" "Anlaştık." Kendimi toparlarken acı dolu bir öksürükle "Anlaştık" dedim.

Hâlâ bana ters ters bakıyor. "Sonunda Six'i becermenin seni onun hakkında daha az psikopat yapacağını sanıyordum."

Birlikte yattığımızı anlamasına şaşırmadım. "Komik, ben de Thayer'la senin hakkında aynı şeyi düşünmüştüm."

Gözlerini bana dikti.

"Touché." Beni kapıdan itmeden önce itiraf etti. Kapıyı açıp içeri girdi ve arkasından çarparak kapattı.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Phoenix

Yirmi dakika sonra, yarılmış bir dudak, morarmış kaburgalar ve adımı haykırana kadar Six'i becermek için amansız bir ihtiyaçla The Pen'e varıyorum.

Şimdiye kadar onlarca kez sevişmiş olmamıza rağmen, onun evine hiç gitmedim. Tabii ki, taşındığı günden beri nerede yaşadığını, tam odasını ve dairesinin kat planını biliyorum.

Kapıyı kullanarak içeri girebilirdim ama Thayer, Six'in ona ya da diğer kızlara benim hakkımda hiçbir şey söylemediğini açıkça belirtti. Ön kapıdan girersem daha fazla soruya neden olur.

Ayrıca, onu şaşırtmak hoşuma gidiyor.

Binanın arka tarafına, yatak odasının bulunduğu yere doğru yürüyorum. Zifiri karanlık ve elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyorum ama bölgeye aşinayım.

Tırmanmak üzere olduğum ağaca ben de aşinayım. Yıllar boyunca onu uyurken izlemek için birkaç kez tırmanmış olabilirim ya da olmayabilirim.

İddia ettiği gibi iyi bir kız olduğundan emin olmak için.

Telefonumu cebime koyarak zıplıyorum ve tek elimle en alttaki dalı tutarak kolaylıkla sırtına çıkıyorum. Tam penceresinin önüne gelene kadar ağacın gövdesini ve mevcut dallarını kullanarak tırmanmaya devam ediyorum. Odası karanlık ve ışıklar kapalı. Yatağında olup olmadığını anlayamıyorum.

Ağaçtaki pozisyonumdan uzanıp pencerenin kolunu tutuyorum ve kaldırmaya başlıyorum. Biraz gıcırdıyor ve sıkışıyor. Daha da eğilip iki elimle sertçe çekiyorum. Küçük bir gürültüyle sıkışma çözülüyor ve pencereyi içeri girebilecek kadar açabiliyorum.

Pencere pervazına atlıyorum, hafif adımlarla iniyorum ve onun odasına giriyorum.

Bir terslik var.

Bunu ensemdeki tüylerin diken diken olmasından anlayabiliyorum.

Bir şey ya da daha doğrusu *biri* yüksek sesle bağırarak ve beceriksizce kafama bir tür plastik torba geçirmeye çalışarak sağımdan bana vurmadan önce sadece yarım saniyem var.

Gözümü kırpmadan çantayı elinden alıp kollarından tutuyorum ve bir boyun eğme hareketiyle onu sırtüstü yatırıp altımda sabitliyorum.

Pencereden gelen bir parça ay ışığı ikimizi de kısmen aydınlatıyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, dişi kaplan?" Çakıllı sesim aramızda yankılanıyor. Beni tanıdığında mücadele vücudunu terk ediyor.

"Phoenix?" Küçük sesinde gerçek bir korkunun izi var. "Ödümü kopardın!" Yalan söylemiyor, kalp atışlarının boğazının gergin derisinde çılgınca attığını görebiliyorum. "Birinin bana saldırmak için içeri girdiğini sandım."

Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi kanımın hızla başıma hücum etmesine neden oluyor ve midem bulanıyor. Bayılmamak için sertçe nefes vermek zorunda kalıyorum.

"Eğer bir erkek sana bu şekilde sahip olursa," diye yüzüne karşı homurdanıyorum, "suratına kafa at ve taşaklarını tekmele."

"Sonra ne olacak? Çığlık atıp kaçacak mısınız?"

Cevap sırıtışım düpedüz sadistçe. "O zaman işini bitirmem için onu bana bırak. Onu öldürmeden önce acının ne demek olduğunu öğreteceğim."

Sesimdeki manik tonu gizleme zahmetine girmiyorum.

O cevap veremeden Bellamy kapısını çalar ve "Altı mı?
Sen iyi misin? Yüksek bir ses ve ardından bir çığlık duydum."

"Evet, ben iyiyim! Sadece ayak parmağımı yatağımın köşesine çarptım ama iyiyim." Cevap veriyor, yalan dudaklarından yumuşakça dökülüyor. "Yatağına dönebilirsin, uyandırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil, iyi uykular!"

Bellamy'nin ayak seslerini dinliyorum, pıtır pıtır yatak odasına dönüyor ve ardından kapısı kapanıyor.

"Arkadaşlarına benden bahsetmedin." Diyorum. Kulağa biraz suçlayıcı geliyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Bana öyle geniş ve yumuşak gözlerle bakıyor ki, içimdeki canavar onu ne kadar küçük olursa olsun her türlü rahatsızlıktan korumak için öldürmek istiyor.

"Onlara ne söyleyebilirim ki?"

Bileklerini tutuşumdan ya da bedenimin onunkinin üzerindeki tehdidinden kaçmaya çalışmıyor, bunun yerine bana sorgusuz sualsiz boyun eğiyor. Onun itaati sikimi sertleştiriyor ve damarlarımda akan sıvı şehvet, dokunduğu her hücreyi ve parçacığı ısıtıyor.

"Karım olacağını." Kulağına karşı baştan çıkarıcı bir şekilde gürlüyorum. Bu sefer sesim hararetli çıkıyor. Sahiplenici.

Asla karım olamayacak, bu yüzden hala bunu söyleyebildiğim birkaç fırsatın tadını çıkarıyorum.

Yüzü kızarıyor, yanaklarının pembeliği çillerinin birbirine karışmış gibi görünmesine neden oluyor. "Bunun bir sır olması gerekiyordu, unuttun mu?"

"Çok uzun sürmez."

"Ayrıca," diye devam ediyor, "arkadaşın arkadaşımın kalbini kırdı. Herhangi biriniz hakkında konuşmak için pek de uygun bir zaman değil."

"O bir aptal."

"Evet, öyle." Bana şaşkın bir bakış atmadan önce cevap verdi. "Böyle düşünmene çok şaşırdım."

"Çünkü beni sadece bela olarak görüyorsun."

"Az önce penceremden içeri girdin." Dikkat çekti.

"Daha önce hiç umursamamıştın."

Nefesi kesiliyor ve gözleri benimkinde bir şey arıyor. Buldu mu bilmiyorum ama "Hayır, bulamadım." diyor.

Aramızdaki hava yoğunlaşıyor ve gözlerim onun ağzına kayıyor, parlayan, kabarık dudaklarının çekimine kapılıyorum. İncelememin altında ayrılıyorlar ve başımın hafifçe ona doğru eğildiğini hissediyorum.

"Bugün senin maçındaydım." Aceleyle söylüyor, anın büyüsünü bozuyor ve inişimi durduruyor.

Geri çekiliyorum.

"Biliyorum." Onu tribünde Thayer ile gülerken görmüştüm.

"Beni gördün mü?" Şaşırarak soruyor.

Saçının bir tutamını aramıza sıkıştırıyorum ve parmağımı içinden geçiriyorum. "Bunu kaçırmak oldukça zor," diyorum ona. "Tanıştığımız ilk gün beni sana getiren şey buydu."

Gözlerinin açılmasına bakılırsa, itirafım karşısında şaşıran tek kişi ben değilim.

"Gerçekten mi?"

Artık ona söylemekten başka çarem yok. "Tarlada güneşin yansıması gözüme çarptı. Böyle parlayan şeyin ne olabileceğini bilmiyordum. Değerli bir şey olabileceğini düşündüm - on yaşındaki beynim bunun bir hazine olabileceğini düşündü - bu yüzden kontrol etmeye gittim."

"O zamanlar sadece ben varken hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Saç telinin düşmesine izin veriyorum ve onun yerine parmağımı yanağında gezdiriyorum, rahatsız edici düşüncelerin galip gelmesine izin veriyorum ve yıllardır yapmayı düşündüğüm gibi çillerinin izini sürüyorum. "Seni tuttum, değil mi?"

Sözlerim niyet ettiğimden daha imalı geliyor ama cevap verirkenki tonu zorlukla gizlenmiş bir acılıkla ıslanmış.

"Uzun sürmez."

Onu neden hayatımdan çıkardığımı, neden vücudum onunkinden birkaç santim uzaktayken burada olmamam gerektiğini hatırlatmak, başımdan aşağı dökülen bir buz kovası gibi. Omurgam dikleşiyor ve kaslarım kilitleniyor.

"Geçmiş hakkında konuşmak yok demiştik." Hırlayarak pijama şortunun paçasını yakaladım ve külotuyla birlikte kalçalarından aşağı çektim. Ben de kendi pantolonumu kıçımdan aşağı itiyorum.

"Konuyu ilk sen açtın," diye karşı çıkıyor, nefesi hızlanıyor.

"Benim lanet hatam." Havlıyorum, sikime tükürüyorum ve kalınlaştırmak için ucuna yayıyorum. Diğer elim ne kadar ıslak olduğunu kontrol etmek için yarığından geçiyor. "Her zamanki gibi sırılsıklam." Yorum yapıyorum.

Daha fazla hazırlık yapmadan sikimi onun girişine yerleştirdim ve içine daldım. Tıslıyor ve sırtı yerden hafifçe kalkıyor, eli biraz rahatlamak için göğsümü tutuyor.

Ona hiç vermeyeceğim. Gerilmesini ve acıtmasını istiyorum. Acıtmasını istiyorum. Onun yaptığı gibi çizgiyi aştığı için bir ceza gibi hissetmesini istiyorum.

Ona vurmaya başlamadan önce alışmasını beklemedim. Gömleğini yırtıp açıyorum, düğmeler etrafımızda uçuşuyor. Kalçalarımın her hamlesiyle göğüsleri zıplıyor ve onları yoğurmaktan ve meme uçlarını dudaklarımın arasında açgözlülükle emmek için eğilmekten kendimi alamıyorum.

Tırnakları saçlarımda geziniyor, boynumdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Saniyeler sonra, sırtımı kazıyor, derimi umutsuzca kavrıyorlar. Bu karışıma acının da eklenmesi beni çılgına çeviriyor.

Sol bacağını sağa çevirmeden önce birkaç kez daha itiyorum, böylece yan yatıyor ve sonra tekrar içeri dalıyorum. Bu pozisyonu seviyorum; hem

gözlerinin içine bakabiliyorum hem de kıçına erişebiliyorum.

Elim yanağına gürültülü bir *şaplakla iniyor* ve ağzı sessiz bir çığlık atıyor, kasları sikimin etrafını birlikte sıkıyor.

Kıçını tekrar tokatlıyorum ve bu sefer bir ses çıkarıyor, küçük bir çığlık, elimi ağzına koyarken yakalıyorum.

"Kavgamdan sonra bu kıçı taciz ettiğimde ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?" Ona çarparak ve kıçını tokatlayarak dönüşümlü olarak soruyorum. "Sevmiyormuş gibi yapıyordun ama o zaman da şimdi olduğu gibi damlıyordun."

Bir parmağımı sikimin yanındaki amına sokarak onu hiç olmadığı kadar geriyorum. Elime karşı çığlık atıyor ama sanki izinsiz girişi kovalıyormuş gibi amını bana doğru hareket ettiriyor.

Parmağımı çekip çıkararak, dar açıklığa ulaşana kadar amıyla göt deliği arasındaki derinin üzerinde kaydırıyorum. Parmağımı ağzının etrafında birkaç kez dolaştırıyorum, kıvranışını görmekten zevk alıyorum.

"Muhtemelen bu deliği unuttuğumu düşündün, değil mi?" "Eminim en son oynadığımdan beri yalnız kalmıştır."

Aynı zamanda onunla oynadığım tek seferdi, bekaretini aldığımda. Ama benden sonra gelmeye cesaret eden herkes için tüm deliklerini mahvetmeyi içeren planlarım var.

Parmağımı tırnağın hemen yanından içeri sokuyorum, bu deliğin ne kadar sıkı olduğunu, duvarlarının benim için ayrılmayı neredeyse reddettiğini görmenin tadını çıkarıyorum.

"Çok sıkı," diye mırıldanıyorum, "Bu küçük deliği sikimi alması için eğitmem gerekecek."

Başını hayır anlamında sallıyor, gözleri kocaman ve vahşi, konuşmaya çalışıyor ama elimi ağzının üzerinde tutuyorum.

"Şşşt," diyorum, konuşurken parmağımı daha derine itiyorum ve gözlerinin inanılmaz derecede büyümesini izliyorum, "kaçınılmaz olanı tartışmanın faydası yok. Bir gün sikimi kıçına alacaksın ama bu gece değil. Bu gece, bu dar amcığa sahip olacağım."

Parmağımı sonuna kadar sokuyorum ve aynısını aletimle yapıyorum, içine o kadar derin giriyorum ki tüylerim diken diken oluyor.

Çekildiğimde aynı şeyi parmağımla yapıyorum, ancak bir saniye sonra ikisini de geri sokuyorum. Six'in gözleri orgazm olurken başının arkasına doğru yuvarlanıyor ve çığlık çığlığa elime boşalıyor.

Onunla birlikte beni de uçurumun kenarına götürüyor ve titreyen bir nefesle doruğa ulaşıyorum, tohumumu onun içine döküyorum. Tembelce içeri ve dışarı okşamaya devam ediyorum, spermimin onun içinde kaldığından emin oluyorum.

Parmağımı çekiyorum ve kendimi düzeltmeden önce kıçına son bir sert tokat atıyorum. İşim bittiğinde onu tekrar giydirdim, külotunu ve şortunu giydirdim ve saldırımdan kurtulan tek düğmeyi kapattım.

Ne düşünürse düşünsün, onu anlamsız bir sikişten başka bir şey değilmiş gibi bırakmayacağım.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yöneldim.

"Ne olursa olsun, seni dövüşürken izlemeyi tercih ederim." Diyor ve sorgulayan bir bakışla ona dönmemi sağlıyor. "Seni futbol oynarken izlemeyi seviyordum ama dövüşmek, dövüş sanatları sana daha çok yakışıyor. Sen her zaman bir dövüşçü oldun, sen busun." Yarılmış dudağıma bakıyor, yarayı incelerken gözleri yumuşuyor. "Birinin vurmasına izin vermene şaşırdım."

Beni her zaman dünyanın geri kalanının gördüğünden farklı bir şekilde gördü. Buna tekrar maruz kalmak akıl sağlığımı test ediyor.

"Bana zarar verecek kadar yaklaşmasına izin verdiğim sadece birkaç kişi var." Pencereye doğru eğilmeden önce ona söyledim.

"Ön kapıdan çıkabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Tekrar geri dönüyorum. "Bellamy'nin beni görmesini istemiyorum."

Başını sallama sırası onda, ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor. "Doğru. Görüşmek üzere."

Kafamın içinde ona dönüp bakmam için bağıran sesi duymazdan gelerek arkama dönmeden dışarı çıkıp gecenin içine dalıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Sixtine

Dairemin kapısını açıp içeri girmeden önce güçlendirici bir nefes alıyorum. Üç meraklı yüz hemen açılan kapının sesine doğru dönüyor.

"Nihayet," diyor Nera, beni kapıda karşılayarak. "Uzun zamandır eve gelmeni bekliyorduk."

Elimden tutup beni Bellamy ve Thayer'ın atıştırmalıklar hazırladığı ve flüt bardaklara şampanya doldurduğu mutfağa sürüklüyor.

"Mesajım yüzünden mi?" Gülerek soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Thayer, "sanki dökecek çok çayın varmış gibi konuştun."

"Tek söylediğim size bir şey söylemem gerektiğiydi."

"Evet, ve bazılarımız yıllarca konuşacağınızı düşündüğüm şey hakkında konuşmanızı bekledik, bu yüzden hazırlıklı geldik." Nera kaşlarını kaldırarak ekliyor.

Yanaklarım ısınıyor ve ellerimi meşgul etmek için bir bardak şaraba uzanarak başka tarafa bakıyorum.

Phoenix'le olan ilişkim bir hafta önceki şampiyona gecesinden beri istikrarlı bir şekilde devam ediyor. Her gün, bazen günde birkaç kez, onunla buluşup seks yapmamız için bana mesaj atarak açgözlü ve gayretliydi.

Belirlenen buluşma noktasına gittiğimde, ister onun evi, ister kütüphane, ister soyunma odası - hatta bir keresinde halka açık bir park - bana saldırır, genellikle arkamdan saldırır, elini boğazıma sarar ve beni utanmadan becerir.

Bazı açılardan bana prenses gibi davranıyor. Beni yiyerek ya da tüm çıplak vücudumu öperek saatler geçiriyor. Bir keresinde beni giydirmeye bile başladı.

sanki ben onun kişisel bebeğiymişim gibi, ayakkabılarımı benim için bağlayacak kadar ileri gitti.

Başka şekillerde bana fahişesiymişim gibi davranıyor. Beni yüzüstü yere bastırıyor ve bir hayvan gibi beceriyor. Kulağıma karanlık övgüler ve iğrenç fanteziler fısıldarken parmaklarını kıçıma sokuyor.

Bana yapmasına hevesle izin verdiğim fanteziler.

Her geçen gün beni daha da yozlaştırıyor, iyi kız dış görünüşümü yavaşça aşındırıyor, ta ki kendimi yapabileceğimi asla hayal etmediğim şeyleri yaparken bulana kadar.

Daha bu sabah RCA koridorlarında yürürken arkamdan gelip beni yakındaki bir sınıfa sürükledi.

Artık koridorda olmadığımı anlamama bile fırsat vermeden beni duvara yaslamış, yüzünü boynuma gömmüştü.

"Phoenix?"

Nabız noktamı emmiş ve vücudumda daha önce bıraktığı izlere yenilerini eklemişti. Balıkçı yakalar, ağzının sanat eserini gizlemek için tek çarem haline gelmişti. Tanrı'ya şükür Aralık ayındaydık, maksimum örtünmeye olan yeni *tutkum* çok fazla kaş kaldırmamıştı.

"Instagram'da susuzluk tuzakları paylaşmıyorsun," diye duyurdu, kelimelerin yarısı boğazımda boğuklaştı ve zar zor duyuluyordu, diğer yarısı ise kendini beğenmiş bir şekilde rahatlamış gibiydi.

Rogue'u öldüreceğini mırıldandığını duyduğumu sandım ama o konuşurken nefesi boynumu gıdıkladı, karşılık olarak kıkırdamama neden oldu ve sözlerini bastırdı. İnleyip beni kendine yapıştırırken elleri belimde sıkılaştı.

Günler önce bana bir takip isteği daha göndermişti ve parmağım kabul et düğmesinin üzerinde gezinirken ona bakakalmıştım. Onu biraz daha bekletmek istediğim için k a b u l etmeden uygulamayı kapatmıştım.

Benden bunu yapmamı beklemekten bıktığı için dün gece telefonumun kilidini açtırmış, IG uygulamasını açmış ve kendisi kabul et tuşuna basmıştı. Sanırım sabahın en azından bir kısmını akışıma bakarak geçirmişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sormuştum.

Başını kaldırmaya zahmet etmedi, ısırıklar ve boynumu yalamalar arasında bana cevap verdi.

"Feed'in bikinili fotoğraflarınla dolu değil."

Ailemin, arkadaşlarımın ve seyahatlerimin oldukça standart fotoğraflarından oluşan akışıma geri döndüm. Mayolu bir fotoğrafımı hiç paylaşmamıştım.

"Hayır, değil."

"Güzel," diye onaylarcasına mırıldandı ve elleri eteğimden çıkarmak için hararetle gömleğimi çekerken boğazımı yaladı.

"Bu bir gün olamayacağı anlamına gelmez," diye ekledim, alay etmek istercesine

Onu.

Dudakları sıcak bir şekilde kulağıma bastırıyor. "Bu iyi, sadece emin ol paylaşım yaptığında kıçına beni etiketle ki herkes kime ait olduğunu anlasın."

Güldüm, gömleğimi başımın üzerinden çıkarmasına izin verdim, okuldan herhangi birinin her an içeri girebilme tehlikesi beni heyecanlandırdı.

Kot pantolonumu yırtıp çıkarmış ve beni ayakta becermişti, bacaklarım beline dolanmış, ellerim omuzlarını kavramış, tırnaklarım gömleğinin içinden umutsuzca sırtına saplanmıştı.

Onu öpmemek neredeyse imkânsızdı. Bu pozisyonda aramızdaki boy farkı neredeyse yok denecek kadar azdı. Gözleri şehvetle kararmış ve sıcak kanlılıkla bana sabitlenmişti. Ağzına o kadar yakındım ki, aramızda sadece santimetreler vardı.

Aradaki mesafeyi kapatmak için eğilmek çok kolay olurdu. İstemiştim. Aslında bunu yapmak için ölüyordum.

Bu ihtiyacın ne kadar güçlü olduğunun farkına varmam, son saniyede başımı çevirmeme ve onun yerine başımı boynuna gömmeme neden oldu.

Beni her zaman yaptığı gibi kararlı bir acımasızlıkla becerdi, iki kez boşalana kadar gitmeme izin vermedi. İşi bittiğinde, sikini kalçamın iç kısmına sildi, kıçımı tokatladı ve bana sınıfa gitmemi söyledi.

Uluslararası İşletme dersime on dakika geç girmiştim, bacağımdan akan dölüyle ve Nera'nın yanına oturduğumda gözlerini şüpheyle bana dikmesine neden olan darmadağınık bir görünümle.

O bakış beni çatlatmıştı. Bu sırrı kendime saklamaya daha fazla katlanamazdım. Basına resmi açıklamanın yapılmasına sadece birkaç hafta kalmıştı ve arkadaşlarımın nasıl olsa sır tutabileceklerini biliyordum. Sadece içimi dökmeye ve kızlarla bu konu hakkında konuşabilmeye ihtiyacım vardı.

Onlara bu gece bir şey söylemem gerektiğini bildiren mesajlar attım. Hepsi farklı heyecan emojileriyle cevap vermişlerdi ve belli ki büyük bir açıklama olmasını bekledikleri bir etkinlik hazırlamışlardı.

"Pardon, peynir tahtası mı yaptınız?" Tezgâhın üzerindeki peynir tahtasını göstererek soruyorum.

"Dinle, Bellamy ve ben yeterli atıştırmalığımız olduğundan emin olmak istedik, bu yüzden markete gittik ama sonra biraz kendimizi kaptırdık-"

"Buradaki peynir bölümü beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor." Bellamy yüzünde etkilenmiş bir ifadeyle araya giriyor.

"-ve Nera'nın da aşırıya kaçıp beş şişe kadar şampanya aldığı ortaya çıktı, yani her şey yolunda gitti." Thayer düşüncesini tamamlıyor.

"Haberlerin ilgimizi çekti, Altı." Bellamy oturma odasına geçip kanepeye bağdaş kurarak oturuyor.

"Merak mı ettin?" Thayer onun yanında oturarak tekrarlıyor. "Bu muhafazakârlık. Bilmek için *ölüyoruz.* Hayatımızdaki dramın bir kısmının sizden gelmesinin zamanı gelmişti."

Nera ve ben de onlara katılıyoruz ve rahat koltuklardan birine otururken gülüyorum. Aşk hayatlarında işler yoluna girmiş gibi görünüyor. Rogue ve Bellamy bir sürü dramadan sonra tekrar bir araya geldi ve Rhys ile Thayer resmen çıkmaya başladı.

"İkinizin bir gece özgür kalmasına izin verilmesine şaşırdım." Nera işaret ediyor
Dışarı.

Bellamy kızarır ve Thayer sırıtarak ekler, "Kesin sözler
yapıldı."

"Yatak odası türünden mi?" Ben soruyorum.

Thayer parmağıyla beni göstererek, "Evet, ama bunu bize geri çevirmeye çalıştığını görmediğimi sanma," diye cevap veriyor. "Konuyu değiştirme, bu gece *senin* yatak odası maceralarınla ilgili."

İnliyorum, yanımdaki koltuktan bir yastık alıp kucağımda oynatıyorum.

"Sadece söyle bize." Nera sesinde yalvaran bir tonla söylüyor.

Bellamy şampanyamı dolduruyor ve şişeyi iyi bir arkadaş gibi ulaşabileceğim bir yere bırakıyor. Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yılın başındaki kadeh kaldırışımızı hatırlıyor musun?"

"Rogue ve Phoenix'in hayatlarımızı mahvetmesine izin vermemek için mi?" diye soruyor gülerek, "Açıkçası bu sözü tutmakta pek başarılı olamadım."

"Evet, ben de öyle."

Nera kadehini yarısına kadar ağzına götürmüş, nefesini tutmuş bir şekilde bir sonraki sözlerimi bekliyor.

"Yani hayatınızı mahvettiğini mi söylüyorsunuz..." Thayer duraksıyor, nasıl ifade edeceğini arıyor, "...İncil'e göre mi?"

Yüzümü kucağımdaki yastığa gömüyorum ve başımı sallıyorum.

Üçünün de kendini kaybettiğini görmekten çok duyarken etrafımdan ciyaklamalar yükseliyor.

"Vay anasını," diyor Nera, "Nihayet."

"Bu, bir romandaki ana karakterlerin üç yüz sayfa boyunca birbirlerinden nefret ettiklerini iddia ettikten sonra bir araya gelmelerine benziyor ama aralarındaki gerilim ve cinsel kimya başından beri etraflarındaki herkes için açıktı." Bellamy mutlu bir şekilde ellerini çırparak ekliyor.

Thayer ona doğru dönerek onaylıyor. "Tam anlamıyla. Shakespeare bunu yazamazdı."

"Billy'nin yazabileceğinden *çok* daha müstehcen kitaplardan bahsediyordum ama evet, ne demek istediğimi anladınız."

"Bize her şeyi anlat, Altı." Nera bana doğru eğilerek, yüzünde dikkatli bir ifadeyle söylüyor. "İkinizin arasında her ne sorun varsa çözdünüz mü?"

Thayer ve Bellamy beklentiyle bana doğru döndüler.

"Hayır, bu konuda konuşmamamız için bir kural koyduk." Onlara biz küçükken olan her şeyi anlatıyorum; ağaç ev, not, bisiklet gezintisi, kaza.

Cenaze.

Phoenix, Astor'un ölümü ve ardından gelen nefret yılları için beni suçluyor.

Sonunda bu konu hakkında konuşmanın verdiği bir rahatlama hissi var, sanki göğsümden fiziksel bir ağırlık kalkmış gibi. Durum hala devam ediyor ama en azından biraz daha rahat nefes alabildiğimi hissediyorum. Özellikle de Nera hararetli bir destekle elimi tutarken.

"Kardeşinin ölümü için seni suçladığını hiç bilmiyordum," diyor Nera üzüntüyle. "Bu olayda hiçbir suçun olmadığını bilmelisin. Bu trajik bir kazaydı."

"Bunu biliyorum, her ne kadar hayatta kalanların suçluluk duygusuyla başa çıkmak biraz zamanımı ve çok fazla terapiyi almış olsa da. Ama aynı zamanda onun beni nasıl

Suçlu. Beni asla kardeşini kurtarabilecekken kurtarmayan kızdan başka bir şey olarak göremeyecek."

"Peki şimdi nasıl yatıyorsunuz? Görünüşe göre hiçbir şey çözülmemiş, en azından onun tarafında."

"Pekala," diyorum, tek heceyi uzatıyorum ve sonunda kurşunu ısırıyorum, "nişanlandık."

Öyle uzun bir sessizlikle karşılaşıyorum ki, şampanya köpüklerinin fokurdadığını duyabildiğime yemin edebilirim.

"Az önce ne dedi?" Thayer Nera'ya dönerek soruyor. "Sanırım yanlış duydum."

"Cümlesini bitirdiğini sanmıyorum. Neyle nişanlandın?" Nera bana geniş gözlerle bakarak soruyor.

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Ben hiçbir şeyle nişanlı değilim; biz birbirimizle nişanlıyız."

"Bir şişe daha şampanyaya ihtiyacımız var, bu iş her geçen saniye daha da karmaşık bir hal alıyor." Bellamy mutfağa doğru ilerliyor. "Ne demek nişanlandınız? Az önce bize hâlâ düşman olduğunuzu söylediniz, tabii artık birlikte yatan düşmanlarsınız ama yine de. Bu nasıl olabilir?"

"Ailelerimiz arasında bir iş anlaşması." "Anlaşmalı bir evlilik." diye eklemeden önce açıklıyorum.

Thayer öfkeli bir şekilde ayağa fırlar. "Bu ne tür bir arkaik saçmalık? Bu çağda sevmediğiniz biriyle evlenmeye zorlanmanızın hiçbir yolu yok."

Haberin bu kısmının bir kurşun balon gibi patlayacağını biliyordum. Anlama olasılığı en yüksek olan Nera çünkü o bizim dünyamızdan geliyor.

Diğer ikisi, onun ve benim bireysel hayatlarımızdan çok daha büyük bir taht oyununda sadece piyonlar olduğumuzu anlamıyor. Ve kadınlar olarak asıl değerimizin kazançlı ittifaklar kurmak olduğunu.

Nera, Thayer'ın elini tutuyor ve oturması için onu geri çekiyor.

"Dinlemiyor muydun?" Dönüp bir sonraki sözlerini doğrudan bana söylemeden önce soruyor. "Onu seviyor."

En iyi arkadaşımın içimi göreceğine her zaman güvenebilirim.

Bellamy bana şöyle bir bakıp şişeden doğrudan içerek, "Aman Tanrım," diyor.

"Evet." Cıvıl cıvıl konuşuyorum.

"Ve onun da seni sevmediğinden emin misin?" Thayer soruyor. "Çünkü sana bakışı, Altı... Nefret ettiğim birine hiç böyle bakmamıştım.

Bu."

"Evet."

"Hayır." Nera da aynı anda söylüyor. Ona şaşkın bir bakış attığımda iki katına çıkıyor. "Bunu gerçekten bilmiyorsun."

"Benden nefret ettiğini söylediği onca zamana ne demeli? Bu senin için yeterli bir onay değil mi?" Kuru bir şekilde sordum.

Bellamy'yi işaret ediyor. "Kısa bir süre önce Rogue, Bellamy'den nefret ettiğini söyleyerek kampüsün altını üstüne getiriyordu. Şimdi ise onu incitmektense kendi kalbini oymayı tercih ediyor." Nera devam ederken Bellamy başıyla onaylıyor. "Bana oradaki geçmişi hiç anlatmamış olman, ikinizin arasında yıllardır süren çiftleşme dansına kör olduğum anlamına gelmiyor. Max'e saldırmasının bir nedeni var, sana karşı okul çapında bir dokunulmazlık politikası uygulamasının bir nedeni var ve şimdi bu nişanı her zaman istediği şeyi elde etmek için bir giriş yolu olarak kullanmasının kesinlikle bir nedeni var. *Seni.*"

Onun teorisine inanmayarak üzüntüyle başımı sallıyorum. "O sadece benim mutlu olmamı istemiyor Ner. Bütün o şeyleri bu yüzden yaptı."

"O zaman neden seninle yatıyor?"

"Bilmiyorum... belki de sadece kaşıntısını gidermek istiyordur."

"O kaşıntıyı istediği herkesle kaşıyabilir, Tanrı biliyor ya yeterince uzun bir sıra var." İrkildim. "Üzgünüm bebeğim, bunu seni incitmek için söylemiyorum. Sana bunların senden nefret eden birinin davranışları olmadığını kanıtlamaya çalışıyorum. Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Ona dehşete düşmüş bir bakış attım.

"Kesinlikle hayır." "Ona söylemeyi düşündün mü?"

Bu kez başımı sertçe sallıyorum. "Kesinlikle hayır. Sana söylüyorum, ilgilenmiyor."

"Buradaki uzun vadeli plan nedir, Altı?" Bellamy soruyor. "Ona aşıksın, birlikte yatıyorsunuz, *nişanlısınız* ama görünüşe göre o aynı şekilde hissetmiyor. Üçüncü taraf bir gözlemciye yaklaşan bir kalp kırıklığı gibi görünen bu durumdan kendini nasıl koruyorsun?"

"Nişanın ilan edileceği yeni yıla kadar sadece birlikte uyuyacağız. Sonra yollarımızı ayıracağız."

"Buna sadece birkaç hafta kaldı." Thayer öyle diyor. "Biliyorum."

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Artık onunla vakit geçiremeyeceğim, ondan tekrar kopacağım ve görmezden gelmeye geri döneceğim düşüncesi

Birbirimizi... Bu neredeyse kavranamayacak kadar acı verici.

"Göreceğiz," diyor Nera gizemli bir şekilde. "Ama kalbini koru Altı. Bunun her yerinde potansiyel bir felaket yazıyor ve eğer seni tekrar incitirse, korkarım onu öldürmek zorunda kalacağım."

"İşler o noktaya gelmeyecek, söz veriyorum." Sahte bir kabadayılıkla ona söyledim.

Hepimiz şampanyalarımızı yudumlarken kısa bir sessizlik oldu.

"Pekala, herkesin sormak için can attığı soruyu ben soracağım." Thayer arsız bir sırıtışla şöyle diyor. Rhys'le çok fazla zaman geçiriyordu, Rhys ona bulaşmaya başlamıştı. "Seks nasıldı?"

"Evet, Lady Gaga'nın etten elbise giydiği dönemle kıyaslarsak, ne kadar çılgınca?"

Yüzüm saçlarımın rengine dönüyor ve birlikte geçirdiğimiz tüm zamanların anıları gözlerimin önünden geçerken hemen cevap veremiyorum. Kelepçeler, göğüs ucu kelepçeleri, tıkaçlar.

"Biliyordum, sessiz olanlar her zaman en acayip olanlardır." Bellamy cevap vermediğimde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle şöyle diyor.

Karnım ağrıyana ve nefes alamayana kadar kahkahalara boğuluyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

Phoenix

Kütüphanemizde kitap okurken telefonumun yeni bir e-postayı haber veren zil sesini duyuyorum. Kitabımı bırakıp telefonumu aldım, kilidini açtım ve notu okudum.

Bay Sinclair,

Yeni hesabınıza yatırılan fonlar konusunda planlanandan önce hareket ettiğimizi bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Babanızın Cayman Adaları'ndaki offshore hesabının da eklenmesiyle, sizin için ayrılan fon oranını iki katına çıkarmayı başardık. Bu e-posta, bir milyon avroluk ilk platforma ulaştığımızı teyit etmek içindir. Şimdi Haziran ayındaki son tarihe kadar sekiz milyona yakın bir meblağ ayırmayı bekliyoruz.

Bu sonuçların tatmin edici ve beklentilerinize uygun olması dileğiyle. Lütfen her türlü sorunuz için bana ulaşmaktan çekinmeyin. Ben ve ekibimin geri kalanı her zaman hizmetinizdeyiz.

Saygılarımla,

J. Bachmann

Telefonumu bir kenara bırakıyorum ve gözlerimi kapatırken başımı arkaya yaslıyorum.

Her şey plana göre gidiyor.

Babamın başka bir hesabına erişebildim ve hortumlama operasyonuna eklemesi için bilgileri birkaç hafta önce Bachmann'a verdim. Gelen ekstra nakit akışıyla, yeniden başlamak için fazlasıyla param olacak.

Ailemi arkamda bırakabileceğim.

Hayatıma devam edebileceğim.

Öyleyse neden göğsümde zafer hissi olması gereken yerde donuk bir boşluk var?

Ve neden gözlerimi kapattığımda, göz kapaklarımın arkasına, omzunun üzerinden bana bakarken saçları rüzgarda savrulan, güzel ve gülümseyen Altı'nın kazınmış bir görüntüsü damgalanıyor?

Sanki bir cin bana bir dilek hakkı vermiş ve ben de onu dilemek için kullanmışım gibi, kütüphaneye doğru yürürken karşımda belirdi.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum ve adımları duraksıyor.

Ses tonumun sanki onu orada istemiyormuşum gibi sert çıktığının farkındayım, oysa gerçek şu ki onu gündüz vakti evimde görmek beni daha çok şaşırtmıştı.

Daha da endişe verici olanı, daha önce göğsümdeki o donuk boşluk, odaya attığı her adımda sıcaklıkla doluyor.

"Ben Bellamy ile geldim, o aşağıda Rogue ile birlikte." Duraksıyor, emin değilmiş gibi görünüyor.

"İkinci raunt için mi döndün?" Sırıtarak sordum.

O sabah evine girmiş ve onu mutfak tezgahının üzerinde sikmiştim. Thayer ve Nera tatil için çoktan evlerine gitmişlerdi ve Bellamy o sırada dersteydi.

Dairesinin yüzeylerini serbestçe kullanabiliyorduk ve onları kullanıyorduk.

"Beni arayan hep sen oluyorsun, bir değişiklik yapayım dedim."

Boğazımda mutlulukla mırıldanıyorum ve elimi uzatıyorum. "Buraya gel."

İyi bir kız gibi itaat ediyor. Benden birkaç adım uzaklaştığında elini benimkine koyuyor ve her zamanki kimya zaplaması ön kolumdan geçip damarlarıma gömülüyor.

O tehlikeli, benim kriptonitim ve onu kendime yaklaştırmak yerine uzak durmam gereken her şey.

Geçtiğimiz aylarda yaptığım gibi tüm içgüdülerimi görmezden geliyorum ve elini çekerek dengesini bozuyorum. Bana doğru düşüyor ve kıçını kavrayıp onu kucağıma yatırıyorum, bir dizim bacaklarımın her iki yanında bükülmüş halde bana bakıyor.

Yanağını yakamdaki açık tene bastırıyor, yüzünü boğazıma gömüyor ve kollarını boynuma doluyor.

Koyduğumuz kurallardan tek birini bile çiğnemedik ama yine de bu pozisyonun yakınlığı ve tanıdıklığı hepsini ihlal etmesi gerekiyormuş gibi hissettiriyor. Ama şu anda onu kollarımdan çekip almaya çalışacak herkese meydan okuyorum.

Kan dökülmesini memnuniyetle karşılarım.

"*Monte Kristo Kontu,*" diyor, yan masaya koyduğum kitaba bakarak. "Yıllar boyunca yarım düzine kez okuduğunu gördüm. En sevdiğin kitap bu mu?"

Oturduğu yerden göremeyeceği şekilde kaşlarımı kaldırıyorum ve çenemi ona doğru eğiyorum. "Beni mi izliyordun?"

Sertleşiyor ve geri adım atmasını bekliyorum ama beni şaşırtıyor. "Sanırım öyle."

Kavrayışım onun etrafında sıkılaşıyor ve dudaklarımı kulağına bastırmak için yüzümü çeviriyorum. "Pazartesi, Cumartesi ve diğer Çarşamba günleri kampüste ata binmeye gidiyorsun. Eskiden çoğunlukla göletin etrafındaki patikadan giderdin ama son zamanlarda daha çok ormanda gezintiye çıkıyorsun." Başını kaldırıyor ve bana şaşkın şaşkın bakıyor. "İzleyen tek kişi sen değilsin. Şimdi bana binicilik becerilerini bizzat göstermeye ne dersin?" Her iki elimle bir kız yanağını kavrayarak ve onu sert sikime sürtünerek soruyorum.

Arzu gözbebeklerini büyütürken gözleri donuklaşıyor ve göz kapakları yarıya kadar iniyor. İrisin geri kalanını yiyene kadar balonlaşıyorlar.

İki elimle kot pantolonunun düğmesini tutuyorum ve fermuarını çekiştirerek açıyorum. Elim gömleğinin altına giriyor ve gergin karnından yukarı, diri göğüslerine doğru ilerliyor.

Konu göğüslerine gelince aklım başımdan gidiyor. Orada bıraktığım çürükler ve ısırık izleriyle kaplı olduklarını bile bile onları görmek için yanıp tutuşuyorum.

"Soyun." Emrediyorum.

Kabul ediyor, ayağa kalkıyor ve hala oturduğum yerden bana bakıyor, gözlerini kırpmadan yırtıcı gözlerle ona bakıyor.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor, sonra kot pantolonunun bandını tutuyor ve yavaşça kalçalarının üzerinden geçirip bacaklarından aşağı indiriyor, bunu yaparken bana bakıyor. Kalpli sevimli bir tanga giymiş kızını gördüğümde biraz zorlukla yutkunuyorum.

Onu mahvetmek
istiyorum. Onu
yok etmek.
Onu tutmak için.

Saçımı başımı yolmak istiyorum, çünkü gerçekten istediğim şey ne?

Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. Konuşacağını sanıyorum ama sonra bir klik sesi duyuyorum ve ardından metalin her iki bileğimin etrafını sardığını hissediyorum.

"Seni geri getireceğimi söylemiştim." Kendini beğenmiş bir tavırla geri çekildi ve her iki bileğimi de sandalyenin kollarına kelepçelediği gerçeğini ortaya çıkardı.

Kelepçeleri çekiştiriyorum ama bir şey olmuyor. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Bırak beni," diyorum.

"Hayır." Tişörtünü tutup başının üzerine çekti, sütyeni ve külotundan başka bir şey giymeden karşımda durdu.

Yerimde kıpırdanıyorum, huzursuzum ve bu zincirleri bileğimden söküp ona saldırmak için hayvani bir ihtiyaç hissediyorum.

"Altı." Uyarıyorum.

"Hayır," diye tekrar cıvıldıyor, bu sefer ellerini sutyeninin kopçasını açmak için sırtına götürüyor.

"En azından kapıyı kilitle." Bakışlarım onunla kapı arasında gidip gelirken ses tonum yalvarmaya varıyor.

Rhys, Thayer'ı geri almak için Chicago'ya uçtu, bu yüzden burada sadece Rogue ve Bellamy var ama içeri girip Altı'yı böyle görürse gözlerine asit atarım, kız arkadaşının canı cehenneme.

Sütyeni kollarından aşağı düşüp göğüslerini ve varlığının tek sebebinin benimle alay etmek olduğuna ikna olduğum piercingini ortaya çıkardığında inliyorum.

Onun ne kadar ateşli olduğundan tahrik olmak, bu durumdaki kontrol eksikliğimden dolayı hayal kırıklığına uğramak ve onu böyle gören başka birinin düşünceleri yüzünden delirmek arasında bir yerdeyim.

"Açık olması benim için sorun değil."

Hırlıyorum, dudağım dişlerimi ortaya çıkarmak için geriye kıvrılıyor. "Hâlâ yapabiliyorken kaç."

"Senden korkmuyorum."

Altı yarı iyi kız, yarı asi. Yarı masum, yarı baştan çıkarıcı ve baştan çıkarıcı. Bir madalyonun iki yüzü, her ikisinin de bana ve sadece bana ait olmasını istiyorum.

"Bana ne yaparsan yap, bil ki ben de sana on katını yapacağım. Her orgazmı ve her zevk anını acıya dönüştüreceğim. Merhamet çığlıkları atana kadar durmayacağım ve o zaman bile bunu sana vermeyeceğim."

"Bana en kötüsünü göster."

Homurdanıyorum ve onun külotunu çıkarıp eline almasını izlerken bu bir iniltiye dönüşüyor.

"Onları bana ver." Homurdanıyorum, sesim gırtlaktan gelen bir sesin Törpötesine geçmiyor.
ü.

"Onları nerede istiyorsun? Elinde mi? Gömleğinin cebinde mi?" O önümde utanmadan çıplak durarak soruyor.

"Yüzüme sürt, seni koklamama izin ver."

Kızarıyor ve kontrolün küçük bir kısmını geri kazandığım için göğsümde sadistçe bir memnuniyet gümbürdüyor.

Dediğimi yapıyor, bana yaklaşıyor ve külotunu yüzüme yaklaştırıyor. Başımı eğiyorum ve burnumu külotunun her tarafına sürterek, nefes nefese kalmış bir adam gibi derin nefesler alıyorum.

"Kahretsin, çok güzel
kokuyorsun." "Nasıl
kokuyorum?"

Ona karanlık bir bakış attım. "Sikilmek için sabırsızlanan biri gibi."

Tenini bir ürperti kaplıyor ve daha yakına eğilerek ağzımın menziline girme hatasını yapıyor. O kadar hızlı ileri atılıyorum ki, memelerinden birini ısırıp ağzıma alırken tepki verecek zamanı olmuyor.

Acı içinde haykırıyor ve ben dişlerimi sert meme ucuna bastırmaya devam ediyorum, sanki işim buymuş gibi onu emiyorum. Tırnakları ensemden yukarı doğru uzanıyor ve gür saçlarımın arasından geçerek benim vücuduma da aynı ürpertiyi gönderiyor.

Eli boğazımın ön tarafına dolanıyor ve sıkarak beni geri itiyor ve ondan uzaklaştırıyor. Hoşnutsuz bir sesle bıraktım.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, başımı sandalyeye yaslıyorum ve boğazımı tutmaya devam ederken ona bakıyorum. "Bunu sana ödeteceğim."

"Sözler, sözler."

Gözlerim tehlikeli bir şeyle parlıyor ve kendine olan güvenindeki ilk görünür çatlakla yutkunuyor. Boğazımı bırakıyor ve tekrar kucağıma otururken gömleğimin düğmelerine doğru ilerliyor.

"Hayır." Hırlıyorum, sesim sert ve biraz da çaresiz. "Gömlek üzerinde kalacak, Altı. Yeni kural, aksi takdirde bunu hemen durduracağız."

Son birkaç haftadır beni gömleksiz yakalamak için birkaç girişimde bulundu. Beni bağladığı anda ilk deneyeceği şeyin bu olacağını bilmeliydim.

Elleri gevşekçe kucağına düşüyor. "Benden ne saklıyorsun?" "Seni
ilgilendiren bir şey yok." "Bu sadece eğlence, unuttun mu?"

Başını üzgün bir şekilde sallıyor. "Neden görmeme izin vermiyorsun? Karşılığında bana hiçbir parçanı vermezken nasıl sana ait olduğumu iddia edebilirsin?"

"Bunu benden istediğin bir şeymiş gibi davranma." Sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatarak söylüyorum, öfkem artık benden daha iyi bir hal alıyor.

Kendisi müsait değilken benden bir parçamı ona vermemi istemeye hakkı yok. O benim nişanlım ve bir gün karım olabilir, en azından onun bildiği kadarıyla, ama o sadece bir ittifak nedeniyle benim.

O gerçekten Astor'a ait ve benim onun razı olduğu kardeşi olmaya hiç niyetim yok.

"Ne?" Şaşkınlıkla soruyor.

"Çöz beni." Talep ediyorum. "Şimdi."

O yapmıyor. Ayağa kalkıyor ve öfkeli, kesik hareketlerle kıyafetlerini geri çekiyor.

"Nezaketimi zayıflıkla karıştırma, Phoenix. Bana kötü davranmana izin verdim çünkü Astor'un durumunun senin için zor olduğunu anlıyorum ama benim için de *öyle*. Eğer en ufak bir şekilde bile açılmayacaksan o zaman ne yaptığımızı bilmiyorum."

"Sikişiyoruz, yaptığımız şey bu." Sertçe ısırdım. Kelepçeleri tekrar, bu sefer daha şiddetli bir şekilde çekiyorum. Metal tıngırdıyor ve sandalyenin ahşabı gıcırdıyor ama ikisi de pes etmiyor.

"Artık değil."

Tişörtünü tekrar giyerken başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Bana cevap vermiyor, bir ayakkabısını alıp giyiyor, sonra diğerini alıyor.

"Sixtine." Havladım. "Bu da ne demek?" Tekrar ediyorum.

İki ayakkabısını da giymiş bir halde ayağa kalkıyor ve bana

ters ters bakıyor.

"Babam eve daha erken gelmemi istiyor. Bu gece gidiyorum, sana bunu söylemeye geldim." Gayet açık bir şekilde söylüyor. "Yeni yıla kadar evde olmayacağım, o zaman nişanımız ilan edilecek ve anlaşmamızın süresi dolmuş olacak."

Birden boğazım o kadar kurudu ki, önümüzdeki otuz saniye içinde bir yudum su içmezsem çökecekmiş gibi hissediyorum. Kendimi bize o kadar kaptırmıştım ki son tarihin yaklaştığını fark etmemiştim.

"Altı-"

"Senin için defalarca yaptığım gibi fiziksel olarak kendini bana açmanı, kendimi savunmasız bırakmanı ve kendimi sana vermeni istediğim için bunu bitirmekle tehdit etmek mi istiyorsun? İyi o zaman. O zaman resmi olarak bitmiş say. Tatilden önce güzel, temiz bir ara ve duygulara yer yok, tıpkı söylediğimiz gibi, değil mi?"

Göğsümde daha önce hiç hissetmediğim ve şimdi nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir panikle boğuşuyorum.

Yere, ayaklarımın dibine bir çift küçük anahtar fırlatıyor. "Artık senin sevgilin değilim ve kesinlikle arkadaşın da değilim, bundan emin olabilirsin, bu yüzden seni kurtarması için bu kategorilerden birine giren birini bul. Karşılığında hiçbir şey alamamak için sana kendimden parçalar vermekten bıktım."

Dışarı çıkmak için hareketlendi ama durakladı, bana emin olmayan bir bakış atmak için geri döndü. Bana hüzünlü bir gülümseme vermeden önce bir an tereddüt etti.

"İyi bir hayatın olsun, Phoenix."

Kükrüyorum ve sağ kolumu o kadar şiddetli çekiyorum ki koltuk parçalanıyor. Bu beni kurtarmaya yetmiyor ama ne kadar öfkeli olduğumu gösteriyor.

"Buraya gel, Altı." Bağırıyorum.

Onu iki kez daha çağırmama rağmen arkasına bakmıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

Sixtine

"*Joyeux noël, ma chérie!*"

Kollarını bana dolayan ve yanağımdan öpen anneme doğru eğildim.

"*Joyeux noël, Maman.*" Ona parlak bir gülümseme takınarak söylüyorum.

"Eğleniyor musun?" Aksanının benimkinden daha ağır olduğunu söyleyerek soruyor. "Arkadaşlarından hiçbiri bu gece gelemediği için üzgünüm."

"Sorun değil, onları yılbaşında göreceğim."

Annem onu çağıran bir grup insanın yanına gidip onlara da aynı şekilde sıcak bir kucak açmadan önce beni son bir kez daha sıkıyor.

Ailem her yıl Noel günü büyük bir tatil partisi düzenler. Hong Kong'a gittiğimizden beri ilk kez Hampshire'da ev sahipliği yapıyor olmamız dışında bu yıl da farklı değil. Yaklaşık üç yüz kişi katılıyor, ailemin yakın arkadaşları ve iş tanıdıkları bu etkinlik için çok uzaklardan geliyorlar.

Servis elemanları, soğuk Noel cazı eşliğinde odalar arasında ve ısıtmalı teraslarda meze ve şampanya tepsileri taşımaktadır.

Genellikle yılın en sevdiğim günlerinden biridir.

Tatil sezonunu, şenlikleri, ailemin mükemmel ev sahipleri olarak rollerinde parladıklarını görmeyi, tüm bunları rahat müzik ve karlı manzaralar fonunda seviyorum.

Ama bu yıl partiye katılmakta zorlanıyorum. Keşke bunun sebebinin Phoenix'ten başka bir şey olduğunu söyleyebilseydim, ama ne yazık ki aklımdaki tek şey o, sanki kafamın içinde yaşamak için kira ödüyormuş gibi düşüncelerimi işgal ediyor ve işgal ediyor.

Neden şaşırdığımdan emin olmasam da, işlerin bu kadar çabuk sola dönmesi beni hâlâ sarsıyor.

Bir haftadır onunla konuşmadım, onu sandalyeye bağlı bıraktığımdan beri konuşmadım. Ben ayrıldıktan birkaç saat sonra Bellamy ve Rogue onu bulduklarında, Bellamy bana Rogue'un o kadar çok güldüğünü ve gözlerinden yaşlar geldiğini söyledi.

Phoenix hâlâ sandalyeye bağlıydı ve öfkeliydi; çenesi gerilmiş, yumrukları sıkılmıştı. İlk elinin kelepçesini çözdüğünde Rogue'a saldırmış, sonra sandalyeyi kapıp defalarca yere vurmuş, diğer elini de şiddetle serbest bıraktıktan sonra hışımla dışarı çıkmıştı.

O zamandan beri başka bir şey sormaya cesaret edememiştim ve o da mesaj atmamıştı. Atacağını düşündüğümden değil.

Son etkileşimimiz aramızda daha fazla bir şey olmayacağını açıkça ortaya koymuştu ve daha fazla incinmeden uzaklaşarak doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Bu, uzaklaşmanın kendisinin acı vermediği anlamına gelmiyordu.

Geçen haftayı onu düşünmemek için elimden geleni yaparak ve başarısız olarak geçirdim. Ruh halim somurtkan ve asık suratlıydı ve aileme karşı cesur bir yüz takınmak için elimden geleni yapmama rağmen fark ettiklerini biliyordum.

Duştan çıktığımda yatağımın üzerinde büyük bir Dior kutusu ve annemden gelen bir not buldum:

Yüzünüzdeki gülümsemeyi geri getirecek küçük bir şey.

Sadece not bile işe yaramıştı ama kutuyu açtığımda, gece gökyüzünde parlayan yıldızlara benzeyen yansıtıcı ışıltılara sahip enfes bir siyah şifon elbise buldum. Elbise uyluğun ortasına kadar uzanıyordu ve omuzları da görünüme zarafet katıyordu. Onu giydim, koyu kırmızı bir ruj, yumuşak bukleler ve bantlı topuklu ayakkabılarla eşleştirdim.

Ayna ne kadar güzel göründüğümü yansıtıyordu ama keşke bunu paylaşabileceğim biri olsaydı.

Gecenin sonunda üzerimden çıkarmadan önce partide elbiseyi takdir edebilecek biri.

Bu partide, ben nişanlanmadan önce annemin 'uygun genç erkekler' olarak adlandırdığı pek çok kişi olduğunu ve yoluma devam etmem gerektiğini biliyorum ama bu gece flört etmeye en çok yaklaştığım kişi bana şampanya getiren altmış yaşındaki garson Walter oldu.

Üç yıl önceki Noel partimizde baş garsondu ve annem onu o kadar çok sevdi ki o zamandan beri herhangi bir parti için başka biriyle çalışmayı reddetti, bu yüzden onu iyi tanıyorum.

Bu tür ağır içkilerin benim karakterime uygun olmadığını biliyor.

Elinde yeni bir tepsiyle odanın içinde dolandığını görüyorum ve onu işaret ediyorum. Çenesini bana doğru eğerek isteğimi onaylıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Bir tane daha?" Bana bir flüt uzatarak soruyor.

"Evet ve gelmeye devam etsinler." Elimdeki boş bardağı ona uzatıyorum, o da tepsiye yerleştiriyor.

"Kaç tane içtin?"

Bir elimi kaldırıp beş parmağımı da açarak bardağı geri fırlatıyorum ve boğazımdaki yanmanın tadını çıkarıyorum. Boş bardağı tepsisine koyup bir tane daha alıyorum.

"Pekâlâ, bundan sonra seninle işimiz bitti." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Buzzkill." Duraksıyorum, sonra gülüyorum.

"Haha, kelimenin tam anlamıyla."

Gözlerini deviriyor. "Eğer baban personelin senin zil zurna sarhoş olmana izin verdiğini öğrenirse, ölecek olan tek şey benim, aşkım."

"Bu bizim küçük sırrımız olabilir," diyorum göz kırparak, ama sanırım sonunda ona sadece göz kırpıyorum.

Tökezliyorum ve dirseğimden tutup beni sabitliyor. "Yukarı çık ve temizlen, bu tur biter bitmez sana su getireceğim."

Merdivenleri çıkarken gözleri beni takip ediyor ve ikinci kata çıkarken sadece bir kez tökezliyorum, bunu kişisel bir zafer olarak görüyorum.

Sanırım haklı, fark ettiğimden biraz daha fazla sarhoş olmama izin verdim. Zemin eğiliyor ve görüşümün kenarı sanki dünyaya bir balık merceğinden bakıyormuşum gibi hafifçe çarpık.

Odama gidiyorum ve çok ihtiyacım olan temiz havayı almak için hemen balkona çıkıyorum. Hava cehennem gibi soğuk ama ailemin yerleştirdiği ısıtıcı lamba beni nispeten sıcak tutuyor.

Şezlonga oturup başımı arkaya yaslıyorum, ısıran soğuk ve yapay sıcak karışımının tadını çıkarıyorum. Burada yarım saat geçirdikten sonra en azından kısmen ayılmış olacağımı biliyorum.

Gözlerimi kapatmanın dezavantajı, hemen Phoenix ve benim birlikte olduğumuz anıları hatırlamam.

Sıcaklığını özlüyorum, dokunuşunu özlüyorum, hatta psikotik beynini bile özlüyorum. Bazen onu anlayan tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

Bazen onu hiç tanımıyormuşum gibi hissediyorum.

Eğer Astor hala burada olsaydı, kaderimiz ne kadar farklı olurdu merak ediyorum.

Phoenix benden hiç nefret etmek zorunda kalmasaydı benden hoşlanmaya izin verir miydi?

Sık sık olduğu gibi, *keşkeler içimi kemiriyor.*

Telefonum çalıyor ve beni hayallerimden koparıyor. Gözlerimi açıyorum ve bulanık görüşümü odaklamak için hemen bir tanesini kapatıyorum, Bellamy'nin beni FaceTim'lediğini görüyorum.

Cevap vermek için kaydırıyorum, daha iyi bir açı için telefonu göz hizamın üstüne getiriyorum.

"Hey, B," diyorum ekranda göründüğünde. "Mutlu Noeller." "Mutlu Noeller!" Gözlerinin önünde parlak bir gülümsemeyle şöyle diyor genişler. "Vay canına, harika görünüyorsun. Parti nasıldı?"

"Bu harika, annem kendini aştı. Seneye de gelmeniz gerekecek."

"Kesinlikle. Bu seferkine gelemediğimiz için çok üzgünüm," diyor ağzı burkularak. Annesi tatili onunla ve Rogue'la geçirmek için Aubonne'a gelmiş, bu yüzden burada kalmışlar. "Ama Paris için heyecanlıyım! Açıkçası hiç gitmedim."

Kızlarla birlikte Noel'de buluşamayacağımız için Paris'e uçmaya ve yılbaşını orada kutlamaya karar verdik. Pachamama'ya VIP bilet alabildim, bu yüzden Bellamy ve Thayer'ı bir ziyafet bekliyor.

"Ben de heyecanlıyım, seni özledim. Tatilin nasıl geçti?"

"Genel olarak benim için harika geçti ama Phoenix tüm bu süre boyunca kötü bir ruh hali içindeydi. Kavganızdan, ayrılığınızdan ya da adına her ne diyorsak ondan beri hiçbirimize tek kelime etmedi. Ondan haber aldınız mı?"

"Tek kelime etme." Sesimi boş tutmaya dikkat ederek söylüyorum, ki şu anki sarhoşluk seviyem göz önüne alındığında bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

"İnanılır gibi değil. Sanki biri en sevdiği oyuncağını çalmış gibi etrafta surat asıyor, neşelenmek için yapılan tüm girişimleri reddediyor ve inanın bana - denedik. Kendine acımakla meşgul olmadığı zamanlarda da dışarıda savaşıyor."

Onun sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Yaralandı mı?"

"Tek bir çizik bile yok, ancak aynı şey rakipleri için söylenemez. Bence en büyük yara kalbinde, ama bunu asla kabul etmez. Keşke gururunu ya da yoluna çıkan her neyse onu bir kenara bırakıp özür dilese."

"Sessizliği, bunu devam ettirmekle ilgilenmediğini açıkça ortaya koydu." Bir kıkırdama nöbetine girmeden önce yüksek sesle hıçkırarak söylüyorum.

Gülüyor. "Sanırım seni ilk kez çakırkeyif görüyorum. Buna bayılıyorum." Gözleri bana dönmeden önce yana kayıyor. "Bana elbiseni göster. Bana bir dön bakalım."

Bir başka kıkırdamayla ayağa kalkıyorum ve telefonumu balkon korkuluğuna dayıyorum. Elbisemi göğüs dekoltelerim görünecek şekilde ayarlayıp birkaç adım geri çekilerek kadrajda tam olarak yerimi alıyorum ve bir "Ta-da!" ile dönüyorum.

"Muhteşem," diyor telefonu yüzünden uzaklaştırıp girişe doğru çevirmeden önce. Dönmenin ortasındayım, bu yüzden kimi gösterdiğini yakalayamıyorum. "Şu beceriksizliğine bak, Phoenix." Onu azarlayarak söylediğini duyuyorum.

Bellamy'nin ekrana geri döndüğünü görmek için tam zamanında kameraya bakarken hafif nefes nefese, gülümseyerek ve tökezleyerek duruyorum.

Telefon elinden çekilip alınmadan ve Phoenix ortaya çıkmadan önce sadece yarım saniye kadrajda kalıyor.

Her zaman olduğu gibi, vücudum onu görünce tepki veriyor. Nefesim kesiliyor, kalbim küt küt atıyor, ruhum bir uçurumdan atlayıp beni bekleyen kollarına atlamak için can atıyor.

Tıpkı onu son bıraktığım zamanki gibi görünüyor. Kaşları aşağı çekilmiş, siyah gözleri, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade, çenesi sıkılmış.

O kadar yakışıklı ki acıtıyor.

"Neredesin sen?" Talep ediyor, sesi sert. Bir haftadır bana söylediği ilk sözler, Bellamy'nin uygun bir şekilde ifade ettiği gibi 'ayrıldığımızdan ya da her neyse' beri ilk sözler ve bunlar talepler.

"Seni ilgilendirmez." Sözcükler niyet ettiğimden daha bulanık çıktı. "Bellamy'yi geri tak."

"Sarhoş musun sen?" Hırlıyor. Başka bir talep. Pislik.

"Tabii ki sarhoşum. Noel'deyiz." Küstahça cıvıldıyorum.

"Kiminlesin? Güvende misin?" Evimi, özellikle de çocukken tırmandığı balkonu tanıyamayacak kadar dalgın olmalı.

"Evdeyim, ailemin Noel partisindeyim. Hatırlayacaksın." Gecikmeli olarak ekliyorum.

Nostalji kemiklerimi sızlatıyor. Noel partilerimizden birinde beni yanağımdan öpmüştü, ilk ve tek öpüşmemizdi. Yanlışlıkla

Kendimizi serseri bir ökse otunun altında bulmuştuk, ona bakıyordum ve o bir adım öne çıkıp beni öpmüştü.

Tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı, ağzı benimkinden sadece milimetre uzaktaydı. Dudakları çok uzun bir süre oyalandı, sanki kendini geri çekmeye ikna edemiyordu.

İlk kez karnımın alt kısmında bir kıpırdanma hissetmiştim, duygusal çekime eşlik eden fiziksel bir özlem.

O zamandan beri ikisi de gitmedi.

Sesi, konuşurken tenimi aşındıran zımpara kağıdı gibi sert.

"Hatırlıyorum."

Acaba bu öpücük onun için bir şey ifade ediyor muydu, yoksa sadece benim hafızamda mı yaşıyor?

"Kar yağmaya başlamak üzere." Aklımı o tehlikeli düşüncelerden uzaklaştırmak isteyerek devam ediyorum. "Yarın, eskiden yaptığımız gibi Blind Hill'den aşağı kızakla kaymayı denemek istiyorum."

Blind Hill, evlerimizden birkaç yüz metre uzaklıkta, nispeten küçük, insan yapımı bir yamaçtır. Tüm mahalle çocuklarının karlı günlerde tüple kayma ve kızakla kayma heyecanıyla koşuşturduğu yerdi. Phoenix, Astor ve ben, babam bize bir dizi plastik pabuç alana kadar çöp poşetleri kullanırdık. Güneş batana ya da annem bizi almaya gelene kadar (hangisi önce gelirse) saatlerce orada kalırdık.

"Aslında pabuçların hâlâ bizde olduğundan emin değilim. Sanırım var ama belki de ben RCA'ya gittiğimde annem onlardan kurtulmuştur. Her iki durumda da yarın kızakla kaymak istiyorum. Bir yolunu bulacağım." Bir dakikadır hiçbir şey söylemediğini fark ettim. "Özür dilerim, saçmalıyorum."

Alkol, sinirler ve birlikte geçmişimizi hatırlamanın birleşimi beni saçma sapan konuşmaya ve hafıza şeridindeki gezintime doğru ilerletiyor.

Ve şimdi diz çöküp benden özür dilemesi gereken kişi o iken ben ondan özür diliyorum.

Eğer alkolü kendimden uzaklaştırabilseydim, yapardım. Walter söz verdiği suyla nerede?

"Kızakta her zaman bir güvenlik tehlikesiydin." Hatıralarımı şımartarak dikkat çekiyor. Gözleri son zamanlarda olduğu gibi yüzümü okşarken dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti beliriyor.

Sanki onun için değerli bir şeymişim gibi.

"Hepimiz profesyonel sporcu olamayız, tamam mı?" Dedim ki, sinirlenmiştim. Tamam, *belki* nişancılığım iyi değildi ve saatte otuz kilometre hızla ağaç çizgisine doğru savrulma eğilimim vardı, ama bu fikri bu kadar kolay reddetmesi beni rahatsız etti. "Seninle konuşmak istemiyorum. Bellamy'yi geri tak lütfen."

Biz birbirimize bakarken, ayrı ülkelerde olsak da teknoloji sayesinde birbirimize sıkı sıkıya bağlıyken, cevap veren sessizliği birkaç saniye sürüyor.

"Seninle konuşmak istiyorum." Sonunda yumuşak bir şekilde söylüyor. Neredeyse bir itiraf gibi.

Kelimelerin ağırlığı var ve sadece şu anı kastetmediğini biliyorum.

"Neden?"

Onu zorladığımı biliyorum ama zor iş. Hatta kalmamı istiyorsa bana bir şey vermesi gerekiyor. Cevap vermeden önce dudaklarını yalıyor, ne söyleyeceğini düşünüyor.

"Seni düşündüm."

Karnımda patlayan kelebekleri görmezden gelerek sessizliği uzatma sırası bende.

Ben bir şey söylemeyince devam ediyor. "Düşünmem gerekenden daha fazla. Başka her şeyi düşündüğümden daha fazla."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi ama yeterliydi. Koşullarımızın gerçekliği için yeterli - şimdi daha iyi şartlarda olsak bile, onu yeni yıldan ve son teslim tarihimizden önce göremeyeceğimi biliyorum.

Daha fazla direnmem gerektiğini biliyorum ama gerçek şu ki onunla konuşmak istiyorum.

Dudağımı endişelendiriyorum ve o da karşılık olarak homurdanıyor.

"Yapma bunu. Dişlerimi dudağına batırmak için orada olmadığım zaman olmaz."

Tanrım, öyle olmasını ne kadar isterdim. "Olabilirdin. Tatil için neden eve gelmedin?"

"Orası evim değil. Oraya geri dönmem."

"Gerçekten mi?" Sanırım bunu hiç bilmiyordum. Geçmiş tatillerde Rogue ve Rhys ile çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm ama hep o anların arasında eve gittiğini varsaymıştım.

"Nişan için çağrılmadan önce yıllardır oraya gitmemiştim."

"Nasıl olur?"

Tereddüt ettiğini, duvarların arkasına çekilmeye hazır olduğunu, cevabı sıkıca kilit altında tuttuğunu görebiliyorum. Yüzümü soğuk tutuyorum, bana güvenmesini ne kadar istediğimi belli etmemeye özen gösteriyorum. Ben onu zorlamadan bu kararı kendisi vermeli.

"Beni orada istemiyorlar. Sözde ailem."

"Bu doğru olamaz." dediğimi duyuyorum, çünkü bu benim için akıl almaz bir şey. O onların kalan tek oğlu ve Phoenix. Kim onun varlığının mümkün olan her saniyesini içine çekmek istemez ki?

Son kısmı yüksek sesle söylemeliyim çünkü kıkırdıyor. Bana bakarken gözlerinde daha önce hiç olmayan bir şey parıldıyor. "Sana söz veriyorum; onlar bu fikri paylaşmıyor."

Phoenix'in ailesiyle olan anılarını beynimde aramaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Tek hatırlayabildiğim, Astor'un cenazesinde ikisinin de onu nasıl teselli etmediğiydi.

O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama o korkunç anın ötesine uzanabileceğini düşünmemiştim.

Ve sonra babasının onu kesmekle tehdit ettiğini hatırlıyorum, sanki bunu çok kolay yapabilirmiş gibi. Parçalar bir araya gelmeye başlıyor ve pek de hoş bir tablo çizmiyorlar.

"Onlar hakkında konuşmak istemiyorum." Diyor, duvarları tekrar çarparak kapanıyor. "Neden partide değilsin?"

"Bana ayılmam söylendi."

"Kim söyledi?"

"Bir arkadaş."

Bana kaşlarını çattı. "Çekingen olma."

Başımı arkaya yatırıp yukarı bakıyorum, başım dönmeye devam ederken gece gökyüzünün güzelliğini seyrediyorum. "Biliyor musun, şu anda dışarıda olsaydın, tamamen farklı iki ülkede olmamıza rağmen aynı yıldızlara bakıyor olurduk. Bu çılgınca değil mi?"

Kıkırdıyor ve ısıtma lambasının neden olduğu sıcaklıktan ayrı bir sıcaklık damarlarıma sızıyor.

"Kimsenin seni böyle görmemesine sevindim. Sarhoş, tatlı ve savunmasız." Mutfak kapısından dışarı çıkarken söylüyor bunu. Arka planda Bellamy'nin telefonunu aradığını duyuyorum ama onu duymazdan geliyor. Bir sandalyeye oturuyor ve yukarı bakıyor. "Yıldızlara bak. Kum saatine benzeyen bir grup görüyor musun?"

Onun yerine ona bakıyorum. "Üzerinde mont yok, üşümüyor musun?"

"Benim için endişelenme. Yukarı bak. Görüyor musun?"

Dediğini yapıyorum ve gökyüzünü araştırıyorum. "Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Birbirine yakın, arka arkaya üç yıldız arayın. Bu kum saatinin ortasıdır."

"Görüyorum!"

"Bu Orion'un Kuşağı. Ortadaki parlak olanı görüyor musun?"

"Sanırım görüyorum."

"Bu Sirius. Gökyüzündeki en parlak yıldız." "Çok
güzel." Sesimde merak çınlayarak söylüyorum.

"Öyle." Ona dönüp bakıyorum ve onun zaten bana baktığını görüyorum. "Artık ikimiz de yıldızlara değil, aynı *yıldıza bakabiliriz."*

Yüz ifadem karşısında dudaklarının kenarı kalktı.

"Buna inanamıyorum." Tekrar ona bakarak, bunun mümkün olabileceği gerçeğiyle şaşkına döndüğümü söylüyorum. Bizi birbirimize yakınlaştıran bu küçük hareket karşısında şaşkına dönmüştüm. "Astrolojiyi biliyorsun."

"İdare edecek kadar," diyor omuz silkerek. Tekrar gökyüzüne bakıyor ve bunu yaparken ne kadar yakışıklı göründüğü haksızlık. Keskin elmacık kemikleri, belirgin çenesi, güçlü adem elması, hepsi sergileniyor.

Onun çekiciliğinden çok, düşünceli oluşu beni bu anda etkiliyor.

"Buna bayıldım. Sirius'a her baktığımda artık seni düşüneceğim." Çok duygulandım, bunu başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. "Teşekkür ederim."

"Altı mı? İyi misin aşkım?" Walter'ın sesi odamın içinden çınlıyor ve telefonun hoparlörlerine kadar ulaşıyor.

Phoenix'in bakışları gökyüzünden ekrana kayarken kaskatı kesiliyor. "Bu da kim lan?"

"Bahsettiğim arkadaş. Bana ayılmamı söyleyen kişi." Kendimi sessize alıp sesi kısıyorum ve Phoenix cevap veremeden sesini kesiyorum.

Sesimi duyan Walter balkonda bana katılıyor ve kameranın kadrajının hemen dışında duruyor. "İşte buradasın. Sana birkaç şişe su getirdim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ona gülümsüyorum, yardımı için minnettarım. "Hayır, yine de teşekkür ederim. Bana göz kulak olduğun için minnettarım."

"Her zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Erkek arkadaşının yanına dönmene izin vereceğim." Dışarı çıkmadan önce öyle diyor.

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Beni gerçekten hor gördüğünü mü? Nişanlım olduğunu mu?

Bu hiç de kafa karıştırıcı değil.

Dikkatimi tekrar telefona verip sesi açtığımda kızgın bir Anka kuşuyla karşılaşıyorum.

"O adamla konuşmak için mi beni susturdun? Ona ne söyledin? O da kim?" Bana cevap verme şansı tanımadan soruları hızla sıralıyor. Şimdi evin dışında volta atıyor, elini vızıltılı kafasında gezdiriyor.

"Partide çalışıyor ve bana bir şişe su getirmek için geldi, hepsi bu. O sadece bir arkadaş."

"Odanın nerede olduğunu biliyor," diye homurdandı. "Sana *aşkım* dedi." "Herkese öyle diyor."

Gözlerini bana dikti. "Baban annene böyle demesine izin verir miydi?" Meydan okuyor.

"Hayır," diye kabul ediyorum, sonra da ekliyorum, "Ama biz ailem değiliz. Babam annemi seviyor. Biz aşık değiliz."

Bu benim için yeni bir düşüş olmalı, şimdi sözlü olarak beni sevmediğini belirtmek zorunda kalıyorum.

Yüzü, bunun yanlış bir şey olduğunu söyleyecek şekilde kararıyor. "Hayır, değiliz. Ama yine de özeliz."

Ona ayrılırken söylediklerimi hatırlatarak iç geçiriyorum. "Ne fark eder ki? Seni yeni yıldan önce göremeyeceğim."

Birdenbire volta atmayı bırakıyor, bir sonraki konuşmasında sesi buz gibi ve yasaklayıcı. "Bu gece yatağa yalnız gitmeyi planlamadığını mı ima ediyorsun?"

"Ben öyle demedim." Ben de karşı çıktım. "Altmış küsur yaşında ve adı Walter. Sadece bana göz kulak oluyor ve güvende olduğumdan emin oluyor, hepsi bu."

Bu onu yatıştırır ve bir nefes verir. "O zaman bana duymak istediklerimi söyle."

Belli ki beni sahiplenme duygusunu son saniyeye kadar sürdürecek. Bana karşı herhangi bir duyguyu ifade edebilmesinin tek yolu bu gibi görünüyor, bu yüzden bunu kabul edeceğim.

"Bu gece yalnız yatacağım."

Gözleri ağzıma düşüyor. "Rujun bozulmadan." Tekrarlamamı istediğini belli eden bir şekilde ekliyor.

"Rujum bozulmadan." Yankıladım. "Sen psikopatsın, bunu biliyor musun?" "Seni paylaşmayacağımı söylediğimde ciddiydim."

Kelebekler bir kez daha ortaya çıkıyor, bir çıkış için savaşıyorlar. Keşke burada olsaydı da onları iyi bir şekilde kullanabilseydi.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim ona. "İki parasetamol alacağım ve çok seksi olmayan bir göz maskesi takacağım, böylece yarın *Botched'in bir* bölümüne aitmişim gibi uyanmayacağım." Ona "Mutlu Noeller Phoenix" demeden önce yıldızlara son bir kez bakıyorum. Bana gökyüzündeki en parlak yıldızı gösterdiğin için teşekkür ederim, onu seviyorum."

"Mutlu Noeller," diyor eve geri dönerken. "Sana söyleme fırsatım olmadı ama bu gece çok güzel görünüyordun. Yıldızlar senin yanında soluk kaldı."

Telefonu kapatıyor ve ekran kararıyor, beni yüzümdeki şaşkın ifadeyle baş başa bırakıyor, sonra telefonu göğsüme bastırıyorum, sanki burada olsaydı onu kendime doğru tutacakmışım gibi.

OceanofPDF.com

Bölüm 34

Sixtine

Ertesi sabah, nefes açıcı maskemi sıkıca yerine takmış ve inanamayacağınız kadar kuru bir ağızla uyanıyorum.

Daha gözlerimi açmadan komodinin üzerindeki şişeye uzanıyorum ve suyun tadını unutmuşum gibi lıkır lıkır içiyorum. Yanındaki çalar saate bakıyorum ve zamanı değerlendiriyorum. Sabah 10:48.

Bir inilti ve gerinirken çıkardığım tarifsiz seslerle yataktan kalkıp en-suite banyoma doğru ilerliyorum.

İşte o zaman masamda bir kutu görüyorum.

Kırmızı, kare şeklinde ve üstünde beyaz bir zarf

var. Ne olduğunu hemen anladım.

Tuvalete gitmeyi unutarak masaya koştum ve notu şimdilik görmezden gelerek açtım.

İçinde kocaman bir nişan yüzüğü buldum. Merkezde en az beş ya da altı karatlık bir elmas, onu çevreleyen sekiz küçük yakuttan oluşan bir taç ve ince, altın bir bant var.

Tamamen benzersiz ve beklediğim gibi değil. Hayal edebileceğim her şeyden çok daha güzel. Elimin hafifçe titrediğini fark ederek nazik parmaklarımla kutudan çıkarıp takıyorum.

Mükemmel bir uyum.

Benim gibi hissettiriyor ve nedenini açıklayamıyorum.

Parmaklarımı oynatıyorum, ışığın elmas ve yakutlardan yansımasına izin veriyorum ve elimdeki bu yeni ağırlığın tadını çıkarıyorum.

Zarfı elime alıp notu çıkarıyorum ve okumak için ters çeviriyorum.

Bunu resmileştirme zamanı.

Baba

Yaklaşan düğünümüze karşı çıktığı için Phoenix'in yüzüğü almasını beklemesem de, babamın el yazısını gördüğümde kalbim hala yerinden çıkacak gibi oluyor.

Nişanlanmamızdan önce, belki arada sırada birkaç hayal dışında, evleneceği günü kapsamlı bir şekilde düşünen biri olmamıştım.

Ancak damadın isteksiz olacağını ve yüzüğün babam tarafından seçileceğini kesinlikle hayal etmemiştim. Bu gerçeğin kimsenin hayallerinde yer alacağını sanmıyorum.

Neyse ki babamın harika bir zevki var ve görünüşe göre beni benden daha iyi tanıyor, çünkü yüzüğü seviyorum.

Yüzüğü kutuya geri koyup iç çekerek kapatıyorum ve üstümü değiştirmek için banyoya gidiyorum.

***

Yarım saat sonra yeni duş almış, giyinmiş, makyajımı yapmış ve henüz planladığım bir şey olmamasına rağmen günle yüzleşmeye hazırım.

Annem ve babam genellikle akşamdan kalma olduklarından ve sabahı "eskisi gibi kendilerini toparlayamadıklarından" bahsederek geçirmeyi sevdiklerinden Noel'den sonraki günü sakin geçirme eğilimindeyiz.

Dün gece Walter'ın zamanında müdahalesi olmasaydı bu sabah ben de onlarla birlikte sızlanmaya katılacaktım.

Merdivenlerden inerken *ona teşekkür etmeyi unutmamam gerektiğini* düşünüyorum.

O ve Phoenix, gerçekten, çünkü onunla telefonda geçirdiğim zaman ayılmamı sağladı. Güzeldi. *Normaldi*. Aramıza yüz metrelik duvarlar örüp beni ondan uzakta, güvenli bir mesafede tutmadan önce nasıl olduğumuzu hatırlattı bana.

Haftalar önce ortaya koymadığı küçük parçalarını ortaya çıkardı. Kısa süreliğine ve sınırlı miktarda da olsa onun insani yönüne erişmek ruhuma sarhoş edici bir mutluluk veriyor.

Uykuya dalmadan önce konuşmamızı kafamda tekrar tekrar canlandırmıştım, onun bu halini hiç görmemiş olma ihtimalime karşı tadını çıkarmak istiyordum

Tekrar.

Bencilce, daha fazlası için açgözlüydüm.

Daha fazla konuşma, daha fazla kırılganlık, daha fazla *o*.

Bir hafta içinde bu işin resmen biteceği düşüncesi, itiraf etmek istediğimden daha acı verici.

Merdivenlerden atlayarak iniyorum, inerken gündüz vardiyasında çalışan birkaç gardiyana el sallıyorum. Annemi bulmaya ve takılabilecek kadar iyileşip iyileşmediğini görmeye niyetliyim. Belki masaya bir spa günü koyarsam, onu ve akşamdan kalmalığını evden dışarı çıkarabilirim?

Kendi kendime mırıldanarak prenses merdiveninin dönemecini dönüyorum ve aniden duruyorum. Çünkü antremde o kadar beklenmedik bir şekilde duruyordu ki, onun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüm.

Onu gördüğümde sert bir nefes çekiyorum. O kadar yakın ki istesem on adımdan kısa bir sürede ona ulaşabilirim.

Gözünü kırpmadan bana bakıyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. Çenesinde iyi bir tıraşa ihtiyacı olduğunu gösteren bir gölge var, ancak bunun dışında her zamanki gibi kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş.

Yüz ifadesi temkinli, sert, sanki tepkime hazırlıklı. Sanki onu orada istemediğime dair bir işaret verirsem topuklayıp gitmeye hazırmış gibi.

Daha on iki saat önce bana eve hiç dönmeyeceğini söyledi, o zaman burada ne işi var?

Hissettiğim duyguların yoğunluğu beni dehşete düşürüyor. Onu gördüğüm için duyduğum inançsızlık ve heyecandan, benimle vakit geçirmek için burada olduğunu ummaya, nişanımızı bozmaya geldiğinden korkmaya, şehvet ve cinsel çekiciliğe kadar yüzlerce farklı duygu var.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda sesim hafifçe titreyerek sordum. Ondan birkaç adım ötede durana kadar son birkaç basamağı iniyorum.

Bakışlarında damarlarımdaki yanmayla eşleşen bir yoğunluk var.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben hala onun gerçek olduğuna inanamıyorum. Elimi yanağına koymak, o sert kirli sakalı hissetmek ve hâlâ rüya görmediğimi teyit etmek istiyorum.

Ne kadar acımasız bir rüya olduğu ortaya çıkacaktı.

Ama konuştuğunda, bunun bir fantezi olduğuna dair tüm düşünceleri ortadan kaldırıyor. "Sana bir Noel hediyesi getirdim."

Sesi kollarımda ve sırtımda dans ediyor, ardında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor.

Söylemesi için ne kadar mükemmel bir şey.

Bir adım daha atıyorum, aramızda kalan mesafeyi tüketiyorum. Kolum kendi iradesiyle hareket ediyor, elim istediğim gibi yanağını buluyor.

O gerçek. O *burada*.

Hareket etmiyor ya da tepki vermiyor, bir şey söylememi beklerken duruşu hala sert.

"Hediye *sen misin*?" diye sordum.

Gülüyor, sesi her zamankinden daha derin, sanki boğazına bir şey takılmış gibi. Boğazını temizliyor.

"Hayır, şurada," diyerek ayakkabılarımızı, paltolarımızı ve diğer dış giysilerimizi sakladığımız antrenin hemen dışındaki çamur odasını işaret ediyor. "Bir göz atın."

"Ne olduğunu nasıl bileceğim?" Onu geçip kapıya doğru ilerleyerek soruyorum.

Cevap vermiyor ama meğer cevap vermesine gerek yokmuş çünkü kapıyı itip açtığımda gördüğüm ilk şey duvara yaslanmış iki yepyeni pabuç oluyor.

Çenem yere düşmüş bir halde dönüp ona bakıyorum. "Asla olmaz."

Hâlâ onun burada olmasının şokunu yaşıyorum, kalbimin bu kadar düşünceli bir jesti kaldırabileceğini sanmıyorum. Gözlerim yaşarıyor ve kendimi utandırmadan önce onları kırpıştırıyorum.

Başını sallıyor ve ben de aynı anda kendimi ona doğru fırlatarak onu şaşırtıyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve onu kucaklayarak kendime doğru sıkıca bastırıyorum.

Dudaklarından sert bir nefes dökülüyor, sanki rahatlamış gibi. Ön kolları belimi sarıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Yüzünü saçlarıma çevirdiğinde ayaklarım yerden kesiliyor. Kulağıma doğru bir şeyler mırıldanırken dudaklarında bir gülümsemenin yayıldığını hissedebiliyorum.

"Anladığım kadarıyla hediyeden memnunsun." Mırıldanıyor.

Kuvvetle başımı sallıyorum. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

Kulağıma kıkırdıyor, sesi kulaklarıma bir melodi gibi geliyor. "Seni memnun etmek kolay."

"Bunu nasıl başardın? Buraya nasıl geldin?" Ona bakmak için geri çekilerek soruyorum.

Ayaklarım yere değene kadar vücudunun ön kısmından aşağı kaymama izin veriyor ama beni bırakmıyor.

"Dün gece kızakla kaymak istediğinizi söyledikten sonra araştırdım. Oldukça kolaydı, çok fazla anlam yüklemeyin."

Doğru, tabii ki. Anlaşmamızda hiçbir şey değişmedi, bu sözlerin anlamı budur.

"İki tane getirdin, bu şu anlama mı geliyor..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kesiyorum.

Bu benimle geliyorsun anlamına mı geliyor? Kalacağın anlamına mı geliyor?

Beni bırakıyor ve ellerini ön ceplerine sokuyor. "Birkaç gün buralarda takılırım diye düşünmüştüm." Diyor, yüzü ifadesiz. "En azından yeni yıl arifesine kadar."

"Kendimi kötü hissediyorum, karşılığında bir şey alamadım." Dehşete kapılmış bir ifadeyle söylüyorum.

Elleri bana geri dönüp belimi sahiplenici bir şekilde sararken düpedüz yırtıcı bir hal alıyor. "Merak etme, sana bir hediye daha aldım ama o daha çok benim için olacak." Diyor, müstehcen bir şekilde.

Aynen böyle, neredeyse kontrolden çıkana kadar tahrikimin alevlerini körüklüyor. Şu anda beni yerde becermek için bir hamle yapsa, kızak ve ailemin evde olması lanet olsun, direnmezdim.

Ama geri çekilip çenesini arkamdaki pabuçlara doğru uzatıyor. "Dün gece on beş santimetre kar yağdı, kızak kaymak için mükemmel. Onları bir tur atmak için dışarı çıkarmak ister misin?"

Kalbim çarpıyor, çırpınıyor, yükseliyor ve yaklaşık on akrobatik hareket daha yapıyor. Bu iki parça plastikten daha fazlası. Bu, onun geçmişimizle bağlantılı bir şeye bilerek katılması çünkü bunun beni mutlu edeceğini biliyor.

İşte gerçek hediye bu.

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Phoenix

"Pekâlâ," diyorum, kızağı iki elimle sabit tutarak. "Bin ve öne doğru otur. Ben arkana geçeceğim."

"İkimiz de buna biniyor muyuz?" Bir ayağını kızağa koyduktan sonra diğerini de koyuyor ve söylediğim gibi ön tarafa oturuyor.

"Daha güvenli." Yalan dilimden sert bir şekilde dökülüyor ama merhamet ederek beni satın alıyor.

o.

"Tamam, ben varım!" Bana yer açmak için öne doğru eğilerek şöyle diyor

arkasına geçin.

Tırmanıyorum ve bir bacağım onunkinin iki yanında olacak şekilde yerleşiyorum. Kalçalarından ayak bileklerine kadar bacaklarının her santimi benimkilere yapışmış durumda. Vücudunun sıcaklığı bu soğuk havalarda bile kumaş katmanlarını yakıp geçiyor.

Blind Hill'in tepesinde oturmuş, ilk sürüşümüz için aşağı inmeye hazırlanıyoruz. Garip bir şekilde, birkaç grup dışında yalnızız. Onlar da o kadar uzaktalar ki sanki burada sadece ikimiz varmışız gibi hissediyoruz.

"Şimdi sırtını bana yasla." Sırtını gövdemle düzleştirene kadar omuzlarını bana doğru bastırarak talimat veriyorum.

Onu bu şekilde tutmak yasadışı hissettiriyor; damarlarımda adrenalin pompalanmasına ve kalbimin göğsümde bu şekilde çarpmasına neden olan başka hiçbir şey hükümetin katı düzenlemelerinden kaçınmadı.

Başını omzuma yaslıyor ve ona hazır olup olmadığını sorduğumda yüzünü yukarı kaldırıp bana bakıyor.

"Hazır." Gülümseyerek söylüyor.

İpi tutuyorum, eldivenli elimi karlı zemine bastırıyorum ve bizi düzlükten aşağı itiyorum.

Aşağıya doğru savrulurken çığlık atıyor. Bunu çocukken yaptığımız son seferden daha ağırız, bu yüzden iki kat daha hızlı gidiyoruz.

Elleri her iki bacağımı da dizimin hemen üstünden kavrıyor, tırnakları ensemdeki tüyleri diken diken edecek ve sikimi kaldıracak şekilde kumaşın üzerinden etime batıyor.

Korkudan mı yoksa sevinçten mi çığlık attığını, bundan nefret mi ettiğini yoksa hoşuna mı gittiğini bilmiyorum ama cevabı bilmeye çaresizce ihtiyaç duyduğumu fark ediyorum.

Yirmi saniyeden kısa bir sürede tepenin dibine ulaştık ve tam ona sormak üzereydim ki dudaklarından coşkulu bir kahkaha patladı. Bana bakıyor, gözleri ışıl ışıl, yanakları pembeleşmiş, sırıtıyor ve ben onu öpmek için aşırı bir istek duyuyorum.

Ağzımı onunkine yaklaştırmak ve beni itene kadar vahşice öpmek istiyorum, oksijen için umutsuzca nefes alıyor.

"Bu inanılmazdı," diye haykırıyor, nefesleri hızla geliyor. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Cevabım evet. "Bana kibarca sor."

"Lütfen," diyor hiç tereddüt etmeden.

Göğsümde hoş bir gümbürtü duyuluyor ve onun da bunu sırtında hissettiğini biliyorum. "Söylediklerimi yapman hoşuma gidiyor."

Kızaktan atladı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Hadi, yavaşça dürt. Tekrar başlamadan önce kalp atışlarını sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacın yoksa? Belki de korkmuşsundur?"

O daha gözünü kırpmaya bile vakit bulamadan ben kızaktan iniyor, onu ensesinden tutup kendime doğru çekiyordum.

"Beni kışkırtabileceğini düşünmen çok tatlı." Dudaklarımı kulağının yanındaki saçlarına bastırarak fısıldıyorum. "Sana bir haftadır sahip olmadığımı ve alayının sadece sikimi daha da sertleştirdiğini unutma. Seni olduğu gibi bir hayvan gibi alma ihtiyacıyla zonkluyor. Bu şekilde devam edersen, seni yalnız bıraktığımda söylediğin her kelimeye pişman olacaksın."

Gevşek tutuşumdan sıyrıldı ve geriye, yamaca doğru yürüdü. "Söz veriyor musun?" Arkasını dönüp tepeye doğru koşmaya başlamadan önce arsızca soruyor.

O benim ölümüm olacak.

Beni o sandalyeye bağlı bıraktığında bu çok açıktı. Boyun eğdirildiğim ve tuzağa düşürüldüğüm için öfkeliydim ama bu, onun çekip gitmesini izlemek ve bu konuda tek bir şey bile yapamamakla karşılaştırıldığında soluk kalıyordu.

Aklının başına geleceğini ve bir hiç uğruna öfke nöbeti geçirdiğini fark edeceğini düşünmüştüm, ancak günler ondan tek bir kelime bile almadan geçince, karanlık onu ele geçirdi.

Bellamy'nin FaceTime'ını ele geçirene kadar sarsamadığım karanlık, gök gürültülü bir bulut gibi hareketsizdi.

İşimin bitmediği açıktı ve hiçbir şey yapmadan anlaşmamızın süresinin dolmasını izleyemezdim. Onunla hâlâ zamanım vardı ve bunu kullanmak niyetindeydim.

Ben daha ne yaptığımı anlayamadan, sırf sarhoşken bana bugün kızakla kaymak istediğini söylediği için, iş bitiricim şaşkın bir mağaza sahibini Boks Günü'nde yatağından kaldırıp o pabuçları almasını sağlamıştı.

Zahmetlerinin karşılığını fazlasıyla almıştı ve onun için bunu gerçekleştirebilmemin benim için neden önemli olduğunu düşünerek fazla zaman harcamaktan dikkatle kaçınmıştım.

Kızağı kapıp peşinden koşuyorum, tepeye kolayca tırmanıyorum ve zirvede ona katılıyorum. Eğilmiş, ayakkabısının bağını bağlıyordu ve ben de bu fırsattan yararlanmadan edemedim.

Kıçını avuçluyorum ve sıkıyorum, memnuniyetle iç çekme ihtiyacına direniyorum. "Bu kıça dokunmayalı çok uzun zaman oldu."

Doğrulurken elime şakacı bir şekilde vuruyor. "Bunun için kendinden başka kimseyi suçlayamazsın."

"Kuralları esnetmeye çalışan sendin." Ben işaret ettim.

Okuyamadığım bir yüz ifadesiyle bana doğru dönüyor. Bundan nefret ediyorum. Genelde açık bir kitap gibidir, her düşüncesini ve duygusunu yüzüne yansıtır. Bana karşı kendini maskelemesinden hoşlanmıyorum, sanırım bu da tam olarak bana karşı duyduğu hayal kırıklığı.

Ama onun aksine, bunu yapmak için çok iyi bir nedenim var.

"Hiç kuralları esnetmek istemedin mi?" Sessiz bir sesle soruyor. Bu

işe başladığımızdan beri sadece her lanet gün.

Seviştikten sonra gitmekten nefret ediyorum. Ben bölgeciyim ve onu işaretlemeye devam etmek istiyorum ama bunun yerine çıkıp gidiyorum. Her seferinde, onu korumasız ve benden alınmaya karşı savunmasız bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

Ve sadece on dakika önce onu öpmekten ani bir kararla uzaklaşmıştım.

Yani evet, kurallar esnetildi.

Başından beri yamuktular, heteroseksüel oldukları izlenimine kapılan tek kişi oydu.

Sessizliğimi hayır olarak kabul ediyor ve yoluna devam ediyor. "Hadi, tekrar gidelim."

Bu sefer, aşağı indiğimizde, bana tutunmuyor. Ellerini havaya kaldırıp avazı çıktığı kadar bağırıyor ve her anın tadını çıkarıyor.

En az bir düzine kez aşağı kayıyor ve yukarı koşuyoruz. Yeterince yorulduğunda, ben bir kez daha aşağı inerken o tepenin dibinde beni bekliyor.

Bu sefer oturmak yerine ayakta durmayı deniyorum. Ayaklarımı bir sörf tahtası gibi kızağın üzerine dikerek tepeden aşağıya doğru süzülüyorum.

Aşağıda beni bekliyor, alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. *Beni alkışladığını* gördüğümde tatmin ve sahiplenme baskınlık için savaşıyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Sesi hayretle karışık bir şekilde soruyor.

Rahatça omuz silkiyorum. "Üstün fiziğim. Bildiğiniz gibi ben bir sporcuyum." Gözlerini deviriyor, ben de karşılık olarak sırıtıyorum.

Kızağı almak için eğildim ve ayağa kalktığımda yumuşak ve soğuk bir şey yanağıma çarparak beni şok etti. Daha ne olduğunu anlayamadan ikinci bir kartopu göğsüme çarpıyor.

"Bu refleksler bir tereyağı bıçağı kadar körelmiş, Phoenix. O üstün fiziğin seni bir yere kadar götürüyor, değil mi?"

Altı'ya doğru dönüyorum. Yirmi metre ötede duruyor, yüzündeki ifade meleksi ve şeytani arasında mükemmel bir geçiş. Çömeliyor ve aceleyle yeni bir kartopu yapmaya başlıyor.

"Oh, sen öldün." Kendimi ona doğru fırlatmadan önce ilan ediyorum.

Sevinçle çığlık atıyor ve koşmaya başlıyor. "Sakın cüret etme, Phoenix!"

Şaşırtıcı derecede hızlı ama yine de benim dengim değil. Saniyeler içinde ona yaklaşıyorum, biraz kar toplamak için duraklıyorum, tekrar koşmaya başladığımda bir top haline getiriyorum ve ona fırlatıyorum.

Sırtının tam ortasına isabet etti ve durdu, ona ne kadar yakın olduğumu fark etmeden yüzünde skandal bir ifadeyle döndü.

Üzerine doğru geldiğimi görünce çığlık attı. Kollarımı gövdesine doladım ve onu bir kol ve bacak karmaşası içinde yere yapıştırdım. Etrafta yuvarlanıyoruz, o benimle dövüşürken hakimiyet için güreşiyoruz.

Onu kıstırdığımı sandığım anda, sürünerek dışarı çıkıyor ve beni çevirmeyi başarıyor, böylece üstte kalıyor.

Kahkahalarla çığlık atıyor ve kaçmak için kendini benden kurtarmaya çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. Sonunda, bacaklarını kendi bacaklarımla sabitliyorum ve bizi çeviriyorum, böylece sırtüstü yatıyor ve ben ona biniyorum.

Nefes almak için mücadele ederken bileklerini başının iki yanına tuttum. Sırılsıklam olmuş, karla kaplanmıştık, buz gibi nefeslerimiz sert pantolonlardan çıkıyordu.

Mücadele ediyormuş gibi yaparken bile yüzünde ışıltılı bir gülümseme var. "Bana boyun eğ," diyorum.

Başını şiddetle sallıyor, etrafımızdaki karla tezat oluşturan meydan okuma gözlerinde bir ateş yakıyor.

Bileklerini bir elime alıp diğer elimle biraz kar topluyorum ve tehditkâr bir şekilde başının üzerinde tutuyorum. Avucumda ne kadar tehlikeli bir şekilde dengelendiğini görünce gözleri komik bir şekilde açılıyor.

"Teslim ol." Tekrar ediyorum, sesim sert. Yine de reddediyor.

"Asla." Diyor, ses tonu muzip.

"Anlıyorum," diyorum elimi ters çevirerek. Gözleri kapanıyor ve gelen çığdan korunmak için başı yana kayıyor.

Hiçbir şey hissetmediğinde, bir göz kapağını açıp bana bakıyor. Karı başının yanına düşürdüğümü fark edince kaşları şaşkınlıkla aşağıya iniyor.

"O işe yaramazsa, belki bu yarar." Parmaklarımı kaburgalarına sokup onu gıdıklamadan önce ekliyorum.

Saldırımdan kaçmaya çalışırken kahkahalar atmaya başladı ama onu tuzağa düşürdüm. Göğsümü itip kurtulmaya çalışıyor ama hiçbir yere gitmesine izin vermiyorum.

"Phoenix!" Kahkahalar arasında sesleniyor ama ben vazgeçmiyorum. "Merhamet yok. Sen isteyene kadar olmaz."

"Tamam, tamam, sen kazandın!" Sonunda gözlerinin kenarlarında yaşlar birikerek söylüyor.

Ellerimi çekiyorum ama nefes almaya çalışırken onun üzerinde durmaya devam ediyorum. Eğer benim yüz ifadem de onunkine benziyorsa, ikimiz de aptal gibi sırıtıyoruz demektir.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta ve her sert nefes alıp verişimiz bizi biraz daha yakınlaştırıyor.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve aramızdan inkâr edilemez bir akım geçiyor. Bu kimyanın, diğerine duyulan çekimin tam tanımı.

Eldivenli parmağımı üst dudağının üzerinde gezdiriyorum ve arkamda buz gibi bir su izi bırakıyorum.

Gözbebekleri büyümüş ve ağzı bir karış açık, ama yüzündeki çelişkili ifade beni gerçeğe döndürmek için ihtiyacım olan soğuk duş.

Bu öğleden sonra daha fazlası, hatta belki de normal bir çift olabilirmişiz gibi davrandığımız bir tür kaçış vardı, ama mikro ifadeler yalan söylemez ve onunki beni dünyaya geri getirdi.

Geri çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Geri dönmeliyiz. Eminim ailen akşam yemeği için seni bekliyor olacak."

Boğazını temizliyor ve kayak pantolonundaki karları fırçalama gösterisi yaparken bakışlarımla karşılaşmaktan kaçınıyor.

"Evet, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Ayağa kalkarken öyle diyor.

Terk edilmiş pabuçları almak için yanlarına gidiyorum ve biraz gergin ama arkadaşça bir sessizlik içinde evlerimize doğru yürümeye başlarken bana katılmasını bekliyorum.

"Teşekkür ederim." O konuşurken dönüp ona bakıyorum. "Bu öğleden sonra için. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Ona yalan söylemek istiyorum ama yapamayacağımı anlıyorum. "Ben de."

Verdiğim yanıt onu mutlu etmiş gibi bana küçük ama içten bir gülümseme veriyor ve kendimi bu gülümsemelerin yüzünde kalması için başka ne yapabileceğimi düşünürken buluyorum.

Ormanın içinden geçerek, çocukken eve giderken kullandığımız patikadan yürüyoruz. Tüm bu öğleden sonraya bir aşinalık var, neredeyse kas hafızası gibi ve göğsüme uzun zamandır olmayan bir hafiflik getiriyor.

Yarını ya da ondan sonraki günü düşünmemeyi ve bunun yerine şimdi ve buraya odaklanmayı seçiyorum. Ve şimdi ve burada Altı benim. O her yönüyle benim ve birkaç gün içinde onu bırakmayı hayal etmek gittikçe zorlaşıyor, her ne kadar bırakmak zorunda olduğumu bilsem de.

Arka bahçelere ve ailemin malikânesine çıkan merdivenlere ulaştığımızda duruyoruz. Dürtüyle boynunun arkasını kavrıyorum ve onu göğsüme yaslamak için tutuşumu kullanıyorum.

Dudaklarımı başının tepesine indirip onu öpüyorum, onu bırakmadan önce boynunu sıkıca ve kontrollü bir şekilde tutuyorum.

"Yemekten sonra gelip seni bulacağım."

Sadece bu küçük temastan bile gözleri karardı ve nefes alışları hızlandı ve kar kıyafetini üzerinden çıkarıp onu burada becermemek için neredeyse insanüstü bir çaba sarf etmek gerekiyor, taze kar lanet olsun.

Biraz acıdan hoşlandığını biliyorum; ben yapsam muhtemelen hoşuna giderdi.

Mülkün en açıkta kalan kısmı olmasaydı, bunu yapardım, ancak olduğu gibi, akşam yemeği servis edilmeden önce bir suç işlemek zorunda kalmak istemiyorum.

"Pencereni açık bırak."

Elini kulağımın hemen üstüne götürüyor ve saçımda bulduğu bir şeyi fırçalıyor. Dokunuşu hafif, nazik ve daha fazla eğilme dürtüsüne direniyorum.

"Hiç kilitli buldunuz mu?"

Boğazımdan memnun bir hırıltı ile erotik bir mırıltı arasında bir ses çıkıyor. "Akşam yemeği yemen konusunda fikrimi değiştirmeden git. Onun yerine seni sikimle besleyeceğim."

Yüzü kızarıyor ve el sallayarak topuklarının üzerinde dönüyor. Daha gitmedi bile ama ben şimdiden onu geri istiyorum.

Bu, birkaç gün içinde olacaklar için iyiye işaret değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Phoenix

Eve girerken sırtımdaki kaslarda korkuya benzer bir şey düğümleniyor. Umarım bu sefer farklı olur, ama nefesimi tutmuyorum.

Tıpkı buraya son gelişimde olduğu gibi, hava keder, kızgınlık ve nefretle dolu. Sanki evin tüm pencerelerinin açılması gerekiyor ki duvarlara yıllarca işlenmiş dram ve travmayı dışarı atabilelim.

Onu görme ihtiyacı ve ailemle yüzleşmek istemediğim için bu sabah önce eve uğramadan doğruca Sixtine'in evine gittim.

Malikâne, çalışanlara gizlilik yemini ettirirsem ailemin haberi olmadan burada beş gün geçirebileceğim kadar büyük ama bugün böyle bir şansım yok.

"Burada ne yapıyorsun?" Annemin sesini duyunca arkamı döndüm. Düz ve bağlantısız, gizlemeye zahmet etmediği bir zehir seviyesi var.

Bana hitap ederken her zamanki ses tonu bu.

Martini'sinden bir yudum alırken merdivenlerden sallantılı bacaklarıyla iniyor.

Yıllar geçtikçe çok özel bir beceri geliştirdim - nasıl yürüdüğüne bakarak kaç tane içtiğini ölçebilmek. Bir adımı nasıl kaçırdığını ve neredeyse yüz üstü düştüğünü gözlemlediğimde, o gün en az on iki numarada olduğumuzu söyleyebilirim.

"Birkaç günlüğüne evdeyim." Ona karşı basit olmak daha iyidir.

Burada olmamın sebebi o değil, hiçbir zaman da olmadı ve geçen seferkinin aksine, onunla kavga etmekle ilgilenmiyorum. Burada fazla zaman geçirmeyi planlamıyorum.

Burada zaten.

Martini'sinden bir yudum alarak alaycı bir şekilde gülüyor.

"*Sizi* görmek isteyip istemediğimizi sormadınız. Sadece istediğimizi mi varsaydın?

Buraya habersiz gelmemen gerektiğini bildiğini sanıyordum."

Hala tam cümleler kurabiliyor, bu yüzden alkol tüketimini abartmış olabilirim, ancak içtikçe giderek daha da huysuzlaşıyor, bu yüzden sözleri ilk tahminimin muhtemelen doğru olduğunu gösteriyor.

Annem her zaman Astor'u tercih ederdi. Çocukken bile, iltimas kavramını anlamadığım zamanlarda bile, onun altın çocuğu için yaşadığını biliyordum.

Yine de benden açıkça nefret etmedi. Hayır, bu daha sonra oldu. Ölümünden sonraki yıllar boyunca yavaş yavaş nefret damarlarındaki kanın yerini aldı ve kalbinin atmasını sağlayan yeni yol haline geldi.

İşte bu yüzden paraya ihtiyacım var. Böylece onları hayatımdan çıkarabilir ve bir daha asla onlarla uğraşmak ya da onlara bağımlı olmak zorunda kalmayabilirim.

"Noel'deyiz." Sıkılmış dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Uzun zaman önce ailemle bir ilişki kurma hayallerimi bir kenara bırakmayı öğrendim. Ne zaman onlarla karşı karşıya gelsem, bu sefer hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşünüyorum.

Her seferinde acının hala içime işlemesi beni hayal kırıklığına uğratıyor.

"Noel'de oğlumun mezarını ziyaret ettim, yaptığım buydu. Sen soluk bir taklitten başka bir şey değilsin, onun bir gölgesisin ve sana karşı hiçbir ilgim olmadığını açıkça belirtmiş olmama rağmen onunla yaşamak zorunda kalıyorum." Bardağından kalanları indiriyor ve yanımdan geçerek oturma odasındaki bara doğru yürüyor. "Yine de, işte buradasın. Sanırım kalabilirsin. Kalsan da kalmasan da benim için fark etmez, tıpkı seni bir daha görmesem de benim için fark etmeyeceği gibi."

Nefeslerim hızlanıyor ve burun deliklerim açılıyor, kalp atışlarımı sabitlemeye çalışıyorum ki sözlerinin doğruluğuna dair tek dış işareti fark etmesin.

Bir şeye yumruk atmamak için yumruklarımı sıkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum çünkü küçük bir el avucumun içine giriyor ve ince parmaklar benimkilerle iç içe geçiyor.

Önce ellerimizin birleştiği yere bakıyorum, bu ani görüntüye şaşırıyorum, onun elinin benimkini bir destek gösterisi olarak kavramasına şaşırıyorum, sonra gözlerim kollarımızdan yukarıya, Sixtine'in yüzüne gidiyor.

Yüzü solgun ve daha önce yüz hatlarında hiç görmediğim acımasız bir ifadeye sahip.

"Sakın onunla böyle konuşayım deme." Tıslıyor.

Annem arkasını dönüyor ve onu gördüğünde yüzünde içten bir gülümseme beliriyor.

Altı'yı seviyor. Bir zamanlar onunla Astor arasında bir eşleşme ayarlama arzusu olduğunu biliyorum. Bir kenara atılmış kara koyununun oğluna altın oğlum değil de benim oğlum diyeceğini bilmekten nefret ediyor olmalı.

Elini sıkıp onu kendime doğru çekiyorum ve annemin gülümsemesinin hafifçe alçalmasının keyfini çıkarıyorum.

"Merhaba, Sixtine. Seni görmek çok
güzel-" "Duygularımız karşılıklı değil."

"Altı," diye başladım.

"Hayır." Dedi ve sert bir bakışla sözümü kesti. Ne zamandır burada olduğunu ve tam olarak ne duyduğunu bilmiyorum ama onu hiç b u k a d a r kızgın görmemiştim. "Oğlunuz *harika biri*. Zeki, atletik yetenekleri var, çok sadık arkadaşları var, düşünceli ve nazik. Ona böyle davranmaya nasıl *cüret edersin*?"

"Acıyı anlayamazsın-"

"Saygısızlık etmek istemem ama - aslında az önce şahit olduklarımdan sonra *hiç saygı* duymuyorum - söyleyeceklerinizi duymak istemiyorum. Mesele Astor'u kaybetmek değil, mesele hâlâ sahip olduğun oğlun. Açıkça hak etmediğin oğlun."

Kaslarım gerilmiş durumda, işlerin ters gittiğine dair ilk işarette müdahale etmeye hazırım ama buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

Altı, annemi neredeyse hiç çaba harcamadan temizliyor, öfkesi ormanda babasından bahsettiğimde bana saldığı öfkeyi kolayca geride bırakıyor.

Bu duygularla yanıp tutuşuyor ve ona hayranlık duyuyorum. Nasıl hem kurallara uyan ve saygılı, sonsuza dek iyi bir kız hem de değer verdiği insanlar için ayın kenarından sallanarak yürüyecek kadar sadık bir savaşçı olabiliyor?

Ve beni bir şekilde önemsiyor, bu artık çok açık.

Siyah kuşağım var, ondan en az yüz kilo daha ağırım ve ondan tam bir buçuk kafa daha yüksekte duruyorum. Herhangi bir şekilde beni savunmaya gelmesi gülünç.

Ama yine de öyle.

Pençeleri dışarıda, dili sivri ve her şeyiyle.

Aletim zaten onun etrafında sürekli bir uyarılma halinde, ama şu anda hissettiklerimle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Bölgeci ve korumacı, dişlerini gösteren ve ona yaklaşmaya cüret eden herkese hırlayan bir canavarım var. Onu tepeden tırnağa yalamak ve ısırmak, kokum ve feromonlarımla işaretlemek istiyorum, böylece herkes onun benim olduğunu, bu cesur perinin bana ait olduğunu bilsin.

Onu buradan sürükleyip götürme ve işaretleme ihtiyacı damarlarımda ve kulaklarımda nabız gibi atıyor ve beni etrafımda olup bitenlere karşı neredeyse sağır hale getiriyor.

"O benim kocam olacak, bu da artık ailemin bir parçası olduğu ve onu burada istediğimiz anlamına geliyor. Daha da önemlisi, ailemde kimse kimseyle az önce yaptığın gibi konuşamaz."

Bir elini dirseğimin kıvrımının hemen üstünden pazuma doluyor ve diğer eliyle elimi sıkıyor. "Hadi, Nix. Gidiyoruz."

Bizi dışarı çıkarırken direnmiyorum, sadece omzumun üzerinden şaşkın anneme sırıtmak için duraklıyorum. Yarın bunları hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyorum ama açıkçası bunun bir önemi yok.

Çünkü bunu asla unutmayacağım.

Altı, dışarı çıktığımızda yürümeyi bırakmıyor. Hayatı buna bağlıymış gibi elimi tutuyor ve evine doğru yürüyor.

Ellerimizin birleştiği yere bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir bütünün iki yarısı ya da iki yapboz parçasının bir araya gelmesi gibi doğru hissettiriyor ve bırakması için acele etmiyorum.

"Oraya geri dönmüyorsun," diyor hararetle ve eve doğru hızla yürüyor. Adımları benimkilerden o kadar küçük ki, onun hızlı temposuna kolayca ayak uydurabiliyorum. "Eminim ailem bizimle kalmandan m e m n u n o l a c a k t ı r . "

Elini bir kez çekip onu durdurmadan önce mülklerimiz arasında yarı yoldayız. Yüzüme bir kez baktı ve kollarını ortama atarak bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim, inanılmaz derecede kaba davrandığımı biliyorum. İnanın bana, asla böyle konuşmam - hak edilmediği sürece, ki bu kesinlikle öyleydi - ben sadece... yapamadım, ben... Onun size o şeyleri söylediğini duyduğumda kıpkırmızı oldum." Açıklıyor.

"Sen nasıl oradaydın ki?"

"Evime geri dönüyordum ki 'ailen akşam yemeği için seni bekliyor olmalı' dediğini fark ettim ve bunun ailenin uzakta olduğu anlamına gelebileceğini düşündüm, özellikle de partimize gelmedikleri için. Bu yüzden bizimle yemek yemek isteyip istemediğini öğrenmek için geri geldim." Duraklıyor, az önce tanık olduğu şeyi düşünürken teni yeniden kızarıyor. Eminim tanık olduğu şey onun için şok edici olmuştur, özellikle de ailesi onun bastığı toprağa taptığı için. Çocukluğunuzdan beri bildiğiniz tek şey bu olduğunda, parlaklığını kaybediyor. "Araya girdiğim için tekrar özür dilerim-,"

"Olma," diye araya giriyorum, "Bu şimdiye kadar yaptığın en ateşli şeyler listesinde üst sıralarda yer alıyor." Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve parmaklarımızı bir kez daha birbirine geçiriyorum, elini ağzıma götürüyorum ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Şu anda seni sikmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Oh." Utangaç bir şekilde kızararak söylüyor, önceki alıngan alter egosunun tüm izleri artık yok olmuş.

"Bu yemeği çabucak bitirmenin bir yolunu bulun, yoksa masanın altında ellerimi kendime saklayacağımı garanti edemem."

"Ailemin önünde olmaz." Uyarıyor.

Ensesinden tutup yüzünü benimkiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyorum, başımı eğip çenesinin her tarafına aşk ısırıkları bastırıyorum. "Bu beni durdurmayacak."

"Mhmm," diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor ben ısırmaya ve boynundan aşağı inen bir yolu öpmeye devam ederken.

Geri çektiğimde göz bebekleri tamamen büyümüştü ve gözlerinde mutlak bir teslimiyetle bana bakıyordu. Az önce tanık olduğum şey bağlamında, bana olan teslimiyetinin tadı bir milyon kat daha tatlı.

"Hadi," diyorum, elini tutup onu peşimden sürükleyerek.

"Bekle, Phoenix," diyor ve ben duraksayıp ona doğru dönüyorum. "Ben... Ben, bunu nasıl soracağımdan emin değilim. Haddimi aşıyorsam bana sade bir dille defolup gitmemi söyleyebilirsin ama... sana kötü davrandılar mı? Bu yüzden mi benim yanımda üstsüz dolaşmıyorsun?"

"Hayır, tacize uğramadım." En azından fiziksel olarak. "Ama sana göstermeye hazır değilim."

Elimi sıkıyor, bir kez, güçlü bir şekilde. "Bir daha sormayacağım, söz veriyorum." Sesinde samimiyet çınlıyor ve sözüne sadık kalacağını biliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Sixtine

Evime girerken kalbim hala çılgınca atıyor, ne kadar kızgın olduğumun ve hala kızgın olduğumun bir kanıtı. On dakika oldu ve Phoenix'in annesinin onunla nasıl konuştuğuna tanık olduktan sonra vücudum hala kendini düzenlemek için mücadele ediyor.

Sözleriyle o kadar acımasızdı ki, onları derinden kesmeye niyetliydi. İçeri girdiğimde Phoenix'in sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüz ifadesini görememiştim. Ama eğer sırtındaki sert ve gergin kaslar bir gösterge ise, çok kızgındı.

Söylediklerimde ciddiydim - hayatlarımızı ayrı yaşasak da yaşamasak da o benim ailem olacak ve aileme saygısızlık eden herkes benim için ölüdür.

Çamurlukta, açık havada giydiklerimden sıyrılıyorum ve hâlâ kat kat giyinmekte olan Phoenix'e dönüyorum.

"Ben annemi bulmaya gidiyorum. İşin bittiğinde bizimle orada buluşmak istersen muhtemelen mutfaktadır."

"Elbette," diyor, doğruldu ve öfkeli bir bakışla uzaklaşmamı izledi. Annesine müdahale ettiğimden beri bana öyle bakmayı bırakmadı.

Mutfağa gittiğimde annemi sırtı bana dönük, şefimiz Lauren ile yan yana yemek hazırlarken buluyorum.

"Anne," diye sesleniyorum ve arkasını dönüyor. Beni gördüğünde her zaman olduğu gibi gözleri parlıyor. "Akşamdan kalmalığın nasıl?"

"Lauren sayesinde tamamen geçti. Meğer sadece karbonhidrata ihtiyacım varmış, hem de çok." Diyor ve ikimiz de gülüyoruz. "Peki ya sen? Gülümsemenin geri geldiğini gördüğüme sevindim, *ma chérie*. Seni böyle mutlu eden ne?"

"Merhaba Bayan Tellier," diye seslenildiğini duyuyorum arkamdan.

Döndüğümde Phoenix'in kararlı adımlarla odaya girdiğini görüyorum, düzgün adımları onu doğruca yanımda durmaya götürüyor.

"Ah." Annem bilmiş bir gülümsemeyle "Tabii ki" diyor.

Devasa mutfak adasının etrafından dolanıyor ve Phoenix'i sıcak bir şekilde kucaklamadan önce ikimizin önünde duruyor.

"Şehirde olduğunu bilmiyordum Phoenix, seni görmek çok güzel. Ve lütfen bana Adélaïde de. Ne de olsa benim oğlum olacaksın," diyerek ona gülümsüyor.

Sözlerinin ne kadar yerinde olduğunu, Phoenix'in bunları duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyor. Annesiyle tek taraflı yüzleşmesine tanık olmak, Astor öldüğünde Phoenix'in sadece bir kardeşini değil, tüm ailesini kaybettiğini fark etmemi sağladı.

Hiçbir fikrim yoktu ama belli ki o da tam olarak böyle istiyordu. Eğer geçmişi unutursa, beni kendinden uzaklaştırmayı bırakırsa, belki de onun için yeni bir aile olabilirdik.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama size böyle hitap edersem kocanız beni öldürür."

Gülüyor, geri adım atıyor. "Bilirsin, *il fait plus de bruit que de mal*. Bunu nasıl tercüme edersiniz, *chérie*?"

"Havlıyor ama ısırmıyor," diyorum sırıtarak Phoenix'e.

"Nükleer kodlara erişimi olduğundan oldukça eminim, bu yüzden sakıncası yoksa bu teoriyi test etmeyeceğim." İkna olmamış görünerek cevap veriyor.

Yine gülüyor. "Yeterince makul." Bana dönerek, "Sanırım bu, evlendikten sonra Phoenix'in adını almaya karar verdiğinizi varsayarsak, bir gün kendi çocuklarınızın sevgilisi için Bayan Sinclair olacağınız anlamına geliyor."

Saç diplerime kadar kızardım. Bu şu anda yapmak istediğim son konuşma. Ya da hiç.

"Bunu konuşmadık." Ona bakmadan söylüyorum.

"Benim adımı alacak." Phoenix yumuşak bir şekilde

karşı çıkıyor.

Annem kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırıyor. "Tartışmaya gerek yok mu?"

"Tartışmaya izin yok." diye düzeltiyor. "Kendini tanıttığında herkesin onun kime ait olduğunu bilmesini istiyorum. Bu tartışmaya açık değil."

"*Il est comme ton père, celui-là."* Bana gülerek nefesinin altından mırıldanıyor. Daha yüksek sesle, "Peki akşam yemeğine kalacak mısın?"

Boğazımı temizliyorum. "Bu konuda anne. O şehirdeyken Phoenix'in burada kalmasının bir sakıncası var mı? Ben Paris'e gidene kadar sadece birkaç gün kalacak."

Kaşlarını hafifçe çatıyor ama soru sormuyor, tam da sormayacağını bildiğim gibi. "Tabii ki kalabilir."

"Hiç sanmıyorum."

Döndüğümde babamın mutfağa girdiğini görüyorum. Annemin boynuna sarılıp kısa bir öpücük kondurduktan sonra elini annemin beline atıp bize bakıyor.

Düğmeli bir ceket ve şık bir pantolon giyiyor, akşamdan kalmalığın tüm izleri çoktan silinmiş. Gerçi şu anki ruh haline bakılırsa, hala kafadan hissediyor olabilir.

"*Baba,*" diye başladım.

"Bana '*Papa*' deme, sevgilim. Ben de eskiden on sekiz yaşında bir adamdım, onların nasıl olduklarını, ne *düşündüklerini* bilirim." Phoenix'e ters ters bakıyor. "Senin yakınında uyumasına izin vermeyeceğim."

"Aman Tanrım." Yüzüm saçlarımın rengine dönmüş bir halde, mahcup bir şekilde haykırıyorum. Keşke bu konuya ne kadar geç kaldığını bilseydi.

Phoenix doğrulur, çenesi sertleşir. "Burada kalmama izin vermek zorunda değilsin ama Altı'yı benden uzak tutamazsın." Beni kendine doğru çekerken eliyle belimi sahiplenici bir şekilde sarıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor babam, sesi öfkeyle titriyor.

"Aynı şekilde." Basitçe söylüyor. "Eğer onu benden uzak tutmaya çalışırsan, eskiden yaptığım gibi ağacı kullanır ve penceresinden içeri girerim."

Annem elini babamın göğsüne koyarak ileri doğru bir adım atmasını engelliyor. "Yeter, *aşkım*. Birinin beni senden uzak tutmaya çalıştığı zamanı hatırlıyor musun?" Kirpiklerini tatlı tatlı kırpıştırarak soruyor.

Buna karşılık tehlikeli bir şekilde hırlıyor, eli kızın etrafında sıkılaşıyor ve çenesi o kadar şiddetli kapanıyor ki duyabiliyorum.

Phoenix'e son bir kez sert bir bakış fırlatır.

"Seni son gördüğümüzden bu yana Altı hakkındaki düşüncelerin kesinlikle değişmiş." Annemi öpmeden önce not aldı.

Babamın dikkatini başarıyla dağıtmış olarak bize doğru dönüyor.

"Tabii ki başımızın üstünde yerin var, Phoenix. Tabii ki ayrı bir odada kalacaksın," diye ekliyor bana bir bakış atarak, "ama istediğin kadar kalabilirsin."

Babam homurdanıyor ve akşam yemeği için üstünü değiştireceğini söylüyor. Dışarı çıkarken, eski korumasını ve uzun zamandır arkadaşını aradığını duydum.

iş ortağı, Roma.

"Bana bir bahçıvanın numarasını bul. Evimin arkasındaki ağacı kesecek birine ihtiyacım var. Ne? Evet, Noel'den sonraki gün olduğunun farkındayım, umurumda değil. Bana birini bul."

Dışarı çıkıyor ve annem gülerek başını sallıyor. "Senin büyümeni izlerken ve gitmene izin verirken her zaman zor zamanlar geçirecekti, *ma chérie*." Phoenix'e, "Onu zorlamamanızı tavsiye ederim." diyor.

Gözlerinde keskin bir parıltı var ve bizi savunmuş olsa da babamı da en az onun kadar koruduğunu fark ediyorum.

***

Üst katta, Phoenix'e benimkinden yeterince uzak, ailemin seçimimden memnun olacağı, ancak bu gece odama gizlice girdiğinde yarım mil yürümek zorunda kalmayacağı kadar yakın bir oda gösteriyorum.

"Babama dikkat et, biliyorsun. O oyun oynamaz." Onu uyararak söylüyorum.

Bana doğru dönüyor ve kollarını kavuşturuyor. "S ö z k o n u s u sen olduğunda ben de öyle."

"Peki ya bir hafta sonra benden nefret etmeye başladığında ne olacak?"

Yüzünde okunamaz bir ifade var, gözleri odaklanmamış. "İnan bana, senden nefret etmeye geri dönebilirsem çok daha kolay olacak," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Sözleri çelişkili ve dalgın geliyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yok bir şey. Duş alacağım, işim bitince sana gelirim." Konuşmayı kapatarak ve duvarlarını tekrar örerek söylüyor.

"Peki," diye cevap veriyorum, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Topuklarımın üzerinde dönüp dışarı çıkıyorum ama sesi beni kapıda durduruyor. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Sixtine Sinclair'in kulağa hoş gelen bir ismi var, değil mi?"

Nabzım tekliyor, atıyor. Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumağın etrafında kalın bir şekilde yutkunuyorum.

O en-suite banyoya giriyor ve ben de kafam ve kalbim darmadağın bir halde odama gidiyorum.

Sabah masamda bıraktığım yüzük kutusuna gözüm ilişiyor ve onu alıp banyoya götürüyorum.

Bugünden sonra giymek istiyorum.

Duş aldım ve güzel bir kırmızı elbise giydim. Gözlerimi koyulaştırıyorum, eyeliner ile vurguluyorum, dudaklarımı çıplak bırakıyorum ve saçlarıma fön çekiyorum.

Saçımı ve makyajımı bitirdikten sonra nihayet yüzüğü parmağıma geçiriyorum. Görünümü tamamlıyor ve ağırlığı elimde iyi hissettiriyor, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi.

Banyodan çıktığımda Phoenix beni bekliyordu.

Kitap köşemdeki bankta oturuyor, doğrudan banyo kapısına bakıyor. Ben dışarı çıktığımda kafasını kaldırıp bakıyor ve duraklıyor.

Gözleri öyle bir kararıyor ki, beklentiyle iliklerime kadar ürperiyorum.

Vahşiler.

Kibirli ve tehlikeliler.

Gözlerini çıplak ayaklarımdan tüm vücuduma doğru sürüklüyor, sol yüzük parmağımı süsleyen yüzüğü yakalayıp duraklayana kadar yakıcı gözlerle her santimimi inceliyor ve değerlendiriyor.

Nasıl mümkün oluyor bilmiyorum ama gözleri daha da kararıyor. Yüzüme doğru kayıyor ve ben bir şey söylemesini ya da yapmasını beklerken beni olduğum yere mıhlıyor.

Elini tembelce bana doğru uzatarak yanına gelmemi işaret ediyor. Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde ona doğru ilerlerken ayaklarım halının üzerinde pıt pıt atıyor.

Bana ulaştığında belimi kavramasını bekliyorum ama onun yerine elimi kavrıyor ve başparmağını yüzüğümün taşlarına sürtüyor.

"Bunu üzerinde görmek hoşuma gidiyor." Gözleri yüzüğümle oynadıkları parmaklarında sabitlenmiş bir halde bunu söylüyor.

Bacaklarının arasında durarak tırnaklarımı başının üstünden ensesine doğru geçiriyorum ve dudaklarından ürpertici bir inilti çıkarıyorum.

Başını duvara yaslayıp bana bakarken elimle yüzünün yan tarafını kavrıyorum.

"Ve seni burada görmek hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum, dürüstlüğümden pişman olmamasını umarak. "Gerçekten neden beni bulmaya geldin?"

Diğer eliyle kalçamın arkasını kavrıyor ve parmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde tenimde aşağı yukarı gezdiriyor, ritmi durgun.

"Bitmemiş bir iş." Parmakları keşiflerine devam ederken fısıldıyor.

"Ve sen de bitirmeye mi geldin?"

Bana öyle derin bir bakış atıyor ki, bu bakış beni silahsızlandırıyor. Her zaman olduğu gibi, gizemli kalmaya devam ediyor, düşüncelerini anlamak imkansız.

"Onun gibi bir şey." Gizemli bir şekilde cevap veriyor.

O gözlerle beni parçalara ayırıyor, kesip açıyor ve içimdeki her şeye bakıyor ama gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum.

"Bana öyle bakma." Fısıldıyorum, "Ne düşündüğünü asla anlayamıyorum."

"Sana söyleyebilirim."

Heyecan karnımda dönüyor, her zamanki gibi güçlü. Başımı sallıyorum. O devam ediyor. "Sadece ne istediğimi bildiğimi düşünüyordum."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onuncu doğum günü hediyem." "Senden ne istediğimi biliyorum." diye açıklıyor.

Elim boynundan düşüyor ve üzerime doğaüstü bir durgunluk çöküyor. Bakışlarıyla beni didik didik etmeye devam ediyor, fazlasıyla anlayışlı gözleriyle yüzümde geziniyor ve ağzımın nasıl açıldığını, nefesimin nasıl kesildiğini ve gözlerimin nasıl açıldığını dikkate alıyor.

Hatırlıyor.

Yıllarca onun ortaya çıkmasını ve hediyesini talep etmesini bekledim. Beni görmezden geldiğinde bile, bir parçam düşündü - ve daha da büyük bir parçam umut etti

- Belki bir gün beni bulur ve paramı alır diye. Hiç bulamayınca, unuttuğunu düşündüm. Birlikte yaşadığımız diğer anılar gibi, bu anının da onun için sadece zamanın bir parçası olduğunu ve benim için olduğu gibi hayatının belirleyici bir anı olmadığını düşündüm.

Çocukluğumuzdan kalma bu sözü kabul etmesi beni sarsıyor çünkü daha fazlasını hissettiriyor. Sanki sonunda, en azından küçük bir şekilde, bir zamanlar birbirimiz için kim olduğumuzu kabul ediyor.

"Bunca zaman sonra," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Ne istiyorsun?" I

Sor.

"Bir öpücük." Homurdanıyor.

Yumuşak bir soluk gerçek tepkimi maskeliyor; kalbim aniden çarpmaya başlıyor

O kadar sert ki kulaklarımda çınladığını duyabiliyor ve

hissedebiliyorum. "Ne?"

"Beni öpmeni istiyorum."

"Neden?"

Bakışları ağzıma düşüyor. Konuştuğunda sesi gırtlaktan geliyor. "Neden olmasın?"

"Bunca yıl bekledin," diye hafifçe başımı sallıyorum. "Eğer istediğin bir şey değilse bunu boşa harcamamalısın."

Hâlâ benimkini tutan eli beni ona yaklaştırıyor, konuştuğunda çakıllı sesi karanlık bir mırıltıdan öteye geçmiyor.

"Farkındayım." Çenesinin şekli sabittir. İstediğini elde etmekten vazgeçmeyecektir. "Söylediğim her kelimeyi hatırlıyorum."

"Bir öpücüğü hak ettiğini sanmıyorum." Deniyorum, ama eli kalçamı sıkıyor ve beni daha da yaklaştırıyor.

"Onu kazanmakla ilgilenmiyorum, Altı. Onu bana vermeni istiyorum." "Kurallar," diyorum zayıfça, son direniş denemem.

Çünkü gerçek şu ki, onu öpmek için ölüyorum.

"Kuralları siktir et." Elini kalçamdan çekip belimi kavradı.

Elimi boynunun yan tarafına koyuyorum ve sabit ritminin dokunuşum altında giderek hızlandığını hissediyorum.

Ben aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladığımda başı tamamen arkada, gözleri karanlık bir şehvetle parlıyor ve bana sabitlenmiş durumda. Elleri kıçımı sahiplenici bir şekilde kavramak için aşağı iniyor, bir hamle yaparsam geri çekilmemi engelliyor, ancak liderliği ele geçirmeme izin veriyor.

Bunu yapmamalıyım ama gerçek şu ki kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Ona daha önce vermediğim, eğer isterse seve seve vermeyeceğim hiçbir şey yok. Ve o da istiyor.

Son bir nefesle gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Ağzım üst dudağının etrafında kapanıyor, dilim çekingen bir şekilde dışarı çıkıyor, dudaklarının kenarına sürtünerek onları açmaya zorluyor.

Doğal olarak ayrılıyorlar ve omurgamda bir ürperti gezinirken dilini arayarak ağzının içine doğru yalıyorum.

Elleri vücudumda sıkılaşıyor ama o da beni öpmüyor.

Uzaklaşmaya başlıyorum.

"Eğer yapmayacaksan-," eli boynumun arkasına dolanıyor, beni susturuyor ve uzaklaşmamı engelliyor.

Gözleri yavaşça, sersemlemiş bir şekilde açılıyor, gözbebekleri büyüyor, benimkilerle buluştuklarında bakışlarında suda mürekkep şeritleri gibi şehvet çiçekleri açıyor.

"Kapa çeneni," diyor, sesi tahrikle kalınlaşmış, "ve beni öp."

Beni tekrar ağzına doğru çekiyor, bu sefer kontrolü ele alarak aniden ayağa kalkıyor ve beni yanındaki duvara çarpıyor. Sırtım duvara çarpıyor ve eli üzerime inerek beni hapsediyor.

Benim meraklı, geçici keşfimin aksine, onun ağzı iddia ediyor.

Dili dudaklarımın arasından geçip benimkine dolanırken ağzımın içinde inliyor. Vahşi ve çılgınca, dudağımı ısırmakla dilimle savaşmak arasında gidip geliyor ve beni belimden tutup duvara doğru kaldırıyor, kalçalarıyla beni sabitliyor.

Beni ilk kez değil de son kez yiyip bitiriyor. Çaresizlikle,

merakla değil.

Sanki yıllarca beni öpmemesini telafi edecekmiş gibi.

Öpücüğünün baş döndürücülüğü sersemletici ve sarhoş edici. Tüm mantıklı düşünceler beni terk ediyor, tüm varlığım daha fazlasını elde etmeye, daha fazlasını hissetmeye odaklanıyor, çılgınca ellerle onu pençelerken.

Ağzıma saldırmaya devam ederken sikinin sert hatları merkezime sürtünüyor. Bacaklarım beline, kollarım boynuna dolanıyor ve onu hevesle kendime doğru çekiyorum.

"Çok ateşlisin, çok ateşlisin amına koyayım," diye mırıldanıyor sarhoş bir şekilde, elleri elbisemi kalçalarıma doluyor ve ağzıma karşı ateşli bir şekilde konuşuyor. "Bir daha asla ağzını benden saklamayacaksın."

Dudaklarını tekrar benimkilere yapıştırıyor ve saldırısına devam ederken itirazımı bastırıyor.

Şehvetten ne yapacağımı şaşırmış durumdayım ve zaten göğüs göğüse olmamıza rağmen çılgınca onu yaklaştırmaya çalışıyorum.

"Nix, hayır," diye erotik bir şekilde nefes alıyorum, sonunda parmakları çıplak kıç yanağıma girdiğinde ağzımı onunkinden ayırmayı başarıyorum. "Akşam yemeğine inmeliyiz."

"Çabuk gelsen iyi olur o zaman."

Külotumu kenara itiyor ve iki parmağını dar geçidime sokuyor, beni ıslak ve onun için hazır buluyor.

"Evim güzel evim," diyor boğuk bir iniltiyle, içime girerken tüm vücudu titriyor. Gözleri bir an için kapanıyor ve tekrar açıldığında şehvetle yanıyor. "Benim için çok hazırsın, amın beni özlemiş olmalı."

"Evet," diye nefes aldım, "yaptım."

Kaymam üzerine göğsünden memnun bir homurtu yükseliyor ve parmaklarını içime doğru pompalamaya başlıyor. Onun dokunuşuna doğru eğildim, pelvisimi eline doğru iterken sırtım duvara doğru eğildi.

"Çok muhtaç bir fahişesin. Ben burada yokken kendine dokundun mu?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Kendini boşaltırken beni düşündün mü?" "Evet." Çok yaklaştım, birkaç vuruş daha ve oradayım. "Anlat bana." Sesini tahrik edici bir şekilde yükseltiyor.

"Öfkeliydin," diyebiliyorum gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken. "Bana... sert davrandın. Ne istediysen onu yaptın."

Bana manik bir gülümseme veriyor ve parmaklarını çekiyor. Kaybettiğim için usulca haykırıyorum, ağzım buruşuyor.

"O kadar da iyi bir kız değilmişsin." Onaylayarak mırıldanıyor.

Aramıza uzanıyor ve pantolonunun düğmesini açıyor, sikini çıkarırken hızlı bir hareketle fermuarını indiriyor. Klitorisime çarpıyor, piercing hassas cildimi aşındırıyor ve girişime yerleştiriyor.

İçeri itiyor ve içimde dibe vurana kadar devam ediyor, pelvisi klitorisime sürtünüyor ve beni çılgına çeviriyor.

Alnı benimkine değiyor.

"Sikeyim evet," diye mırıldanıyor.

Sadece ucu içimde kalana kadar geri çekiyor ve sonra ileri iterek aletini tekrar tamamen içeri sokuyor. Aklımı kaçıracakmışım gibi hissedene kadar bu hareketi tekrarlıyor.

"Phoenix," diyorum, adını inleyerek.

"Biliyorum, bebeğim. Çok iyi hissettiriyor, değil mi? Tam istediğim gibi sikimle dolusun."

Çılgınca başımı sallıyorum, tırnaklarım sırtını vahşice kazıyor, gömleğinin içinde bile pençe izleri bıraktığına şüphe yok.

"Seni öperken boşalmanı istiyorum." Talep ediyor, hızı çılgına dönüyor.

Sırtım defalarca arkamdaki duvara çarpana kadar içime pompalıyor ve beni bir bez bebek gibi savuruyor. Eli boğazımın ön tarafına dolanıyor ve sıkarak başımı kaldırıp ona bakmaya zorluyor.

Dudakları şiddetli bir sahiplenmeyle dudaklarıma çarpıyor. İnlemelerimi ağzına alıp yutuyor, içime girerken kaçışımız olmadan bizi birbirimize bağlıyor.

Dağınık, çılgın ve tamamen bize ait ve beni sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi öpüyor.

Korkunç bir hata yaptığımı fark ettiğimde kalbim boğazıma düğümleniyor. Çünkü haftalarca onu öpmekten kaçınmak ve sonunda öpmek bana geri tepti.

Bu onu öpmeyi çok daha anlamlı kılıyor. Sanki ona bedenimi ve kalbimi vermişim de şimdi ruhumun son parçasını veriyorum.

Kıçımı tokatlıyor, dudağımı ısırıyor ve son bir kez daha acımasızca içime giriyor, bu süreçte beni orgazm uçurumundan aşağı itiyor.

Boşalırken kaslarım aletinin etrafında kenetleniyor, tohumunun fışkırarak içime dolduğunu hissederken kendi orgazmını ondan sağıyor.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde kalıyoruz, nefes almaya çalışırken birbirimize sarılıyoruz. Sonunda geri çekiliyor, kendini toparlarken dudakları tekrar benimkilerin üzerine iniyor.

"Hadi," diyorum, biraz zorlukla ondan uzaklaşarak, "Yemeğe geç kaldık."

Onunla birlikte kapıya doğru ilerlerken elbisemin eteklerini tutup kalçalarımın üzerinden aşağı çekiyorum.

"Bekle," diyor elimi çekiştirerek ve beni tekrar kollarına döndürerek. Dudakları tekrar sıcak bir şekilde dudaklarıma çarpıyor ve beni şaşırtıyor.

Birkaç dakika daha öpüştükten sonra geri çekiliyor. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin," diye mırıldanıyor, alnı benimkine yaslanmış. "Şimdi seni doyuralım ve enerjik hale getirelim. Bu gece seninle işim bitmek üzere."

Onu kapıdan çıkıp yemeğe kadar takip ederken, cevap niteliğindeki kıkırdamam odada yankılanıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Phoenix

Akşam yemeği gerçek bir ailenin nasıl olması gerektiğine dair bir ders niteliğindeydi. Callum masanın öbür ucundan bana ters ters baksa bile, Astor öldüğünden beri kendimi en çok aile birliğinin bir parçası olarak hissettim.

Bu işin sonunu getirmeye hiç niyetim yokken beni aralarına kabul ediyorlar ve onları nasıl kandırdığımı düşündüğümde suçluluk duygusu gibi bir şey boğazımı tırmalıyor.

Özellikle de Altı'ya baktığımda.

Babasını bir konuda azarlıyor ve annesiyle gülüşüyor ve çok uzak olmayan bir gelecekte ona ihanet edeceğimi hayal etmek zor.

İki ay önce bu kararı vermek kolaydı. Bugün, o

kadar da değil.

Kendime bu evliliği neden yapamayacağıma dair çok geçerli nedenleri hatırlatmaya devam etmeli ve sadece önümüzdeki beş güne odaklanmalıyım.

Sonra... işimiz bitti.

Elime yeterince para geçene kadar her şey eski haline dönecek ve sonra da temelli olarak yollarımızı ayıracağız.

Değil mi?

O zaman neden kendi planıma sadık kalmam için kendimi ikna etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum?

***

"Paris'e ne zaman gidiyorsun?" Ben

soruyorum.

Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ki Six ailesine "film izlemek" için yukarı çıkacağımızı söyledi.

Babası bu duyuru karşısında zorlukla gizlenmiş bazı küfürler mırıldandı, ancak Altı'nın annesi elini onun elinin üzerine koyup "uslu durmasını" söyleyince sustu.

Six sahanlığa ulaştığında yüzünü bana dönüyor ve odasına doğru geri geri yürüyor. Onu takip ederken ellerim kalçalarını buluyor, bana bu kadar yakınken ona dokunmamak mümkün değil.

"Kızlarla yılbaşı gecesi için. Pachamama'ya gideceğiz," diyor. Eklemeden önce tereddüt ediyor, "Sen de bizimle gelmelisin. Rogue ve Rhys de orada olacak."

"Cenevre'ye dönmem gerekiyor." Kaçış planımı sağlamlaştırmak için bankacımla buluşacağımı ona söylemiyorum. "Sanırım bu, şu andan itibaren sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerektiği anlamına geliyor." Onu artık benim odam olan yere iterken dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırarak ekliyorum.

Hayal kırıklığına uğradıysa da bir şey söylemiyor. Dizlerinin arkası yatağa çarpana kadar onu geriye doğru yürütüyorum ve kollarının üzerinde kendini yakalayarak yatağa düşüyor.

Bana bakıyor ve kravatımı yavaşça gevşetmemi izlerken dudaklarını yalıyor.

"Benim için planladığın ahlaksız şeyleri yapmadan önce, muhtemelen gizli hikayemiz üzerinde anlaşmalıyız. Hangi filmi izlediğimizi söylemek istersin?"

"Umurumda değil." Kravatımı çıkarıp gömleğimin kollarını kıvırarak dövmeli kollarımı ortaya çıkarıyorum. "O akşam yemeğinin tamamını, sen ailenle patates püresini bir ileri bir geri götürürken döllerimin kalçalarına nasıl damladığını düşünerek geçirdiğimi biliyor musun?"

İğrenç sözlerim karşısında gözbebekleri büyüdü.

Bana doğru uzanmadan önce "*Kayıp Balık Nemo,* öyle" diyor.

Onu yüzüstü çevirip elbisesinin fermuarını indirdikten sonra vücudundan sıyırdığımda usulca inliyor.

Önümde tangadan başka bir şey giymeden uzanmış, omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde ateşli bir bakış var.

"Bana öyle bakmaya devam mı edeceksin yoksa bu konuda bir şey yapacak mısın?" Alay ediyor.

"Yemekten önce çaresizlikten seni becerdim." Ellerimi baldırlarına koyup kıçını kavrayana kadar yavaşça bacaklarından yukarı doğru hareket ettirerek söylüyorum.

Yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Şimdi seninle biraz zaman geçireceğim." "Ailem-,"

"Umurumda değil." İlgilenmediğimi söyledim. Kalçalarını kendime doğru çekiyorum, ta ki kıçını kaldırıp yüzüstü yatağa düşene kadar.

Arkasında dizlerimin üzerine çökerek, tangasını yana doğru çekerken dilimi yavaşça kalçasının arkasında gezdiriyorum.

Yanaklarını aralayarak, şimdi bana açık olan amına bakıyorum. Kıçından klitorisine kadar uzun bir vuruşla yalamadan önce kıvrımlarını ayırıyorum.

Bu tek dokunuşla yüksek sesle inliyor, ayak parmakları iki yanında kıvrılıyor.

Ben.

"İşte orada," diye onaylarcasına homurdanıyorum, sonra bir kez daha dalıyorum

Tadına bak.

Amını kucaklıyorum, sularını yalarken yukarı ve aşağı vuruşlarla onu yutuyorum. Dilim klitorisinin etrafında dönüyor, acımasızca fiske vurduğumda ağzından sevimli miyavlamalar çıkarıyor.

Bacakları titremeye başlıyor ve pozisyonunu korumak için mücadele ediyor ama ben onu kalçalarından kabaca tutarak hareket etmemeye zorluyorum.

Dilimle deliğini yokluyorum, onu kızdırıyorum, daha fazlası için yalvarmasını istiyorum. Kalçalarını yüzüme doğru ittiğinde, dilimi onun dar deliğine sokuyorum.

Başparmağımı klitorisine bastırdığımda ciyaklıyor, dilimin amına girip çıkmasıyla birlikte öfkeyle ovuyor ve lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

Burnum göt deliğine gömülürken, amına girebildiğim kadar giriyor ve onu çılgına çeviriyorum. Bana karşı kükrüyor, daha fazlasını arıyor, daha azını arıyor, sonunda kasları kilitlenene ve donup kalana kadar.

Sırılsıklam başparmağımı klitorisinden çekip hiç uyarmadan kıçına sokuyorum. Direncini ilk boğuma kadar hiç çaba harcamadan aşıyorum ve bir çığlık atarak boşalıyor, yatağa yığılırken tüyleri diken diken oluyor.

Geri çekilmek yerine başparmağımı kıçının derinliklerine itiyorum. İçine girip çıktıkça titriyor, gevşiyor. Acıdığını biliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Gözleri kapalı ve uyuyor gibi görünüyor. Hiçbir zaman somnofiliyi seven biri olmadım ama birdenbire, o uyurken ona yapmak istediğim ahlaki açıdan aşağılık şeylerle ilgili canlı ve grafik fanteziler aklıma geliyor.

Parmağımı kıçından çıkarıp ayağa kalkıyorum ve çantamdan bir şeyler almaya gidiyorum. Yatağa doğru döndüğümde kıpırdamadan duruyordu ve tam olarak bıraktığım yerdeydi.

Ben yaklaşırken gözleri yavaşça aralanıyor ve elimdekini görünce komik bir şekilde genişleyen uykulu gözleri ortaya çıkıyor.

"Sana bir hediye daha aldığımı ama bunun daha çok benim için olacağını söylemiştim, değil mi?"

Telaşsızca başını sallayıp onaylar gibi yaptıktan sonra ayağa fırlayıp kapıya yöneliyor.

Onu belinden yakalayıp yüzüstü yatağa fırlatıyorum, bir elimle sırtının ortasına bastırırken bacaklarını altıma sıkıştırıyorum.

Dudaklarımı kulağına götürürken şeytani bir şekilde gülüyorum. "Benden kaçmak sadece seni daha da sert becermek istememe neden oluyor. Yoksa eskiden seni nasıl kovaladığımı unuttun mu?"

"Phoenix," diye söze başladı ama elimle ağzını kapattım ve sustu.
Onu.

"Şşşt," diye kulağına karşı uyarıyorum. "Ne kadar direnirsen, o kadar
sertleşirim. Eğer
Dikkatli olmazsan, bu gece planladığım gibi sadece tıkamak yerine kıçını sikerim."

Ellerimde gördüğü kayganlaştırıcıyı ve tıkacı yanındaki yatağa bıraktığımda sertleşiyor.

"Kal." Onu serbest bırakarak emrediyorum.

İstediğimi yapıyor, ben ayağa kalkarken hareketsiz kalıyor. Bacaklarını ayırıyorum ve sonra ellerimi kıçının üzerinde gezdirirken aralarında diz çöküyorum, açgözlü ellerimle yumuşak eti yoğuruyorum.

Yanaklarını benim için açıyor, klitorisini ısırana kadar dilimi bir kez daha çatlağından aşağı doğru gezdiriyorum. Sarsılıyor ve çığlık atıyor ama kendini toparladıktan sonra tekrar yerine yatıyor.

Kayganlaştırıcı şişesinin kapağını açarak, birazını doğrudan pembe göt deliğine döküyorum ve tepki olarak göz kırpmasının tadını çıkarıyorum.

İşaret parmağımı onun etrafında birkaç kez döndürüyorum ve sonra bastırıyorum, parmağımı neredeyse hiç direnç göstermeden kabzasına kadar itiyorum.

Ürktüğünü, sırt kaslarının içeri girmeye alıştıkça gerildiğini hissediyorum ama parmağımın içine girme kolaylığı bundan ne kadar hoşlandığını ortaya koyuyor.

"Keşke kıçının parmağımı nasıl yuttuğunu görebilseydin," diyorum ona imalı bir şekilde, sesim tahrikten boğuklaşarak. "Bu konuda benimle kavga ediyormuş gibi mi yapıyorsun, hmm?"

"Hayır...ah!" Tamamen çekip daha kabaca geri ittiğimde bağırıyor. "Hayır."

"Emin misin? Çünkü kıçın küçük bir sürtük gibi açılıyor ve parmağıma onu sikmem için yalvarıyor."

"Yalan söylüyorsun." Diyor ama nefes nefese.

"Öyle miyim?" Alay ediyorum. "Sanırım parmağım kendini oldukça yalnız hissediyor."

Tekrar çekiyorum, ama bu sefer iki parmağımla geri itiyorum. Sıkıca oturuyor ve dirençle karşılaşmadan önce ilk eklemi geçemiyorum.

Serbest elimle kayganlaştırıcıyı tutarak parmaklarıma ve doğrudan deliğine biraz daha fışkırtıyorum. Her iki parmağımla geri bastırıyorum, kıçına girene kadar kas halkasını itiyorum.

"*Siktir,*" diye inliyor, alnı yatağa düşerken sesi titriyor.

"Rahatla." Emrediyorum.

"Senin için söylemesi kolay," diye cıvıldıyor, sözleri çarşaflarda boğuklaşıyor. Parmaklarımı kabzasına kadar içine soktuğumda ciyaklıyor, gidecek hiçbir yer kalmayana kadar dibe vuruyorum.

"Rahatlasanız da rahatlamasanız da bu gerçekleşiyor. Bunlardan sadece biri senin için zevkli olacak." Saçını çekiştirmeden önce eğreti bir at kuyruğu şeklinde topluyorum, parmaklarım kıçında kalırken onu göğsümle göğsüme getiriyorum. "Yine de acıyı seviyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı makasla içine sokuyorum ve o acı verici gerginlikle haykırıyor. Ona vurmaya başlamadan önce cevap vermesine fırsat vermiyorum.

"Bu deliğin bu kadar sıkı olduğuna inanamıyorum." Övüyorum, "Sikim bu kıçta nasıl hissedecek? Sığacak mı?" Lobunu ısırıyorum, sapkın kelimeleri doğrudan kulağına iletiyorum. "Her santimimi almak için çırpınışını izlemek için sabırsızlanıyorum. Benim için çığlık atacaksın, değil mi?"

Ağzı sessiz bir çığlık atarken tüm vücudu titriyor. Parmaklarım kadar kirli kelimelerimin de onu etkilediğini biliyorum.

Eli ön tarafına doğru kıvrılıyor ve ben onu tokatlamadan önce klitorisinin üzerinde geziniyor.

"Kıçındaki parmaklarımdan boşalacaksın ya da hiç boşalmayacaksın." Onu serbest bırakarak uyarıyorum.

Saldırımın hızını artırırken vücudunun üst yarısı yatağa geri düşüyor. Ayak parmakları kıvrılıyor ve bacakları nabız gibi atıyor ve ben ona bir yastık fırlatıyorum.

"Babanın gelip *Kayıp Balık Nemo'yu* neden bu kadar çok sevdiğini araştırmasını istemiyorsan bunu kullanmak isteyebilirsin."

Üzerine eğildim ve dişlerimi kıçının etli kısmına sertçe geçirdim. O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, yastık onu ısırıp boşalırken çıkardığı sesleri zar zor bastırıyor, tüm vücudu seğiriyor ve yükseklerden aşağı inerken titriyor.

"Artık hazırsın." Fişi alıp kayganlaştırıcıyla kapladıktan sonra girişine doğru bastırarak anons ediyorum.

İleriye doğru bastırıyorum ve deliği bu yeni saldırıya yol vermeye başladığında büyülenmiş bir şekilde izliyorum. İlerleme yavaşladıkça tıkacın en geniş kısmına doğru eğiliyor. Önce sola, sonra sağa çeviriyorum, sonra direncine karşı birkaç kez itiyorum ve onu tamamen çılgına çeviriyorum.

"Haydi, şimdi. Kıçını benim için aç ve fişimi al. Alabilirsin, sadece rahatla- evet, böyle. *Aynen böyle*. Aferin kızıma."

Sonunda, duyulamayan bir *patlamayla* itiyor ve kıçının içinde tamamen kayboluyor, sap kasların kenarına yaslanıyor.

Hemen tamamen geri çekiyorum ve tekrar içeri bastırıyorum, deliğinin benim için açılma şeklini seviyorum.

"Phoenix," dedi pantolonundan, "beni öldürüyorsun."

"Bu yüzden mi yatağın her yerine su damlatıyorsun?" Sularının kıvrımlarının üzerinde nasıl parladığına, yanaklarını nasıl kapladığına ve kalçalarından nasıl aşağı aktığına bakarak soruyorum.

Eğilerek, klitorisine ulaşana kadar yarığını yalıyorum. Dişlerimi yumrusunun üzerinde gezdiriyorum, sonra dudaklarımın arasında yuvarlamadan önce ağzıma alıyorum.

"Ah!" Tekrar çığlık atıyor, "Aman Tanrım, aman Tanrım."

Yatağın kenarına gelip kendi kalçalarımla aynı hizaya gelene kadar kalçalarını çekiştiriyorum. Tapınırcasına ellerimle kalçalarının yanlarını okşuyorum.

"Çok iyiydin," diyorum, ses tonum onaylayıcı. "Bu kadar iyi bir kız Ben."

Fermuarımın sesini duyduğunda anlaşılmaz bir şekilde miyavlıyor. açıyor ve kalın sikimi çıkarmamı izliyor. Dolgun ve çok sertti.

Kendimi onun sıkı sıcaklığının içine gömmeye fırsat bulamadan ikiye ayrılacağından korkuyorum.

Sikimi onun yarığına sürtüyorum, sularını topluyorum ve uzunluğumu onlarla kaplıyorum. Başım girişine çarptığında, içeri itiyorum ve sikimi amına sokmaya başlıyorum.

"Kahretsin, bu çok dar." Homurdanıyorum, yarı yolda duraklıyorum.

Tıkacın, amının ince duvarları arasından sikimi aşağı doğru ittiğini, yer kapladığını ve zaten dar olan deliğini daha da küçülttüğünü hissedebiliyorum.

"Benim sikimi ve tıkacımı aynı anda alışına bak. İki kirli deliğini de benim için geriyorsun, benim küçük sürtüğüm."

"Bir şeyler yap," diye soluk soluğa bağırıyor, "Orada öylece... durma."

Kabzasına kadar sokuyorum ve o öne doğru sarsılıyor, neredeyse kendini aletimden kurtarıyor. Tehditkâr bir şekilde homurdanıyorum, bir elimi beline sıkıştırıyorum ve onu bana karşı kilitli tutuyorum.

"İstediğin bu muydu, Altı?" Homurdanıyorum, acımasızca içine girip çıkıyorum, çift penetrasyonuma alışmasına izin vermiyorum. "Seni bir hayvan gibi becermemi mi?"

Cevap vermiyor, veremez, ona vurma şeklimle olmaz.
Çarşaflara tutunuyor, ben onu acımasızca sikerken can havliyle tutunuyor.

Başparmağımı kullanarak tıkacın yassı sapını tekrar tekrar itiyor, yarağımla içine pompaladığım şekilde ters vuruşlarla içine sokuyorum.

"Oh!... oh... *s'il te plaît,*" diye yalvarır, "*Comme ça... oui... s'il te plaît.*"

Gözlerim kafamın içine doğru yuvarlanırken, doruk noktamı tutma çabam azalıyor ama boşalmamayı başarıyorum.

"Bana Fransızca mı yalvarıyorsun?" Karanlık bir şekilde inliyorum. "Seni tutmamı mı istiyorsun?"

Başını sallıyor, başını sallıyor, inliyor, feryat ediyor, hisler ve kirli konuşmalar onun için çok fazla.

Sol bacağını kıvrıldığı yerden itiyorum, yeni bir açıyla büküyorum, bu da hassas noktasına çarpana kadar ona daha da derinlemesine itmemi sağlıyor.

Bir elimi beline dolayarak parmaklarımı kabarık klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, diğer elimle de fişin sapındaki düğmeye basıyorum.

Orta ayarda titreşerek canlanmadan önce bir sessizlik oluyor. Titreşimler amının duvarında ve sikimin etrafında dalgalanarak beni orgazma zorluyor.

Taşaklarım yukarı kalkıyor ve son, acımasız bir hamleyle onu dibe çekiyorum. Klitorisindeki parmaklarım, amındaki aletim ve götündeki titreşimli tıkacım ona fazla geldiğinde sessiz bir çığlıkla başını geriye atıyor.

Bir an için tamamen donup kalmasını izliyorum, gerçekten bayılacakmış gibi görünüyor, sonra feryat edip dünyayı sarsan bir doruğa ulaşıyor ve kendi suları içinden çıkıp yatağa fışkırıyor.

Gevşek, kemiksiz formuna ve bacaklarının arasındaki dağınıklığa bakarken doğrulup ondan çekiliyorum. Karanlık, sadist tatmin damarlarımda yanıyor, benim için ne kadar tamamen dağıldığını görüyorum.

Banyodan sıcak bir havlu alıp onu temizliyorum ve tıkacı kıçından nazikçe çıkarıyorum. Bunu yaptığımda mutsuzca inliyor ve ben de sırıtıyorum.

Benim iyi kızım buna bayılır.

İşim bittiğinde onu kollarıma alıp kucağıma alıyorum.

"Babanın beni öldürmesini istemiyorsan, bu çarşafları yakmamız gerekecek."

Usulca gülüyor, gözleri kapalı ve ben onu odasına taşırken başı omzuma yaslanmış. Çantamdan çıkardığım tişörtlerimden birini başına geçiriyorum ve yatağa yatırmadan önce kollarını geçirmesine yardım ediyorum.

Eğildim ve dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktım.

Yatağa yerleşirken eli benimkine uzanıyor, gözleri hâlâ kapalı. Parmaklarını benimkilerin arasından kolayca geçirirken uykuya dalmak üzereydi.

"Bu gece benimle kal," diyor titreyen bir nefesle, kelimeleri uykuyla yumuşamış.

Yan dönüp kendi içine kıvrılırken ona bakıyorum, eğer nefes alış verişlerinde bir sorun yoksa hemen uykuya dalıyor.

Ama yanılıyorum, çünkü gözleri uykulu bir şekilde açılıp bana bakıyor ve yanıtımı bekliyor.

"Beni gitmeye zorlayamazsın."

OceanofPDF.com

Bölüm 39

Phoenix

Ertesi sabah uyandığımda Six çoktan gitmişti. Yanımdaki boş yer hâlâ sıcacık ve bir bağımlı gibi yastığında bıraktığı kokuyu içime çekerek yuvarlanıyorum.

Onu annesiyle mutfakta, filmin nasıl geçtiğine dair sorusunu yanıtlarken bulduğumda sırıtıyorum.

"*Kayıp Balık Nemo*, biliyorsun..." diyor, kelimeleri yetersiz kalıyor. "...hala bir klasik."

Suratını asmamayı nasıl başarıyor, bilmiyorum.

Sonraki birkaç gün çok çabuk geçiyor, belki de birlikte geçirdiğimiz için.

Gün boyunca sırayla birbirimize ilgi alanlarımızı gösteriyoruz. Beni ata binmeye götürüyor ve ben de ona bazı judo teslimiyet hareketleri öğretiyorum. Bir çift mikro boy bisikletçi şortuyla kıçını sallayarak dikkatimi dağıtıyor ve beni bir kez çevirmeyi başarıyor.

Bunu yaşamama izin vermiyor.

Yemek pişiriyoruz, kitap okuyoruz, birbirimize şaka yapıyoruz ve hiç beklemediğim bir şekilde garip bir şekilde ev gibi hissediyorum. Sözüne sadık, bana neden onun önünde üstsüz gezmediğimi sormuyor, ailemden bahsetmiyor ve birkaç kez mezarını ziyarete gittiğini bilmeme rağmen Astor'dan bahsetmiyor.

Onun gidişini izlemek, asla o olamayacağımı bilmek içimi kemiriyor.

Ama sonra eve geliyor ve siktiği kişi ben oluyorum ve bu benim için yeterli olmalı.

İlk başta, ailesinin önünde saygılı olmaya çalışıyor ve beni PDA'ya karşı uyarıyor.

Ama bana ağzını verdiğinde canavarı uyandırdı ve telafi etmesi gereken bir sürü kayıp zamanı var.

İkinci gece yatma vakti geldiğinde, hiç konuşmadan onun yanına kayıyorum ve o da doğal bir şekilde bana doğru kıvrılıyor, başı göğsümde ve bacağını benimkinin üzerine atıyor, sanki birlikte uyumama kuralı hiç var olmamış gibi.

Ertesi sabah yine boş bir yatağa uyandığımda, annesiyle kahvaltı yaptığı mutfakta ona saldırıyorum.

Boynunun arkasını kavrıyorum ve başını geriye yatırıp ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

"Günaydın," diyorum ona, sesim hırıltılı.

"Günaydın," diye cevap veriyor, kendinden emin bir şekilde. Ayağa kalkıyor ve beni kenara çekerek "Sana PDA yok demiştim" diye fısıldıyor.

Elim beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Sabahları yatağımdan kaybolmayı bırakırsan bunu düşüneceğim." I
Söyle.

Üçüncü gün, ağzı sikimin üzerindeyken uyandım.
bana doğru.

Onu öpmeme izin verdiğinden beri daha da doyumsuz ve delicesine bölgeci oldum. İster gündüz ister gece olsun onu gözümün önünden ayırmakta zorlanıyorum ve nereye giderse gitsin gözlerimin sürekli onu takip ettiğini fark ediyorum. İçimde olduğunu bile bilmediğim koruyucu içgüdüleri tetikliyor.

İşte bu yüzden, kalışımın dördüncü gününde onu öperken kollarımdan koparıldığında, içgüdülerim önce öldürüp sonra soru sormamı söylüyor. Özellikle de bir yabancının onu kolunun üst kısmından ve yan tarafından tuttuğunu ve onu benden uzak tuttuğunu açıkça belli ettiğini gördüğümde.

Çekici ve uzun boylu. Benden daha uzun, tahminimce altı beş yaşlarında ve daha iri, gömleğinin altında kasları dalgalanıyor.

Ama benden daha büyük birine karşı hiç dövüş kaybetmedim ve şimdi de kaybetmeyeceğim, özellikle de Six'in üzerinde elleri varken.

"Kimsin sen?" Mavi gözleri beni delip geçerek soruyor.

"Sana tam olarak kim olduğumu göstermeden önce ellerini onun üzerinden çek." Altı, onu kaçıranın yüzüne baktığında ona doğru üç tehditkâr adım atarak homurdandım.

"Rome Amca!" diye haykırıyor, kollarına atlıyor ve kendi kollarını onun boynuna doluyor. "Geleceğini bilmiyordum."

"Amca" kelimesini kullanması, kendini ona atma şekli karşısında tamamen çıldırmamı engelleyen tek şey.

"Merhaba ufaklık," diyor ona sevgiyle gülümseyerek. Omzunun üzerinden bana baktığında gözlerindeki ölümcül parıltı geri geldi. "Baban bu herifin kendi çatısı altında seni kirletmeye çalıştığını biliyor mu?"

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama kollarından kurtulup benim kollarıma giriyor ve benden koparıldığı andan beri sakatlama ve yok etme modunda olan canavarı hemen sakinleştiriyor.

Kolumu omzuna attıktan sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde yüksek sesle mırıldandığımdan korkuyorum.

"Bu Phoenix," diyor ve Rome'un gözlerinin tanıyarak parladığını görüyorum. "Ve bu görücü usulü evliliği ayarlayan da babam, o yüzden üzülemez. Ama belki de ona bundan bahsetmemelisin. Gereksiz yere tansiyonunu yükseltmeye gerek yok." Önceki kabadayılığını yeniden düşünerek çabucak ekliyor.

"Hmm. Onun bu anlaşmaya odaklanmasına ihtiyacım var, bu yüzden yapmayacağım." Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Ama eğer ona zarar verirsen, benimle uğraşmak zorunda kalacaksın." Bu uyarıyı yaparken sesi kutup sıcaklığına düşüyor.

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Bu benim için bir şey ifade etseydi korkudan titrerdim."

Karşılığında bana verdiği zalim gülümseme, onun kasları ve her şeyiyle başlangıçta ona verdiğim değerden daha büyük bir tehdit olabileceğini söylüyor.

"Sonra görüşürüz, ufaklık. Annene benden selam söyle." Diyor ve çıkarken ona el sallıyor.

Onu kollarımın arasında döndürdüm.

"Kimdi o?" "Babamın en iyi arkadaşı."

Çenem bir ileri bir geri çalışıyor. "O zaman gerçek amcan değilsin."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, neşeyle parıldıyor. "Çok mutlu bir evliliği var."

"Öyle sanıyorsun."

Parmak uçlarına kalkıyor, kollarını boynuma doluyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor, boğazımdan çeneme doğru bir yol öpüyor.

"Kıskandın mı?"

"Cevabını zaten bildiğiniz soruları sormayın."

Dudakları dudaklarımı buluyor ve parmakları boynumdan yukarı çıkıp saçlarımın arasından geçerek dikkatimi dağıtmayı başarıyor.

"Kıskançlığını iyi bir şekilde kullanalım o zaman." Elimi çekiştirerek ve beni kapıya doğru götürerek imalı bir şekilde söylüyor.

Belimden eğilip onu omzuma atıyorum ve o mutlu bir şekilde gülerken odasına doğru yürüyorum.

***

Ne olduğunu anlamadan 30 Aralık

oldu.

İkimiz de yarın öğleden sonra ayrılıyoruz, o Paris'e, ben Cenevre'ye, oradan da temelli ayrılıyoruz, en azından fiziksel açıdan.

Bu konudan dikkatle kaçınıyoruz, günü her zamanki gibi meşgul geçiriyoruz, ancak hatırlatma karanlık, kabul edilmeyen bir bulut gibi üzerimizde dolaşıyor.

Eve gelir gelmez eşyalarını toplamak için ortadan kaybolduğunda orada oluyor.

Pes edip onu aramaya çıkmadan önce bir saat kadar uzak durmayı başarıyorum. Yatak odasının zemininde, yanındaki bavuldan fırlamış gibi görünen düzinelerce kıyafetin ortasında oturuyor.

"Gördüğüm kadarıyla iyi ilerleme kaydediyorsun." Drolly diyorum.

"İster inanın ister inanmayın, bu benim sürecim. Organize kaos da diyebilirsiniz." "Peki organizasyon kısmı tam olarak nerede devreye giriyor?"

"Kapa çeneni." Gülüyor ve havadan kolayca kaptığım bir tişörtü bana fırlatıyor. "Yine de burada olmana sevindim, yarın hangi elbiseyi giymem gerektiği konusunda yardımını istedim."

Bacaklarımı rahatça açarak masasındaki sandalyeye oturuyorum ve bana göstermesi için işaret ediyorum. Yerden iki elbise ve bir çift topuklu ayakkabı alıp banyoya yöneliyor.

Beş dakika sonra dışarı çıktığında, mütevazı yakalı, straplez siyah pullu bir elbise giyiyor. Elbise kıvrımlarını sarıyor ve bacaklarını öne çıkaracak şekilde kalçasının ortasına kadar iniyor.

Kotumun içinde sertleşen sikimi yeniden konumlandırıyorum, bu da bana attığı sırıtışa bakılırsa gözden kaçmıyor.

Dönüyor ve bunu yaparken topuklu ayakkabılarını göstermek için bacağını yukarı kaldırıyor. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

"Bence bunu senden koparmadan önce oraya geri dönüp bana ikinci seçeneği göstermelisin."

Gülüyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım." Ayağa kalkıp ona doğru bir adım atarak itiraf ediyorum. "Hayır! Otur yerine. Sana diğerini göstermek istiyorum, seni hayvan."

Mırıldandığım bir küfürle koltuğuma geri çöküyorum ve onun geri gelmesini bekliyorum. Kapının açıldığını duyduğumda telefonumda bir oyun oynuyorum ve ona bakıyorum.

Hemen duraklıyorum. Şehvet, kaçak bir trenin gücüyle bana çarptığında burun deliklerim alevleniyor, çünkü o, bu elbisenin içinde...

Ben buna layık değilim.

Koyu yeşil ve ilkiyle aynı uzunlukta, ancak diri göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkaran daldırma bir yakası var, kalçalarına kadar uyluklarının her iki yanında kumaşta yırtmaçlar var ve döndüğünde tamamen sırtsız olduğunu ortaya çıkarıyor.

Hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyor ve ona bakarken beynimde dolaşan tek düşünce şu,

Benimkini.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerlediğimde beklentiyle bana bakıyor. Ellerimi kollarından kalçalarına doğru kaydırıyorum, elbisesinin altından geçirip kıçını kavrıyorum.

"Bu." Kısık sesle söyledim. "Kesinlikle bu."

"Bunu giymemin bir sakıncası yok değil mi?" Diye soruyor ve ses tonunda belli belirsiz bir şaşkınlık duyuyorum.

Elim onunkine doğru ilerliyor ve nişan yüzüğünün etrafını sarıyor. Taktığı günden beri parmağından hiç çıkmadı ve onu elinde her gördüğümde içimdeki bölgesel canavarı bastırıyor.

"Yüzüğünü çıkarma." "İstedikleri kadar baksınlar, yeter ki baktıklarında bunu da görsünler." diyorum.

"Bunu yapabilirim." Memnun bir gülümsemeyle söylüyor.

"Tüm dünya seni bu elbisenin içinde görmeli ama aynı zamanda onu çıkarabilecek tek kişinin ben olduğumu da bilmeliler. Kimsenin sana dokunmasına izin verme, Altı. Yarın da benim olacaksın."

Gülümsemesi çok hafifçe titriyor ve yana doğru bakıyor. Tamamen uzaklaşamadan elini sıkıca kavrıyorum ve yüzüğüne bakıyorum.

"Yakutların sana yakışacağını biliyordum."

Gözleri açılmadan önce kaşları çatıldı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle tekrar bana bakıyor.

"Yüzüğümü sen mi seçtin?"

"Ben tasarladım." Kaşlarımı çatarak düzeltiyorum. "Karımın başka bir adam tarafından seçilen bir yüzüğü takmasına izin vereceğimi mi sandın?"

K e n d i s i n d e olmadığı gerçeğiyle benimle alay etmesinden bir gün sonra yaptırmıştım. Birdenbire acil bir öncelik gibi gelmişti.

Bakışları benimkilerin üzerinde gezinirken yüzünde sevgi çiçekleri açıyor. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silktim. "Önemli olduğunu düşünmedim."

Elimi sıkıyor, parmak uçlarına kalkıyor ve beni şiddetle öpüyor.

"Öyle."

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Sixtine

Dünyanın en güzel şehrinde muhteşem bir kulüpte oturuyorum, etrafım en iyi arkadaşlarım ve sayısız şişe şampanya ile çevrili ve sadece eve gitmek, pijamalarımı giymek ve ağlamak istiyorum.

Sonuna kadar Phoenix'in fikrini değiştireceğine dair umudumu korudum. Ta ki fiziksel olarak yollarımızı ayırmak zorunda kaldığımızda, havaalanında ben sola, o sağa gitmek zorunda kalana kadar.

Nefesimi tutmuş, aramızdaki ilişkinin bitmesini istemediğini gösteren bir şey söylemesini, bir şey yapmasını bekliyordum çünkü bu kararı ben değil o vermeliydi.

Buna bir son tarih koyan o. Geçmiş hakkında konuşmayı reddeden, bana açılmayan o.

Yüzünü bana dönüp savaşa gidiyormuş gibi beni öpen ve sonra çekip giden oydu.

"Seni gördüğümde görüşürüz," demişti.

Ortadan kaybolana kadar onu Cenevre'ye götürecek olan özel uçağa doğru gidişini izledim, geri dönmesini umdum ama dönmedi.

Böylece kendi uçağıma bindim ve Fransa'ya olan tüm uçuş boyunca ağladım.

Otelimizde hazırlanırken gözyaşları yeniden ortaya çıkmamıştı ve kulüpte de onları uzak tutmuştum ama sanki her an serseri bir tanesi çıkıp beni harekete geçirebilirmiş gibi hissediyordum.

"İyi misin?" Nera yanıma oturup elimi sıkarak soruyor.

"Evet!" Biraz fazla parlak bir şekilde cevap veriyorum.

"Bu *neredeyse* ikna ediciydi." Thayer bana nazik bir gülümsemeyle bakıyor.

"Her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda değilsin, anlıyor musun?" Bellamy bana söyledi.

"Biliyorum ama tekrar ağlamaya başlarsam duramayabilirim ve gecemizi mahvetmek istemiyorum."

"Siz evdeyken işler iyi gitmedi mi?" Thayer soruyor.

"Tam tersi." Şampanyadan uzun bir yudum alarak ona söyledim. "İnanılmazdı. Belki bir şeyleri değiştirir diye düşünmüştüm. Sanırım sadece saflık ettim."

Nera elimi sertçe sıkarak dikkatimi ona çekti. "Her insanda ve her durumda en iyisini görüyorsun, Altı, sen busun. Sırf o beklentilerini karşılayamıyor diye kendini ikinci plana atman gerekmez. Sen saf değilsin. İyimser ve sadıksın ve her zaman sevgiyle liderlik ediyorsun. Sahip olduklarınızı fark edemeyip ellerinin arasından kayıp gitmenize izin veriyorsa aptalın tekidir."

"Kimmiş aptal?" Rogue bizim bölgemize girerek soruyor.

"Hey, bebeğim," diyor Bellamy, heyecanla ayağa fırlıyor ve ona sarılıyor

Onu.

Rhys onu yakından takip eder ve hemen ardından VIP alanına girer, Gözleri hemen Thayer'ı buldu ve yumuşadı.

"Merhaba aşkım." Onu kollarının arasına almak için eğilerek tatlı bir şekilde söylüyor.

Her ikisi de bu sabah kız arkadaşlarıyla birlikte Paris'e gittiler ancak daha sonra bize katılmaya karar verdiler, böylece biraz kız kıza bir gece geçirebildik.

Bencilce, Phoenix'in en iyi iki arkadaşı arkadaşlarıma yaltaklanırken başka tarafa bakmam gerekiyor.

Rhys, Thayer'ın yanındaki kanepeye yerleşir, kolunu onun omzuna atar ve Rogue da Bellamy ile aynı şeyi yaparken onu kendine doğru çeker.

Phoenix'in de benimle aynı şeyi yapması için neler vermezdim.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim ve bu da bir şey ifade ediyor.

"Görüyorum ki sonunda bir yüzük takmış." Rhys sol elimdeki pırlantayı göstererek başını sallıyor.

Dalgın bir şekilde yüzükle oynayarak alay

ediyorum. "Evet, baskı altında."

"Tam ona göre. Ne de olsa başkalarının onu yapmak istemediği şeyleri yapmaya zorlamasına izin vermesiyle tanınıyor." Her kelimesinden alaycılık damlayarak cevap veriyor.

"Yarından itibaren işimiz bitti. Takılmaya başlamadan önceki statükoya geri döndük ve evlendikten sonra ayrı hayatlar yaşayacağız." Uzun bir içki daha alarak içimi çektim. "Sanırım bu konuda haklısın."

"Bittiğini sana düşündüren ne?" Rhys kaşlarını çatarak
soruyor. Bakışlarına karşılık veriyorum. "O burada
değil, değil mi?"

"Gelecektir." Rogue bana söyledi.

Sanki kaçınılmaz bir şeymiş gibi söylüyor.

Bellamy "Bunu nereden biliyorsun?" diye sorarken tüm başlar ona doğru döner.

Cevabını doğrudan bana söylemeden önce bir süre şehvetle ona bakıyor. "Çünkü onun yaptığı şey bu. Nerede olduğu, ne yaptığı ya da ne kadar önemli olduğu fark etmez; nereye gidersen git, seni takip eder. Ve bunu yapmak için her şeyi bırakır."

Başımı salladım. "Hayır, yapmayacak."

Bu sabah havaalanında tam da bunu yapma fırsatı vardı ve bunun yerine çekip gitti.

İç çekme sırası onda. "Sen o herifle flört ederken seni Barok'ta buldu." Bellamy'nin omzunun üzerinde duran elinin parmaklarını sayarak tartışıyor. "Bir günlüğüne Hong Kong'a uçtu, temelde bir ağacın arkasına saklanırken senin öğle yemeği siparişini izleyebilmek için. Daha geçen hafta, ailevi iş yükümlülükleri dışında hiçbir şey için oraya adım atmamaya yemin etmiş olmasına rağmen ailenizin evine geldi. Daha da derine inmemi istiyorsan, RCA'ya katılmayı seçti. Hatırlatsana, bugüne kadar ailenden kaç kuşak okulumuza gitti? Doğduğundan beri buraya geleceğini biliyordun, değil mi? Bunu hepimiz biliyorduk. Ve yine de buraya gelmeyi, sana yakın olmayı seçti, o zamanlar sözde senden nefret etmesine rağmen. Bu sadece birkaçının adını saymak, ama isterseniz devam edebilirim."

O konuşurken Bellamy elini kalbinin üzerine koymuş, alt dudağı dışarı fırlamış ve yüzünde sevimli bir ifade ile bana doğru dönüyor.

Devam ediyor. "Gelecektir çünkü sen Sixtine'sin, o da Phoenix ve her *zaman* senin için gelir. Onun neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin.

senin için yapmak. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sanırım o da bunu kendi başına çözmeye çalışıyor."

Fransa'ya geldiğimden beri tuttuğum gözyaşlarım intikam duygusuyla geri geliyor ve gözlerimin kenarlarına batıyor.

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kafam allak bullak oldu. Phoenix konusunda haklı mı?

Umutsuzca öyle olmasını istiyorum.

"Neden Hong Kong'dan bahsettin? Kesinlikle görmeye gelmedi Ben."

"Bunu ona sormalısın. Hemen ş u r a d a . " Diyor ki, bir Çenesini omzuma doğru eğerken dudaklarını bilerek sırıtmaya başlıyor.

Ayağa kalkıyorum ve o kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse dengemi kaybediyorum. Thayer beni yakalıyor, o, Bellamy ve Nera da ayağa kalkıyor, kalabalığa baktıklarında yüzlerini şaşkınlık kaplıyor.

Nera'nın "Belki de o kadar da aptal değildir" dediğini duyuyorum.

Söyledikleri kulaklarımda belli belirsiz yankılanıyor çünkü odaklanabildiğim tek şey arkamı döndüğümde Phoenix'in orada olduğu gerçeği.

Kulübün içinde kararlı adımlarla yürüyor, kalabalığı Musa'nın Kızıldeniz'i yarması gibi yarıyor, bana doğru ilerlerken bakışları gözümü kırpmadan benimkine dikiliyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor çünkü hâlâ onun var olmasını dilemediğimden emin değilim.

Bana gelmesini beklemedim, VIP alanından çıkmak için acele ederken neredeyse masaya çarpıyordum. Topuklu ayakkabılarımla elimden geldiğince birkaç basamak aşağı koşuyorum ve ona ulaşmak için insan kalabalığını itmeye başlıyorum.

Bakışları tüm zaman boyunca beni takip ediyor, ben ona yaklaşırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Tepedeki pembe ve mor ışıklar yüzüne sert gölgeler düşürüyor ve bu gölgeler yüz hatlarının vahşi kıvrımlarını yumuşatmaya yetmiyor.

Beni öyle bir dikkatle izliyor ki, karnımda sinirler uçuşuyor ve beni ona yaklaştıran her adımda sayıları artıyor.

O gerçekten burada.

Beni ondan beş metreden daha az ayırdığında duruyorum ama o durmuyor. Bana çarpana kadar ilerlemeye devam ediyor, güçlü kolları beni kavrıyor ve göğsüne bastırıyor.

Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Eğer bir aynayla karşılaşsaydım, sanırım yansımam gülümsememin uzadığını gösterecekti

buradan dünyanın sonuna kadar.

Ön kollarından biri koruyucu bir şekilde kıçımın üzerine düşüyor ve mikro elbisemi tutmasıyla açığa çıkan çıplak teni örtüyor.

Dudakları kulağıma değiyor. "Yeşil olanı giydiğine sevindim bebeğim."

Kollarında kemiksiz bir su birikintisine dönüşüyorum ve şimdi sevinç gözyaşları dökmek istediğimi fark ediyorum.

Berbat durumdayım, beni yargılama.

Sonunda beni yere bırakıyor ve yüzümü iki elinin arasına alarak ağzını yüzüme kapatıyor.

Dudakları benimkilerin üzerinde hem ustalıkla hem de özlemle hareket ediyor, dudaklarımı ustalıkla ayırıp dilimle buluşuyor ve bunu yaparken beni özlediğini belli ediyor.

Beni en son on iki saat önce değil de on iki yıl önce öpmüş gibi öpüyor. Sanki beni bir sonraki öpüşü bu hayatta değil de başka bir hayatta olabilirmiş gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefese soruyorum ve uzaklaştığında gülümsüyorum.

Cevap vermiyor, onun yerine karanlık gözleri benimkileri buluyor. Ellerini belime koyuyor, kalçalarıma doğru kayarken tutuşu sıcak ve sahiplenici.

Başını eğiyor, yüzünün yan tarafı benimkine dayanıyor ve bir sonraki sözlerini kulağıma bastırıyor.

"Dans et benimle."

Kolları beni sıkıca sararken ellerim ensesinde buluşuyor. Sanki bırakırsak diğerinin yok olacağından korkuyormuşuz gibi birbirimize bastırarak, müzik eşliğinde yavaşça sallanıyoruz.

Hoparlörlerden gelen kulüp şarkısının ritmine yakın bile değiliz ama bunun bir önemi yok.

Dans ediyoruz ve bu geceyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımı biliyorum.

"Olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordum," diye fısıldıyor boynuma doğru. Tenimi ağzına çekerken dudakları nabız noktamın etrafında sıcak bir şekilde kapanıyor.

İnliyorum ve boynumu bırakıyor, tam boyuna doğru düzeliyor ve ağırlaşmış gözlerle bana bakıyor.

"Toplantıma giderken kırmızı ışıkta duruyordum ve bu gece saat gece yarısını vurduğunda başka birini öpmekte özgür olacağın aklıma geldi." Gözleri öfkeyle karardı. "Bunun beni ne kadar öfkelendirdiğinin ayrıntılarını anlatmayacağım ama sana söylemem gerektiğini düşündüm."

"Başka birini öpmemi istemediğini mi?" "Daha fazla zaman istediğimi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi basitçe söylüyor.

"Daha ne kadar zaman var?"

"Bilmiyorum. Ama henüz gitmene izin vermeye hazır olmadığımı biliyorum." *Henüz*.

Sarsıcıdır, cümlesinin sonunda bir tokat gibi gelir. İnce bir şekilde kurulmuş mutluluk kaplamasını kesiyor ve şüpheyi başlatıyor.

Tam olarak duymak istediğim şey değil ama o burada ve bu şimdilik yeterli değil mi?

Nera öyle olmadığını, sadece kendimi daha fazla kalp kırıklığına hazırladığımı söyleyecektir ama burada kolay bir karar yok.

Şimdi çekip gitmek ve kırık bir kalbi iyileştirmeye çalışmak, yıllardır yapamadığım gibi onu unutmaya çalışmak ya da devam etmek ve bir gün beni onu sevdiğim gibi sevmesini ummak.

"Benden nefret etmeye geri dönmenin daha kolay olduğunu düşündüm." Kendi sözlerini ona geri atarak işaret ediyorum.

Kaşlarını çatıyor ve sanki geri adım atıp kollarından kurtulacağımdan korkuyormuş gibi elleri belimde kenetleniyor.

"Kolay olmasını istediğimi hiç söylemedim." "Peki ya kurallar?"

"Kuralların canı cehenneme." Hırlıyor, çenesi sertleşiyor. "Artık kural yok."

"Hiç mi?" Soruyorum, çünkü o kurallardan birinin bunun duygular olmadan sadece eğlence olmasıyla ilgili olduğunu hatırlıyor mu?

"Hiç. Sadece sen ve ben." Yüzünü tekrar boynumun kıvrımına gömüyor ve "O uçağa hiç binmemeliydim" dediğini duyduğuma eminim ama kulüpteki gürültü yüzünden boğuklaşıyor.

Boynumu, çenemi ve kulağımı öpüyor ve "Evet de" diye fısıldıyor.

"Sadece bir soru."

Konuşmam için çenesini bana doğru uzatırken gözleri beni dinlediğini söylüyor.

"Hong Kong'da yaşarken," diye başlıyorum tepkisini ölçmek için ama kiminle uğraştığımı unutuyorum. Yüzünü dikkatle vurdumduymaz tutuyor. "Oraya uçup beni görmeye mi geldin?"

Başını sallıyor.

Bildiğimi sandığım her şeyi ekseninden kaydıran bir cevap için böylesine sıradan bir yanıt.

"Neden?"

Bana b u n u n bir değil iki soru olduğunu söyleyebilirdi, ama söylemiyor.

Bunun yerine, dünyadaki en bariz cevapmış gibi cevap veriyor.

"Seni görmem gerekiyordu."

Bu kadar basit bir yanıt ama yine de yüklü sözleri yılların önyargılarını ve varsayımlarını çözüyor.

Beni milyonlarca takip sorusu için hazırlıyor, ama bu konuda ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi biliyorum.

Nihayetinde, en kolay kararı vermeme yardımcı olan Nera'nın kendi sözleri.

"Her zaman sevgiyle önderlik ediyorsunuz."

Ben de öyle yapacağım.

"Evet," diye nefes alıyorum, eli elbisemin sol panelinin altından kayarak göğsümü okşarken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Çok şükür."

Elimi tutuyor ve VIP alanından bizi izleyen arkadaşlarımıza hızlıca el sallayıp sırıtarak beni vestiyer odasına götürüyor. Sessizliği ve mahremiyeti karşılığında görevliye birkaç banknot veriyor ve sonra beni duvara yaslayarak sikmeye başlıyor.

Saat gece yarısını vurduğunda, dans pistine geri döndük ve beni aç bir şekilde öpüyor, kulağıma bu yıl onun karısı olacağımı fısıldıyor.

Saat biri vurduğunda, yedimiz yirmi dört yedi akşam yemeğine gidiyoruz ve burada krep, waffle ve domuz pastırması sipariş edip güneş doğana kadar gülerek birlikte yiyoruz.

Ve belki de sonunda her şeyin yoluna gireceğine kendimi inandırmaya başladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 41

Phoenix

Bachmann'la görüşmeyi iptal etmek nesnel olarak berbat bir fikirdi ama elden bir şey gelmezdi. Six'i görmek ve ona anlaşmamızın o gece bitmesini istemediğimi söylemek bekleyemezdi.

Hata yaptığımı anlamam için Cenevre'de bir ayağımı yere basmam gerekti. Planladığım gibi çekip gidebileceğimi düşünmüştüm ama gittiğim andan beri düşüncelerim onun tarafından tüketilmişti.

Akşam yemeğini yediğinden ve bu gecenin heyecanıyla yemeği atlamadığından emin olmak için ona mesaj atmak istemek. Yeşil elbisesiyle bir fotoğrafını çekmeyi istemek.

Sadece sesini duymak için onu aramak istiyordum.

Evinde geçirdiğim o beş gün her şeyi değiştirmişti. Onu öpmeme daha yeni izin vermeye başlamıştı ve ben ne bundan ne de ondan vazgeçmeye hazırdım.

Eninde sonunda yapmam gerektiğini biliyordum ama bunun şimdi olması gerekmediğini düşünmüştüm. Bachmann ile plan hala devam ediyordu ve düğüne aylar vardı.

Birkaç ay daha devam edebilirdik ya da içimizden biri bittiğine karar verene kadar devam edebilir ve o zaman bırakabilirdik.

Onu kulübün karşısında yüzünde şaşkın ve umutlu bir ifadeyle görmek beni neredeyse mahvetmişti. Çok fazla insan vardı, çok büyük bir kalabalıktı ve ona ulaşmak saatler sürmüş gibi hissettirmişti.

Gözlerim onu bırakmamıştı, bırakırsam onu göremeyeceğim korkusuyla gözümü kırptığımı bile sanmıyorum ve kollarım ona sarıldığında ve kulağıma nefes nefese güldüğünde, eve dönmüş gibi hissetmiştim. Ya da

En azından eve dönmenin sıcaklık, güvenlik ve neredeyse aşırı dozda dopamin gibi hissettirdiğini hayal ettim.

Yeni yılın ilk günlerinde hiçbir şey değişmez ve her şey değişir. Nişanımız ilan edilir ve dünya çapında haber olur.

Okulda konuşulur hale geldik ve bu yıldan önce RCA'da neredeyse anonimliğe mahkum olan Six birdenbire spot ışıklarının altına itildi.

Bu değişimi şaşkınlık ve ilgisizlikle karşılıyor ve yıllardır onu görmezden gelen insanların ona yaklaşıp arkadaşlık teklif etmediği koridorlarda yürüyebileceği günlerin özlemini çekiyor.

Şimdi, nereye gidersek gidelim ve ne yaparsak yapalım, meraklı gözler hep üzerimizde. Bir leşin etrafındaki akbabalar gibi herhangi bir dedikodu kırıntısını izliyorlar ve benim bu işe gönüllü bir katılımcı olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlar.

Haberin duyurulmasından bu yana geçen bir hafta içinde birlikte istediğim kadar vakit geçiremedik. Neredeyse hemen babamla birlikte iş için Kore'ye gitmek zorunda kaldım ve Altı'yı geride bıraktım.

Temelde birlikte yaşarken yeni yıldan bu yana birbirimizi sadece birkaç kez görmeye başlamak itiraf etmek istediğimden daha zordu ve onunla tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordum, iki ay önce asla söylemeyeceğimi düşündüğüm sözler.

***

Otuz dakika önce indim ve telefonum çaldığında Aubonne'a dönmek üzere arabadaydım.

Altı: Senin evindeyim, seni bekliyorum.
Altı: Burası çok çılgın
Altı: Seni görmek için sabırsızlanıyorum <3

Eve gelmemi beklediğini düşününce göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Eğer dikkatli olmazsam, buna alışabilirim.

Rhys beni birkaç kişiyi ağırlayacakları konusunda uyarmıştı ama Six'in mesajına bakılırsa bu bir cümbüşe dönüşmüş. Aldırdığımdan değil, yüksek sesli müzik ve alkol tam da yorucu bir haftanın ardından rahatlamak için ihtiyacım olan şey.

Limanlarına erişim için ilk görüşmeler Korelilerle iyi gitti ama bu sadece başlangıç. Oraya birkaç kez daha gitmem gerekecek ki hem ailemin ticari çıkarlarını ilerletiyormuş gibi görünmek için görüşmelere devam edeyim hem de bu bağlantıları doğrudan benim aracılığımla kurabileyim.

Kendi başıma ayrıldığımda, babam sözleşmeyi tamamlayamadan ben bu sözleşmeyi bozacağım. Bundan nefret edecek, bu onu öldürebilir.

Bu düşünceye sırıtıyorum.

Araba arabaya yanaşıyor ve evin ne kadar kalabalık olduğunu ilk kez görüyorum. İnsanlar ön ve yan girişlerden çimenlere ve araba yoluna dökülürken, müzik tüm açık kapılardan yüksek sesle çalıyor. Tanrıya şükür en yakın komşumuz kilometrelerce uzakta.

Daha durmadan arabadan inip ön merdivenleri koşarak çıkıyorum, valizimi unutmuşum. Bununla daha sonra ilgileneceğim, şimdilik sadece Altı'yı bulmak istiyorum.

Hemen yapıyorum. Ne yazık ki, onu mutfakta başka bir adamın kolunu gevşekçe omuzlarına atmış halde buldum.

Ruh halim alçalırken tansiyonum fırlıyor, şiddet kollarımdan sıkılı yumruklarıma doğru yayılıyor.

Telefonuna bakıyor, belli ki dikkati dağılmış, ama önemli değil. Bütün hafta boyunca onu kendi kollarımda sarmayı hayal ederken onu başka birinin kollarında bulduğumda kan dolaşımıma kötü bir şey karışıyor. Sonunda onu gördüğüm için biraz rahatladım ama bu rahatlama vücudumun kontrol edilemez bir öfkeyle titremesinin altında kaldı.

Beni yerime mıhlıyor ve sadist sahiplenme duygumu körükleyerek geçici olarak uykuda olan canavarı tekrar yüzeye çıkmaya zorluyor.

Sanki havadaki değişikliği hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle birleşiyor. Yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor ve aceleyle bana doğru ilerliyor.

Yüzümdeki gürleyen ifadeyi görünce adımları yarı yolda duraksıyor.

Son yaklaşımında temkinli davranıyor, bana kararsız bir bakış atarken endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Hey, mesaj atmanı bekliyordum-"

"Yüzüğün nerede?"

Ses tonumdaki üstü ince bir şekilde örtülmüş şiddet onun ürpermesine neden oluyor. Elini indiriyor ve sersemlemiş bir ifadeyle çıplak yüzük parmağına bakıyor

yüzünde. Tekrar bana baktığında endişeyle dudağını ısırıyor.

"Kirlenmesin diye yemek pişirirken çıkarmıştım. Sanırım tekrar takmayı unuttum."

Çenem çalışıyor, yanağımdaki kas öfkeyle seğiriyor.

"Peki ya adam? Neden ellerini senin üzerinde gezdirdiğine dair bahanen nedir?"

Sesim zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle titriyor ve Altı'nın gözleri tepki olarak açılıyor. Bir adım geri atıyor ama ben üst kolundan tutup onu kendime doğru çekiyorum, tutuşum morarıyor.

"Bu Jude, Nera'nın kardeşi. Onu ziyarete geldi." Göğsüme yatıştırıcı bir avuç içi koydu. "O sadece bir arkadaş, Nix."

Cevap olarak hırlıyorum ve onu odama doğru sürüklüyorum, bunu yaparken kulağına bir uyarı homurdanıyorum.

"Sana benim olduğunu, bana ait olduğunu söyledim. Sana benden başka kimse dokunamaz. Ama sen hala beni dinlemiyorsun ve eğer sözler işe yaramazsa, o zaman eylemlerin işe yarayacağını varsaymak zorundayım."

Onu önümden odama itiyorum ve ardından kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum, kilit uğursuz bir şekilde yerine oturuyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi titreyerek soruyor. "Soyun."

Emrediyorum, gözlerim tehlikeli bir şekilde vücudunu tarıyor.

Odanın ortasında, yatağın hemen yanında duruyor ama hareket etmiyor. Aramızdaki boşluğu iki büyük adımda tüketiyorum, ona doğru geçiyorum ve boğazını acımasız parmaklarımın arasına alıyorum.

Ayrıldığımdan beri yapmak istediğim gibi ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ama artık kötü niyet ve şiddet var ve bu gece onu mahvedeceğimi biliyorum.

Her saniyesinden keyif alacağımı biliyorum.

"*Soyun* dedim. Kendim yapmak zorunda kalırsam bundan hoşlanmayacaksın," diye söz veriyorum.

Titreyen elleriyle bluzunun eteklerini tutuyor ve başının üzerinden çekip çıkararak muhteşem göğüslerini ortaya çıkarıyor. Kore'ye gitmek zorunda kalmadan önce banyosuna dalıp onu tezgahın üzerinde becerdiğim zamandan kalma soluk ısırık izleri ve farklı renklerde morluklarla kaplıydılar.

Onları hala onun teninde görmek beni yatıştırmak ya da öfkemi dindirmek için hiçbir şey yapmıyor, bunun yerine sahiplenme duygumu, yolumda sadece o varken yıkıcı bir kasırgaya dönüşene kadar daha da artırıyor.

Etrafından dolanarak çekmecelere doğru ilerliyorum ve planladığım

şey için ihtiyacım olan şeyleri çıkarıyorum.

Arkamı döndüğümde sırtı bana dönüktü ve şortunu çıkardıktan sonra doğruluyordu. Mükemmel.

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve kollarını kavrayıp arkada birleştirmeye zorluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Önce metali hissediyor, sonra kelepçelerin bileklerine dolandığını ve onları rahatsız edici bir şekilde arkasına hapsettiğini duyuyor. "Phoenix, hayır."

Yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum ve boğazını kavrayıp parmaklarımın arasında sıkarak ona sahibinin kim olduğunu hatırlatıyorum.

"Neden sana dokunmasına izin verdin?" Tehditkâr bir şekilde homurdandım.

"O sadece eski bir arkadaş, başka bir şey değil." Sesi ikna edici bir şekilde cevap veriyor. "Ben eski bir arkadaşım." Tehlikeli bir şekilde homurdanıyorum ve sesim çarpık çıkıyor

Kendi kulaklarıma bile. Sinir bozucu, ölümcül ve o kadar dehşet verici ki avucuma karşı kalın kalın yutkunuyor. "Ben eski bir dostum ve sen beni her gün beceriyorsun."

"Yapmazdım," diyor başını tekrar tekrar sallayarak, "onunla olmaz. Başka biriyle değil. Seni özledim."

Onu geriye doğru yatağa düşene kadar itiyorum, yere düşerken dudaklarından yumuşak bir çığlık çıkıyor. Ben üzerine sürünürken elim onu boğazından yatağa sabitliyor.

"Ben dünyanın öbür ucundaydım ve sen lanet yüzüğünü takmadın. Sana dokunmasına izin verdin. O kolunu sana dolamışken sen orada durdun. Muhtemelen bir şansı olduğunu düşünüyor; muhtemelen dışarıda seni bu gece nasıl becereceğini düşünüyor." "Bunun peşini bırakacağımı mı sanıyorsun?" diye hırladım.

"Özür dilerim," diyor yalvararak.

"Bu yeterince iyi değil." Onu bırakıp odanın köşesine doğru yürümeden önce söyledim.

Yatağın üzerinde kıvrıldığını, bilekleri arkadan bağlı olduğu için kendini rahat ettirmeye çalıştığını duyuyorum.

Tekerlekli arabayı ve ekipmanları yatağın yanına çekiyorum ve ona doğru yaklaşırken duraklıyorum.

Tüm o çıplak, el değmemiş ten yatağımın üzerinde uzanmış, beni bekliyordu.

Bir adamı delirtmeye yeter.

"Onunla ne yapıyorsun?" Korku sözlerini renklendirerek soruyor.

"Kime ait olduğunu anladığından emin oluyorum. Sen ve

İşimiz bittikten sonra sana elini sürmesine izin vermeye cesaret ettiğin

herkes."

"Hayır, sen-," dudaklarının arasına bir tıkaç yerleştirip onu susturduğumda sözlerini kestim.

Gözleri açılıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, göğsünün nasıl heyecanla inip kalktığını görüyorum.

"Sana canını yakabilecek tek kişinin ben olduğumu söylemiştim, hatırladın mı? Bu biraz acıtacak, ama bundan sonra olacaklar çok daha fazla acıtacak."

Bacaklarını çırpıyor ve ben de onları tutuyorum, birini kalçalarımla diğerini kolumla iterek külotunu tek bir hareketle yırtıyorum.

Uzun zamandır amından uzak kaldığım için elimde olmadan tadına bakıyorum.

Dilimle kıvrımlarını ayırarak, ağzının etrafında miyavlayana kadar sert vuruşlarla onu yiyorum.

Benim için inlemeye çalıştığını ama bunu ifade edemediğini duymaya bayılıyorum. Geri çektiğimde hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor, ben de amını tokatlıyorum. Sertçe.

Çığlık atıyor, ses yine boğuk çıkıyor.

"Bu seni iyi hissettirmekle ilgili değil. Bu *benimle* ve ne istediğimle ilgili."

Arabadan bir pamuk alıp alkolle ıslattıktan sonra sağ kalçasındaki deriye, amının hemen yanına sürüyorum.

Bölge temizlendiğinde pamuğu atıp dövme tabancasını alıyorum. Siyah mürekkebe batırıp açıyorum. Kendine özgü bir vızıltıyla canlanıyor, Six'in görebilmesi için yukarı kaldırdığımda iğne ileri geri hareket ediyor.

"Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster ve şimdi kıpırdama. Ortalığı dağıtmamı istemezsin."

İğnenin derisine inişini izlerken gözlerinde korku, panik ve çılgınca bir beklenti parlıyor.

İlk delikte yüksek sesle inliyor.

Cildinin üzerinde aşağı doğru bir çizgi çizip onu yarım bir daireyle süslerken boğazımda benzer bir ses oluşuyor. Durup fazla mürekkebi siliyorum ve ilk tamamlanmış harfi ortaya çıkarıyorum.

Bakışlarımı yüzüne çeviriyorum ve vücudunun alt yarısını dokunuşuma doğru eğdiğini görüyorum, ama başı geriye atılmış ve tavana doğru eğilmiş.

Bacaklarını açıp benden kaçmaya çalışıyor ama avucumu karnına bastırarak onu yere mıhlıyorum.

"Sana hareket etmemeni söyledim. Sanırım bundan sonra ne olacağını biliyorsun - ne kadar nazik olup olmayacağım tamamen sana bağlı."

Bir balon gibi sönüyor ve gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken ağzından kısık bir inilti yükseliyor. Yüzünden şiltenin üzerine düşmeden önce gözyaşlarını yalıyorum ve onun tuzlu tadının tadını çıkarıyorum.

Onu bağlayıp ağzını tıkamak ve tamamen merhametime bırakmak bana tarif edilemez bir şey yapıyor.

İğneleri tekrar cildine batırıyorum ve sonraki birkaç çizgiyi çiziyorum, mürekkebi temizlemek için sık sık duruyorum. Ona başka bir mola vermiyorum ya da konuşmuyorum, bunun yerine başladığım işi bitirmeye odaklanıyorum.

İşimin yüzde doksanını bitirdiğimde titriyor ve ben de derisinin üzerinde ve dövmesinin etrafında tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Ona ne boktan şeyler yaparsam yapayım, vücudunun bana nasıl tepki verdiğine hayret ediyorum.

İşimi bitirip mürekkebi son bir kez sildikten sonra ayağa kalkıp el emeğime bakıyorum. Başparmağımı derisine kazıdığım kelimenin üzerinde hafifçe gezdirirken boğazımdan bölgesel bir hırıltı yükseliyor.

Phoenix

Ona bakarken manik bir saplantı hissediyorum, onu sonsuza dek işaretlediğimi bilmenin tadını çıkarıyorum. Üzerinde kalıcı olarak ölümsüzleşecek tek kişinin Astor olmadığını bilmek damarlarımda karanlık bir heyecan yaratıyor.

Onun vücudunda olduğunu ve benim olmadığımı bilmekten nefret ediyordum, ama şimdi benden ayrıldıktan çok sonra bile sürekli bir hatırlatma olarak onun vücudunda olacağım.

Ve bileğindeki uğur böceğinin aksine, bu benim
adım. Benim adım.

Bu duyguyla, onu başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde işaretlemekle neredeyse uçuyorum.

Ona, "Dikkatli olmazsan bunu kalıcı hale getireceğim konusunda seni uyarmıştım. O zaman dinlemedin ama şimdi dinlemelisin." Sesim boğuk ve normal tonunun birkaç oktav altında. "Eğer birinin bunu görmesine izin verirsen, onu öldürürüm." Dudaklarımı sahte, alaycı bir öpücükle tıkacın üzerine bastırıyorum. "Bunun için iyi olduğumu biliyorsun."

Ağzından çıktığında kalçalarına bakıyor ve serbest çizimime ilk kez bakıyor. Harfler eşit, yarım inç yüksekliğinde ve italik.

Daha da önemlisi, benim adımı heceliyorlar ve onu sonsuza dek
bana bağlıyorlar. Gözleri şok içinde açılıyor ve konuşurken sesi
titriyor. "Sen delisin."

Cevap gülümsemem keskin.

"Ve sen de benimsin, peki bu seni ne yapar?"

Onu kalçalarından tutup kaldırdım ve yatağın kenarına çektim. Bir sonraki anda, sikimi pantolonumdan çıkarıp onun ağzına yerleştiriyorum ve kabzasına kadar içine sokuyorum.

İnlemekle çığlık atmak arasında bir yerde çığlık atıyor ve bacağı beni kendisine hapsetmek için belime sarılıyor. Hâlâ onun içindeyken, üst yarımı indiriyorum ve vücudunun üzerine çıkana kadar eğiliyorum.

Neredeyse tamamen dışarı çıkana kadar kalçalarımı geriye yatırıyorum ve duraklıyorum, tekrar içeri girerken gözlerim onunkilere dikiliyor. Dudaklarından yumuşak, neredeyse şaşkın bir nefes çıkarken ağzı küçük bir 'o' harfine dönüşüyor.

"Ben aynı zamanda bir narsistim," diye *itti,* "çünkü amımı sikerken ismime bakmaktan zevk alıyorum."

İtiş gücü.

"Bir psikopat," diye *itti,* "çünkü sana dokunduğu için o adama işkence edeceğim çok farklı, çok grafik on yol düşündüm bile."

İtiş gücü.

"Tanrım, lütfen yapma. O Nera'nın kardeşi, ona zarar veremezsin."

Gözleri kocaman ve yalvarırcasına bakıyor ve benimkiler öfke beni neredeyse kör edene kadar kararıyor.

İtiş gücü.

"Ve bir canavar," diye *itti,* "çünkü şimdi *yine* bana karşı başka bir adamı savunduğun için kıçını tekmeleyeceğim."

O n u sol kalçasından tutarak çeviriyorum ve yüzüstü yatağa yatırıyorum, tüm vücudu çarşaflara yapışmış durumda.

Keten kalçasını aşındırırken inliyor.

"Dövmene mi sürtünüyor? Özür dilerim, bebeğim." Kulağına karşı imrenerek mırıldandım.

Sırtının alt kısmında hâlâ bağlı olan bileklerini kavrıyorum ve her iki yanağına birer elimi koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesinde bir histeri notasıyla soruyor.

"Şimdi yanaklarını benim için açmanı istiyorum. Sikmeden önce o güzel küçük göt deliğinin tadına bakmama izin ver."

"Hayır- *oh, putain*."

Söyleyeceği her ne kelime varsa, dilimi büzülmüş açıklığına getirdiğimde, hevesli vuruşlarla sıkı kenarının etrafında dönerken kesildi. Çığlık atıyor, elleri yanaklarını serbest bırakıyor ve uzaklaşıyor.

Şimdiye kadar alışmış olması gerekirken ona ilk kez dokunuyormuşum gibi tepki veriyor.

Dilimin sert darbeleriyle güzel pembe girdabını yemeye devam ederken bileklerini yakalayıp zorla kıçına geri getiriyorum. Ellerini bir kez daha her iki yanağına yerleştirirken, ellerimi onunkilerin üzerinde tutuyor ve daha da geriye doğru bastırarak geçişini işgalime açıyorum.

Yanaklarının kabarıklığı arasında daha derine dalıyorum, dilimle girişini araştırdığım dikiş yerinden göt deliğine kadar yalıyorum. Nefes nefese kalıyor, ellerini olduğu yerde tutmak için savaşırken kendi tırnakları teninin etine batıyor.

Orgazma yaklaştığında geri çekiliyorum, bunu yaparken elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Sesli suskunluğuna rağmen suları yüzümün her yerinde ve hiçbirini boşa harcamıyorum.

Benim için ayrılmış olan ona bakarken elimden yalıyorum. Emrettiğim gibi yanaklarını açık tutuyor, sırılsıklam ıslak amını ve minik göt deliğini açgözlü gözlerimin önüne seriyor.

Şaftımı yumrukluyorum, yatağın diğer tarafına doğru yürürken sert, güçlü vuruşlarla yukarı ve aşağı vuruyorum, böylece yüzü bana bakıyor.

"Benim olan bir bekaret daha, Altı, ve onu bu gece alıyorum." Bana bakabilmek için gövdesini ve başını yukarıda tutmak için elinden geleni yaparken gözlerinde korku çiçekleri açıyor. Ona yardım ediyorum, başparmağım üst dudağına sürtünürken çenesini ikinci ve üçüncü parmağımın arasında tutuyorum. "Ve bu sefer karşılığında ben de sana benimkini veriyorum."

Korku, gözlerinde ilgiye ve sahiplenmeye dönüşürken bana artık entrikaya varan bir bakış atıyor. Elimi çenesinden çekip saçlarını avuçluyorum, parmaklarımı kabaca saç tellerinin arasından geçirip otoriter bir at kuyruğu şeklinde tutuyorum.

"Gel, kıçını almak için aletimi güzel ve ıslak hale getir." Emrediyorum. "Kayganlaştırıcı kullanmayacağım, bu yüzden iyi bir performans göstersen iyi olur."

Onu yataktan kaldırmak için saçından çekiştiriyorum ama o kendi iradesiyle hareket ediyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra ayağa kalkarak yanıma geliyor.

Yatağın kenarına oturduğumda bacaklarımın arasına diz çöküyor ve ağzını sert sikime doğru yönlendiriyor. Dudakları aletimin başının etrafına dolanıyor ve orada kalarak ucumu ağzının sıcaklığına doğru emiyor.

Kollarımın üzerinde geriye doğru eğilmem için gereken tek şey bu, omurgamdan aşağı bir ürperti akarken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Kıçını almak için çok heyecanlıyım bebeğim, ama bu senin pis ağzına rakip bile olmayabilir." Homurdanıyorum, boğazına daha derin girmek için kalçalarımı yukarı doğru çalıştırıyorum. "Sikimi emme şekline bayılıyorum."

Yanıt olarak mırıldanıyor ve boğazına patlamamak için ellerimi çarşafın içine sokmak zorunda kalıyorum. Kaslarını gevşeterek geri çekiyor ve sonra tüm uzunluğum ağzına sığana kadar geri geliyor, o tıkanana kadar boğazının arkasına derinlemesine giriyor.

"Burnundan nefes al, bebeğim."

Gözlerimin içine bakıyor ve ben tekrar ona bakarken dudaklarımı yalıyorum. Bakışlarını üzerimde tutarak, açık bir meydan okumayla dişlerini hafifçe şaftımın üzerinde gezdiriyor, gözleri bana parlıyor.

At kuyruğunu çekerek beni bir *patlamayla* bırakmasını sağladım ve üzerine sürünmeden önce onu yüzüstü yatağa geri ittim.

"Böyle mi olacak?" Ses tonumda karanlık bir vaatle soruyorum. Ona karşı yumuşak davranmamı istemiyor ve ben de en başından beri buna meyilli değildim, öyle olsun.

Omzunu ısırıyorum ve çığlık atıyor ama cevap vermiyor. Etrafına uzanarak iki parmağımı dudaklarının arasından ağzına sokuyorum. Onları ağzına alıyor ve sonra açgözlülükle emiyor, onları benim için güzel ve ıslak hale getiriyor.

Bunu yaptıktan sonra, boynunun altından, sırtının hizasından, kalçalarının üzerinden ve yanaklarının arasından geçiriyorum, ta ki alt deliğini bulana kadar.

"Yanaklarını benim için tekrar aç."

Kendini hemen infaz etmediğinde, parmaklarımı geri çekip kıçına defalarca vuruyorum, elim derisini kızartan ve dudaklarından çığlıklar çıkaran keskin tokatlarla iniyor.

"Parmaklarım her saniye daha da kuruyor. Bunun senin için biraz bile zevkli olmasını istiyorsan, şimdi yanaklarını benim için açmanı öneririm."

İstediğimi yapıyor ve ben de meme ucunu çimdikleyerek onu ödüllendiriyorum. İnliyor ve başı tekrar yatağına düşüyor, gözleri yalvarırcasına bana bakıyor.

"Bu yüzden bileklerini buraya bağladım. İyi kızlar nişanlılarının kıçlarını sikmesine yardım eder."

Parmaklarımı deliğinin etrafında döndürüyorum, açıklığını hafifçe çerçeveliyorum ve giriş için daha ıslak hale getiriyorum. Baskı uygulayarak, bir parmağımla kıçına giriyorum ve onu ağa doğru itiyorum.

"Bu iyi," diyorum onaylarcasına, sesim boğuk. "Sana istediğim her şeyi yapabilmeyi ve senin beni durdurmak için hiçbir şey yapamamanı seviyorum." Sonraki kelimeleri karanlık bir şekilde kulağına bastırana kadar ağzımı indiriyorum. "Sanırım seni bağlamamış olsaydım bile beni durduramazdın, değil mi?"

Başını sallıyor ama parmağımı içine doğru pompalamaya başladığımda yüksek sesle nefes alıyor ve kelimelere dökemediği yalanını ortaya çıkarıyor.

Sabit bir hızda içine girip çıkıyorum, sıkışıklığın tadını çıkarıyorum. Parmağımı nasıl kavradığına bakılırsa, sikim ona tam oturacak. Bunun hayatımın en ateşli sikişi olacağını biliyorum.

Duvarlarının gevşemeye başladığını hissettiğimde, iki parmağımla onu gererek tekrar içeri itiyorum. Beni biraz zorlukla kabul ediyor, onları derinlere ittiğimde dudaklarından bir tıslama ve bir inilti çıkıyor.

"Bu nasıl bir his?" Kalın parmaklarımı içeri ve dışarı pompalayarak soruyorum. Deliğine biraz tükürük damlatmak için duraklıyorum, parmaklarımı çıkarıyorum ve sonra salyalarımla birlikte tekrar içeri sokuyorum.

"Çok yakıyor," diyor nefes nefese, "çok. Daha yavaş git."

"Daha yavaş kazanmadın." Cevap veriyorum ve parmaklarımı tekrar
Onu.

Şaşkınlıkla ciyaklar ve elleri kayar, bir an için yumuşar.
kıçını tutuyorum. Yanaklarının alt tarafına dört, beş kez vuruyorum ve o da kendini bana açmak için acele ediyor.

Üç parmağımı kıçına sokarken bacakları titriyor. Sıkışmadan önce sadece ilk boğuma kadar itebildim. Parmaklarını inanılmaz dar deliğinden çıkarıp ağzıma sokuyorum.

Dilimi her bir parmağın etrafında tekrar tekrar döndürerek onları güzelce ıslatıyorum, sonra da ağzına tükürüyorum. Parmaklarıma son bir tükürük daha ekleyerek, onları tekrar kıçına sokuyorum, bu sefer sadece minimum dirençle ağa sokuyorum.

Titremesini yatıştırmak için boştaki elimi kalçalarının arkasında gezdiriyorum.
Bacaklar.

"Bu acıtıyor, Phoenix," diye feryat ediyor.

"Biliyorum, bebeğim." Yatıştırıyorum, kalçalarının birleştiği yere masaj yapıyorum.
göt. "Benim horozum bu parmaklardan çok daha kalın. Beni alabilmen için seni uzatmamız gerekiyor."

"Sığmaz." Yakınıyor.

"Olacak."

Çekiyorum ve sonra keskin bir hamleyle geri itiyorum, nefesini kesiyorum. Parmaklarım tamamen içine gömüldüğünde, onları makaslıyorum, sonra büküyorum, deliğini daha büyük bir boyutu kabul edecek şekilde germek için elimden geleni yapıyorum. Parmaklarım onu keşfederken sırtı eğiliyor.

Gırtlaktan gelen iniltiler arasında oflayıp pufluyor, nefesini tutmaya çalışıyor. Şikayet etmiyor ya da acı içinde ağlamıyor ve parmaklarımın itişlerini karşılamak için bilinçaltında kalçalarını bana doğru geri çektiğinde, her zaman olabileceği kadar hazır olduğunu biliyorum.

Bacaklarının arasına yerleşerek kalçalarını hafifçe yukarı çekiyorum ve altlarına bir yastık koyuyorum. Onu tekrar yastığa bastırıyorum, kıçı şimdi kısmen havada, elleri hala yanaklarına giriyor ve onları açık tutuyor.

Elimi onunkinin üstüne koyuyorum ve daha da geniş açıyorum. Ağzımı alt deliğine doğru indirerek, içeri bastırmadan önce dilimi büzülmüş açıklığının etrafında döndürüyorum. Dilimin ucu girişine giriyor ve onu yalıyor. Bu yeni hissiyata uyum sağlarken tutarsız sesler çıkarıyor.

İçeri ve dışarı itiyorum, parmağımı kıçına ilk soktuğumdan beri hayal ettiğim gibi onu dilimle beceriyorum. Altımda kıvranmaya başladığında geri çekiyorum.

Parmaklarım ve dilim ağzını biraz olsun açmasına yetmedi ama göt deliğine bir nefes üflediğimde göz kırpıyor.

Tekrar açılmasını bekliyorum, sonra doğrudan karanlık deliğine tükürüyorum, güzel ve ıslak hale getiriyorum. Tüm vücudunu bir ürperti kaplayana kadar aynı hareketleri birkaç kez tekrarlıyorum.

Üfle.

Tükü

r.

Üfle.

Tükü

r.

Dilimi ağzının üzerinde son bir kez gezdirdikten sonra doğruluyor ve sikimi yumrukluyorum. Avucuma biraz tükürük damlatarak, sert vuruşlarla şaftımı yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum, kas demetine yerleştirmeden önce aletimi daha fazla ıslaklıkla kaplıyorum.

Yavaşça, zarif bir şekilde yavaşça bastırıyorum, horoz kafam girişine doğru itiyor ama henüz nüfuz etmeyi başaramıyor.

Ses tonumda yankılanan karanlık sadizmi gizleme zahmetine girmeden ona, "Aletimi kıçına almak için çırpınışını izlemeyi hayal ediyordum," diyorum.

Hemen kaslarını sıkarak işgalime karşı koyuyor. İki elimle kalçalarını kavrıyorum ve onu sıkıca yerinde tutarak benden uzaklaşmaya çalışmasını engelliyorum. Onun üzerindeki bu yeni tutuşu kendi avantajıma kullanarak, onu yatağa doğru sabitliyorum ve ciyaklarken kıçına daha agresif bir şekilde bastırıyorum.

"Eğer sıkarsan, nazik olmak için zaman ayırmadan sikimi kıçına sokarım. Sen seç."

"Ben... bunu bilerek yapmıyorum," diye inliyor, elleri sırtının alt kısmında birbirini ölümüne kavrıyor.

Kelepçelerdeki bir düğmeye basıyorum ve tık diye açılıp ellerini serbest bırakıyorlar. Onları hareket ettirebileceğini hissettiğinde, başının iki yanına getirerek çarşafları ölümcül bir şekilde kavrıyor. Vücudu ilerleyişimle savaşırken bir ter tabakası patlak veriyor ve sırtını kaplıyor.

Kıçının yan tarafına acı veren bir tokat attım.

"Kıçını gevşet ve beni içeri al." Talep ediyorum.

İstediğimi yapmaya çalıştığını görüyorum, kaslarını gevşetmeye çalışırken beli yatağa doğru yumuşuyor. Bu sefer daha fazla baskıyla ileriye doğru itiyorum, yalvarışlarını ve inlemelerini görmezden gelerek sonunda başımın sıkı kas halkasını geçtiğini hissediyorum.

"Oh, evet. İşte böyle." Boynumda ve omurgamda tüylerim diken diken olurken başım öne düşüyor. "İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle."

"Yapamazsın." Vücudu beni kabul ederken kekelemeye çalışıyor.

"Yapabilirim. Aletimin başı zaten daracık göt deliğinin içinde, Altı. İçine gireceğim."

Aşağıya bakıyorum, büzülmüş deliğinin aletimin tepesine ikinci bir deri gibi yapışması beni büyülüyor. Başparmaklarımla her iki yanağını da geriye çekerek onu istilamın her iki tarafına yayıyorum ve içeri itmeye başlarken büyülenmiş gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Sikimin daha fazlası içinde kaybolurken yüzüğünün gerildiğini ve çabayla beyaza döndüğünü görmek, sikime doğru bir adrenalin atışı gibi.

Her ne kadar ona nazik davranmak istemediğimi söylesem de, aslında onu incitmek de istemiyorum. Sadece acı dolu miyavlamalarının sesleri beni acımasız bir hamleyle içine girmekten alıkoyuyor. Kendimi tutmak için her şeyimi harcıyorum. Kıçını alalı beş dakikadan az oldu ve ona bu şekilde sahip olmayı, ona bu şekilde sahip olmayı saplantı haline getirdim.

Onun tamamen merhametime kalmış olması, altımda yayılması, beni almak için mücadele etmesi, en yasak yerini sadece benim için açması, bu çok fazla. İçimdeki vahşi canavarı, yürüyemez hale gelene kadar hayvani hamlelerle ona saldırmaya, bunu yaparken de geceye kükremeye itiyor.

"Aletimin tamamını amına sokmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Nasıl dibe vurduğumu düşünmüştün ama hala daha gidecek yerim vardı? Bu daracık delikte de aynı şey olacak." Mırıldanıyorum, yanaklarını okşarken içine ikinci, sonra üçüncü bir inç itiyorum. "Şimdi kıçını aç ve sikimin girmesine izin ver."

OceanofPDF.com

Bölüm 42

Sixtine

İçime doğru iterken ağzımdan sessiz bir çığlık çıkıyor. Yavaş ilerliyor ve bu acı verici. Tek bir hamleyle güç vermek yerine, beni gererken ilerleyişinin her santimini, her sert milimetresini hissediyorum.

Yakıyor, acıtıyor ve ortaçağda askıya gerilmenin nasıl bir his olduğunu hayal ettiğim gibi hissettiriyor. Beni hazırladı, ama bunu benim için tamamen acısız hale getirecek kadar değil ve onu kabul etmeye çalışırken tüm kaslarım gergin.

Kürek kemiklerim sırtımın ortasında bir araya geliyor ve bir santim daha içeri iterek nefesimi kesiyor. Rahatsızlık var ama daha fazlası için de acı var. Daha fazlasını, arkamdan çıkardığı vahşi sesleri, gözlerinin kapalı ve yüzünün konsantrasyonla buruşmuş halini.

Sanki bakışlarımı üzerinde hissediyormuş gibi gözleri açılıyor ve sırtımdan yüzüme doğru ilerliyor. Gözlerinde hiç insanlık yok; gözbebekleri kocaman açılmış ve pigment serbestçe akarak gözlerini obsidyen rengine boyuyor.

Son ve acımasız bir hamleyle içime girerken bakışlarını gözünü kırpmadan benimkilere sabitliyor. Dudaklarımdan acı dolu bir soluk dökülüyor ve gözleri ağzıma düşüyor, hayvani ihtiyaç irislerinde parlıyor. Aleti kıçımda o kadar derindeyken üzerime eğiliyor ki leğen kemiği yanaklarımla aynı hizaya geliyor ve ağzını aç bir şekilde benimkinin üzerine indiriyor.

Bir öpücükle kalan savunmalarımı da yerle bir ediyor ve kendini her yerimde evindeymiş gibi hissediyor. Çenemi kavrıyor ve ağzıma daha iyi erişebilmek için beni kendisine doğru çeviriyor. Beni ilk ya da belki de son yemeğiymişim gibi yalayıp yutuyor, inliyor ve sert nefesler almak için yaklaştığında ağzıma küfürler fısıldıyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, beni böyle kıçına alıyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, "Şimdi sor bana."

Sikinin içimde nabız gibi attığını hissettiğimde hiçbir şey söylemiyorum. Bir şeyin beni bu kadar germesi hissine alışmakla meşgulüm. Bu his, daha önce kıçımı keşfetmesinden sonra bile yabancı ve inanılmaz derecede tabu hissettiriyor. Özellikle de hareket ettiğinde ve delicisinin soğuk metalinin duvarlarıma sürtündüğünü hissettiğimde. Sürtünme tüm bedenimi titretiyor.

Kıçımı sikmesine izin verdiğime inanamıyorum. Bir yanım bunun uygunsuzluğundan utanıyor ve aşağılanıyor, ama diğer yanım?

Alt sırtını eğmek, kalçalarını onun penetrasyonuna doğru eğmek ve ne kadar derine gidebileceğini görmek istiyor.

Cevap vermediğimde, açık avucuyla kıçımı tokatlıyor, acı yanağıma yayılıyor ve beni horozunun etrafında sıkıyor. Kenarlarımdan acı dolu bir ürperti geçiyor ama saygıyla inlediğinde buna değiyor.

"Siktir," diyor, sesi acı dolu. Çenemdeki tutuşu boğazımı yakalamak için düşüyor ve aynı hareketle çenemi ona doğru eğiyor. "Sor bana, Altı."

"Acıyor," diye tekrarlıyorum acılı bir surat ifadesiyle.

"Güzel. Bir daha başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verecek misin?" "Hayır."

Gözümün kenarını yalıyor, bir damla gözyaşını su çizgimi geçemeden ağzına götürüyor.

"O zaman bu acıyı zevke dönüştürmeme izin ver bebeğim. Tek yapman gereken istemek."

Kalçamdaki dövmenin yakıcılığı, onun izinsiz girişinin gerginliğiyle birleşince beni çılgına çeviriyor.

"Sik beni."

Dizini kalçamın iç kısmına bastırıyor, bacaklarımı daha geniş açıyor ve kalçalarını kıçıma daha da sıkı bastırmasına izin veriyor, böylece inanılmaz derecede derine inebiliyor. Her santimi içimde ve konuşmak bir yana zar zor nefes alabiliyorum. Saldırıya karşı mücadele ediyorum, kaslarımın gevşemesi için yalvarıyorum, böylece ona uyum sağlayabilirim.

Pelvisini bana sürtüyor ve ben inliyorum. "Yeterince iyi değil. Nereni sikeyim?"

"Kıçım," diye fısıldıyorum.

Boğazımı serbest bırakıyor ve saçlarımdan bir avuç tutuyor, parmaklarını saç tellerinin arasına doluyor ve yüzümü yana doğru yatağa doğru eğiyor. Çenemi acımasızca ısırıyor.

"Kıçını sikmemi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Utanç yüzümü alev alev yakıyor ve bunu yüksek sesle tekrarlayamıyorum.

"Kelimeleri yüksek sesle söylersen, bunun seni iyi bir kız olmaktan çıkaracağından mı korkuyorsun? Merak etme, hiçbir zaman şu an olduğundan daha iyi bir kız olmadın. Şimdi itiraf et." Talep ediyor.

"Lütfen kıçımı sik." Yalvarıyorum ve bunu söylediğimde gerçekten bir itiraf gibi hissediyorum. Birlikte yaptığımız tüm ahlaksız şeyleri kabul ettiğimi itiraf etmek gibi.

İnliyor ve arkasına yaslanıyor. Bir elini her iki yanağıma koyuyor ve onları gidebildikleri kadar açıyor ve aletinin dar deliğime gömüldüğü yere baktığını hissedebiliyorum. Birkaç santim dışarı çekiyor ve sonra tekrar sertçe ileri itiyor.

Başımı çarşafın içine çeviriyorum ve yorganı ısırıyorum. İçime girip çıkarken hissettiğim duygular tarif edilemez. O çekilirken duvarlarım kapanıyor, sadece saniyeler sonra geri ittiğinde gevşemeye zorlanmak için tekrar sıkılaşıyor.

İki eliyle kalçalarımı kavrıyor ve göt deliğimden tamamen çekerken beni yatağa sabitlemek için kullanıyor. Sikini tekrar içime sokmadan önce nefes almak için bir saniyem bile yok, kabaca sıkı kas halkamı kırıyor ve dibe vuruyor.

"Ahh," diye inliyorum yorganın içine, sesim boğuk çıkıyor ama onun fark edemeyeceği kadar değil.

"Hoşuna gitti mi?"

Tükürdüğünü duyuyorum ve sonra başparmağı kasların büzülmüş halkasını çalıştırmak için aşağı inmeden önce orada serin bir şeyin bana dokunduğunu hissediyorum.

"Beni almak için çırpınışını izlemenin bana ne yaptığını bilemezsin. Her geri çekildiğimde, sığmayacağımı düşünüyorum ama sonra dar kıçın benim için tekrar açılıyor."

"Mhmm," diye mırıldanıyorum körlemesine.

Tekrar çekiliyor ve yavaşça içime geri itiyor. O kadar yavaş ki, her bir hissi, girişinin her milisaniyesini sürüklüyor ve hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Benden çekilirken hiçlikle serpiştirilmiş zevk dilimleri ve aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

"Daha hızlı," diyerek kumaşı dişlerimin arasından kurtarıyorum.

"Oh, şimdi daha hızlı mı istiyorsun?" Soru soruyor, sırıtışı o kadar memnun ve kendini beğenmiş ki yasadışı olmalı.

"E-evet-ahh!" O kadar güçlü bir şekilde içime geri iterken çığlık atıyorum, beni şaşırtıyor.

Alışmam için bana bir an bile vermiyor. Diziyle diğer bacağımı yana doğru iterek beni neredeyse kartal gibi iki yana açıyor ve içime girmeye başlıyor. Her hamlesi beni tamamen boyuna yapıştırıyor, sikinin içimdeki her itişi beni yatağa boğuyor.

"Benim iyi kızım ne isterse onu alır." Kulağıma karşı karanlık sözler veriyor. Omzumu ısırıyor ve içime girip çıkarken bir canavar gibi tenime karşı hırlıyor.

Doğruluyor ve bir elini omzuma atıyor, acımasızca içime girerken hızımı ayarlamak için kullanıyor. Kıçım yanıyor, vücudum ateşler içinde ve aklım başımdan gitmiş durumda. Kısa, sert vuruşları içime dalan derin, güçlü itişlerle karıştırıyor ve daha önce söz verdiği zevki yaşatırken tek yapabildiğim hayata tutunmak oluyor.

O kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki, partidekilerin beni burada öldürdüğünü düşünmelerinden ve araştırmak için içeri dalmalarından korkuyorum. O kadar ileri gittim ki, seyircimiz olsa bile durabileceğimi sanmıyorum.

"Çığlık atmana sevindim Altı, ben de çığlık atmak istiyorum. Kıçın...", nefesi içimde acımasızca pistonlar gibi titriyor, "kıçın çok iyi hissettiriyor. Hiçbir şeyin senin ağzına ya da amına rakip olabileceğini düşünmemiştim ama bu daracık göt benim sikim için yaratılmış. Bana yapışma şeklin, her geri ittiğimde etrafımda kenetlenme şeklin, bu çok müstehcen."

Ateşli sözleri tenimi yakıyor ve dövmesinden bile daha derine işliyor.

"Lütfen... klitorisime dokun." Yalvarıyorum, kendime olan saygım çoktan gitmişti.

"Hayır," diye karşılık veriyor, boşalmamaya çalışırken kaşları konsantrasyonla çatılıyor. "Bu ilk seferde, sadece kıçından boşalmanı istiyorum."

"İlk kez mi?" Yine kekeliyorum ama yapacak bir şey yok. Bu kadar acımasızca içime girerken olmaz.

"Bundan sonra yine geleceksin. Ama şimdilik bana bu kıçın neler yapabileceğini göster.

yap."

Kıçımı vahşice tokatlıyor ve her bir santimi bitene kadar bir kez itiyor. içimde. Duraklıyor, geri çekiyor ve tekrar sokuyor. Her hareketi şiddetli ve baskın ve ben buna alışmaya başlamıştım ki aniden hareketini değiştirdi.

ve bir elektrikli aletin gücüyle içime pompalamaya başladı. Elimden geldiğince kalçalarımı ona doğru eğiyorum.

"*Evet,* Altı. Beni böyle sikmeye devam et."

Diğer eli belime morartıcı bir şekilde girerken, içimdeki her darbeyi kıçıma vurarak birleştiriyor. Kıçıma bir kez daha tükürdüğünde ve gergin kas halkamı jiletlediğinde, vücudumdan bir orgazm fıçısı geçiyor ve içimde patlıyor. Gözlerimin arkasından yıldızlar fırlıyor ve kıçım onun sikine kenetlenirken ve amım hiçbir şeyin etrafında kasılırken bir saniyeliğine bilincimi kaybettiğimi düşünüyorum.

Elimden geldiğince dalgalara karşı koyuyorum ama dalgalar beni altına alıyor ve neredeyse boğuyor. Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca boşalıyorum ve tüm bu süre boyunca içimde daha da vahşileşiyor.

"*Kahretsin,*" diye inliyor, "dayanamayacağım. Göt deliğinin beni ne kadar sıktığını tahmin bile edemezsin." Bir nefes daha homurdanıyor. "Tekrar boşalmalısın."

Başımı tutarsızca sallıyorum. Bunu tekrar yapmayı hayal bile edemiyorum, özellikle de bu kadar erken.

"Tartışmaya açık değil." Hırlıyor ve boynumun arkasını kavrıyor, beni yatağa bastırıyor ve hareket etmemi imkânsız hale getiriyor. Sıkıyor ve ben nefes almak için savaşırken boğazım daralıyor.

Parmakları kalçalarıma dolanıyor ve klitorisimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor. Sadece bir dokunuş ve vücudum tekrar ayağa kalkıyor ve gitmek için can atıyor. Parmakları klitorisimden hemen uzaklaştığında mutsuz bir ses çıkarıyorum, ama iki tanesini amımın içine, ağa kadar sokarak beni susturuyor.

Onları içimde kıvırdığında ve hassas noktamın üzerinde fırçaladığında gözlerim genişliyor ve sonra sırlanıyor. Onları kıçıma vurma şekliyle birlikte içime ve dışıma pompaladığında, yaklaşan başka bir doruğun uçurumuna tırmanmaya geri dönüyorum. Avucunu klitorisime bastırıyor ve hava geçmeyene kadar boynumu daha da sıkıyor ve uçurumdan uçuyorum.

Parmaklarının ve sikinin etrafında paramparça olurken çığlık atıyorum, vücudumun her tarafından ve birden fazla cephesinden beni vuran hislerle savaşırken vücudum kontrolsüzce titriyor. Kükrüyor ve dişleri eşini işaretleyen bir kurt gibi omzuma kenetleniyor, karnının dalgalandığını ve boşalırken kalçalarının hareket ettiğini hissediyorum, sıcak tohumu kullanılmış kıçımın içine fışkırıyor.

Üzerime yığılıyor, sıcak, ağır bedeni beni yatağa daha da gömerken kolları etrafımı sarıyor. Birkaç dakika böyle kaldık.

Dakikalarca, ikimiz de onun hâlâ sert olan siki içimde gömülü kalırken nefeslerimizi tuttuk.

Sonunda beni kabaca öpüyor, kan gelene kadar dudağımı ısırıyor ve içimden çekiyor. Kaybettiğim için usulca haykırıyorum ama o yanaklarımı ayırıyor ve yüzünde karanlık, kendinden memnun bir ifadeyle kıçımdan sızan döllerine bakıyor.

"İşte istediğim açıklık," diye mırıldanıyor ve ben domates kırmızısına dönüyorum. İki parmağını acıyan kıçıma sokuyor ve onları çıkarıp amıma sokmadan önce birkaç kez pompalıyor.

Ona dönüp bakıyorum ve cevap veren bakışları her şeyi tüketiyor. "Her iki deliğinizden de döllerimin akmasını istiyorum."

Ürperiyorum ve uyarılmamın közlerini körüklemeye devam etmesine izin veriyorum. Parmaklarını çıkarıyor ve banyodan bir havlu alıp geri geliyor ve hassas deliklerimi temizliyor. Pantolonunu tekrar giyiyor ve beni yatakta rahat ettiriyor, kapıya yönelmeden önce başımın altına bir yastık ve vücudumun üzerine bir çarşaf yerleştiriyor.

Eli kapı kolunu buluyor ve duraklayıp bana doğru dönüyor. "Sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Geri döndüğümde seni soktuğum pozisyondan çıkmış olursan, kıçını yeniden sikerim. Eğer geçen seferki gibi ortadan kaybolursan, seni bulana kadar yoluma çıkan her şeyi yakıp yıkacağım. Anladın mı?"

Karanlık vaadinin samimiyeti sözlerinde yankılanıyor ve başımı sallıyorum. Gidiyor ve birkaç dakika sonra elinde bir şişe su ve bir enerji barıyla geri geliyor. Bana arkası dönük bir şekilde bir şort ve tişört giymesini izlerken onları yiyorum. Hava çok karanlık olduğu için sırtındaki dövmelerin mürekkebi dışında herhangi bir yara izi ya da leke seçemiyorum.

Yatağa doğru ilerliyor, yorganı kaldırıyor ve yanıma oturuyor. Kolu ortama dolanıyor ve beni sıcak bedenine doğru çekiyor, başım göğsüne yaslansın diye beni çeviriyor.

"Sahiplenici kelimesi seni tanımlamak için yeterince güçlü değil, biliyor musun? Sen delisin." Elimi göğsünün diğer tarafındaki kaburgalarının üzerine koyarak ona söylüyorum.

"Bu senin hatan."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Çünkü öyle. Kafamın içinden çıkamayan sensin. Bu şekilde hissetmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Ruh halimin tamamen senin herhangi bir günde gülümsemene ya da kaşlarını çatmana bağlı olması? Dokuz bin olmak

Kilometrelerce uzakta ve odaklanmaya çalışırken sadece neyin peşinde olduğunu düşünebilmek mi?" Eli omuzlarımda sıkılaşıyor. "Eve gelip seni görmekten, seninle konuşmaktan, sana *dokunmaktan başka bir* şey istememek ama seni başkasının kollarında bulmak?"

Yüzünü kavrıyorum ve bana bakması için eğiyorum. "Jude eşcinsel, Phoenix."

Bunun onu yatıştıracağını düşündüysem, yanılmışım. "Eşcinsel, heteroseksüel ya da hadım olması umurumda değil. Hiçbir erkek sana dokunamaz, özellikle de yüzüğünü takmadığın zaman."

Geriliyorum ve başka tarafa bakıyorum. "En azından takacak bir yüzüğüm var ve genellikle takıyorum. Diğer kızları ellerini senden uzak tutmaları için uyaran hiçbir şey yok." Acı bir şekilde söylüyorum.

Sertleşiyor ve acaba çizgiyi aştım da beni kovacak mı diye merak ediyorum. Ayağa kalktığında vücudundan kayıyorum ve gidecek olanın o olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Oturup yorganı çıplak bedenime sarıyorum, onun yataktan kalkışını izlerken duygularım boğazımı tıkıyor.

Ama kapıya doğru gitmiyor.

Yatağın üzerinden düşen atkıyı alır ve yatağa geri döner. "O zaman kendime bir yüzük alırım. Bu arada," der ve duraksayarak battaniyenin yıpranmış kenarını karıştırıyor. İplik demetini yakalıyor ve en uzun olanını çekiştirerek dikkatlice örtünün geri kalanından ayırıyor. "Bunu parmağıma bağla." Bana uzatıyor ve elini bana doğru uzatıyor.

Emin olmayan parmaklarımla tutuyorum ve dediğini yapmam için çenesini bana doğru uzatıyor. Gözlerim parmağına kayarken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bağlamadan önce narin ipliği sol yüzük parmağının etrafına üç kez doluyorum.

Yaptığım işe bakıp onaylarcasına homurdanıyor ve beni kendine çekerek yatağa uzanıyor.

"Artık herkes bana baktığında sana ait olduğumu bilecek." Parmağı çenemin altına geliyor ve gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. "Bu sadece yüzüğünü takarsan işe yarar. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve önce burnumu, sonra da ağzımı öpüyor. "Güzel."

Kıçımı avuçluyor ve beni kolaylıkla kaldırıyor, tamamen üstüne uzanmam için beni geri yerleştiriyor, göğüslerimiz birbirine yapışıyor. Bu pozisyon onun için rahat olamayacağı için hareket etmeye çalışıyorum ama kıçıma sert bir şaplak atıyor.

"Kal. Sen beni böyle boğarken uyumak istiyorum." Mırıldanıyor, uyku onu çağırırken göz kapakları çırpınıyor. Kollarını bana doluyor

Sırtımın alt kısmında, bir sakin kıçımın üzerinde bölgesel olarak dinleniyor ve uykuya dalarken beni yerimde tutuyor.

Ondan birkaç dakika sonra uyku beni ele geçiriyor ve onu sevdiğimi bilmenin verdiği güvenle yüzümde hoş bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Elbette her zaman öyleydim ama o küçük kızın o küçük çocuk için hissettikleri, kadının şu anda erkek için hissettiklerinin yanında sönük k a l ı y o r .

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Sixtine

Thayer'ın odasında onunla takılıyordum ki Nera'nın acı bir çığlık attığını duyduk. Birbirimize ürkmüş bir bakış attıktan sonra ona ulaşmak için koşuştururken birbirimize takılıp düşüyoruz.

"Nera?" Oturma odasına daldığımızda sesleniyorum ve onu duştan yeni çıkmış, kabarık bir havluya sarınmış, yüzünü buruşturan Phoenix'in önünde dururken buluyorum.

"Tanrım, Nera. Sanırım az önce kulak zarımı patlattın."

Ağzı öfkeyle düşüyor ve saç fırçasını ona doğru sallıyor. "*Evime girdiğinde* ne kadar bağıracağıma sen karar veremezsin, Phoenix."

Yüzünü buruşturarak parmağını kulağında oynatıyor. "En azından kulak çınlamama neden oldun," diyor ve onun yanından geçip gidiyor.

Onun gidişini izlemek için dönüyor, odasına girerken gözlerini ona dikiyor. "Pencereden mi girdin, seni psikopat?"

"Odanda olacağını düşünmüştüm," diye yumuşak bir sesle konuşuyor, kollarıyla beni sarıyor ve kendine doğru çekiyor.

Gülümsüyorum. "Thayer'la birlikteydim."

Çenesini söz konusu kadına doğru eğiyor ve arkamdan onun kendini beğenmiş cevabını duyuyorum. "Şurada koca bir kapı var." İşaret ediyor. "Hadi ama Phoenix, Rogue ve Rhys bile bu kadar takıntılı değil."

Ona ters ters bakar. "Neden Rhys'e Devlin'in dilini kafasından kestikten sonra ne yaptığını sormuyorsun?"

Yanıt olarak yüzünü buruşturur, ancak kapıya vurulması yanıtını yarıda keser. Nera oturma odasına geri döner, bu sefer tamamen giyiniktir,

Phoenix'e kaşlarını çatar ve kapıyı açmaya gider.

Rogue ve Rhys daireye girerken bir adım geri çekilip bize doğru dönüyor.

"Gördün mü Phoenix? İşte kapı böyle kullanılır." Yeni ziyaretçilerimize bakmadan önce alaycı bir tavırla giriş yolunu işaret ediyor. "Gerçi siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Rhys, Thayer'ı fark eder ve ona doğru yürür, solgun yüzünü görünce ifadesi değişir. "İyi misin aşkım?"

"Ona senin küçük ödülünden bahsetmiş olabilirim." Phoenix cevaplar Onu.

Göğsünü sırtıma dayamış, ellerini koruyucu bir şekilde
Kalçalarımı. Birkaç gün önce bana dövme yaptığından beri bunu yapıyor, eli her zaman işaretinin üzerinde sahiplenici bir şekilde durmanın yolunu buluyor.

Rhys ona bıkkın bir bakış atar ve iç çeker. "Bu sabah seni kızdıracak bir şey yaptım ve sen bana bundan bahsetmedin mi?"

"Hayır," diye omuz silkerek yanıtlıyor Phoenix. "Bir noktayı kanıtlamam gerekiyordu ve sen de ikincil hasar oldun. Benim hatam."

Rhys tekrar Thayer'a döner ve onu göğsüne bastırır. "Hadi ama aşkım. Onunla ilgilendiğimi biliyorsun." Çenesi sertleşir ve gözleri kararır. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Dili mi?" Hoşnutsuzluğu açıkça belli olarak soruyor.

"Ona bir seçenek sundum," diyor ellerini savunurcasına kaldırarak. "Bellamy nerede?" Rogue arkamızdan soruyor.

"Kütüphanede bir kitabı iade etmesi gerekti," diyorum ve Rogue'un gülümsemesi düpedüz yırtıcı bir hal alıyor. "Yakında dönecek."

Tam o anda içeri girdi. "Hey! Oh, herkes burada." Kolay bir gülümsemeyle söylüyor. "Ne yapıyoruz biz?"

Rogue önünden geçip Bellamy'yi öpmek için yaklaşırken Nera, "Ben de tam bunu soruyordum," diye cevap veriyor.

"Kızlarımızı yemeğe götürmeye geldik." Rhys, tamamen yumuşamış görünen Thayer'ın yanağını okşayarak cevap veriyor.

"Oh. Peki, iyi eğlenceler." Nera topuğunun üzerinde dönerek odasına doğru ilerliyor.

Onu durdurmak, bizimle gelmesi gerektiğini söylemek istiyorum ama Phoenix konuşuyor
Birincisi.

"Bizimle geliyorsun, Nera." Anons ediyor. Bakmak için dönmüyor ona bakarken, bakışları memnun bir gülümsemeye dönüşen dudaklarımda sabitlendi.

"Randevuna yedinci tekerleği getirmemi mi istiyorsun?" Şüpheli bir şekilde soruyor.

Rogue ona doğru dönüyor, bunu yaparken kolu Bellamy'nin omuzlarına gevşekçe dolanıyor. "İstersen yanında birini getirebilirsin." Ona bilmiş bir gülümsemeyle söylüyor. "Aklında biri var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyor, yüzü pembeleşiyor.

"Emin misin?" Rhys, Phoenix'e bakarken masumiyetin resmini çizerek sorar. Atlamadan önce onun bakışlarına karşılık verir.

"Eğer değilseniz, size önerebileceğimiz biri var. Dikkat edin, o biraz daha yaşlı-,"

"Evet," diye homurdanarak onun sözünü kesti. "Eminim."

Gözlerim Rogue'dan Rhys'e, oradan da Phoenix'e geçerken kaşlarımı çatıyorum. Sanki Nera'yla ilgili bir şeyler biliyorlarmış gibi geliyor.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Phoenix'e fısıldıyorum.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor, başımın üstünü öperek. "Belki arkadaşının onları biraz daha yaşlı sevebileceği dışında."

O konuşurken gözlerimi Nera'ya dikiyorum. Bakışlarımı karşılıyor ama göz temasını uzatmayı reddederek hızla başka tarafa bakıyor.

Bunu biliyorum. Bir sırrı var, hem de iyi bir sır.

***

Çocuklar hazırlanmamız için bize bir saat veriyorlar ve bu süre zarfında oturma odasındaki tartışmalarını duyuyorum, ardından bizi Cenevre'de şık bir restorana götürüyorlar.

Gecenin sonunda bardan çıkarken çok çakırkeyifim ve içimde sonsuza kadar tutunmak istediğim bir hafiflik hissediyorum. Tökezliyorum ve ben gülerken Phoenix beni yakalıyor. Ben kollarımı onun boynuna dolayıp parmak uçlarımda durarak onu öperken diğerleri önümüzden arabaya doğru yürüyor.

"*Merhaba*, yakışıklı."

"Sadece iki margarita içmişken nasıl bu kadar sarhoş olabiliyorsun?" Diye soruyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Jalapenos."

"Peki ya onlar?"

"Onlar jalapeno margaritaydı." Başımı göğsüne yaslayıp ona karşı gevşerken gözlerimin yavaşça kapandığını belirtiyorum. "Jalapenos," diyorum elimi boğazımın kenarından kesiyormuş gibi yaparak. "Beni bayılttılar."

Gülüyor. "Seni sarhoş eden şey bu mu sanıyorsun? Jalapenos mu?" "Bilmiyorum, onlara sorman lazım." Omuz silkerek cevap veriyorum.

Göğsü bu kadar sıcak, yumuşak ve davetkârken konuşmak zor. Sanki bulutlardan ve şekerlemelerden yapılmış gibi.

"Ugh, çok rahatsın. Nasıl hem bu kadar kaslı görünüp hem de sarılmak için bu kadar mükemmel olabiliyorsun? Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Bir eli belimden ayrılıyor ve kaş çatma çizgimi nazikçe ovmaya geliyor. O bunu yaparken başımı arkaya eğiyorum ve ona bakıyorum.

"Kaşlarını çatmak yok," diyor ve fırçasını savuruyor. "Ve muhtemelen senin yemeklerinden aldığım küçük bir göbek yağı." Bu düşünceye minnettar bir şekilde inliyor.

Kollarına atlıyorum ve bir eliyle beni yakalıyor, diğer eliyle de bacaklarımı beline doluyor.

"Ooh, küçük bir köpeğe karşı değilim. Ben biraz daha etli severim." Dudaklarımı dudaklarına götürerek onu kızdırıyorum.

Beni arabaya doğru götürürken eli kıçımı sıkıyor. Geri çekiliyor, sorarken ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyor,

"Onlar" kim?

"Biliyorsun," diyorum, dudaklarına tekrar dokunmaya çalışıyorum ama benden kaçıyor, "Genel olarak erkekler."

"Adlarını söyle, elimde bir liste olursa daha kolay olur." Homurdanıyor.

Gülüyorum ve gülümseyerek ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, alkol dilimi gevşetiyor ve geri çekilip "Senden hoşlanıyorum, biliyorsun" diyorum.

Ben sertleşiyorum, o da sertleşiyor. Sarhoşken ve bardan çıkarken ona bu şekilde söylediğim için pişmanlık duyuyorum.

Gözleri yüzümdeki ifadeyi alıyor ve başka tarafa bakıyor. Biraz robotça gülüyor ve dudaklarımı hafifçe öpüyor. "Merak etme, tekila yüzünden olduğunu biliyorum."

Diğerleri isimlerimizi söyleyerek o anı bozdular. Ona itiraf etmemin sebebinin alkol olmadığını söyleyemeden konuşmayı sonlandırıyorum. Ama belki de bunu duymak istemiyordur. Bana ne hissettiğine, bunun daha uzun süre devam edeceğini düşünüp düşünmediğine dair herhangi bir ipucu göstermiş değil.

Bunu düşünmemek kolay, ancak böyle anlar yaşandığında aniden gerçekliğe geri dönüyorum ve ne zaman bunu bitirmek istediğine karar vereceğini merak ediyorum.

Görünüşe göre daha fazla merak etmeme gerek yok.

Limuzin Bellamy ve Thayer'ı gecenin sonunda Rogue ve Rhys'in evine bırakıyor, Phoenix ise ben ve Nera ile birlikte eve geliyor.

O da benim kadar çakırkeyif, o yüzden mutfağa dönüp bana bir şeyler hazırlamadan önce odasına gitmesine yardım ediyor.

"Ye." Mutfak adasına oturduğumda tabağı önüme koyarak talimat veriyor.

"Aç değilim." Suratımı asıp kollarımı uzattım ve
Onu.

Kollarını kavuşturur ve sırıtırken kalçasını tezgaha yaslar
Bana. "Ayılana kadar seni sikmeyeceğim."

"O halde," diye cevap veriyorum, az önce benim için yaptığı *jambonlu börekli* sandviçi mideye indirirken. İkinci ısırıktan sonra inliyorum ve heyecanla sandviçi göstererek "Bu hayatımda yediğim en iyi sandviç" diyorum.

Daha yakına eğiliyor, üst yarısı bana doğru eğiliyor. "İçtiğinde çok iltifat ediyorsun."

Suyumdan bir yudum alıyorum ve ona bakıyorum. "Belki de ancak biraz sıvı cesareti bulduğumda sana gerçeği rahatça söyleyebiliyorumdur."

"Bu doğru mu?" Diye soruyor, dudakları yanağımı
ısırıyor. "Mhmm," diye cevap veriyorum,
dokunuşuna doğru eğilerek.

"Yeterince hızlı ayılmıyorsun," diyor, dudakları hararetli bir öpücükle benimkini buluyor.

Kollarına atlamadan önce sandalyemi geri itip ayağa kalkıyorum. "Eh, zaten o kadar da sarhoş değildim." Öpücüğüne karşılık verdiğimi ve aynı hareketle üstümü yırttığımı duyuruyorum.

Gülüyor ve beni yatak odama taşıyor, uyumadan önce beni iki kez beceriyor.

***

Bu ve orta . ve gece ne zaman Ben aniden
UYANDI ve hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Gözlerimdeki uykuyu silmekte zorlanıyorum ama bunun nedeni Rüya'yı görüyor olmam.

Astor'la ilgili olan.

Bu, kazadan sonraki yıllarda sık sık gördüğüm ama RCA'ya geldiğimden beri görmediğim bir rüya.

İçinde, onun gerisinde kalmıyorum. Bisikletimden düşmüyorum. Bir şey kırıp kırmadığımı kontrol etmek için durmuyorum. Hemen bisiklete geri dönüp peşinden gidiyorum ve bakmadan yola girmesini engelliyorum.

Rüya her zamanki gibi, ancak bu sefer yola çıktığımda onu caddenin diğer tarafında bisikletinin yanında durmuş halde buluyorum.

Kendi bisikletimi yan tarafıma çekiyorum ve geçen arabaların üzerinden ona bakıyorum. Bu yarı berrak bir rüya çünkü bunun gerçek hayatta olan bir şey olmadığını biliyorum ve hatta rüyanın tipik olarak böyle gitmediğinin de farkındayım ama yine de gerçekmiş gibi geliyor.

Rüyamda, arabaların üzerinden bana bakarken gözlerimde yaşlar birikiyor. Onu görmeyeli ya da rüyamda görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki yüzünün en ince ayrıntılarını bile unutmaya başlamıştım.

Yüz hatlarının izini sürerek hepsini bir kez daha ezberliyorum. Gözlerindeki neşe, gamzesinin gölgesi, sırıtışının kıvrımı.

Bir elini altın sarısı saçlarında gezdiriyor ve bana öyle parlak bir gülümseme veriyor ki canımı acıtıyor.

"Phoenix'e iyi bak, tamam mı? Sana ihtiyacı olacak, her zaman olduğu gibi." Dedi bana. Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

Daha önce rüyalarımda hiç konuşmamıştı.

Bisikletine biniyor ve omzunun üzerinden bana son bir kez uzun uzun bakıp sırıtıyor. "Benim için endişelenme uğur böceği. Ben iyiyim."

Geri dönüyor ve yerden kalkıyor, gerçeküstü bir gün batımına doğru ilerliyor ve ben de onun kayboluşunu izliyorum.

Çılgınca adını sesleniyorum ama hiç dönmüyor. Neden dönebileceğini düşündüm bilmiyorum - bir rüyayı, gerçeği kontrol edebildiğimden daha fazla kontrol edebileceğimi düşünmek saflıktı.

Birkaç dakika sonra yataktaki bir hareketle uyandım. Neyin fantezi neyin gerçek hayat olduğunu nihayet anlayabildiğimde, Phoenix ayağa kalkmış ve neredeyse tamamen giyinmiş, ayakkabılarını giyiyor ve keskin, öfkeli hareketlerle bağcıklarını bağlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, kafam karışmış ve hala biraz uykum var.

"Ev." Bana bakmadan söylüyor.

"Neden?" Panikle sordum. Yorganı geriye atıp yataktan kalkıyorum. "Burada olmama gerek yok ve belli ki sen de olmamı istemiyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Elimi omuzlarına koyarak soruyorum, o beni silkelemeden önce. "Phoenix mi?"

Beni görmezden geliyor ve kapıya yönelmeden önce ceketini kapıyor. Arasına giriyorum, sırtımı kapıya dayıyorum ve açmasını engellemek için kollarımı iki yana açıyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Etrafında dönen şiddetli enerji ve yumruklarını sıkıp çözme şekli bana dikkatli olmamı söylüyor ama ben bu uyarıları görmezden geliyorum.

"Kımılda." Talep ediyor.

"Hayır, neden benimle konuşmuyorsun?"

Dönüp dolabımın kapısını yumrukluyor, vuruşunun şiddetiyle ahşap çatırdıyor. Endişe yılan gibi kalbime giriyor. Bana zarar vermesinden korkmuyorum, onu böyle çıldırtan şeyden korkuyorum.

"Onun adını söyledin."

"Kimin adı?" Şiddetten etkilenmeme izin vermeyerek soruyorum.

Yanağındaki kas öylesine vahşice seğiriyor ki, kopacak diye korkuyorum.

"Astor."

Öfkesinin nedenini nihayet anladığımda kapıya yaslanıyorum. Rüyamda bağırdığımda onun adını yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

"Onunla ilgili bir rüya gördüm." Açıklıyorum.

Gözleri parlıyor ve öfkeli bir elini saçlarında gezdiriyor. Odaya geri döner, cevap verirken sesi öfkelidir.

"Yok artık. Adını inlediğinde o kadarını anladım."

Onunla rüyalarım hakkında konuşabilmek istiyorum, özellikle de bu rüya hakkında. Çünkü sanki Astor bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Rüyasız geçen onca yıldan sonra, bu rüyanın zamanlaması neredeyse bir kapanış gibi geliyor.

Belki de Astor bunca yıldır bizimle birlikteydi, kaderin gerçekleşmesini bekliyordu ve artık Phoenix'le birlikte olduğumuza göre hayatına devam edebilirdi.

"Ne zaman ondan bahsetsem bana kızmayı kes."

Bana dönüyor, tehditkâr bir şekilde üzerimde belirene kadar aramızdaki boşluğu tüketiyor.

"Onu gündeme getirmeyi bıraktığında yapacağım." Sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor.

Yanından geçip gidiyorum, kapıdan çıkmak isterse yolu açık bırakıyorum.

"Yani yaşamak ve o hiç var olmamış gibi davranmak mı istiyorsun?" "Aramızda mı? Evet, çok haklısın."

Anlamıyorum. Hala onu kurtaramadığım için beni suçluyorsa, neden benimle onun hakkında konuşmadığını bilmiyorum. Beni affedemezse nasıl birlikte yolumuza devam edebiliriz?

"Şey, bunu yapamam. Eğer onun hakkında konuşmak istemiyorsan, sorun değil. Bu senin iyileşme sürecin. Ama benim değil. Onun hakkında seninle konuşabilmeliyim."

"Eğer aramızdaki ilişkinin devam etmesini istiyorsan, hayır."

Kalbim sıkışıyor. Oda eğiliyor ve kulaklarımda bir uğultu patlıyor. İşin bu noktaya geleceğini, işi bittiğinde Astor'u çıkış yolu olarak kullanacağını bilmeliydim.

Rüyamın zamanlaması konusunda yanılmışım. Belki de bu gece bilinçaltıma geldi çünkü sonsuza dek sonumuzu ilan ediyordu.

Ona sırtımı dönüyorum.

"Bu senin vereceğin bir karar, Phoenix."

Lütfen, lütfen, lütfen *doğru olanı yap,* ona bağırmak istiyorum.

Sözlerimi ağır, gerilim yüklü bir sessizlik takip ediyor. Bakışlarının başımın arkasını deldiğini hissettiğimde dakikalarca sürüyor, ama arkamı dönmeyi reddediyorum.

Sonunda yatak odasının kapısının açıldığını ve arkamdan sessizce kapandığını duyuyorum, ardından ön kapının sesi de aynısını yapıyor ve kendimi bitkin bir şekilde yatağa bırakıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

Phoenix

Sabahın üçünde evinden ayrılalı iki gün oldu ve onunla son konuşmamdan bu yana tam otuz sekiz saat geçti.

Astor'un adını söylediğinde istediğim, yapmam gerektiğini bildiğim şey buydu. Sarhoşken benden hoşlandığını söyledikten sonra gözlerinde anlık pişmanlığın parladığını gördüğümde yapmam gereken şeydi.

Ne zaman ilerlediğimizi düşünsem, bir şekilde bana Astor'u sevdiğini, ölümünde bile ona ait olduğunu hatırlatıyor.

Beni seçmediğinde çekip gitmek doğru bir karar gibi görünüyordu, ama şimdi bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü ondan uzakta geçirdiğim iki gün, cehennemde kavrularak geçirdiğim bir sonsuzluk gibi geliyor.

Ve şimdi mutfağımda duruyor, arkadaşlarıyla gülüyor ve beni görmezden geliyor. Benim de aynı şeyi yapıyor olmam gerekiyordu, bu yüzden belli ki burada olduğu bir saat içinde ona otuz küsur kez bakmışım.

Eğer bu, o yokmuş gibi davrandığım yılların bedelini bana ödetme yoluysa, işe yarıyor demektir. Mesaj alındı, ders çıkarıldı ve artık yeter.

O bu şekilde iki yıl dayandı, ben ise bu sefalete iki gün daha katlanamam, ama sanırım her şeyin eskiden olduğu gibi olmasına bu kadar kolay geri dönebilmesine şaşırmamalıyım.

Ayağa kalkıyorum ve düşüncelerimi dağıtmak için soğutucudan bir bira daha almaya gidiyorum. İnsanlar yolumu kesip beni sohbetlerine dahil etmeye çalışıyor ama ilgilenmiyorum. Bellamy bir kış barbeküsü düzenledi ve arkadaşlarımızın yanı sıra hem erkek hem de kadın futbol takımlarını davet etti, bu yüzden burada özenle uzak durmaya çalıştığım yaklaşık elli kişi var.

"Demek Altı'dan ayrıldın?" Döndüğümde Thayer'ın bana baktığını gördüm.

Ben.

"Ben ondan ayrılmadım." Onu düzeltiyorum.

"Gerçekten mi? Çünkü bana onu terk ettiğini söyledi."

Öfkeyle çıkıp gittim ama bu kararımı ikinci kez düşünmekten daha fazlasını yapıyorum.

Şu anda. Görünüşe göre bir tek ben varım.

"Ya yaptıysam? Onu o kadar da rahatsız ediyor gibi görünmüyor." Çenemi Six'in Bellamy ile gülüştüğü yöne doğru eğerek söylüyorum.

Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım, çünkü onu bundan daha iyi tanıdığını biliyorum."

Başımı sallıyorum, kızgınlık derimi kemiriyor. "Onu unutmuş gibi görünmüyor, o zaman bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

"Ha?" Yüz hatlarını çizen bir şaşkınlıkla haykırıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir çarpma sesi ve ardından gelen panik çığlıklar beni cevap vermekten alıkoyuyor. Kaşlarımı çatarak dönüyorum ve tüm bu kargaşanın nedenini merak ediyorum.

Bir şeylerin gerçekten ters gittiğine dair ilk işaret, Bellamy'nin yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle etrafa baktığını ve kollarını çılgınca sallayarak yardım çağırdığını gördüğümde geliyor.

İkincisi, kâbuslarıma musallat olan o güzel, parlak kızıl saç tellerinin yere yayıldığını gördüğümde. Kalp atış hızım aynı anda sıfıra iniyor ve Altı'nın yere yığılmış, tepkisiz olduğunu fark ediyorum.

Odanın bir ucundan diğerine koşuyorum ama zaman yavaşlıyor ve dehşete düşmüş bakışlarım onun yüzükoyun yatan bedenini incelerken bacaklarımı pekmezin içinde hareket ettirmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

"Çekil lan yolumdan!" diye kükrüyorum, itip kakarak, dirsek atarak ve insanları şiddetle kenara iterek nihayet ona doğru ilerliyorum.

"Ne oldu?" Çılgınca ağlayan Bellamy'ye soruyorum.

"Bilmiyorum! İyiydi ve sonra birden bayıldı! Elimden geldiğince onu yakaladım." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkadaşına bakarken gözyaşları yüzüne dökülür.

Altı'nın yüzünü ellerimin arasına alıp saçlarını alnından uzaklaştırıyorum. Çillerinin altında solgun, dudakları mavi ve nabzı o kadar zayıf ki zar zor nefes alıyor.

Bu bir şaka ya da sadece bayılması değil, gerçekten ters giden bir şeyler var. Onu kendine getirmeye çalışırken çılgına dönmüş durumdayım,

mideme saldıran kemirici hissi görmezden gelip ona odaklanıyorum.

"Uyan, Altı. Uyan!" Homurdanıyorum, ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve nefes borusuna güçlü nefesler üflüyorum. "Beni bu şekilde terk etmene izin vereceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir, vahşi kız." Dudaklarına karşı öfkeyle hırlıyorum.

Göğsümde çarpan kalbimin hızı başımı döndürüyor ve sersemletiyor, ama bu korku beni alt etmeden önce onu bir kenara itiyorum. Eğer yapmasaydım, sanırım beni altına alacaktı.

Onu kaybedemem.

O olmaz. Bir daha olmaz.

Astor'u kaybettiğim gibi onu da kaybetmekle karşı karşıya olduğum için onunla Astor hakkında kavga etmek çok önemsiz görünüyor.

Tekrar ağzına vermek için eğildim ve dudaklarının şiştiğini fark ettim.

Odadaki şok olmuş yüzlere bakıyorum, ta ki temizlikçimiz ve şefimiz Claire'i bulana kadar. "Yemeklerde yer fıstığı kullandınız mı?"

"Hayır, bu-," gözleri açılmadan önce duraksıyor. Titreyen elini ağzına götürüyor. "Patates kızartması. Yer fıstığı yağı kullandım."

"Siktir!" Six'i kaldırdım ve göğsüme yasladım. "*Çekil.*" Kapıya doğru koşarken yoluma çıkan bir aptala bağırıyorum.

Başını göğsüme yaslayarak ön basamakları iki sıçrayışta çıkıyor ve arabasına doğru koşuyorum. Ciğerlerime oksijen almaya çalışırken göğsüm deli gibi çarpıyor, ama tüm hava boğazımda sıkışmış gibi hissediyorum.

"Anahtarları bende!" Nera'nın arkamdan seslendiğini duyuyorum ve sonra araba bip sesi çıkarıyor, ışıkları iki kez yanıp sönüyor ve kilidin açıldığını gösteriyor.

Yolcu kapısını açıp onu koltuğa yerleştiriyorum. Başı yana yatıyor ve bir elimle vücudunu yukarıda tutarken diğer elimle torpido gözünü körü körüne karıştırıyorum, parmaklarım sonunda orada sakladığını bildiğim saklama kutusunun etrafına dolanıyor.

Çekip açtım ve epipenini çıkardım. Kapağını ağzımla çıkarıp tükürdükten sonra iğneyi doğrudan kalçasına batırıyorum.

Beş saniye boyunca tenine bastırmaya devam ediyorum, gözlerim herhangi bir yaşam belirtisi için yüzünde gezinirken vahşileşiyor.

Hiçbir şey yok. Uzun s ü r e l e r boyunca, belki de hayatımın en uzun Ha
yat. Ve sonunda dudakları aralanıyor ve küçük, kesik kesik bir nefes alıyor.

Alnım rahatlamış bir şekilde onunkine düşüyor ve ancak o zaman kendimi
kalbimi yeniden başlatabildi.

"Beni böyle korkutma." Tenine karşı nefes alıyorum, umutsuzca alnını öpüyorum.

Hâlâ doktora ihtiyacı var, o yüzden vakit kaybetmeyeceğim. Kapıyı çarparak kapattım ve arabanın önünden sürücü tarafına doğru yürüdüm.

"Rhys hastaneyi arasın ve geleceğimizi söylesin." Arabaya binerken Nera'ya sesleniyorum.

Arabayı çalmışım gibi yollarda uçuyorum, bu süreçte en az on farklı trafik kuralını çiğniyorum ve aracı çekmem için bana bağıran personele aldırmadan hastane girişinin önüne park ediyorum.

Onu içeri taşıdığımda bizi bekliyorlardı. Onu özel bir odaya götürüyorlar ve serumunu takıp bakım yapmaya başlıyorlar. Birden fazla doktorun ona yardım etmekle meşgul olmasını izlerken duvara yaslanıyorum, bacaklarım rahatlıyor.

"Dışarıda beklemeniz gerekiyor," diyor bir hemşire, beni kapıya doğru yönlendirmek için omzuma yumuşak bir el koyarak.

"Hayır."

"Efendim-,"

"Hayır." Hırlıyorum ve o da geri çekiliyor.

Kimse beni hareket ettirmeye çalışmıyor ve ben onun başında nöbet tutarken beni yalnız bırakıyorlar. Ancak onun kendine geldiğini gördüğümde, bastırdığım duyguların gelgit dalgasının beni vurmasına izin verdim. Korkumun ağırlığı ve gücü altında çöküyorum, ellerim avuçlarımın içine düşüyor.

Doktorların onun üzerinde çalışmasını, küçük bedeninin büyük makineler ve yüzlerce kabloyla çevrili olarak daha da küçük görünmesini izleyerek geçirdiğim zaman, haftalardır benim için aşikâr olan şeyi daha da acı verici bir şekilde netleştiriyor.

Paranın canı cehenneme. Bu nişandan vazgeçmeyi siktir et.

O benim ve bende kalacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

Sixtine

Kendime geldiğimde, rahat bir hastane odasında yatıyordum ve oraya nasıl geldiğime dair net bir anım yoktu.

Nazik bir hemşire bana her şeyi Fransızca açıklıyor; fıstık yağı, büyük alerjik reaksiyon, bilinç kaybı ve Phoenix'in beni hastaneye getirmesi.

Kollarını kavuşturmuş, karşı duvara yaslanmış, karanlık bakışlarıyla beni dikkatle izliyor. Konuşmayı hemşirenin yapmasına izin veriyor, hemşire devam ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Her neyse, erkek arkadaşın sana çok iyi bakmış." Fransızca söylüyor. "Epinefrin uyguladı, dikkatsiz sürüşüne tanık olan *pek çok kişiye* göre buraya deli gibi araba sürdü ve sonra yanınızdan ayrılmayı reddetti."

Konuşurken hayati değerlerimi ölçüyor, bunu yaparken vücudu onu görmemi engelliyor.

"Nişanlım." Sözümü kesiyor, nihayet bir adım öne çıkıp hemşirenin arkasından çıkarken konuşuyor. Gözleriyle beni yatağa mıhlarken bakışlarında sarsılmaz bir yoğunluk yanıyor.

İki gün önce nişanı attıktan sonra ilk kez başka biriyle nişanlandığımızı kabul etmek için bu anı seçmiş olması beni rahatsız ediyor.

"Oh, ne kadar harika!" diye haykırıyor. "Üzgünüm, nişanlandığınızı fark etmemiştim."

"Sorun değil. Siz ve ekibinizin onun için yaptığı her şey için teşekkür ederim."

Konuşmayı takip etmekte zorlanıyorum çünkü konuşmanın mükemmel bir Fransızcayla, onun sözde bilmediği bir dilde gerçekleşiyor olması beni şaşırtıyor.

Konuşmalarını bitirirler ve hemşire çıkarken onun omzunu sıvazlar.

"Ne zamandan beri Fransızca konuşuyorsun?" Kazağımın eteğiyle oynayarak ve gözlerini kaçırarak soruyorum.

"Uzun bir süre."

"Ne zaman?"

"Ortaokuldan önce."

Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum, benimkiler araştırıyor. "Neden?"

"Belki bir gün ihtiyacım olur diye umuyordum." Belli belirsiz cevap veriyor. Başka tarafa bakıyorum ve o sessizce ekliyor. "Örneğin karımın Fransız olduğu ortaya çıkarsa diye."

Bakışlarım tekrar onunkilerle buluşuyor ve ağzım açılıyor.

"Pekâlâ, Bayan Tellier," diyor doktor odaya girerken. "Epinefrin ve kortizona iyi yanıt verdiniz, bu yüzden sizi şimdi taburcu edeceğim. Size antihistaminikler ve albuterol için bir reçete yazacağım. Nefes almakta sorun yaşarsan kullanmanı istiyorum, anladın mı?" Başımı sallıyorum ve o da defteri imzalayıp bir sayfasını yırtıyor ve bana uzatıyor. "Aksi takdirde, her şey hazır. Nişanlın bu kadar çabuk tepki verip sana baktığı için şanslısın, yarına kadar tam gücüne kavuşmuş olursun. Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım ve tekerlekli sandalyeye oturmama yardım etti. Bu konuda onunla tartışmaya çalışıyorum ama bana protokolün böyle olduğunu söylüyor. Beni Phoenix'e teslim ediyor ve onun beni taburcu belgelerini imzalamam gereken resepsiyona, oradan da dışarı çıkarmasına izin veriyor.

Hissettiğim gariplik neredeyse anafilaksiden daha boğucu. Her şeyi bitirmeyi seçmişken onu burada olmaya zorlamak istemiyorum.

Bunu düşünmek bile duygularımın boğazımı tıkamasına neden oluyor. Ağlamaya başlamadan önce aramıza mesafe koymalıyım.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bacaklarım biraz titriyor. "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler." Ona söyledim.

Sözcükler daha ağzımdan çıkmadan omzuma bir el indiriyor ve beni tekerlekli sandalyeye geri itiyor.

"Otur lan aşağı," diye homurdanıyor ve sandalyeyi rampadan arabama doğru yönlendiriyor.

"Eve kendim gidebilirim, teşekkürler. Kalmak zorunda değilsin." Kibarca söyledim. "Üç ay önce muhtemelen epipeni bile kullanmazdın."

Gerginleşiyor, yolcuyu açarken duraklıyor. Yüzünü bana dönerken sırtı sımsıkı sarılmıştı. Bir yağmur damlası yüzüne çarpıyor ve derinliksiz gözlerle bana bakarken yanağından aşağı kayıyor.

"Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok." Başını sallayarak söylüyor.

"Beni bu şekilde terk etmene izin vereceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir, vahşi kız."

Kelimeler, sıcak bir ışık altında ortaya çıkan görünmez bir mürekkep gibi birdenbire bilincime süzülüyor. Beni sersemletiyorlar.

Konuşurken sesinin titremesi, kelimelerindeki korku, çocukluğumuzdan beri kullanmadığı lakabı kullanması.

Beni kaybetmekten korkuyordu, o kadarını anladım.

Beni kucağına alıp yolcu koltuğuna oturturken ciddi bir yağmur başlıyor. Kapıyı kapatıyor ve ben titrek bir nefes veriyorum, tekerlekli sandalyeyi geri getirmesini izlerken başım koltuğa düşüyor.

Eğer bana karşı bu sözlerin yarısı kadar bile güçlü hissediyorsa, o zaman neden bana açılamıyor? Anlamıyorum.

Arabaya biniyor ve park yerinden çıkıp eve doğru sürmeye başlarken yüzünün yan tarafına bakıyorum. Başını hafifçe çeviriyor ve bakışlarımla buluşuyor, gözleri neden ona baktığımı sorguluyor.

"Bir noktada, beni isteyip istemediğine karar vermek zorunda kalacaksın. Bir gün beni bırakıp gidemezsin, ertesi gün de benim sevgili nişanlım gibi davranamazsın." Pencereden dışarı, yağan yağmura bakıyorum. "İlişkimizin bittiğini sanıyordum."

Cevap vermeden önce birkaç vuruş bekliyor. "Çiftler

kavga eder, değil mi?" Diye sorar.

Ona doğru dönüyorum. "Biz bu muyuz? Bir çift mi?"

Sol elini direksiyona koyuyor, sağ eli ise yanağımı hafifçe okşamak için uzanıyor. Bana dokunduğunda gözleri yumuşuyor, dudakları yumuşak bir iç çekişle ayrılıyor.

"Evet."

Parmaklarım bileğine dolanıyor ve elini benden uzaklaştırıyor.

"Gerçek çiftler birbirlerine açılırlar."

Cevap vermiyor ve evime dönüş yolunun geri kalanını sessizce sürüyoruz, yağmurun cama çarpma sesi arabanın içine nüfuz eden tek ses.

Park ediyor ve kapılar otomatik olarak açılıyor. Kemerimi çözüyorum ve tutamağa uzanıyorum ama o kendi tarafındaki bir düğmeye basıyor ve kapımı kilitliyor.

"Öldükten sonra yıllarca onun adını söyleyemedim."

Yavaşça ona doğru dönüyorum, boğazım zaten o on kelimeye göre gergin. Vücudu yarı dönük bir şekilde bana bakıyor, kolunu direksiyona dayamış, başını ellerinin arasına almış. Gözleri uzakta, sanki zamanda geriye yolculuk yapıyor.

"Her gün onu düşünüyordum. Ne zaman benim yaşımda sarı saçlı birini görsem, ne zaman biri bana kardeşim olup olmadığını sorsa, ne zaman onun A alacağını bildiğim bir ödevden B alsam." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Her gün, bana onu hatırlatan yüzlerce küçük tetikleyici, onun adını kafamda tekrar tekrar söylememe neden oluyordu, neredeyse bir şarkı gibi geliyordu." Duraklıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Ama iş yüksek sesle söylemeye geldiğinde sanki şakağıma bir silah dayamışlar ve tetiğe basmamı istiyorlarmış gibi hissediyordum. Sanki onun adını söylemek benim Pandora'nın kutusunu açacak ve o öldüğünden beri taşıdığım tüm pislikleri ortaya çıkaracaktı. Annemin içkisi. Babamın düşmanlığı ve kızgınlığı. Sana olan nefretim. Kederim. Onun ya da senin olmadığın bir dünyada bağlantısız ve kaybolmuş olma hissim."

"Bu yüzden onu da içimde seni gömdüğüm kutuya gömdüm ve bir daha asla düşünmek zorunda kalmamak için çok uzaklara, bir sürü pisliğin altına tıktım."

Bana bakıyor ve dudaklarının kenarında küçük, hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Ama artık kaderi bu şekilde manipüle etmeye çalışamayacağını biliyorum, çünkü dört yıl önce sanki hiç gitmemişsin gibi, sanki seni hiç dışarı itmemişim gibi hayatıma geri döndüğünde, onun anıları da öyle oldu. Rogue ve Rhys ile onun hakkında konuşabilmeye, onu düşünmeme ve resimlerimize bakmama izin vermeye başladım. Yavaş ilerliyor ama güzel oldu."

Boğazını temizliyor. "Ama sen ve o, bu konu hakkında konuşmak benim için hâlâ zor, bugün bile. Yani bu konuda konuşmak istemediğimden değil, seninle konuşamadığımdan. Ancak bugünden sonra, önemli olmayan şeylere tutunduğumu fark ettim. Çünkü seni neredeyse kaybediyordum ve birdenbire oraya geri döndüm, Astor'un ölümünü öğrendim. Ama bir şekilde bu daha kötüydü, çünkü o sendin."

Eli tekrar yanağımda ve bu sefer ona izin veriyorum.

"Onun ölümünden sağ çıktım ama seninkinden sağ çıkamazdım vahşi kız. Bunu itiraf etmekte bir sorun görmüyorum."

Sözleri bir fısıltıdan öteye geçmiyor ama kulaklarıma ve kalbime bir gök gürültüsü gibi çarpıyor.

"Kapının kilidini aç."

Kaşlarını çatıyor, geri çekiliyor. "Seni içeri taşımama izin ver." "Kapıyı aç, Phoenix." Tekrar ediyorum, ısrarcıyım.

Sessizce dediğimi yapıyor ve ben arabadan iniyorum. Arabanın önünden sürücü tarafına doğru yürüdüğümü görünce kendi kapısını açıp dışarı çıkıyor.

Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve o da rahatlamış bir iniltiyle beni yakalıyor, kollarıyla bacaklarımı beline doluyor.

"Açıldığın için teşekkür ederim." Dudaklarımı tutkulu bir öpücükle onunkilerin üzerine indirmeden önce söylüyorum. Saniyeler sonra geri çekiliyorum, nefesim hala tam olarak düzelmemiş ve alnımı onunkine dayıyorum. "Kızlara senin gizli bir romantik olduğunu söyleyene kadar bekle."

Kıçıma sert bir tokat attı.

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Korumam gereken bir itibarım var."

Beni üst kata ve doğruca yatağa taşırken kıkırdıyorum, orada bana sarılmış uyuyakalıyor, eli ortama sıkıca sarılmış ve yumuşak nefesleri boynuma çarpıyor.

***

Hastanede kaldıktan sonra, ilişkimizin yeni bir aşamasına girdik, o kadar rahat ki beni yanlış bir güvenlik hissine sürüklüyor.

Phoenix onu tanıdığımdan beri hiç olmadığı kadar açık ve savunmasız ve yavaş yavaş daha da yakınlaşıyoruz. Hiç beklemediğim bir anda Astor'dan bahsediyor; yemek pişirirken ya da COD oynarken. Birdenbire onunla ilgili bir hikayeye başlayacak ve beni hazırlıksız yakalayacak, ama ben her zaman onunla bu konuda konuşmaya hazırım.

Zaman geçtikçe ruh ikizi olduğumuzdan daha da emin oluyorum. Ona onu sevdiğimi söylemiyorum çünkü bunu duymaya hazır olup olmadığını bilmiyorum. Nerede durduğundan bile emin değilim ama beni önemsediğini biliyorum. Alerjik reaksiyonumdan sonra benimle ilgilenme şekline bakılırsa bu çok açık

Ve o zamandan beri kendisi tatmadan bir şey yememe izin vermiyor.

Claire'in bilmediği bir şey için benden özür dilemesine izin vermemesi de aynı derecede çekici. Phoenix ve ben barbeküye kadar çoğunlukla benim evimde takıldığımız için ona yer fıstığı alerjimden bahsetme fırsatım olmamıştı.

Katmanları sıyırıp beni de içine aldığında onu sevmemek mümkün değil. Sanırım onun sevilebilirliğinden şüphe duyan tek kişi kendisi. Ailesinin ona nasıl davrandığına ve kardeşinin ölümünün onu nasıl etkilediğine tanık olduktan sonra, neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

Cesaretimi iki elimle tutup sonunda ona duygularımın gerçeğini söylemek istememin bir nedeni de bu.

Barbeküden bir buçuk hafta sonra bir haftalığına Kore'ye dönmesi gerektiğini söylediğinde ilk tepkim hayal kırıklığına uğramak oldu.

Uyanık olduğum ve uyuduğum her anı birlikte geçirmeye alıştım ve ondan uzak kalmak istemiyorum. Sanırım bir parçam bir şeylerin değişmek üzere olduğunu hissediyor ve umutsuzca tutunmak istiyor.

Kore'ye gideceği gün sabah sekizde her şey darmadağın oluyor. Ben evde yatağımda uzanırken o banyoda duş alıyor ve birkaç saat sonraki uçuşu için hazırlanıyor.

Hâlâ yarı uykuluyken telefonum çaldığında inliyorum ve körü körüne ona uzanıyorum. Birkaç dakika boyunca ekrana bakıyorum, uyuşukluk hala görüşümü bulanıklaştırıyor. Birkaç kez göz kırpıyorum ve ekrana odaklanıp e-postayı okuyorum.

Bay Sinclair,

Birkaç hafta önce yapılması gereken toplantı yerine, hesabınızın mevcut bakiyesine ilişkin bir e-posta güncellemesi sunmak istedim.

İlerleme beklendiği gibi devam ediyor ve şu anda
***İki** buçuk **milyon avro** babanın hesaplarından senin hesaplarına aktarıldı.*

Gözlerim hemen kalın yazılmış cümleye gidiyor ve kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Ancak e-postanın kime gönderildiğini gördüğümde kendi telefonumu değil Phoenix'in telefonunu tuttuğumu fark ediyorum.

Ama artık çok geç. İlgimi çekti ve okumaya devam ettim.

Sekiz milyon avroluk hedefe Haziran ayında yapılması beklenen düğününüzden birkaç hafta önce ulaşma yolunda ilerliyoruz; bu da size herhangi bir sözleşme imzalanmadan önce nişanınızı bozmak için bolca zaman bırakacaktır.

Saygılarımla,

J. Bachmann

İşim bittiğinde ellerim o kadar kötü titriyor ki telefonu tutmakta zorlanıyorum.

Az önce okuduklarımı kabullenmekte zorlanırken şaşkınlık inançsızlıkla savaşıyor. Anladığım kadarıyla, Phoenix babasını dolandırmak için bir tür entrikaya karışıyor ve bir şekilde düğünümüzden önce doruğa ulaşıyor.

Aklım babasının ofisine, ailelerimizin bize görücü usulü evlilikten bahsettiği zamana gidiyor.

Babası, nişanlanmayı kabul etmezse onu işten çıkarmakla tehdit etmişti. Ancak bu ültimatom verildikten sonra Phoenix kabul etmişti ve hâlâ öfkeliydi.

Başlangıçta nedenini anlayabiliyordum. O zamanlar benden nefret ediyordu. Ama son zamanlarda... Bu fikre ısındığını düşünmüştüm, buna doğru ilerlediğimizi sanmıştım. Ama eğer bu e-posta doğruysa, o zaman hepsi duman ve aynaymış.

Beni bir kenara atmadan önce ceplerini doldurmak için bu numaraya başvurdu.

Neden şaşırdığını anlamıyorum, sana hep böyle davranırdı, diye düşünüyorum kendi kendime.

Duygular boğazımı sıkıyor ve nefes alamıyorum. Astor'u kaybettiğimden beri yaşamadığım bir ıstırap, acı ve keder var çünkü bu başka bir ölüm gibi geliyor. Bu duygular o kadar güçlü ki neredeyse aşılamaz. Kendi bedenimin sınırları içinde boğuluyormuşum gibi hissedene kadar beni batırıyorlar.

Ama aynı zamanda öfke de var. Ona karşı öfke, ama aynı zamanda kendime karşı da öfke. İnsanlar size kim olduklarını gösterdiklerinde, onlara inanın. Böyle söylenir ve iyi bir nedeni vardır, peki ben neden dinleyemiyorum? O bana kim olduğunu göstermeye devam ederken, neden ona inanamıyorum? Neden onun beni seven kurtarılabilir bir versiyonunu aramaya devam ediyorum?

Açıkçası, öyle bir şey yok. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak.

İhanetinin kanıtı ellerimin arasındayken bile buna inanmak istemiyorum. Hâlâ bunu açıklayabilecek bir bahane arıyorum.

Kurtulmak için mücadele eden hıçkırığı bastırmak için bir yumruğu ağzıma götürüyorum. Acı kendini çığlıklar ve kalp kırıklığı gözyaşları şeklinde ifade etmeye çalışıyor. O anda, kendimi tutup kederin içine düşmekten alıkoymak, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Dudaklarımdan acı dolu iniltiler kaçıyor ama duş tarafından merhametli bir şekilde boğuluyor.

Suyun kapanma sesi yatak odasına kadar ulaşıyor ve beni harekete geçiriyor. Bu tartışmayı şimdi yapmak istemiyorum, tüm bilgilere sahip değilken ve kendimi fiziksel ve duygusal olarak savunmasız hissederken olmaz.

Mesajı ve fotoğrafı telefonundan silmeden önce e-postanın ekran görüntüsünü alıp kendime mesaj atıyorum, böylece hiçbir iz kalmıyor, sonra telefonu yatağın üzerine geri atıyorum.

Gözlerimin kenarında biriken yaşları kurularken ve kendimi toparlamaya çalışırken onun banyoda dolaştığını duyuyorum. Eğer bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenirse burada kalır ve benim de gitmesine ihtiyacım var.

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa, bana karşı üstünlük sağlayamayacak. Beni son bir kez daha incitmesine izin vermeyeceğim.

Banyodan giyinmiş olarak çıkıyor, amber ve misk kokusu peşinden yatak odasına yayılıyor. Beni kendisine bakarken yakaladığında bana memnun bir sırıtış ve her zamanki gergin bakışını atıyor ve kendime olan güvenim sarsılıyor.

Her konuda yalan söylerken bana nasıl böyle bakabilir? Birlikte olmaya başladığımızda en çok endişelendiğim şeyi yapmayı planlarken - bunu yapıyor, beni kendisine daha çok aşık ediyor ve sırf kalbimi kırabilmek için tüm ilklerimi, *hepsini elimden alıyordu.* Onun yakışıklı, vahşi yüzüne bakarken parçalandığını hissediyorum.

"Pekâlâ, araba aşağıda, yola çıkmam gerekiyor." Eğilip çantasının fermuarını çekti. Doğruldu ve yatakta oturduğum yere doğru yürüdü.

Yüzümü olabildiğince donuk tutmak için çok çalışıyorum ama o bunu anlıyor. Her zaman gördü.

"Neyin var?" Yanımda otururken sordu.

"Bir şey yok, merak etme." Elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Midem biraz tuhaf hissediyor, bir şey kapmış olabilirim."

Kaşlarını çatıyor ve elini alnıma koyuyor.

"Sıcak ya da başka bir şey hissetmiyorsun. Biraz dinlen ve umarım geçer."

"Yapacağım. İyi uçuşlar." Ona uzaklara bakarak söylüyorum. Gözlerine uzun süre bakarsam umutsuzluğumun ve acımın derinliğini göreceğinden korkuyorum.

Tereddüt ediyor. "Kalabilirim."

Oh, Tanrım. Bunu neden teklif ediyor ki? Duygular boğazımda fokurduyor ve dışarı çıkmakla tehdit ediyor. Eğer yakında gitmezse, onun önünde tamamen dağılacağım.

"Hayır, git. Ben iyi olacağım, benim için endişelenme." Onu dudaklarından öpüyorum ve tekrar uzanmak için hareket ediyorum ama o uzanıyor ve parmakları bileğime dolanıyor.

Beni tuttuğu yere, bana son kez dokunacağı yere bakıyorum ve bakışlarımı yavaşça kolundan yüzüne doğru gezdiriyorum. Yüzünde şüphe görmeyi bekliyordum ama bana sırıtıyordu.

"Hoşça kal böyle söylenmez," diyor ve ben onu durduramadan boynumun arkasını kavrayıp ağzını sıcak, yumuşak bir öpücükle benimkinin üzerine indiriyor.

Başını eğiyor ve sanki onun için dünyalara bedelmişim gibi beni öpüyor, dudakları benimkilere karşı ustaca, kendinden emin hareketlerle hareket ediyor. Kendimi ona kaptırdığımda onu öpmekten kendimi alamıyorum. Elini yanağıma koyuyor ve dudaklarını memnun bir gülümsemeyle bükerek geri çekilirken elini kendi elimle kavrıyorum.

"Hoşça kal," diyorum çantasını alıp kapıya doğru yürürken, bunun sonsuza dek sürecek bir veda olduğundan habersiz.

OceanofPDF.com

Bölüm 46

Phoenix

Havaalanına giderken Claire'e mesaj atıyorum ve ben yokken Six'e göz kulak olmasını istiyorum. Ona en sevdiği havuçlu zencefil çorbasını yapmasını ve mide ağrısı için uygun gördüğü eczane malzemelerini getirmesini de ekliyorum.

Kendini iyi hissetmediğinde Altı'yı terk etmekten hoşlanmıyorum. Dokunulacak kadar sıcak olmasa da, belli ki bir şeyler ters gidiyordu. Duştan çıktığımda solgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve bir şekilde... zayıf görünüyordu. İçimden bir ses bana gitmememi söylüyordu.

Büyük bir parçam hala bu geziyi iptal edip onunla kalmayı düşünüyor, özellikle de Korelilerle yapılan bu sözleşme artık eskisi kadar önemli olmadığına göre.

Geçtiğimiz aylarda aileme duyduğum nefret, onlardan kopma ve bu sözleşmeyi kendi yolumu çizmek için bir basamak olarak kullanma hırsımı körükledi.

Ama işler değişti.

Dramatik bir şekilde, büyük ölçüde ve neredeyse bir gecede.

İleriye dönük planımın ya da yolumun ne olduğunu, ailemin sendikasında çalışmaya devam edip etmeyeceğimi bilmiyorum ama bir şey çok açık.

Artık nişanımı bozmuyorum.

Sonunda Altı'yı seçtiğimi kabul etmeye hazırım ve eğer bu ailemin bana yaşattığı pisliklere katlanmak anlamına geliyorsa, öyle olsun çünkü onun hayatımda olmamasının, benim olmamasının alternatifi nedir?

Bunun olmasına izin vereceğim bir evren yok.

Tek umudum bir gün beni seçmesi, benim onun için hissettiklerimin bir kısmını onun da benim için hissetmesi.

Sonunda, bu geziden son anda vazgeçersem babamın beni çarmıha gereceğini biliyorum, bu yüzden ikinci en iyi şeyi yapıyorum. Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve destek çağırdım.

Evine gidip Altı'ya bakabilir misin? Onu bıraktığımda kendini iyi hissetmiyordu.

Bellamy: Olamaz! Hemen oraya gidiyorum. Haber verdiğin için teşekkürler.

Bir şeye ihtiyacı olursa haberim olsun**.** Ne olursa olsun, ben hallederim.

Bellamy: :) :)

Eğer orada olamazsam, bir sonraki en iyi şeye sahip olduğundan emin olacağım. Havaalanına yanaştık ve tam telefonumu kaldıracaktım ki tekrar bip sesi geldi.

Rogue: Kız arkadaşıma mesaj atmayı kes, pislik.

Gözlerimi deviriyorum ve arabadan inip havaalanının çift kapısından geçmeden önce telefonumu cebime koyuyorum.

***

On dört saat sonra Six'e mesaj atıp Kore'ye vardığımı bildirdim.

Seul'e indim.

Bir saat geçti.

Ben: Otelimin 360 derece şehir manzarası var.

Ben: Bir dahaki sefere seni yanımda getireceğim, böylece güneş batarken seni bu pencerelere karşı becerebilirim.

Bir saat daha geçti.

Ben: Bu gece Sirius'u gördüm.

Ben: Burası da evdeki kadar aydınlık.

Ertesi sabah.

Cevap vermemenin bir sebebi var mı? Bir çeşit oyun mu oynuyorsun?

O öğleden sonra.

En azından bana iyi olduğunu söyle**.**

Ertesi sabah.

Ben: Altı.
Ben: Artık oynayacak havamda değilim.

O akşam.

Ben: Eve döndüğümde tüm ülkenin panik içinde olduğunu görsem iyi olur çünkü tüm telefonlar ve bilgisayarlar aniden çalışmayı durdurdu.

Ertesi sabah.

Ben: Yemin **ederim,** Altı.
*Mesaj *iletilemiyor**

Az önce aldığım geri dönüş mesajına bakıyorum, beni engellediğini fark ettiğimde damarlarım buz tutuyor.

Dünyanın öbür ucundayım ve o beni engelledi.

Yumruğum telefonumu öyle bir sıkıyor ki, ekran avucumun içinde çatlıyor. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok, beni neden aniden engellediğine dair hiçbir ipucu yok. Üç gündür ona ulaşmaya çalışıyorum, ondan haber alabilmek için çırpınıyorum ama hiç ses seda yok.

Tüm mesajlarımı görmezden geliyor ve aramaya çalıştığımda beni doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Arkadaşları da benzer şekilde beni görmezden geliyor ve benim arkadaşlarım da en iyi devekuşu taklitlerini yapıyor, kafalarını kuma gömüyor ve kendi ilişkilerinin ortasına girmek anlamına gelecekse bana yardım etmeyi reddediyorlar.

"Bu ne lan!" diye kükrüyorum otel odamda, ikram edilen şampanya şişesini duvara fırlatıyorum. Şişenin parçalara ayrılması, gerçeklik tekrar odaklanmaya başlamadan önce bana sadece kısa bir tatmin anı yaşatıyor.

Bu kadar uzakta olmanın verdiği hayal kırıklığı çıldırtıcı. Çaresizim ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi otel odamın içinde volta atıyorum.

Mesajlarıma cevap vermemesi bir şeydi, bunu potansiyel olarak açıklayabilirdim. Ama beni engellemesi? Bu, bir şeylerin çok yanlış gittiğinin ve evde neler olup bittiğini öğrenmeden burada bir saniye daha geçirmeyeceğimin kanıtı. Siktir et bu anlaşmayı, zaten hiç gelmemeliydim.

Babamı arıyorum ve uçağa atlayıp Cenevre'ye döneceğimi söylüyorum. Telefonda bana küfretmeye başlayınca tiradını keserek telefonu kapatıyorum. Sonra pilotları arayıp iki saat içinde uçağa binmek istediğimi söylüyorum.

Sonraki on beş saat hayatımın en uzun süresiymiş gibi geliyor, neyin yanlış olabileceğini düşünmekle geçen koca bir ömre yayılıyor. Bu dayanılmaz bir şey ve nihayet Cenevre'ye indiğimde dizlerimin üzerine çöküp yeri öpme isteğime direniyorum.

***

Rogue ya da Rhys'i bulup Altı hakkında bildiklerini anlatmaları için aceleyle evimin merdivenlerini üçer üçer çıkıyordum ki biri adımı seslendi.

"Üzgünüm Claire, şu anda konuşamam." Ona sahanlığa çıkana kadar merdivenleri çıkmaya devam ettiğimi söylüyorum.

Peşimden merdivenlerden yukarı koştuğunu duyuyorum. "Bekle, sanırım bunu isteyeceksin."

"Sonra, Rogue'u bulmalıyım. Onu gördün mü?" Koridorda yürürken sordum. Beni takip etmeye devam ettiğini duyunca şaşırdım.

"Sixtine'den."

Bu beni yolumda durdurdu. Arkamı döndüm ve nihayet ona baktım. Biraz nefes nefese kalmış ve elinde sıkıca tuttuğu beyaz bir zarf var. Tipik dikdörtgen bir zarf ama içinde kağıt olsaydı olacağı gibi düz değil. İ ç i n e gömülmüş üç boyutlu bir şeyin dış hatlarını seçebiliyorum.

"Dün geldi ve bana bu zarfı verdi." Dedi ve bana uzattı.

Parmaklarım zarfın etrafını sarıyor ve zarfı elime alıyorum. Zarfın içinde her ne varsa bir ağırlığı var.

"Bunu size verirken bir şey söyledi mi? İyi görünüyor muydu?"

Endişeyle ayaklarını kaydırıyor ve önlüğünün alt kısmıyla oynuyor ve belli ki söylediğinden daha fazlasını biliyor. Zarfın ağzı sıkıca kapalı olduğu için açmadı ama içimden bir ses açmasına gerek kalmadan içinde ne olduğunu bildiğini söylüyor.

"İyi görünüyordu. Sağlıklı yani." Bakışlarıma karşılık vermedi. "Ve dedi ki, "bunu ona ver, ne anlama geldiğini anlayacaktır"."

Teşekkür etmek için çenemi ona doğru eğiyorum ve onu kovuyorum. O gidince zarfın üstünü yırtıp açıyorum ve içinde ne varsa silkeleyerek ters çeviriyorum.

Nesne açık avucuma düştüğünde, ruh halim o kadar ani ve tamamen kararıyor ki, doğanın da benimle birlikte tepki verdiğini hissediyorum. Gökyüzü kararıyor ve gök gürültüsüne dönüşüyor, güneşin sıcaklığını boğuyor. Rüzgâr ve şimşekler uzaklarda çakarak içimdeki öfkeyi vurguluyor.

Çünkü parmaklarımın arasına sıkıştırılmış, yakutları gözlerimdeki kana susamışlığı parlak bir şekilde yansıtan, Altı'nın nişan yüzüğü.

OceanofPDF.com

Bölüm 47

Sixtine

Phoenix'in ihanetini öğrendikten sonra, evimden ayrılana kadar kendimi tuttum. Ancak o zaman yıkıldım. Gözyaşlarım akmaya başladığında, üç gün boyunca durmadılar. Onları içimde tutmaya çalışsam da, düşüncelerim Phoenix'e her döndüğünde yanaklarımdan özgürce süzüldüler.

Ve düşüncelerim sık sık ona dönüyordu. Sürekli aklımdaydı, kısmen bana gönderdiği çok sayıda mesajın da yardımıyla, daha fazla dayanamayana kadar cevapsız bıraktığım her mesajında daha da tedirgin oluyordu.

Beni paramparça görmekten ve yardım etmek için hiçbir şey yapamamaktan bıkan Bellamy sonunda telefonumu aldı ve onu engelledi. Sonra üçü birlikte beni suşi yemeye götürdüler ve orada biraz fazla sake içtik.

Ya da en azından bazılarımız öyle yaptı. Daireye girerken Nera tökezliyor, ayağı karşılama paspasına takılıyor.

"Dikkatli ol," diyorum, yere yığılmadan önce onu dirseğinden yakalıyorum.

"Teşekkürler bebeğim, sen en iyisisin." Diyor ve kollarını sarhoş bir şekilde boynuma sararken yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor.

Benden yarım kafa daha uzun, bu yüzden hareket biraz garip ve beni duvara doğru tökezletiyor. Onu tutmak için çırpınırken gördüğüm manzara karşısında kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Az önce *güldün* mü?" Thayer soruyor, ağzı komik bir şekilde açık. Biz mutfağa yerleşirken ışığı yakıp etrafı aydınlığa boğuyor.

"Ben de duydum. İkimizin de aynı anda halüsinasyon görmediğinden emin olmak için tekrar yapabilir misin?" Bellamy, Nera'yı üzerimden çekerek soruyor

ve oturmasına yardım ettim.

Kendime bir bardak su doldurup içerken onlara küçük bir gülümseme veriyorum.

Thayer adanın etrafından dolaşıp yanıma geliyor ve beni kucaklıyor.

"İyi olacaksın, bunu biliyorsun değil mi?" Uzaklaştığında söylüyor.

"Evet."

"Yüzüğünü takman konusunda sana ne demiştim?" Tüyler ürpertici bir ses karanlıktan s e s l e n i y o r .

Dördümüz hep bir ağızdan çığlık atıyor ve Phoenix'in kendisini saran gölgelerden çıkıp mutfağın aydınlık alanına girdiğini görmek için tam zamanında dönüyoruz.

Aniden ortaya çıkan varlığı, yakın zamanda ve acemice inşa edilmiş tüm savunmalarıma çarpıyor ve onları tek bir soruyla paramparça ediyor. Sinirlerim boğazımda düğümleniyor, acı kalbimin etrafını acı verici bir şekilde sarıyor ve sıkıyor ve acı dilimi kurşuna diziyor, sesimi benden alıyor.

Burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. O Kore'deyken kendimi toparlamam için yarım haftam kalması gerekiyordu. *Burada* olmamalıydı.

Onunla yüzleşmeye hazır değilim. Bunu yapamam.

"Pazar gününe kadar dönmemen gerekiyordu." Bana saldıran duygularla savaşırken oluşturabildiğim tek kelimeleri söylüyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, vücudu artık zar zor dizginlediğim bir şiddetle titriyor. Gözleri simsiyah ve ağzı yüzünde şiddetli bir yarık gibi.

"Beni engellediğinde bana fazla seçenek bırakmadın." Gülümsemesi keskin ve tehlikeli, bana doğru çevirdiğinde ise mizahtan eser yok. "Claire bana küçük hediyeni verdi. Tehlikeli oyunlar oynama modunda olduğunu bilmiyordum, vahşi kız."

Kelimeler, hava yükleriyle aramıza bir meydan okuma gibi iniyor.

"Biz gidiyoruz," diyor Bellamy, diğer ikisini odasına doğru yönlendirerek. "Size konuşmak ve bunu bitirmek için bir şans verelim."

"Bitir" dediğinde gözleri seğiriyor. Karanlık ve yoğun bakışlarını üzerimde tutarken çenesi geriliyor.

"Yine de kulaklarımızı kapıya dayamayacağımızı iddia etmeyeceğim." Thayer öyle diyor.

"Aptalca bir şey yapmayı düşünüyorsan diye söylüyorum, Phoenix." Nera ona zehirli bir bakış fırlatacak kadar ayılmış bir şekilde ekliyor.

Bellamy'nin odasına girip kapıyı kapatırlarken onlara bakmıyor bile, buz gibi gözleri bana kilitlenmiş durumda.

Birbirimizden üç metre uzakta durmuş, sessiz bir irade oyunuyla birbirimize bakıyoruz.

Derin ama kontrollü nefesler almaya çalışırken göğsüm kabarıyor.

Sonunda konuştum. "Canın her istediğinde içeri giremezsin." İster bilinçaltımın bir oyunu deyin, ister o eve gelmeden önce daha çok zamanım olduğunu düşünmek, ama penceremi henüz kilitlememiştim.

Ağzı düzleşiyor. "Daha önce aldırmıyordun."

"Artık umurumda." Duygusuzca cevap veriyorum. Bu konuşmayı son kez yaptığımızdan beri cevabım değişti. "Çık dışarı."

"Hayır." Bana doğru bir adım daha atarak geri çekildi. "Neden yüzüğünü takmıyorsun?"

Sesi fısıltının biraz üzerinde ama o kadar tehditkâr ki tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Sadece git, Phoenix."

"Soruya cevap ver. Daha da iyisi, neden benim elimde olduğunu söyle. Onu bana neden geri vereceğini söyle." Çenesi öfkeyle çalışarak sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdıyor.

Hemen konuya girmek istiyor, benim bu konuşmaya hazır olup olmadığımın bir önemi yok. Onunla aynı odada olmak, beni o gözlerle izlerken karşısında durmak beni mahvediyor.

İçimdeki korkak, onu hayalet gibi bırakmamı diliyor. Zaten bu ilişkiyi bitirecekti, o zaman neden bu yüzleşme olmadan planladığı gibi sessizce gecenin içine gidemiyor.

"O artık benim yüzüğüm değil."

Bana doğru bir adım daha. Artık bizi ayıran tek şey mutfak adası. Onu öyle sert kavrıyor ki eklemleri kırmızı ve beyaz tonlarına dönüşüyor.

"Bu da ne demek şimdi?" Öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını, kendini tutabilmek için tezgahı tuttuğunu görebiliyorum.

"Artık seninle evlenmiyorum. Bitti artık. İptal ettim. İkimizin de babası biliyor ve babam benim yerime geçmesi için sana başka potansiyel gelinlerin listesini verecek, eminim buna çok sevineceksin. Şimdi nazikçe dışarı çık." Sesimin titreyişini gizleyerek umursamaz bir tavırla konuşuyorum ve tezgâha dönerek kendime bir bardak su daha dolduruyorum.

Mutfak adasının etrafında öfkeli adımlar duyuyorum, kapıya doğru olduğunu varsayıyorum, ama sonra elleri kollarımda ve beni kabaca kendisine doğru döndürüyor, yüzü öfkeyle o kadar karanlık ki neredeyse tanınmaz halde.

"Sen aklını mı kaçırdın? Üç günlüğüne gidiyorum ve sen bu nişanı bozabileceğini mi sanıyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu sana bağlı değil. Benim adıma karar veremezsin."

Mizahsızca gülüyor. "Ne istediğin umurumda değil. Bana söz verdin ve benimle evleneceksin."

"Artık değil." Öfke dilimi keskinleştiriyor. "Başka biriyle nişanlıyım."

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Dudaklarımdan o kadar kolay dökülüyor ki bu beni şaşırtıyor. Ama ona tokat atmışım gibi geri adım attığında, yüzü afalladığında ve gözlerinde acı parladığında, beni incittiği kadar onu da incitmek isteyen kötü bir yanımı ateşliyor.

"Babamı ikna etmem çok kısa sürdü. Görünüşe göre o senin en büyük fan."

Bakışları sol elime düşüyor ve çıplak yüzük parmağımı görüyor.
yanan gözlerle. Tekrar bana baktı. "Bunu
neden yapıyorsun?"

Mutsuzca gülme sırası bende. "Hiçbir şey yapmıyorum, sadece sana tam olarak istediğin şeyi veriyorum. Aylar önce babama ne demiştin? "Onun yerine içlerinden biri onunla evlensin mi?" Dileğin gerçekleşiyor, Phoenix. Bu benim sana son hediyem."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor.

Bir an böyle kaldık, bir zamanlar tanıdık olan bu kucaklaşma şimdi öfke, ihanet ve kızgınlıkla bozulmuştu. Nefeslerimin sertliği gözlerini dudaklarına çekiyor. Onları ıslattığımda şehvetle puslanıyorlar, ağzım onun bakışlarının ateşi altında aniden kuruyor.

Gözlerinde şehvetin yerini alan fırtınayı gerçek zamanlı olarak izliyorum. Beni buzdolabına çarpıyor ve çeşnilerin yerleşmeden önce arkamdaki kapıda takırdadığını duyuyorum. Eli yanımda düzleşiyor ve beni sabitliyor.

"O zaman öyleydi Altı, şimdi ise böyle. Bırak başkasıyla evlenmeyi, beni terk etmene bile izin vermeyeceğim." Eliyle çenemi kavrıyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmaya zorluyor. Dokunuşu nazik olmaktan çok uzak ve bu vahşet sert bakışlarına da yansıyor. "Nezaketen, sana bir parça

tavsiyeme kulak vermeni öneririm." Yüzüme o kadar yakın konuşuyor ki, her öfkeli kelimesinde yanaklarıma çarpan sıcak nefesini hissedebiliyorum. "Bir daha asla başka bir adamın yüzüğünü parmağına takma. Ne kendi evinin rahatlığında, ne benim önümde, ne de bir daha *asla.*"

"Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Duygularının artık bir önemi yok." Cesurca ekliyorum, ondan temiz bir kopuş istediğimi vurguluyorum.

Sanki hiç sözünü kesmemişim gibi devam ediyor. "Eğer yaparsan, vücudundaki her bir kemiği teker teker, elimden geldiğince acı verici ve yavaş bir şekilde kırarım ve sana tüm bunları izletirim." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, ta ki biz uçucu nefesler alıp verene kadar, sözleri kışkırtıcı bir fısıltıdan öteye geçmiyor. "Sonra, her bir parçanın bana ait olduğunu hatırlayana kadar onun önünde seni tüm deliklerinden becereceğim. Sadece birkaç saat acı çektikten sonra boğazını keseceğim ve gözlerinden hayatın çekilişini izleyeceğim."

Yüzümü avuçlarından kurtarıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Her zamanki tehditlerin bu sefer işe yaramayacak."

Dişlerini gösteriyor, bu hareket o kadar ilkel ki tüylerim diken diken oluyor. "Onlar tehdit değil, Altı." Diyor, sesi erimiş. "Senin verdiğin aptalca bir kararın gerçek olmasına ramak kaldı. Bunu anlamanı istiyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık yuvarlanıyor ve dudaklarımdan dökülüyor. Onu tüm gücümle itiyorum ve o da en azından geriye doğru bir adım atma nezaketini göstererek kollarını iki yanına indiriyor. Dışarı çıkıyorum ve aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyarken ateşli gözleri beni takip ediyor.

"Ben senin nişanlınken beni istemiyordun. Şimdi başkasının olduğum için beni istiyormuş gibi davranma."

"Sen kimsenin değilsin." Ellerini tezgâha vurarak gürlüyor, sesi duvarlarda yüksek sesle yankılanıyor. Daha yumuşak, neredeyse baştan çıkarıcı bir şekilde tekrarlıyor, "Sen benden başka kimsenin değilsin. Benim adım senin üzerinde, benim izlerim senin üzerinde ve çok yakında döllerimi tekrar içine akıtacağım."

"Bana bir daha asla dokunmayacaksın Phoenix ve o izler zamanla yok olacak. Dövmeye gelince," diyorum kollarımı kavuşturarak ona bakarken. "Modern teknoloji harika bir şey. Sadece birkaç seansta sildirebilirim. Yeni nişanlımın yanlış bir fikre kapılmasını istemeyiz."

Odanın sıcaklığı otuz derece düşerken gözlerinde buz gibi bir öfke patlıyor. Ellerini tezgâhtan çeker ve doğrulur.

Yavaşça, vücudunu tam, yüksek boyuna doğru açarken her bir omurunun boşluğa yerleştiğini duyabildiğime yemin edebilirim.

Yavaş ve telaşsız adımlarla bana doğru yürüyor ve bu tam otokontrol, onu kaybettiği zamankinden çok daha korkutucu. Orada duygu yok, sadece soğukkanlı bir hesaplama ve hedefine odaklanmış bir zihin var.

Ben.

Fiziksel olarak gözümü korkutmak için beni sıkıştırmasına gerek yok. İki adım ötemdeyken duruyor ve tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla öyle sözler söylüyor ki, sonsuza dek yanımda taşıyacağımı bildiğim soğuk bir sızı bırakıyor.

"Sana meydan okuyorum."

Boğazıma düğümlenen duygularla kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Etrafımızdaki hava yoğun, fiziksel bir varlık gibi, birbirimize hiç söylemediğimiz şeylerle dolu.

"Neden?" Tekrarlıyor, kendi boğazı da güçlükle çalışıyor. "Nedenini anlamıyorum."

İlk defa duygularını maskelemiyor. Kafası karışmış, incinmiş ve ihanete uğramış gibi konuşuyor ve sorun benmişim gibi davrandığı için ona çok kızgınım. Eline geçen ilk fırsatta beni bir kenara atmaya niyetliyken bu kadar sahiplenici davrandığı için.

"Bu berbat nişanı neden bozduğumu bilmiyormuş gibi davrandığına inanamıyorum. *Bunu* neden yapıyorsun, Phoenix? Neden beni istiyormuş, yeni nişanlımı kıskanıyormuş gibi davranıyorsun, oysa başından beri sırf kaçışını planlayabilmek için evliliğimizi kabul etmiş gibi davranıyordun?"

"Sen ne-"

"Bachmann ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Yüzü kızarıyor, suçluluğunu kesin olarak onaylıyor ve yeni bir mide bulantısı dalgası beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

"Evet, olabileceğini düşünmüştüm." Acı bir şekilde söyledim. "E-postasını gördüm, her şeyi biliyorum. Parayı. Sözleşme imzalanmadan önce bunu bozma planını. Tüm yalanlarını." İğrenerek söylüyorum. "Bana yaptığın onca acımasız şey arasında bu en kötüsü. Beni inciten tek kişinin sen olduğunu söylemiştin," diyorum ona, gözlerini kaçırarak, "bu sözünü kesinlikle yerine getirdin."

Ağlamıyorum. İçimde gözyaşlarını yanıltıcı kılan tam bir ıssızlık hissediyorum. İçim boş, yıpranmış ve tamamen yıkılmış durumdayım.

"Bunun için seni ben bile affedemem." Kırılarak ekliyorum. "Sixtine," diye başladı ama sözünü kestim.

"Bana bunu nasıl yapacağını anlat." Talep ediyorum, sesim duygusuz. "Beni mihrapta mı bırakacaktın? Beni orada tek başıma, saf bir aptal gibi mi bırakacaktın? Beni aşağılamanın son yolu bu mu olacaktı?" diye sordum.

"Dur!" Bana doğru bir adım attığında ona söylüyorum. Amaçsızca daireler çiziyormuşuz gibi hissediyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum, bittiğini anlamasını istiyorum ki ikimiz de bu sayfayı kapatabilelim. Onun varlığı olmadan bu benim için zaten imkânsız bir görev olacak. Bunu anlamasını ve bana bu iyiliği yapmasını istiyorum. "Lütfen daha fazla yaklaşma. Bunu zaten olması gerekenden daha zor hale getirme. Sadece hayatıma sensiz devam edebilmek istiyorum, lütfen bunu yapmama izin ver."

Sesimin titremesini engellemek için çok çalışıyorum. "Astor'un kazasından beri bana kötü davranmana katlandım çünkü seni seviyordum. O kadar çok sevdim ki, bana bok gibi davrandığında bile yıllarca her gün körü körüne seni seçtim. Ama artık kendimi ön planda tutmalı ve benim için en iyi olanı gözetmeliyim. Ve bu sen değilsin." Gözlerim onunkileri bulduğunda bu kez bir adım öne çıkan ben oluyorum. "Kendimi seçmeme izin vermene ihtiyacım var, tamam mı? Baktığım her yerde sen varken bunu yapamam, seni ne kadar sevdiğimle sürekli yüzleşirken seni unutamam. Bu yüzden hayatımdan çıkmanı istiyorum. Temelli olarak." Ekliyorum. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Kelimeleri söylemek bile beni parçalıyor ama beni tekrar incitmesine izin vermekten daha dayanılabilir geliyor.

"Bunu neden söyledin?" Keskin gözleri gözlerimi açıyor ve tüm sırlarıma bakmak için derinlere dalıyor.

"Çünkü seni unutmak için cehennemde bir şansım olması için buna ihtiyacım var."

"Beni seviyor musun?" Açıklıyor, sesi inanmaz bir tonda. "Neden yalan söylüyorsun?"

Bu onun söylemesini beklediğim son şey ve beni çileden çıkarıyor. "Bunu yapamam," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

Eli belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece göğüs göğüse duruyoruz.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Hırlıyor, beni kendine hapsediyor. "Ne sikime beni sevdiğini söyledin?"

"Çünkü ben biliyorum, seni canavar!" Bağırıyorum. "Bana bu soruyu nasıl sorarsın? Seni dokuz yaşımdan beri seviyorum. Şimdi çığlık atmadan ve bu konuşmaya hızlı bir son vermeden gitmeme izin ver."

Beni bırakıyor ve odanın diğer tarafına doğru yürüyorum. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, hareket etmemişti. Ne bir santim, ne de bir kas. Hâlâ onu bıraktığım yere sabitlenmiş, kolu beni kucakladığı pozisyonda doğal olmayan bir şekilde bacaklarından uzakta asılı duruyor, yüz ifadesi kuşkulu.

"Beni sevmiyorsun," diyor, gözleri perili. "Astor'u seviyorsun."

"Ben, *ne*?" Şaşkınlıkla haykırıyorum. Neden bahsettiği ya da bunu nereden çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Neden öyle düşünmeyeyim ki?" O da bağırır. "Düşündüğünü biliyorum. Onun onuruna bir dövme yaptırdın, rüyanda onu görüyorsun ve uykunda onun adını söylüyorsun, durmadan onun hakkında konuşmak istiyorsun."

"Çünkü o benim arkadaşımdı!" diye haykırdım. "Çünkü onu özlüyorum ve onun hakkında konuşmak istiyorum, ona aşık olduğum için değil."

Başını sallıyor ve bana yıkıcı bir bakış atıyor. "Notu buldum."

"Ne notu?"

"Ondan hoşlandığını söyleyen ve erkek arkadaşın olmak isteyip istemediğini soran not." Sanki beni bir yalanın içinde yakalamış gibi, neredeyse muzaffer bir edayla ekliyor.

"Aman Tanrım," diye inleyerek yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Evet." Diyor ve artık neredeyse suçlayıcı. "Bunca zamandır o varken beni sevdiğini nasıl söylersin?"

"O sendin!" Komşularımızı umursamadan bağırıyorum. "O sendin." Kollarımı havaya kaldırarak usulca tekrarlıyorum. "Asla o değildi. Sen varken nasıl o olabilir?" Retorik olarak soruyorum, çünkü bu kadar uzun süre nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilir? "Bulduğun o not senin içindi. O gün ağaç evde bizi bastığında, sana vermem için aynı notun bir kopyasını yazmama yardım etmeyi yeni bitirmişti."

Yatak odama giriyorum, ayaklarım ahşap zemine hafifçe vuruyor. Dışarı çıktığımda, yıllar önce ormanda Phoenix için yazdığım not elimdeydi. Bir gün nihayet ona verme fırsatım olur umuduyla saklamıştım.

> Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bir veda olarak, bir başlangıç olarak değil.

Ona uzatıyorum. Parmaklarının kâğıt parçasının etrafına dolanmasını ve onu avucumdan çekip almasını izlerken midemde bir şeyler düğümleniyor.

Notu açıyor ve on yaşında aşık bir kızken yazdığım kelimeleri okuyor. Nota bakarken elleri neredeyse belli belirsiz titriyor.

"Onu seviyordum, evet, ama ona aşık değildim." Gözlerimi kaçırarak fısıldıyorum. "Senden başka hiç kimseye aşık olmadım."

Kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum, elim kapı kolunun üzerinde, kapının yanında duruyorum.

"Ben hep senin oldum, Nix. Her zaman. Seninle tanıştığımdan beri sana ait olmadığım tek bir gün bile olmadı. Benden nefret ettiğinde bile, beni hiç istemediğinde bile. Ben hep oradaydım. Hazırdım. Bekliyordum. Bazı günler beni tekrar sevmen için gerçekten *istekliymişim* gibi hissettim. Ama artık bitti, sana olan aşkımı resmen kırdın. Benden nefret etmeyi asla bırakmayacaksın, kaza için beni asla affetmeyeceksin ve sanırım artık bu gerçekle yüzleşmeye hazırım."

Okuyamadığım bir bakışla bana doğru yürüyor ve elini benimkinin üzerine, kapı kolunun üzerine koyuyor. Dokunuşu beni yakıyormuş gibi elimi geri çekiyorum ve o da kapıyı iterek sıkıca kapanana kadar eğiliyor.

Bana dönüp baktığında kaşlarını çatıyor. "Onun ölümü için seni asla suçlamadım. Bu bir kazaydı ve sen kendini yaraladın. Bisikletten düşmemiş olsaydın bile ona ayak uyduracaktın ve sonra ne olacaktı? O gün onu da seni de kaybedebilirdim *ve seni kaybetmeye dayanamayacağımı* zaten söylemiştim." Çenesi dikleşmiş bir halde bunu söylüyor. "Seni kaybetmenin her türlüsüne, beni ölü ya da diri bırakmana."

"Onun ölümü için beni suçluyorsun." Başımı sallıyorum, onu duymayı reddediyorum. "Bu yüzden bana keşke tabutta ben olsaydım dedin. Bu yüzden bunca yıldır benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret ettim çünkü onun olduğunu düşündüm. O gün aranızdaki bir aşk ilanını yarıda kestiğimi ve kalbinin onun olduğunu düşündüm. Sana aşık mıydı?"

"Tabii ki hayır, biz sadece arkadaştık. Anlamıyorum. Eğer onun kazası için beni suçlamadıysanız, o zaman benden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamıyorum. Astor'un beni sevip sevmemesi neden önemli olsun ki?"

Öğrendiğim her şey beni şaşkına çeviriyor. Tüm dünyamın temeli altımdan sökülüp alınmış gibi hissediyorum ve uçuruma düşerken tutunacak hiçbir şeyim yok.

"Çünkü seni sevdim." Haykırıyor, kelimeler patlayan bir volkandan çıkan lavlar gibi ağzından dökülüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 48

Phoenix

Benden uzaklaşıyor. "Dur, Phoenix. Bunu duymak istemiyorum."

Benden uzaklaşmadan önce boynunun arkasını kavrıyorum ve onu kolumun kıvrımına kıvırmak için kullanıyorum.

"Nasıl olsa dinleyeceksin. Seni sevmiştim. Hâlâ sevdiğimi söylemek istiyorum ama o zaman sana karşı hissettiklerim, şimdi sana karşı hissettiklerimin yanında sönük kalıyor." Ona ciddiyetle söylüyorum. "Ve o zamanlar seni zaten o kadar çok seviyordum ki, senden nefret ediyormuşum gibi davranmak onu seçtiğini kabul etmekten daha kolaydı."

"Ailelerimizin, öğretmenlerimizin, tanıştığımız herkesin gözdesi hep oydu. Ve ben bununla başa çıkabilirdim. Gölgede kalmak hoşuma bile gidiyordu. Ama konu sen olduğunda değil. Sen onun sahip olmasına dayanamadığım tek kişiydin. Seni kendim için istedim, beni seçmeni istedim." Saçımın gevşek bir tutamını tutup kulağının arkasına itiyorum. "Eminim kimse kimseyi benim seni istediğim kadar istememiştir." Gözlerimi ıslaklık kaplarken yanağını okşuyorum. "Ve sonra o öldü ve onunla birlikte bu seçimi özgürce yapabileceğine dair tüm umutlar da yok oldu. Bu yüzden senden nefret etmeye çalıştım," diyorum kendimi ona açarak, "çünkü bu seni umutsuzca sevmekten daha kolaydı."

"Beni sevmiyorsun."

"Seviyorum."

Yüzü buruşuyor ve kendini benden uzaklaştırıyor. "Eğer birini seviyorsan, onu terk etmeyi ve aşağılamayı planlamazsın."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Çok kızmıştım! Seni benimle evlenmeye zorladıklarını sanıyordum.

Onu. Benimle yetineceğini sanıyordum. Benim hakkımda ne hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu, Altı."

Yüzünü ellerimle kavrıyorum ve ağzımı vahşi, sahiplenici bir öpücükle onunkine indiriyorum, bu da ona duyduğum sağlıksız derecede güçlü saplantıyı anlatmak anlamına geliyor.

Anlamasını sağlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor. İtirafıyla beni mahvetti. Kafamı o kadar uzun süre kuma gömmüştüm ki ilk başta ona inanamadım.

Buna inanamadım. Çünkü eğer bu doğruysa, altı yılımı onu boş yere kendimden uzaklaştırarak harcadığım anlamına geliyordu.

Ama yüzünü gördüğümde, bana içini dökerken yüz hatlarına kazınmış samimiyetle karışık acı, bunca zamandır yanıldığımı açıkça ortaya koydu.

Beni seviyordu.

Beni çok *seviyor*.

İstediğim her şeyi elde etmiş olmanın tadını çıkarmaya bile odaklanamıyorum çünkü her şeyi berbat ettim. Onu sonsuza dek kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım, oysa ona sahip olduğumu daha yeni öğrendim. Tüm bu zaman boyunca öfkeyle onun bana ait olduğunu iddia ederken - aslında sahip olduğunu ve bildiğimden çok daha uzun süredir sahip olduğunu.

İnatla, kararlılıkla, tereddütsüz benim. Şu

ana kadar.

Nişanı bozduğum için bana neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum ama ona aşık olduğuma inanmamasına katlanamam.

Dudaklarını benimkilerden kopardı. "Artık çok geç, Phoenix." Diyor, sesi tonsuz.

Kurtulmak için çırpınıyor, ama ben sadece karşılık olarak tutuşumu sıkılaştırıyorum. Vücudunun geri kalanı benimle savaşırken yüzünü tutup ellerimin arasına yerleştiriyorum.

"Bizim için çok geç diye bir şey yok, Altı." Ona söylüyorum, duygularım sesimi büküyor.

Saçlarını yüzünden çekip onu yüzüne bakmaya zorlarken gözlerim

çılgına dönmüştü.

Ben.

"Seni sevdiğime inanıyor musun?" diye sordum.

Başını kırık bir şekilde sallıyor. Gözyaşları kapalı gözlerinin altından

fışkırıyor.

Küçük yumrukları göğsüme vurup onu serbest bırakmam için beni zorlarken göz kapakları ve yanakları aşağı düşüyor.

"Seni sevdiğime inanıyor musun, Altı?" Tekrar ediyorum. Sesim kulaklarıma delice geliyor. Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını yalıyorum, acısının tuzu tüm tat tomurcuklarıma batıyor.

"Hayır." Mücadele onu terk ederken ve vücudu teslim olurken alnını göğsüme yaslıyor. "Yeterli değil."

Başını göğsüme yaslıyorum, ellerim sıcak boynunun arkasını avuçluyor. Dudaklarından dökülen ve kesik kesik nefeslerine karışan kırık kalpli hıçkırıklar içimi parçalıyor.

Bu yıkıma neden olduğumu düşündükçe midem bulanıyor. Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum ve sert, titrek nefesler alırken onları orada tutuyorum.

Ellerimi yüzünün yanlarına götürüyorum ve bana bakması için başını geriye doğru itiyorum. Gözleri kırmızı çerçeveli ve yeşilin şimdiye kadar gördüğüm en derin, en parlak rengi.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası," diye düzeltiyorum onu.

Daha sonra bu anları yeniden yaşayacak ve nihayet ona nasıl hissettiğimi söylediğimde göğsümden kalkan ağırlığın tadını çıkaracağım. Yıllardır sırrım yüzeyin hemen altında, zorlukla kontrol altında tutuluyordu, sanki bir gün bana gülümsediğinde dudaklarımdan dökülecekmiş gibi.

Bunu açıkça söylemek özgürleştirici bir his.

Onu öpüyorum ama oyalanmıyorum. Alt dudağını kendi dudağımın arasına sıkıştırıp, onu bırakırken hafifçe çekiyorum. Mutsuz bir iniltiyle bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Söyleyeceğini söyledin, artık gidebilir misin lütfen?" Tenindeki kızarıklığı fark ettiğimde soruyor.

Dokunuşlarıma karşı o kadar hassas ki, beni kovarken bile vücudunun tepki vermesi için tek bir öpücük yetiyor.

"Öyleyim, ama önce halletmem gereken bir sorunum olduğu için."

"Phoenix,"

"-Ama senin için geri döneceğim," diye bitiriyorum. Daha iyi bir adam onun gitmesine izin verirdi, ama onun seçtiği adam bu değil. "Seni sevdiğimi ve hep seveceğimi kanıtlayacağım."

"Zamanını boşa harcama."

"Sana göstermek için sonsuza kadar vaktim var ve eğer bu kadar uzun sürecekse, o zaman seni ikna etmek için kullanacağım süre de tam olarak bu kadar olacak." Yüzünü tutuyorum ve kapıyı açıp arkama bakmadan önce onu son bir kez öpüyorum. "Hemen döneceğim, vahşi kız."

Daha sonra bedelini ödeteceğim bir öfke anında kolunu ağzına sildi. "Beni öpmeyi bırak, Phoenix."

"Bana ağzını verdin. Onunla ne istersem yaparım." Dedim ve kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktım.

Onu terk etmekten nefret ediyorum ama onu geri kazanmaya başlamadan önce yolumdaki birkaç engeli aşmam gerekiyor.

Bir gümbürtü duyuyorum ve bir kapı açılıyor, ardından Nera "Ah, Altı" diyor.

Oraya geri dönüp onunla ilgilenmek için içimdeki koruyucu içgüdüyle savaşıyorum ve bunun yerine koridorda yürüyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp arıyorum.

"Uçağın havaalanında, değil mi?" diye sordum. Benimki beni bıraktıktan hemen sonra Kore'ye geri döndü.

"Evet." Rogue cevap
verir. "Ona ihtiyacım
var."

"O zaman al." Hat kesildi.

Altı'nın ön kapısına son bir kez baktıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp ters yöne doğru yürüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 49

Callum

"Efendim? *Efendim*."

Patty, ev yöneticim ve her zamanki top kırıcım, yatak odamızın kapısını çalıyor, cevap vermem uzadıkça temposu daha da ısrarcı hale geliyor.

Komodinimin üzerindeki saate baktığımda saatin sabahın üçü olduğunu görüyorum.

İlk düşüncem saldırı altında olmamız gerektiği, ikinci düşüncem ise kimin böyle bir şeye kalkışacak kadar aptal olabileceği.

Sağıma döndüğümde, yanımda mışıl mışıl uyuyan karıma bakıyorum, hala onu tanıdığım ilk günkü kadar güzel.

Kapı çalınmaya devam edince kıpırdanıyor. "Cal?" Sersemlemiş bir şekilde söylüyor.

"Şşş, uyumaya devam et." Çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum ve ayağa kalkmadan önce çıplak bedenini örtmek için çarşafları yukarı çekiyorum.

Bir kazak giyip kapıyı açıyorum ve doğrudan Patty'nin endişeli gözlerine bakıyorum. "Ne oldu?"

"Efendim, burada sizi görmek isteyen bir beyefendi var. Sizinle konuşmadan gitmeyi reddediyor ve sabaha kadar da beklemeyecek. Sizi şimdi görmek istiyor."

Koridorda ona katılıyorum, kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. "Lev nerede?" Ona sakince sordum.

Lev benim en son güvenlik şefim, söz konusu pozisyonun önceki sahibi yakın zamanda emekli oldu. İki yıldır bizimle birlikte ve şu ana kadar performansından hiç şikayetçi olmadım.

Ancak yıllar geçtikçe hayat duruldu ve bu rolde herhangi bir aksiyon görmeye en çok yaklaştığı an, Roma'nın en küçük kızının

Geçen yaz çakıl taşına basıp dizini sıyırmış.

"Aşağıda onunla birlikte. Davetsiz misafirin sizi şaşırtmayacağını söylüyor."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Eğer düşündüğüm kişiyse, bu hafta halledilecek sorunlar listemdeydi. Bana gelip onu öldürmeden önce izini sürme zahmetinden kurtarması büyük incelik.

"Yatağına dön, Patty. Bunu ben hallederim."

Başını sallıyor ve hızlı adımlarla odasına dönüyor. Merdivenlere yöneliyorum ve birkaç gece muhafızının yanından geçerken duruyorum. Yaklaştığımı görünce doğruldular.

Koridorun aşağısını işaret ederek, "Yatak odamın önünde nöbet tut," diyorum. Konu Addy'yi korumak olduğunda gereksiz riskler almamayı tercih ederim. "Bir tehdit gerçekleşirse onu korumak dışında herhangi bir nedenle o kapı koluna dokunduğunu ya da o odaya girmeye çalıştığını fark edersem başına neler geleceğini anlatmakla vakit kaybetmeme gerek var mı?"

"Her şey yolunda efendim." Gözlerindeki tedirginlik dışında yüzleri ifadesiz bir şekilde cevap verirler.

"Mükemmel." Etkilenmiş bir neşeyle, "Patty'ye beynini duvarımdan temizletmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum" diyorum.

Yanlarından geçip merdivenlerden inerken genç olanın yutkunduğunu görüyorum. Ofisime gidip masamın arkasına yerleşiyorum ve sürpriz ziyaretçimi içeri alması için korumalardan birine el sallıyorum.

Dakikalar sonra Lev, Phoenix peşindeyken içeri girer.

Güvenlik şefimin yüzünde dehşet verici bir gülümseme var ama eski neredeyse damadım hiç etkilenmiş görünmüyor. Bana doğru yürüyüp avuçlarını masama vururken kendi ifadesi karanlık ve öfkeli.

"Ölmek mi istiyorsun?" Tıslıyor.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmadan önce bir saniye boyunca kayıtsızca ellerine bakıyorum.

"Öyle mi?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

Bana ölümcül bir bakış fırlattı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, bu bakış beni defalarca öldürürdü.

"Yapmalısın," diye ekliyorum kayıtsızca. "Sadece gerçekten ölmek isteyen biri gecenin bir yarısı habersizce evime gelir ve karımı uyandırır." Bakışlarım aşılmaz granit gibi sertleşiyor. "Sadece gerçekten

Bu ölümün ne kadar acı verici olabileceğini öğrenmek kızımın kalbini kıracaktır."

Çenemi Lev'e doğru eğiyorum ve o da onu yakalamak için uzanıyor. Phoenix onu bir kez, sonra ikinci kez kolayca savuşturuyor ve Lev'in solar pleksusuna bir yumruk indiriyor.

Lev'in boğuk bir nefesle dizlerinin üzerine çöküşünü, ciğerlerine hava çekmek için mücadele ederken karnını tutuşunu ilgiyle izliyorum.

"Bunu bütün gece yapabilirim," diyor Phoenix, bakışlarımı tekrar onunkilere çekerek. "Ama yapmak istemiyorum. Adamlarına gitmelerini söyle ki konuşabilelim."

"Ya da seni vurabilirim." Her zaman üzerimde sakladığım Glock'u çıkarıp ona doğrultarak söylüyorum.

Kollarını kavuşturdu ve daha önce kendim dışında hiç görmediğim bir kibirle bana baktı.

Bu herif bana kendimin daha genç bir versiyonunu düşündürüyor.

"Bunu yapmayacaksın." Diyor, sesinde özgürce yankılanan sessiz bir güvenle.

"Peki neden?"

"Çünkü kızın beni seviyor." Cevap veriyor, önümdeki sandalyeye çöküyor ve silahın namlusuna rahatlıkla bakıyor.

Bir psikopatın gözünü korkutmak her zaman zordur. Normal bir insanın vereceği tepkiyi vermezler, bu yüzden tahmin etmek imkansızdır. Daha çocukken onu gördüğüm anda izlenmesi gereken biri olduğunu anlamıştım. Belli ki içgüdülerim doğruymuş.

Ona bir saniye daha baktım.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Silahı masanın üzerine bırakarak söylüyorum. Gelip Lev'e yardım etmeleri için birkaç muhafıza başımla işaret ediyorum.

"Öyle." Kestirip atıyor. "Kızın benim, Callum. Benimle evlenecek." Garanti veriyor ve sesindeki çelik tekrar ortaya çıkıyor. Telefonumu masanın üzerinden alıp sertçe önüme koyuyor. "Benim yerime onu hangi şerefsizle nişanladıysan onu ara ve anlaşmanın iptal olduğunu söyle. Ona kızın zaten başkasına ait olduğunu söyle."

Başka bir nişanlıdan bahsedilmesi karşısında şaşkınlığımı belli etmeden yüzümdeki ifadeyi koruyorum.

Belli ki kızım ona acı çektirmeye çalışıyor ve öfkenin altında zorlukla gizlenen perişan bakışına ve gözlerini kaplayan derin halkalara bakılırsa işe yarıyor.

"Bunu neden yapayım ki?"

Bana bakarken ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. "Babamın desteğine ihtiyacın var. Sözleşmeye ihtiyacın var."

Sözlerindeki komediye açıkça gülüyorum. İşim bittiğinde ellerimi etrafımda dolaştırıyorum.

"Dünyanın en büyük silah şirketini yönetiyorum. En küçük kontratımız bir milyar dolardan başlıyor." Bakışlarıyla tekrar buluştuğumda gülümsemem azalıyor. "Ve babana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Ona hiç ihtiyacım olmadı, tüm bu nişan karımın fikriydi. Birbiriniz için yaratıldığınıza ikna olmuştu." Sanırım *öyleydik.* Yüksek sesle söylemedim.

"Baban İngiltere'de önemli biri olabilir ama dünyada ayak bastığım hiçbir ülkede devlet başkanları beni havaalanında bizzat karşılamaz." Bakışlarım masamın üzerinde çerçevelediğim Altı'nın gülümseyen fotoğrafına takılıyor. Tek çocuğum, hayatımın ikinci aşkı. "Senin seçilmenin tek nedeni o. Bu anlaşmada senden istenen *tek* şey Altı'yı mutlu etmendi. Belli ki bunu yapamıyorsun, bu yüzden artık sana ihtiyacımız yok."

Bunun onu caydırmasını beklesem de sırıttığında yanıldığımı anladım.

"Anladığını sanmıyorum," diyor tekrar ayağa kalkıp masama doğru eğilerek. "Sormuyorum. Kızın benim, onunla tanıştığım günden beri benim. Eğer bu nişanı bozmazsan, o zaman onu alır ve yarın adliyede evlendiririm. Ya da onu kaçırır ve uzakta, kimsenin bulamayacağı bir yerde saklarım, senin bile."

Ayağa kalkıyorum, bu şerefsizin küstahlığı karşısında sinirlerim tehlikeli bir şekilde yıpranıyor.

"Dikkatli ol, Phoenix. Kızımı benden almak hakkında konuşmak istemezsin. Bundan sağ çıkamazsın."

"İşte tam da bu yüzden o benim. Çünkü bunu söyleyeceğim ve iş o noktaya gelirse yapacağım. Ona sahip olacağımı garanti etseydi seni öldürmekten bir an bile çekinmezdim." Hırlıyor. Doğrulmadan önce bir an duraksıyor. "Kızınla evlenmesini istediğin adam böyle biri değil mi?"

Phoenix muhtemelen beni etkileyen şeyin sözleri olduğunu düşünüyor ama aslında çaresizliği. Yüz hatlarına, omuzlarının kıvrımlarına, gözlerinin perili gölgelerine gün gibi açık bir şekilde kazınmış olan acı ve ıstırap.

Bu, hayatının aşkını kaybetmiş ve onu geri almak için savaşan bir adamın bakışıdır. Kendim de giydiğim için bu bakışı iyi bilirim.

"Bunu neden yaptın?" Soruyorum.

"Aptalın tekiydim; başka bir mazeretim yok. Bunu telafi edeceğim ama bunu yapabilmek için piste ihtiyacım var. Senden onu bana geri vermeni istemiyorum, sadece onun başka bir adamla nişanlı olmamasını ve basının nişanımızın bittiğini öğrenmemesini istiyorum. Geçici olarak bile olsa."

Çenemi düşünceli bir şekilde kavrayıp onu

değerlendiriyorum. "Onu seviyor musun?"

Cevap verirken gözlerimin içine bakıyor. "Evet."

Beni ikna etmek için başka süslü kelimeler kullanmasına gerek olmadığını biliyor. Ona olan sevgisinin derinliği o tek hecede güçlü bir şekilde çınlıyor.

"Kızım için adam öldürür müsün?"

Sadist bir gülümsemenin hayaleti dudaklarına yapışıyor. "Çoktan yaptım. Kanıtlamamı istiyorsan korumanı geri getir."

Ellerimin üzerinde ona bakarken parmaklarımı dikme sırası bende. Six'in onun ihanetini anlatmak için beni aradığında nasıl yıkıldığını düşündükçe, elim silahı kapıp onun kafasını uçurmak için kaşınıyor.

Ama şimdi ona baktığımda, kızımın kaybıyla onun da aynı şekilde paramparça olduğunu gördüğümde, merhameti seçiyorum. Onun için her şeyi yapabileceği açık ve kızım için ihtiyacım olan koruma seviyesi de tam olarak bu.

Zeki eşimin bu küçük deneyde haklı olduğunu düşünme eğilimindeyim. Bu ikisi birbirleri için yaratılmışlardı ve görünüşe göre sonunda bunu kendileri için çözmek üzereler.

Ayrıca, eğer onu tekrar incitirse, onunla şahsen ilgileneceğim ve asıl eğlence orada olacak.

"Başka bir nişan yok." Ona söyledim ve rahatlamış bir şekilde tuttuğu nefesini verdi. "Bana senden ayrılmamı ama yeni bir nişanlı istemediğini söyledi. Sanki sana acı çektirmek istiyor gibiydi."

Bana başını sallarken gözlerinde yenilenmiş bir kararlılıkla birlikte memnun bir ışıltı parlıyor.

"Teşekkür ederim."

Kapıya doğru

yöneliyor. "Phoenix."

Ona seslendiğimde duraksayıp arkasına bakıyor.

"Ne yaptığımı biliyorsun, bunu açıkça belirttim. Silahlara ve benzerlerine sınırsız erişim." Gülümsemem ona doğru yöneldiğinde keskinleşiyor. "Bunların her birini evinize nişan alıp her şeyi yok edeceğim ve

Eğer kızıma tekrar zarar verirsen, değer verdiğin herkesi bir saniye bile düşünmeden öldürürüm. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Buna gerek kalmayacak. Onu bir daha incitmeden önce kendimi öldüreceğim." Son bir bakışla ofisimden çıktı.

O gittikten sonra bir güvenlik görevlisi geldi ve siparişimi bekledi.

"Herkesin, az önce Mossad tarafından eğitilmiş güvenlik şefimi etkisiz hale getirmek için on sekiz yaşındaki o çocuğun kullandığı dövüş sanatında eğitim almasını istiyorum. Bunu organize edin ve yapın."

Başını sallayarak kapıyı kapatıyor ve beni düşüncelerimle baş

başa bırakıyor. "Artık dışarı çıkabilirsin," diyorum.

Karım hiç ses çıkarmadan gizli geçidin gölgelerinden çıkıp yanıma geliyor. Kucağıma oturuyor, yüzünü boynuma gömerken tüm poposu kalın kalçalarımdan birinin üzerine oturuyor.

"Muhafızlar mı?" Ben soruyorum.

"Gittiğimi fark etmediler bile."

Hem tahrik hem de hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Sanırım bir güvenlik revizyonunun zamanı geldi."

"Ee?" Boynuma sokulurken nefes nefese bir sesle soruyor. "Ne dedi?"

"Haklıydın." Sertleşen ereksiyonumu yerleştirmek için diğer bacağımı kaydırarak homurdanıyorum.

Kulağıma karşı mırıldanıyor. "Bu sözleri senin ağzından duymayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Bacaklarını yeniden konumlandırıyorum, böylece bana doğru oturuyor ve kıçını avuçluyorum, parmaklarım açgözlülükle tenine giriyor. Üzerindeki yere kadar uzanan bornozun altında çıplak olduğu için bu hareket amını bana gösteriyor.

Kalçalarını eğiyorum, amını sert sikimin üzerinde ileri geri sürtüyorum. "İnlemeni duymayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Boynunun arkasını kavrıyorum ve ağzını kendiminkine yaklaştırıyorum. Dudaklarını dilimle ayırıyorum ve onunkilerle ateşli bir şekilde çarpışıyorum.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve kazağımın eteğinden tutup başımın üzerine çekiyor.

"Onu seviyor mu?" Kapandıktan sonra soruyor.

Birbirimize bakarken ellerim onun belinde. "Onu

seviyor." Onaylıyorum.

Ciyaklıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Başardık."

Ona gülümsüyorum, ona karşı hissettiğim tüm sahiplenme duygusu gözlerimde parlıyor. "Şimdi onları unut ve beni becer, Addy."

Bana arsız bir sırıtışla bakıyor, pijama pantolonumun içine uzanıyor ve sikimi çıkarıyor. Beni içine alıyor ve ikimiz de çığlık çığlığa boşalana kadar kollarını boynuma, benimkileri de beline dolayarak üzerimde gezdiriyor.

Sabah saat d o k u z u vurduğunda yatağıma dönüp kızımı aramıyorum.

"*Baba*?" Cevap veriyor, uyku hala kelimelerini renklendiriyor. Belli ki onu az önce uyandırmışım. "İyi misin?"

"Eski aptal nişanlının bu sabah şafak sökerken evimize zorla girdiğini bilmeni istedim."

Bir hışırtı duydum ve oturmak için çabaladığını anladım. "Ne?"

"Lev'i etkisiz hale getirdi." Sesim bir oktav düştü. "Anneni uyandırdı."

Keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Baba-" "Merak etme, onu ben

öldürmedim."

Rahatlamış bir nefes veriyor. "Ne istiyormuş?"

"Her şeyin ve herkesin üzerinde değer verdiğim tek bir şey var," diyorum. "Sen."

Kısa bir duraklama oluyor, bu sırada saçlarını parmağında döndürdüğünü ve sözlerimi sindirmeye çalıştığını biliyorum. "Ne dedin sen?"

Telefonu kulağıma yaklaştırıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Sen benim değilsin, sevgilim. İlk başta sana sormadan nişanlanmanı ayarlayarak bir hata yaptım ve bunu ikinci kez yapmayacağım. Artık bu seçimi yapmak sana kalmış." Beni göremese de dudağım bir gülümseme imasıyla kıvrılıyor. "Kararını bana bildir, tamam mı? Seni her şekilde destekleyeceğim."

"*Merci, Papa*."

"Ne olursa olsun," diyorum o telefonu kapatmadan önce. "Tam bir kayıp olmayabilir."

"Vay canına," diye cevap veriyor dalgın dalgın. "Ne yani, şimdi ondan hoşlanıyor musun?"

Küçümseyerek alay ediyorum. "Kendini fazla kaptırma." Bunu ona kesin bir dille söyledim. "Bana sadece birini hatırlatıyor, hepsi bu. Karısını çok sevmesine rağmen evliliğinin başlarında hatalar yapan birini."

"Karısı onu affetti mi?"

"Evet. Sen dünyaya böyle geldin."

"Baba... Onun beni senin annemi sevdiğin gibi sevdiğini sanmıyorum."

"Ya sevdiğini sana kanıtlayacak ya da kanıtlamayacak. Annen ve ben hangisinin olacağını öğrenmek için oldukça heyecanlıyız."

OceanofPDF.com

Bölüm 50

Sixtine

Zil çalıyor ve ben de dairemin kapısını açmak için hazır oluyorum.

"Hey Altı, bugün nasılsın?" Postane teslimat görevlisi Stephanie bana bir pano uzatırken soruyor.

"Ben iyiyim, sen nasılsın?" İmzalayıp geri veriyorum.

"Güzel. Bugün senin için büyük bir tane daha var," diyor ve büyük bir buket çiçek, bir kart ve bir kutu çikolata almak için çömeliyor. "Erkek arkadaşın özür diliyor." Eşyaları bana uzatıyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Daha ne kadar köpek kulübesinde kalacak?"

"Kalıcı olarak." Çiçekleri ve çikolataları tezgâhın üzerine koyup kartı saklayarak cevap veriyorum.

"Aferin sana." Doğrulayıcı bir baş sallamasıyla. "Pekâlâ, yarın görüşürüz. Sana ne alacağını öğrenmek için heyecanlanıyorum!"

"Hoşça kal, Steph." Arkasından kapıyı kapatırken dalgınca sesleniyorum.

Phoenix sayesinde son bir buçuk haftadır onunla yakınlaştık. Bana hediye üstüne hediye gönderdi, postaneyi postalarımı getirmesi için bir kişi görevlendirmeye zorladı.

Bol miktarda çiçek ve çikolatanın yanı sıra atım için bir dizgin, bir spa tedavisi, en sevdiğim kitapların nadir baskıları, günün her saati yemeklerimi pişiren bir şef ve ömür boyu yetecek kadar şampanya bunlardan sadece birkaçı.

Her hediyeyle birlikte ondan bir mektup geliyor. Engelini hiç kaldırmadım, bu yüzden bana ulaşmasının tek yolu bu. Bana her gün el yazısıyla mektuplar yazıyor,

Elimde tuttuğumu da hesaba katarsak, gittiği günden bu yana toplam on tane.

Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu görmüyorum ve derse de gelmiyor. Hâlâ ülkede olup olmadığından bile emin değilim. Rogue ve Rhys'e soramayacak kadar gururluyum ama bildiklerinden eminim.

Mektuplar onunla tek temas noktam ve onlara güvenmeye başladım.

İlk başta onları okumadım. Tezgâhın üzerinde, yetişmem mümkün olmayan çok sayıdaki hediyenin yanında yığılmışlardı. Onsuz geçen yedi gün ve tezgahımın önünden her geçişimde benimle alay eden yedi mektup sonunda beni çözdü.

Zarfı açarken ellerim o kadar titremişti ki, ilk mektubu çekip çıkarmaya çalışırken düşürmüştüm. Onu aldım ve hala titreyen parmaklarımla açtım.

Mektup #1

Vahşi kız,

Bencilce, sana sonunda seni sevdiğimi itiraf etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyerek başlamak istiyorum.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni

seviyorum. Seni seviyorum,
Nix.

Ondan sonra kalan mektupları karıştırdım, gözlerim umutsuzca onun pürüzsüz el yazısının her kelimesini okudu.

Mektup #2

Vahşi kız,

Bilmeni istediğim bir şey daha var, o da seni ilk ben sevdim. Seni ilk ben gördüm, çömelmiş çiçeklerimi çalıyordun, saçların güneşte parlıyordu ve ben seni daha sen arkana dönmeden sevdim.

Sevgil
er,
Nix.

Mektup #3

Vahşi kız,

Bana yaptığın çiçekli tacı hatırlıyor musun? Onu odamda b u l d u ğ u m d a hissettiğim mutluluk ve rahatlama seviyesi neredeyse dehşet vericiydi.

Seninle tanıştığım günden beri sana bu kadar takıntılıyım.

Seninki,
Nix.

Mektup #4

Vahşi kız,

Seni ne kadar sevdiğimi daha güzel kelimelerle anlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Gerçek şu ki, seni sevme şeklim çok çirkin. Nefes almaya çalıştığımda beni boğuyor, düşünmeye çalıştığımda beni batırıyor ve boğuyor. Beni durmadan rahatsız ediyor.

Başka türlü olmasını istemezdim.

Bu gece Sirius'a bakıp seni düşünüyor olacağım.

Seninkileri,

Nix.

O gece mektupları okumayı bitirdiğimde, penceremin önünde durup saatlerce gökyüzüne bakıyorum. Acaba bir daha onu düşünmeden gökyüzüne bakabilecek miyim?

Mektup #5

Vahşi kız,

Artık seni ne kadar sevdiğimi bildiğine göre, ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerekiyor. Gerçekten, kategorik olarak, kalbimin derinliklerinden, çok üzgünüm.

Öfkem, kederim ve kıskançlığımın gözümü kör etmesine izin verdim ve en başından beri aşikâr olduğunu şimdi fark ettiğim şeyi kaçırdım.

Üzgünüm,
Nix.

Mektup #6

Vahşi kız,

Yaptığım şeyin sana mantıklı gelmediğini biliyorum. Tek söyleyebileceğim, seni sevdiğini düşündüğüm ve eğer seni benim sevdiğim kadar seviyorsa, bu sevginin onun ölümüyle sona ermeyeceği.

Seni bir sonraki yaşamda beklerdi, bir sonrakinde ve bir sonrakinde. Sonraki.

Benim yapacağım gibi.

Üzgünüm,
Nix.

Mektup #7

Vahşi kız,

Seni sevemedim çünkü sen benim değildin.

Ama bir noktada, umursamayı bıraktım. Artık sensiz yaşayamayacağımı fark ettim ve seni benim yaptım. Gerekirse senin için her ömür boyu savaşmaya hazırdım ve hazırım.

Üzgünüm,
Nix.

Bundan sonra, mektupları teslim edildikleri anda okuyabilmek için Steph'in kapıyı çalmasını beklemeye başladım.

Mektup #8

Vahşi kız,

Korkunç bir şey yaptım, sana ihanet ettim ve çok üzgünüm.

Ama seni bırakmayacaktım. Ne planlar yaparsam yapayım, bana söz verdiğinde senden asla vazgeçemezdim.

O gün senin kaderini belirledi,

bebeğim. Seni çok özledim,
Nix.

Mektup #9

Vahşi kız,

Bana her zaman benim olduğunu söylemiştin.

Gerçek şu ki, ben de uzun zamandır seninim.

Sana bunu kanıtlamama izin ver.

A la folie,
Nix.

Son mektup dün teslim edildi. Hemen oracıkta açtım, parmaklarım ondan daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyordu. Tekrar tekrar okudum, heyecanla bugünkünü bekledim.

Ve şimdi, bu onuncu mektup.

Zarfı elimde evirip çevirirken Thayer içeri giriyor, gözleri bugünün hediyelerinin yanı sıra dünün ve önceki günün hediyelerini de tezgahın üzerine saçılmış halde görüyor.

Rhys ile birlikte kalıyordu ve birkaç gündür eve gelmemişti, bu yüzden mutfaktaki kaosu ilk kez görüyordu.

Gülüyor. "Ah, özür turunun hediyeler ve çiçekler kısmı. Benim en sevdiğim anlardan biri." Sırıtarak bir çikolata alıyor, ağzına atıyor ve mutlu bir şekilde çiğniyor.

Ona ihanet ettiğinde Rhys'i sonsuza kadar süründürmüştü, bu yüzden ondan öğrenecek bir iki şeyim var.

Görmesi için zarfı kaldırıyorum. "Bugünün mektubunu aldım." Gözleri heyecanla açılıyor. "Peki, aç bakalım!"

Kızları onun özürleri hakkında bilgilendirdim, onlara mektupların bazılarını okudum ama hepsini değil.

O kelimelerden bazılarını sadece kendim için istedim.

Yine de bu sabah hepsi mektubu alıp almadığımı soran mesajlar atmıştı. Thayer mektubu bizzat okumak için eve geleceğini bildirmişti,

ve tam zamanında gelmişti.

Kağıdı açıyorum ve bir sıra enlem ve boylam koordinatları buluyorum. Altında, kelimeler:

Yarın sabah burada buluşalım.

Lütfen.

Seni
seviyorum,
Nix.

"Ne yapacaksın?" Thayer notu ona verdikten sonra okuyarak bana soruyor.

"Bilmiyorum." Dürüstçe cevap veriyorum. "Sen olsan ne yapardın?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Bana bunu soramazsın, senin için neyin doğru olduğuna karar vermelisin."

"Tamam, o zaman sence ne yapmalıyım?"

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor, soruma nasıl cevap vereceğini gerçekten düşünüyor.

"Phoenix'le tanıştığımda onda ilk fark ettiğim şey sana bakışıydı." Başını yana doğru eğiyor. "Sen oradayken etrafındaki dünyayı gördüğünü bile sanmıyorum. Her zaman sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüşümdür, Altı." Mektubu bana geri uzatıyor. "Sevmediğin insanlara el yazısıyla mektup yazmazsın."

Elimdeki mektuba bakıyorum.

"Rhys'i affetmene neden olan şey tam olarak neydi?"

"Tanrım, tek bir şey yoktu. Zaman öfkemi yatıştırmaya yardımcı oldu ama aynı zamanda Rhys'in hayatımda olmadığı zamanlarda bıraktığı boşluğu da ortaya çıkardı." Sözlerini nasıl ifade edeceğini düşünerek kaşlarını çattı, "Sorun onları tekrar sevmek değil, onlara güvenmek ve günün sonunda, bu kör inanç sıçramasını yapabilecek ve sizi tekrar incitmeyeceğini umabilecek tek kişi sizsiniz. Ve eğer bana soruyorsanız, inciteceğini sanmıyorum" diye ekliyor. "Bildiğim kadarıyla, kimse babanın evine öylece girip hayatta kalamaz, hele de gecenin bir yarısı, önceden hiçbir uyarı olmadan. Bunu yapmak için deli gibi aşık biri olmak gerekir."

Halletmesi gereken bir sorunu olduğunu söyleyip çekip gittiğinde, İngiltere'ye uçmasını, ailemin evine girmesini ve

elimi geri istedi. Kime sorduğunuza bağlı olarak, bu onun için ya inanılmaz cesurca ya da aptalcaydı.

Anneme sorarsan ikisi de öyleydi.

"Sanırım gidip onu dinleyeceğim," diye itiraf ediyorum ona. "Onu henüz affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum ama öyle ya da böyle bir kapanışa ihtiyacım var. Bu bana bunu sağlayacak."

"Bence bu harika bir fikir." Bana nazik bir gülümsemeyle bakıyor. Telefonumu aldım ve babamı aradım.

"Senden bu kadar çabuk haber alacağımı düşünmemiştim," diye söze başladı konuşmamı beklemeden.

"Size mesaj atmak üzere olduğum koordinatlara beni götürecek birine ihtiyacım var."

"Hayatım, bu bir adam kaçırma planına benziyor. Ben bunu yapmayacağım." "Phoenix'le buluşacağım, bana bu adresi gönderen o."

Güvenlik riskleri hakkında homurdandığını duyuyorum, Phoenix'ten bahsedildiğinde öfkesi alevleniyor. Sanırım geçici ateşkesleri sona erdi ve aralarındaki Soğuk Savaş tipi ittifaka geri dönüyoruz.

Dakikalar sonra telefona geri döndü. "Tamam, bir uçak göndereceğim, ama sadece eve döneceğin için."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu koordinatlar Hampshire'daki evimiz için." Cevap verdi. Beni görebilseydi, yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark ederdi. "Tam olarak ev değil. Bizimkinden birkaç dönüm ötedeki bir ev için."

OceanofPDF.com

Bölüm 51

Sixtine

Ev benimkinden on dönümden daha az bir mesafede yer alıyor ve benim ailemin evi ve Phoenix'in ailesinin eviyle birlikte mükemmel bir üçgenin üçüncü noktasını oluşturuyor.

İnternette bulabildiğim kadarıyla, yedi yatak odalı güzel bir ev. Büyürken uzaktan görmüştüm ama incelemek için hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Şimdi önünde dururken, cazibesine cazibe katan başka ince ayrıntıları da seçebiliyorum. Dış cephe tamamen koyu yeşil sarmaşıklarla kaplı. Büyük ahşap kapı sıcak bir kırmızıya boyanmış ve eve davetkâr bir hava katıyor.

Standart bir on sekizinci yüzyıl İngiliz kulübesi ve muhteşem. Ön kapıyı itip açıyorum ve burada ne yaptığımdan emin olmadan içeri giriyorum. "Merhaba?"

Phoenix onunla buluşmam için belirli bir zaman vermedi, bu yüzden henüz burada bile olmayabilir. Eğer buradaysa, cevap vermiyor.

İçerisi de en az dışarısı kadar güzel ve kendimi keşfe çıkmış buluyorum. Birbirine bitişik alanlar arasında yürüyerek oturma odasına, oradan da yemek odasına geçiyorum.

Ev tamamen terk edilmiş ve eşyasız. Belli ki bir süredir oturulmuyor, ancak dağınık olduğu izlenimi vermiyor.

Yemek odasından çıkıyorum ve koridor boyunca ilerleyerek bir sonraki kapıya ulaşıyorum. Kapıyı açtığımda meşe duvarları ve gömme rafları olan güzel bir özel kütüphane keşfediyorum.

Rafın ortasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş terk edilmiş bir kitap dışında tüm sıralar bomboş.

Merak, kapıyı kapatıp yoluma devam edemeyeceğim anlamına geliyor. Hangi kitap olduğunu görmeliyim. Yanına gidip uzanıyorum, raftan çekip alıyorum ve kapağını açmak için ters çeviriyorum.

Monte Kristo Kontu.

Phoenix'in en sevdiği kitap. Ya bir kopyasını satın alıp buraya yerleştirdi ya da bu onun. Kitabın köşelerindeki eskime ve yıpranma izlerine bakılırsa, bu onun kopyası.

"Seni bu odada bulacağımı biliyordum."

Dönüyorum ve Phoenix kapının girişinde duruyor, hiç zaman geçmemiş gibi bana bakıyor.

Fiziksel görünümü ise başka bir hikâye. Başkası olsa muhtemelen normal göründüğünü, her zamanki gibi yakışıklı olduğunu söylerdi ama ben onun her mikro ifadesini incelemeye alıştım ve bunun gerçek olmadığını biliyorum.

Bunu gözlerinin kırışmasından ve kapalı gülümsemesinin sertliğinden anlıyoruz. Yorgun ve kendinden emin değil. Beni buraya davet eden o olmasına rağmen, eşikte tereddüt ediyor.

Belki de bu durum benim için olduğu kadar onun için de zor olmuştur.

Her zamanki gibi, onun varlığı duyularıma saldırıyor ve kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissediyorum. Özellikle de giydiği siyah tişörtün kaslı vücudunu ve dövmeli kollarını nasıl vurguladığını fark ettiğimde. Ellerini kot pantolonunun ön cebine sokmuş, pazılarındaki ve kollarındaki her kas tepedeki ışığın altında belirginleşiyor.

"Bu senin mi?" Boğazımı temizleyip kitabı elime alarak soruyorum.

"Evet."

"Bunun burada ne işi

var?" "Burası benim

evim."

Bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Ne?" İnanılmaz bir şekilde etrafıma bakarak soruyorum.

Neden burayı satın alsın ki?

"Aslında ev bizim, benim değil. Evrakları ikimizin adına düzenlettim."

"Bir ev mi aldın? Bu evi mi?" Tekrar ediyorum, aptalca.

"Neden?" "Defteri aç." Emrediyor.

"Neden? Phoenix, neden buraya gelmemi istedin?"

"Sayfaları çevirin." Sorumu duymazdan gelerek yönlendiriyor. Gözleri sıkıca kitaba sabitlenmiş durumda.

Dediğini yapıyorum ve açıyorum, sayfaları çeviriyorum, ne aradığımdan emin değilim, ta ki onu görene kadar.

Parmaklarım sayfaların arasına sıkışmış bulduğum çiçeklerin kurumuş taç yapraklarına ve saplarına sürtünüyor. Sayfalara yapışmışlar, kapladıkları kelimeleri kalıcı olarak gizliyorlar.

"Bu," diye başlıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum, "sana verdiğim çiçek tacı mı?"

Boğazı çalışıyor ve ben de cevabımı aldım.

Yavaşça bana doğru yürüyor ve ben de eşit derecede beklenti ve ihtiyatla yaklaşmasını izliyorum.

"Yaprakları dökülmeye başlayana kadar masamın üzerinde tutabildim." Uzandı ve kitabı elimden aldı. "Ondan kurtulamadım. Ne o zaman ne de şimdi. Onu asla atamazdım çünkü onu bana *sen* verdin. Bastırarak kurtarabileceğimi düşündüm ama sadece bir kitabın içine yerleştirmen gerektiğini bilmiyordum. Yapıştırıcı ekledim, nedenini sorma. Birkaç ay sonra kontrol etmeye gittiğimde çiçekler sayfalara yapışmıştı."

O anıyı düşünürken kendi kendine gülümsüyor. Gözleri benimkileri buluyor ve içlerinde bir dünya yumuşaklık var.

"Bu kitabın sekiz yüz kırk iki ve sekiz yüz kırk üç sayfalarında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Altı, ve umurumda da değil."

Kitabı kapatıp yanımızdaki rafa geri yerleştiriyor.

"Tekrar tekrar okudum çünkü gerçekten sana yakın olmak için kendime izin veremediğim zamanlarda sana yakın olma yolumdu. O sayfalara her geldiğimde ve çiçek tacını her gördüğümde kendimi sana bağlı hissediyordum. Bu yüzden birlikte yaşadığımız ilk eve koyduğumuz ilk eşyanın bu olmasını istedim."

"Bunu sakladığına inanamıyorum." Şaşkınlıkla

ona söyledim. "Neden?"

"Malum sebeplerden dolayı, Phoenix." Acı bir şekilde cevap veriyorum. "Onu sana vermemi takip eden yıllar boyunca benden nefret etme konusunda harika bir iş çıkardın."

Birdenbire üzerimde yükselene kadar bana yaklaştığını fark etmemiştim.

"Yedi lanet yıl boyunca seni düşünerek acı çektim, Altı. Her lanet gün, seninle ilgili düşünceler beni boğmadan önce onları nefretle boğmaya çalıştım. Ne zaman bir parça gül parfümü koklasam.

Ne zaman birinin Fransızca konuştuğunu duysam. İsviçre'de yaşıyorum, bu bir işkenceydi" diye yakınıyor.

"Senden nefret etmeye çalıştım ama nefret ediyormuş gibi yapsam bile edemedim." Benden uzaklaşıyor ve bana sırtını dönüyor.

Tişörtünün eteklerini tutup vücudundan yukarı kaldırarak sırtına ilk kez bakmamı sağlarken sağlıksız bir hayranlıkla izliyorum. Vücudunun kaslı düzlemlerine yayılmış bir panter ve bir dizi başka küçük dövmeyi seçebiliyorum.

Yavaşça bana doğru dönüyor ve kalbim duracak gibi olurken nefesim kesiliyor. Kendimi deforme edici yara izlerine hazırlıyorum ve buna göre tepki vermek için kendimi destekliyorum.

Onun yerine,
mürekkep
buluyorum. Bir sürü
mürekkep.

Kollarını kapladığı gibi tüm gövdesini kaplıyor ve karnını ve oblik kaslarını derin V'ye doğru uzatıyor.

Dövmelerini neden benden sakladığını anlamıyorum, özellikle de vücudunun geri kalanındaki diğer dövmeleri yakından bildiğim için.

Saplantılı merak beni ona doğru bir adım attırıyor ve sonra bir adım daha. Ona yaklaşıyorum ve beni şahin gibi dikkatle izlerken dudaklarını yalıyor.

İlk dövmeyi seçebilecek kadar yaklaştığımda ağzım açık kalıyor ve kan kalbime doğru akıyor. Gözlerim tanıyarak açılıyor ve onunkilerle buluşmak için uçuyor. Beni düşünürken başparmağıyla dudaklarının kenarını kaşıyor ve vücudundaki sanata verdiğim her tepkiyi izliyor.

Elimi uzattım. Parmaklarım karnının derisiyle temas ettiğinde titriyor. Parmaklarımın ucunu sağ oblik bölgesindeki marguerite papatyasının sapına sürdüğümde zaman sanki yarı hızda akıyor.

Yanında, bir çiçek tacı. Bir parça ökseotu.

Kaburgalarında, ince bir çizgi gerçekçi luge.

Diğer tarafındaki kızağın aynası, kızıl saçlı ve çilli, yüzü olmayan bir kadın taslağı. Adem'in Yaratılışı'nın bir kopyası, Sistine Şapeli'nin tavanında bulunan bir fresk, adaşım.

Göğsünün ortasında, diğerlerinden daha koyu ve daha taze görünen Sirius, Orion'un Kuşağı'nın içinde parlıyor.

Sağ elmacık kemiğinin üzerinde "*un peu, beaucoup, passionnément, à la folie*" yazıyordu.

Ve solunda, kalbinin sabit atışının hemen üzerinde, yıllardır oradaymış gibi teniyle mükemmel bir şekilde kaynaşan dövme, *V harfini I harfi* takip ediyor.

Altı sayısının Roma rakamlarıyla yazılışı.

Duygular boğazımı tıkıyor ve beni boğuyor. Avucumu kalbinin üzerindeki *VI* dövmesinin üzerine koyduğumda yanaklarımdan taze gözyaşları süzülüyor.

"İlkini on dört yaşımdayken yaptırdım," diyor, tepkimi anlayınca gözleri parlıyor ve nefes alış verişi düzensizleşiyor. "Ondan sonra başka şeyler de yaptırmak istedim ama ne zaman bir dövme salonuna girsem, kaçınılmaz olarak seninle ilgili bir şeyle çıkıyordum."

Onun bedeni bizim hikayemiz için bir tapınaktır.

Benim için, beni sonsuza dek ölümsüzleştiriyor.

Cildine dağılmış çok sayıdaki küçük dövmeyi incelemeye devam ederken ne diyeceğimi bilemiyorum.

Doğum günüm, 'vahşi kız' kelimeleri, artık ilk tanıştığımız evle eşleştiğini bildiğim koordinatlar.

Bana olan sevgisinin tuvali sonsuzdur, sonsuza dek içine kazınmış sayısız küçük anlardan oluşur.

Böyle bir sevgi gösterisi karşısında şimşekleri üzerime çekiyorum. Dilim tutuluyor ve şaşkınlık dolu sessizlik uzayıp gidiyor. Bu tür bir keşif için hangi kelimelerin uygun olduğundan emin değilim.

"Kaç tane?"

Açıklama istemesine gerek yok. "Son sayıma göre, yirmi yedi."

"Başka biriyle tanışmış olsaydın ne yapardın?" Törpüledim, benim Duygusallıktan kırılgan bir ses.

Başını iki yana sallar. "Benim için senden başka kimse olmayacaktı. Bizi birkaç yıllığına yoldan çıkardığım için üzgünüm ama sana söz veriyorum, benim için o sensin. Son oyun sensin."

Parmaklarımla karnındaki bölmeleri keşfetmeye devam ederken teninde tüylerim diken diken oluyor.

"Bunların bazıları yeni." Gözlemliyorum.

"Bunu geçen hafta aldım," diyor Orion'un Kuşağı'nı göstererek. "Ve bunu."

Karnını işaret etmek yerine elini kaldırıyor. Gözlerim yüzük parmağının etrafına yaptırdığı ince siyah bandı görünce genişliyor. İpli yüzük hâlâ orada, altındaki yeni çizginin etrafına neredeyse koruyucu bir şekilde sarılmış.

"Yüzükler kaybolabilir veya kırılabilir. İnsanlara sana ait olduğumu gösterecek kalıcı bir şey istedim, çünkü ben her zaman sana aittim."

Yeni bir gözyaşı dalgası gözlerimi yakıyor ve yanağımı okşamak için uzanıyor.

"Şimdi sana seni sevdiğimi söylediğimde bana inanıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve ifadesi düpedüz coşkuya dönüşüyor. Yanağımı tutarak beni kendine doğru çekiyor ve yüzümü ona doğru eğiyor.

"Güzel," diye fısıldıyor kısık sesle, ağzı benimkinden birkaç santim ötede. Dudakları tutkulu ve özlem dolu bir öpücükle benimkini buluyor.

Tırnaklarım karnının derisini kazıyor, göğsüne ilk kez dokunma hissinin tadını çıkarıyorum. Karnındaki kasların bana doğru eğilirken dalgalandığını hayal ettiğimde tahrik damarlarımda alevleniyor, koyu renk gözleri benimkilere yapışıyor.

"Seninle yaşlanmak istiyorum." Dedi, geri çekildi ve kısık gözlerle bana baktı. "Batırdığım yılları seninle telafi etmek istiyorum. Yılın ilk karlarını ve son günlerini seninle yaşamak istiyorum. Kanepede uyuyakaldığında seni üst kata taşımak istiyorum. Seninle yatağımızda sevişmek istiyorum. Ama en önemlisi, her sabah senin yanında uyanmak istiyorum. Bu evi bu yüzden aldım."

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Dudaklarına götürerek elimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Aldığım paranın her kuruşunu onu satın almak için kullandım. Hiçbir yere gitmiyorum, hele sensiz hiç." Kütüphaneden el ele çıkıyoruz ve bana mutfağı, yatak odalarını, yatak odasını, ofisi gösteriyor. "Hampshire'da tanıştık ve birbirimizi burada yeniden bulduk, burası bizim evimiz. Ama gerçek bir eve ihtiyacımız vardı, çünkü benimki kesinlikle bir ev değil ve seni artık babanın evine geri götürmeyeceğim. Bu evin boş olduğunu gördüğümde bir işaret gibi hissettim, çünkü Astor'a yakın olacağız. Ne zaman istersen onu görmeye gidebilirsin."

Düşünceli tavrı karşısında kalbim göğsümde balon gibi şişiyor. Ona inanmamı ne kadar istediğini görebiliyorum, gözlerindeki çaresizlik gün gibi ortada.

"Burası geleceğimiz için gördüğüm ev. Noeller ve uzun hafta sonları için. Arkadaşlarımızla şehirden uzakta geçireceğimiz birkaç gün için. Çocuklarımız olduğu zaman için." Oturma odasına dönüp bana baktı. "Ama eğer nefret edersen, o zaman satarız ve istediğin yerde yeni bir ev buluruz. Sen ve ben olduğumuz sürece evin bir önemi yok."

Başımı salladım, bunalmıştım. Ev çok güzel ve hayal ettiğim her şey var.

Ve Phoenix... şey, o beni seviyor.

Bu konudaki şüphelerim çoktan yok oldu, benimle birlikte olmak istediğini birçok şekilde kanıtlamasıyla yatıştı. Dövmelerini keşfettiğimde hâlâ şoktayım ve yanımda gömleksiz dururken onlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Başını sallıyorsun. Bu bir hayır mı?" Ses tonunun kenarlarını renklendiren bir parça panikle soruyor.

"Hayır, her şey beni bunaltıyor. Sen, dövmelerin, ev."

"Üzgünüm bebeğim," diyor alnımdan öperek. "Yapmam gereken bir şey daha var."

Ben bunun ne olduğunu sorgulayamadan ellerimi tutuyor ve önümde diz çöküyor.

"Phoenix..." Başka bir şey söyleyemediğim için sözümü kesiyorum.

"İlk seferinde yapmam gereken şey buydu. Bir başka hatam daha," diyor ve sağ elimi bırakıp haftalar önce ona geri verdiğim yüzüğü çıkarıyor. Yüzüğü aramızda tutuyor, diğer eliyle de benimkini sahiplenici bir şekilde kavrıyor. "Senin için neler hissettiğimi sana *defalarca* anlattım, bu yüzden basit tutacağım. Seni çok seviyorum Sixtine Tellier ve seninle evlenmek istiyorum. Ailelerimiz arasındaki bir anlaşma yüzünden ya da beni buna zorladıkları için değil, seni sevdiğim ve hayatımın geri kalanını sensiz hayal edemediğim için." Sol elimi avuçlarının içine alıyor ve yüzük parmağımın ucuna kadar getiriyor. Orada tutuyor ve tekrar bana bakıyor. "Benimle evlenir misin?"

Ve bu sorunun cevabının hiç de zor olmadığını görüyorum, aslında bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en kolay şey çünkü ruh eşimin kim olduğunu dokuz yaşımdan beri biliyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve heyecanla başımı sallıyorum. "Evet. Evet, tabii ki, evet!"

Yüzüğü parmağıma takıyor ve sonra beni kucaklıyor, ben mutlu bir şekilde gülerken kollarını belime doluyor ve benimkiler de boynuna dolanıyor.

"Bu rahatlama beni öyle sersemletiyor ki, sanırım bayılacağım." Boynumun sütununu yutarken mırıldanıyor.

"Seni seviyorum."

Geri çekildi ve bana baktı. "Tekrar söyle."

Tırnaklarımı ensesinde gezdiriyorum. "*Je t'aime.*"

Titrer ve gözleri kapanır. "Tekrar."

"*Je t'aime,*" diyorum, dudaklarımı onunkilere bastırarak. "*Un peu*." Onu tekrar öpüyorum. "*Beaucoup.*" Bir öpücük daha. "*Passionnément.*" Gözleri açılıyor, beni izlerken bakışları yumuşuyor. "*A la folie*. *Et pour toujours, mon amour.*"

Son

OceanofPDF.com

Sonsöz

Sixtine

Yüksek bir çarpma sesi duyuyorum ve hemen ardından bir dizi renkli küfür g e l i y o r .

"*Siktir*. Nereye gittiğimize dikkat et, pislik." Tanıdığım bir ses hırlıyor İyi.

Kapının açılmaya başladığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Şaşkınlıkla ciyakladım,

telaşlandı ve bölmenin arkasına saklanmak için eğildi.

"Bu senin parlak fikrindi, sikik." Rhys cevap olarak mırıldandı. "Dediğim gibi bir saat daha bekleseydin, bunu yapmak z o r u n d a k a l m a z d ı k ."

Thayer'ın çocuklara söylediklerini duymak için tam zamanında bölmenin arkasından dışarı bakıyorum. "Burada olamazsınız, bu kötü şans getirir!"

Sonunda ortaya çıkıyorlar ve Phoenix'in gözlerini bağladığını ve Rhys'in onu odaya götürmeye yardım ettiğini görüyorum. Gözlerinin görmemesi, hazırlanmakta olduğum odaya girmeden önce çıkardıkları gürültüyü açıklıyor. Duvara çarpmış olmalılar.

"Bu yüzden gözleri bağlı, aşkım." Rhys kız arkadaşına söyler. "Böylece onu *göremeyecek."*

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum." Nera kuşkulu bir şekilde söylüyor.

"Bunu ona söyle. Çok inatçı biri. Düğünden önce onu görmek istediğini kafasına koymuş ve mantığı dinlemiyor. Ya ona yardım edecektim ya da gözleri bağlı bir şekilde odadan tek başına çıkmasını izleyip en iyisini umacaktım." Kaygıyla işaret ediyor.

Nera'nın kuru cevabı "Kapıyı kullanmasına şaşırdım" oldu.

"Gözlerim bağlıyken bir ağaca bile zor tırmanırım." Phoenix karşılık verir. "Nerede o? Karımı görmek, onunla *konuşmak* istiyorum." Elleri körü körüne bana uzanıyor.

"Henüz karın değilim." Gülümseyerek bölmenin arkasından çıkıyorum. Rhys gözlerini kapatıyor ve bana bakmadan arkasını dönüyor.

Phoenix'in başı sesime doğru dönüyor ve dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Herkes dışarı çıksın." Emrediyor.

Dediğini yapıyorlar, annem çıkarken beni yanağımdan öpüyor ve sonra yalnız kalıyoruz.

Elini tekrar bana uzattı. "Neredesin?" "Buradayım,"

diyorum, avucumu onunkinin içine koyarak.

Keskin bir çekişle beni kendine doğru çekiyor, bir eli belime dolanıp kıçımın kıvrımının üzerinde dururken diğeri boynumu kavrıyor.

"Gelinim," diye mırıldanıyor ve dudakları hararetli bir öpücükle benimkini buluyor.

Kendimi onun kucağına bırakıyorum, bana dokunuşunu seviyorum. Her zaman olduğu gibi her şeyi tüketiyor ve kendimi tenimin üzerinde gezinen parmaklarına karşılık titrerken buluyorum.

Geri çekiliyor ve yüzünü boynumun kıvrımına yerleştirip boğazımı okşuyor. Dili dışarı çıkıp nabız noktamı yaladığında kıkırdıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Nix?"

"Seni özledim." Mutsuzca fısıldıyor. "Bir daha asla geceyi benden uzakta geçirmene izin yok."

Gülümsüyorum ve huysuz sesi karşısında kahkahamı tutuyorum.

Gelenekler gereği, düğünümden önceki geceyi damadımdan uzakta geçirdim. Dün sabah evleneceğimiz Hampshire'a gitmek üzere Aubonne'dan ayrıldım, böylece tekrar bir araya geldiğimizden beri en fazla iki gün ayrı kaldık.

Bana tekrar evlenme teklif ettikten sonra, ailemin evinde resmi bir nişan partisiyle bana sürpriz yaptı. Ailem ve tüm arkadaşlarım yeniden bir araya gelişimizi kutlamak için çok uzaklardan geldiler.

İçtik, güldük, yüzüğümü gösterdim ve Phoenix tüm bu süre boyunca elini kalçamda, dövmesinin hemen üzerinde tuttu.

Herkes gittikten sonra yeni evimize geçtik, ebeveyn yatak odasının balkonunda oturduk ve yıldızları izledik. Sonra hala boş olan yatak odasının zeminine bir sürü battaniye koydu ve bütün gece boyunca yeni evimizi vaftiz ettik.

O zamandan bu yana geçen beş ayda hayat mükemmele oldukça yakındı. Daha da ötesi, kolay oldu. Onu sevmek, her zaman yaptığım bir şeydi.

Yıllardır gizliydi, bunu açıkça yapabilmek omuzlarımdaki ağır bir yük gibiydi ve yeni, gerçek ilişkimize doğal bir şekilde yerleştik.

Phoenix, yeniden nişanlanmamızdan sonraki haftalarda ailesiyle bağlarını kopardı. Bunun onu nasıl etkileyeceği konusunda endişeliysem de endişelenmeme gerek yoktu. Onların varlığının kara bulutları üzerinden kalkınca, o da gelişti.

Ayrıca, ailem onu kucakladı. En çok da her zaman bir erkek çocuk istediğini mutlulukla ilan eden annem. Babam her seferinde acı verici bir derecede ısındı, ikisi arasındaki testosteron dolu irade savaşı annem ve benim için iyi bir sinema oldu.

Aralarındaki Soğuk Savaş'ın sona ermesi yavaş ilerliyordu, ta ki bir gün babam öğle yemeğinde ondan korumalarını dövüş sanatları konusunda eğitmesini isteyene kadar.

O andan itibaren babamı sık sık pencereden Phoenix'in yeni acemilere boyun eğme hareketlerini öğrettiği yere bakarken bulurdum, yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı ki bu babamın etkilenmiş görünmeye en çok yaklaştığı andı.

Sonra, düğünden bir ay önce, onunla birlikte bir toplantıya katılmasını istedi. Geri döndüklerinde, babamın Phoenix'e gözlerini kısarak baktığını ve sonra elini uzattığını gördüm. El sıkıştılar ve kendi yollarına gittiler.

O zamandan beri babam Phoenix'i üç toplantısına daha davet etmişti ama bunların hiçbiri bana açıklanmamıştı. Sormadım ve bilmek de istemedim. Önemli olan tek şey, düğünden önce Phoenix'i aile katına getirmeye başlamış olmasıydı.

Yeniden nişanlandıktan sonra bir kez düğünü erteleme ihtimalinden bahsettim. Hazır olmadığım ya da evlenmek istemediğim için değil, sadece bu zaman dilimi ailelerimiz tarafından dikte edildiği ve istemiyorsak daha fazla buna bağlı kalmak zorunda olmadığımız için.

Phoenix'in cevabı, yıllar önce isimlerimizi kazıdığı ağaca karşı beni acımasızca becermeden önce yankılanan bir "siktir et hayır" oldu. Düğünü ertelemeye hiç niyeti yoktu. Haziran ayında benimle evlenmeye odaklanmıştı, sanki tekrar parmaklarının arasından kayıp gidebileceğimden korkuyordu.

Mezuniyetimizden iki hafta sonra bir tarih ve yeni evimizin bahçesinde bir tören yapmaya karar verdik çünkü her şeyin başladığı yerden başka nerede evlenebilirdik ki?

Evi satın aldığından bu yana geçen aylar içinde evi döşedik ve tam zamanlı olarak orada yaşamayacak olsak da şimdiden evimiz gibi hissediyoruz.

İkimize ait bir şey, başka kimseye değil.

Bütün sabah annem ve arkadaşlarım stilistlerimle birlikte hazırlanmama yardım ettiler. Phoenix zorla odama girmeden önce yansımama bakıyor, annem yanımda usulca ağlarken elbisemin içinde nasıl göründüğümün tadını çıkarıyordum.

Klasik, eski Hollywood tarzı bir gelinlik seçtim. Yere kadar uzanıyordu, uyluğumun ortasına kadar tehlikeli yüksek bir yırtmacı ve omuzdan açık bir yakası vardı. Gözyaşı damlası küpelerle eşleştirdim ve boyun çizgimi çıplak tutmayı tercih ederek kolye takmadım.

Buketim, görünümü tamamlayan kan kırmızısı güller ve okaliptüslerden oluşan sade bir kompozisyon. Kendimi klasik ve güzel hissediyorum ve Phoenix'in smokinine bakınca son derece çekici bir çift olduğumuzu görüyorum.

Smokini, pantolonunun uzun bacaklarını öne çıkarması ve ceketinin kollarını sıkıca sarması için biçilmiş kaftan. Pahalı ve zarif görünüyor; kulağındaki altın takı iğnesi ve kısacık kestirdiği saçları bugün üzerindeki tek sertlik izleri.

Phoenix'in göz bağını çekiştirerek, sıkıca yerine oturduğundan emin oluyorum. Bu evliliğe kötü şansla başlamak istemiyorum.

"Sadece bir geceydi."

"Çok uzundu," diye düzeltiyor.

"Bunu telafi edeceğim." Ona söyledim.

"Bu gece mi?" Sırıtışı müstehcenleşiyor, sesi şehvetli bir oktava düşüyor.

Aklımdan kirli bir düşünce geçiyor ve ona iki elimle sarılıyorum. Makyajım henüz bitmedi ve stilistim her zaman bir rötuş yapabilir.

"Hemen şimdi." Cevap veriyorum, elbisemin iki yanını dikkatlice kavrıyorum ve önünde dizlerimin üzerine çökerken onları tutuyorum. Kemerinin tokasını yakalıyorum ve çözmeye başladığımda gürültüyle şangırdıyor.

"Sen-," diye tıslıyor, parmaklarım sert sikinin etrafını sardığında cümlenin ortasında duruyor. Onu avucumun içine alıyorum ve şaftını aşağı yukarı okşamaya başlıyorum. Dudaklarından hırıltılı bir nefes dökülüyor. "*Siktir*."

Dilim dışarı fırlıyor ve ucundaki piercing ile oynuyor, horozunun başı etrafında döndürürken lezzetli bir sürtünme ekliyor. Başı düşüyor

Ağzım boyunun üzerine kapanıp onu gırtlağıma kadar emdiğimde yüksek sesli, neredeyse acı dolu bir iniltiyle geri çekiliyorum.

"Seninle zaten evlenmiyor olsaydım, sırf bunu yaptığın için seninle evlenirdim, benim pis küçük sürtüğüm."

Başım ileri geri sallanıyor, her inişte şaftının daha fazlasını ağzıma alıyorum, ta ki deliciliği boğazımın arkasına çarpana kadar.

Yüksek sesle, tekrar tekrar öğürüyorum ve Phoenix'in yumrukları sıkıca kenetleniyor. Birini ağzına götürüyor ve bana dokunmamak için parmaklarını derince ısırıyor.

"Şu anda seni göremediğim için çok şanslısın, Altı. Eğer görebilseydim ve seni o güzel beyaz elbisenle benim için dizlerinin üzerinde görseydim, seni mahvederdim."

Onayımı mırıldanıyorum ve karşılığında titriyor ve küfrediyor ama kontrolü ele almıyor. Kontrolün bende kalmasına izin veriyor, elim taşaklarıyla nazikçe oynarken boğuk övgüler mırıldanıyor.

Çıkardığı bozuk sesler, iç çamaşırımı değiştirmek zorunda kalacağımdan endişelenene kadar kalçalarımın arasında ilave ıslaklık birikmesine neden oluyor.

Phoenix bu kararı benim yerime kollarıma dokunup beni uyarmaksızın ayağa kaldırmak için kullandığında veriyor. Önünde durduğumda aleti duyulabilir bir sesle ağzımdan çıkıyor, ama orada uzun süre kalmıyorum.

Beni ters çeviriyor, böylece makyaj masasına bakıyorum, avuçlarım ağırlığımı taşırken o çılgınca, kör bir şekilde elbisemin eteğine uzanıyor.

"Eğer sen beni smokinimin içinde emersen, ben de seni gelinliğin içinde sikerim, vahşi kız. Anlaşma bu."

Tahrikten çılgına dönmüş bir halde, elbisemin uzun ve kat kat eteğini toplamasına ve belime dolamasına yardım ediyorum, şu anda kumaşı muhtemelen kurtuluşun ötesinde kırıştırdığım gerçeğini umursamıyorum.

Phoenix tangamı yana itiyor, belimi kavrıyor ve aletini girişime ve içime doğru yönlendirmek için kullanıyor. Uzun bir hamleyle içeri dalıyor, içimde dibe vurduğunda alnı omzuma dayanıyor.

"Bu daracık amdan asla bıkmayacağım." Tenime karşı nefes alıyor.

"Güzel, çünkü hayatının geri kalanında alacağın tek şey bu."

"Mhmm," diye mırıldanıyor, "tam istediğim gibi." İçime girmeye başlıyor, yavaş, durgun itişler sadece içimde yükselen ateşi kızdırıyor. "Sanırım yeni bir sapkınlığımı keşfettim, çünkü seni göremeden becermek şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey." Çenemi kavramak için uzanıyor, kulağıma fısıldarken başımı omzuna doğru çekiyor, "Belki bu gece kıçını sikerken yine gözlerimi bağlarım."

Kaslarım beklentiyle onun etrafında kenetleniyor ve o küfürler savuruyor, hamleleri artık vahşi bir hız kazanıyor. İçime o kadar sert giriyor ki kemiklerimin takırdadığını hissediyorum. Makyaj masamın aynasında bizi izliyorum, tüm vücudum onun acımasızca almasından dolayı titriyor, ağzım müstehcen bir inlemeyle ayrılıyor ve göz bebeklerim patlıyor. Gözleri kapalı ama kaşlarının arasındaki çatıklık ve dişlerinin gıcırtısı boşalmamak için gösterdiği çabayı ortaya koyuyor.

Eli ortama dolanıyor ve hassas klitorisime s ü r t ü n m e k için eteğimin altına uzanıyor. Tek bir dokunuş yetiyor, ama hassas sinir uçlarımı kabaca parmaklamaya devam ederken orgazmımı daha da acımasız hale getiriyor.

Arkadaşlarımın ve annemin kapıya ne kadar yakın olduklarından emin olmadığımdan ve duymalarını istemediğimden, serbest bırakıldığımı haykırmamak için dudağımı ısırıyorum. Doruk noktamın dalgası bana çarptığında, sırtım eğiliyor ve bacaklarım titrerken amımı onun horozuna daha da itiyorum.

Kendini tutmuyor, kendi doruk noktası onu uçurumun kenarına götürürken adımı haykırıyor ve içime boşalıyor.

Kapı kibarca çalınır ve ardından eğlenen bir ses duyulur.

Nera, "İçeride her ne yapıyorsanız onu yapmak için dünya kadar vaktiniz olacak," diyor ve sesindeki sırıtışı duyabiliyorum. "Ama yirmi dakika içinde gitmemiz gereken bir düğün var ve siz de gelin ve damatsınız. Phoenix, Altı'yı bırakmanı ve onu koridora götürmemize izin vermeni istiyorum."

Kollarında dönüyorum ve gülerek boynuna sarılıyorum.

"Gitmen gerekiyor." Onu usulca öperek söylüyorum.

"Yirmi dakika." Ağzıma karşı hırlıyor, elleri elbisemi tekrar düzeltiyor.

"Yirmi dakika." Cevap veriyorum.

Beni tekrar hazırlamak tam olarak bu kadar zaman alıyor. Annem elbisemin halini görünce gözleri açılıyor ama neyse ki tüm yorumlarını kendine saklıyor. Onunla şipşak ilişkim hakkında konuşmanın utancına dayanabileceğimi sanmıyorum.

Elbisemi buğuluyorlar, rujumu yeniden sürüyorlar ve göz kalemime rötuş yapıyorlar ve sonra ben hazırım ve koridorda yürümeye hazırlanırken babamın kolunu tutuyorum.

"Bundan emin misin hayatım?" Kapılar açılıp misafirler ve sunak ortaya çıkınca babam bana soruyor.

Mekana ya da süslemelere ve her ikisinin de hayal ettiğim gibi olup olmadığına bile bakmıyorum, çünkü gözlerim koridorun sonunda beni bekleyen Phoenix'e takılı kalıyor.

Durduğum yerden bile, gözlerini kırpmadan bana dikmiş yoğun bakışlarını seçebiliyorum.

Başımı sallayarak babama cevap veriyorum ama gözümü müstakbel kocamdan ayırmıyorum. "O beni mutlu ediyor, baba."

Homurdanarak cevabımı onaylıyor ve Phoenix'e doğru yürümeye başlıyoruz. Hatırladığımdan çok daha uzun, bitmez tükenmez bir yol gibi geliyor ve sonuna kadar yürümemek için kendimi zor tutuyorum.

"Doğal yaşamının geri kalanında seni mutlu etmeye devam etse iyi olur. Eğer yapmazsa, bana haber ver, sevgilim. O hayatı erken sonlandırırım."

Sunağa on adımdan daha az bir mesafedeyiz ve Phoenix'in gözleri bana bakarken yaşlarla ıslanıyor. Beklemekten yorulup bizimle buluşmak için yolun geri kalanını yürürken gözyaşları beni bırakmıyor.

"Zorunda kalmayacaksın baba." Ona fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

Ve sonra Phoenix önümde, beni resmen teslim etmesi için elini babama doğru uzatıyor. Tereddüt ediyor ve Phoenix'in gözleri parlıyor, bakışlarında sert bir ifade beliriyor.

"Baba," diye uyarıyorum.

Sonunda yanağıma bir öpücük kondurarak beni serbest bırakıyor ve Phoenix elimi sahiplenerek ikimizi de nikâh memurunun yanına götürüyor.

"Hayal ettiğimden bile daha güzelsin." Sesi duygusallıktan boğuklaşarak bana söylüyor.

Ona gülümserken kalbim taşacak kadar dolu. Mihrapta durup hayatımın aşkıyla evlenmeyi beklerken mutluluğumun tenimde parladığını ve beni aydınlattığını hissediyorum.

"Kadere inanır mısın?" Ona sordum.

"Belli ki" diye yanıtlıyor. "Parmağına bir alyans takmak ve seninle evlenmek üzereyim. Eğer bu kaderin var olduğunun ve yazgılarımızın önceden belirlendiğinin en açık göstergesi değilse, nedir bilmiyorum."

Nikâh memuru geleneksel tören metnini okurken el ele tutuşuyoruz, nikâh memuru ona benimle evlenmek isteyip istemediğini sorduğunda parmaklarım Phoenix'inkileri sıkıyor.

"İstiyorum."

O sözleri söylerken ağzımdan titrek bir nefes dökülüyor ve ardından nikâh memuru bana dönüp aynı soruyu soruyor.

"İstiyorum."

Phoenix aramızdaki boşluğu kapatıyor ve nikâh memuru daha bizi karı koca ilan eden sözleri söyleyemeden ağzını benimkinin üzerine kapatıyor.

Beni öpüyor ve ben de onun içine düşüyorum ve bu mükemmel. Birlikte büyürken kurduğum hayallerden çok daha iyi çünkü bu sefer gerçek.

Yazar Hakkında

Khai Hara

Khai Hara şu anda New York'ta yaşayan Amerikalı bir yazardır. Romantik türün hevesli bir hayranı olan 'Pay For Your Lies' ikinci romanı ve Royal Crown Academy serisinin ikinci romanıdır. Boş zamanlarında seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, okumaktan ve erkek arkadaşı ve köpekleri Thunder ile vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Onu IG'de @authorkhaihara adresinden takip edin veya yaklaşan sürümlerden haberdar olmak için FB'deki Khai Hara Books grubuna katılın.

Bu Serideki Kitaplar

Kraliyet *Taç Akademisi*

Kral Çok Yaşa
Rogue & Bellamy

"Devam et, yardım için çığlık at." Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken karanlık bir şekilde alay ediyor. "Burada kimse seni benden kurtaramaz."

İsviçre'de liseyi bitirmek için burs aldığımda, bir kötü adamla tanışmayı beklemiyorum.

Rogue Royal.

Annenizin uzak durmanızı söylediği türden bir yakışıklı, çok zengin ve ailesi yeni kabul edildiğim okulu kurdu.

Kalbimi hızlandırdığından bahsetmiş miydim?

Benden nefret ettiği için tabii ki. Tanıştığımız ilk gün yanlışlıkla üzerine milkshake döktüm ve o günden beri hayatımı cehenneme çevirdi.

Ama bu annem için daha iyi bir gelecek için en iyi şansım ve beni kırmasına izin vermeyeceğim.

*Bu, alfahole, sahiplenici bir kahramana sahip ve tüm okuyucular için uygun olmayan sahneler içeren, tam uzunlukta, bağımsız, yarı karanlık bir aşk romanıdır.

Yalanlarınızın Bedelini Ödeyin

Rhys & Thayer

Rhys
Onu gördüğüm an, onu istiyorum.
Ve istediğimi her zaman elde
ederim.
Bu benim rekabetçi tarafım.
Bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenmek beni zaten öfkelendiriyor ama caydırmak için hiçbir şey yapmıyor.
Eninde sonunda bana boyun eğeceğini ve benim olacağını biliyorum.
Bundan o kadar eminim ki arkadaşlarımla onu bir ay içinde çözebileceğime dair iddiaya girdim. Umarım pişman olmam.

Thayer
Onunla tanıştığım andan itibaren, beni elde etmeye kararlı.
Benim de en az onun kadar rekabetçi olduğumu ve dengiyle karşılaştığını bilmiyor.
Son senemde Royal Crown Academy'de atletizm bursuyla okuyorum; önemsediğim tek şey sahadaki iyi performansım

ve bunun dışında çok eğlenceli.

Yerleşik kalp kırıcının hiçbir oyunuyla ilgilenmiyorum ama futbol yıldızı kişisel Koçum olduğunda kendimi içine çekilmiş buluyorum.

Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, onun farklı bir yönünü görüyorum ve kendimi her geçen gün ona biraz daha aşık olurken buluyorum.

Ama ona gerçekten güvenebilir miyim?

Pay For Your Lies,* Kraliyet Tacı Akademisi serisinin ikinci kitabıdır. Bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak evreni daha iyi anlamak için serinin ilk kitabı olan *Kral Çok Yaşa* ile başlamanız tavsiye edilir. *Bu, kıskanç/pasif bir kahraman ve bolca endişe içeren olgun, hafif yavaş yanan, yeni yetişkin bir romantizmdir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği durumlar içermektedir.

Ben Her Zaman Seninim
Phoenix & Sixtine

Efsanenin nasıl devam ettiğini
hepimiz biliriz. Kız erkekle tanışır.
Aşık olurlar.
Evlenirler.
Ve sonsuza dek mutlu yaşarlar.
Peri masalı. Her kızın istediği, her kızın hayal ettiği son.
of.

Kısa bir an için, aptalca, safça, kendime hayal kurma izni verdim. kaderimiz buydu. Arkadaşlığımız daha fazlasına dönüşecek ve sonsuza dek birlikte olacaktık.

Gerçek şu ki, hikayemiz daha başlamadan sona erdi; ayaklarımda kan, yanaklarımda gözyaşları ve kırık kalbim onu hiç istememiş birinin ellerinde sonsuza dek tutsak kaldı.

***I Was Always Yours,* Royal Crown Academy serisinin üçüncü kitabıdır. Bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak evreni daha iyi anlamak için serinin ilk iki kitabı olan *Kral Çok Yaşa* ve *Yalanlarının Bedelini Öde* ile başlamanız önerilir.**

Bu, kıskanç ve sahiplenici bir kahraman, çok fazla endişe ve daha da fazla tetikleyici uyarı içeren olgun, yeni yetişkin bir romantizmdir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği durumlar içermektedir.

TBD

Tristan & Nera

Callum ve Adélaïde'in bir sonraki seriyi başlatacak hikayesi hakkında daha fazla bilgi için bizi izlemeye devam edin,

Kırılgan İmparatorluklar

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.